

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Έξωφρενικά ρεκόρ

Το κολύμβημα στην... ξηρά και το περπάτημα με τὰ τέσσερα

Η μανία των αθλητικών ρεκόρ μπορεί να έχει τους επικριτές της, αλλά είναι όπωσδήποτε αξιόπαινη. Πλάι σ' αυτά, όμως, υπάρχουν μερικά άλλα, που είναι χωρίς αμφισβόλια, πολύ περιέργα, άσκοπα, έξωφρενικά.

Κατά το 1901 π. Χ. ένας Γάλλος ονόματι Μπλανσόν πήγε από το Παρίσι στο Βερολίνο πάνω σε ξυλόποδα, χωρίς να κοιμηθεί ούτε στιγμή από αυτά. Άκουμπωντας το κορμί του σ' έναν τοίχο! Η μόνη πρόνοια που έπαιρνε στην περίπτωση αυτή είναι ότι παρακαλούσε τους ανθρώπους των πόλεων και των χωριών από όπου περνούσε να βάλουν δυο μεγάλες πέτρες μπροστά στα ξυλόποδα του, για να μην γλιστρήσουν από το βόρος του σώματός του και σωριασθή κάτω.

Κατά το 1904 έξ' άλλου, ο Άγγλος Σίερα πήγε από το Μάντσεστερ στο Λονδίνο ανεδραμένος σε μία σφαίρα βάρους 40 κιλών, που την κυλούσε με αξιοθαύμαστη επιδεξιότητα με τα πόδια του, χωρίς να πατή κανόλου στο έδαφος.

Κατά το ίδιο έτος, ένας άλλος Άγγλος, ονόματι Ουίλλιαμσον, ώδηγησε ένα αμάξι με τέσσερα άλογα στους δρόμους του Μάντσεστερ, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό τα δάκτυλα των ποδιών του.

Στο Λονδίνο, έξ' άλλου, γίνεται από το 1888 ένας διαγωνισμός τσχύπτος στο ξεφλουδισμό πατατών. Οι διαγωνιζόμενοι πρέπει να ξεφλουδίσουν ο καθένας 12 κιλά πατάτες. Ο τελευταίος κάτοχος του ρεκόρ ήταν κάποιος Τζάιμς Γκόντφριντ, που κατόρθωσε να ξεφλουδίσει αυτά τα 12 κιλά μέσα σε 19 λεπτά.

Στο Γκουρντνόν της Γαλλίας γίνεται επίσης από το 1897 ένας διαγωνισμός μεταξύ ανθρώπων που σπάζουν καρύδια. Ένας απ' αυτούς κατόρθωσε να σπάσει 2.788 καρύδια σε μιάν ώρα!

Ένας άλλος περσέσιος διαγωνισμός γίνεται στην Άγγλεια. Οι διαγωνιζόμενοι ανοίγουν στρείδια. Ένας απ' αυτούς ονόματι Λόβνε ανοίξε 100 στρείδια σε 4 λεπτά. Ένας άλλος, ονόματι Φράνκ Μπάρετ ανοίξε 2.500 στρείδια σε 2 ώρες και 16 λεπτά.

Σ' έναν άλλον πρωτότυπο διαγωνισμό, που έγινε στο Σπρ, μία Γαλλίδα ή κυρία Ντυμπλέ, κατασκεύασε 2.000 σάντουιτς σε 19 ώρες, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό 22 ζεμπόν και 40 ψωμιά των 3½ κιλών το καθένα.

Άλλα να κι' ένα άλλο περίεργο ρεκόρ. Ο Άγγλος Τζών Φράκιν κατόρθωσε το 1911 να κάμει 2044 πηδημάτα με οκιοκί και 13 λεπτά!

Μολοντί ανήκει σε μιάν άλλη κατηγορία, δεν είναι λιγώτερο αξιοθαύμαστο το ρεκόρ του Ιταλού μουσικού Κάντσια, που έξετέλεσε επί 40 ώρες στο πιάνο 250 συνθέσεις μουσικής με δυο μόνον διαλείμματα, διαρκείας 10 λεπτών το καθένα.

Ένας Άγγλος, ο Τζών Λέσσερ ανέθηκε και κατέθηκε το 1903 μία οκάλα με 73 σκαλοπάτια 8 φορές στη σειρά. Άλλα την τελευταία φορά, σωριάσθηκε λιγώτερος και πέρασε περισσότερο από μία ώρα ως που να συνέλθι.

Αξιοθαύμαστο είναι έξ' άλλου, το ρεκόρ του Ιταλού ποδηλάτου Μπιανκέτα, που κατόρθωσε να διανείρη 50 χιλιόμετρα με το ποδήλατό του... προχωρώντας προς τα πίσω.

Η Αμερική δεν υστερεί σε παρόμοια ρεκόρ. Ένας πρωτότυπος διαγωνισμός που γίνεται κάθε χρόνο στην περιοχή του Μισισσιππί είναι ο έξης: Οι ξυλόκοποι από τα γύρω δάση ανεβαίνουν πάνω σε μεγάλα κυλινδρικά ξύλα και διασχίζουν με αυτά τους δρόμους των πόλεων και των χωριών, κυλώντας τα με τα χέρια τους. Μερικοί είναι τόσο επιτήδεις, ώστε, ενώ πόδια των, περπατούν από το δρόμο, περπατούν ψηλά και το δρόμο τους κυλάει από το δρόμο, περπατούν ψηλά και το δρόμο τους κυλάει από το δρόμο, περπατούν ψηλά και το δρόμο τους κυλάει από το δρόμο. Όπως είναι εξαιρετικοί έπειτα από μερικά μέτρα. Όπως είναι ευνόητο, όλες οι ακροβασίες επιτρέπονται. Το μόνο που δεν επιτρέπεται να κάμουν αυτοί οι άνθρωποι είναι να εγγίσουν με τα πόδια τους το έδαφος.

Στο Τεξάς, έξ' άλλου, γίνονται κάθε χρόνο ανώνως κολυμβήσεις, στην ξηρά. Οι διαγωνιζόμενοι υποχρεούνται να... κολυμβήσουν πάνω σ' ένα πετρώδες και γεμάτο αγκάθια έδαφος για να φτάσουν στην κορυφή ενός λόφου. Από εκεί, κατεβαίνουν προς την ρυφή, ενός πλεύρα. Οι νικητοί φτάνουν στο τέρμα με απομακρυσμένη την ειδική (φόρμα), που φορούν γι' αυτούς τους ανώνως και το όμα γεμάτο πληνές.

Δεν είναι λιγώτερο πρωτότυπος ο διαγωνισμός περιπατήματος με τα τέσσερα, που διοργανώνεται κάθε τόσο από τους φοιτητές και τις φοιτήτριες του Πανεπιστημίου της Φιλαδέλφειας. Το μεγαλύτερο ρεκόρ στο είδος αυτό είναι κάποιου Άλλαν Φράσκιν, που κατόρθωσε να διατρέξει μιάν απόσταση 27½ χιλιομέτρων με τα τέσσερα, χωρίς να σταματήσει κανόλου! Η συντροφιά του Μάρτζορ Λέντα παρτήθηκε έπειτα από το 190 χιλιόμετρο.

Από τους πλέον έξωφρενικούς διαγωνισμούς είναι κι' εκείνος που έγινε στη Ρώμη τον περασμένο αιώνα. Δυο ήθοιοι συναγωνίσθηκαν στο τραγούδι. Ο ένας απ' αυτούς νίκησε αφού τραγούδησε επί μία ήμερα, απ' το πρωί ως το βράδυ. Εκατοντάδες τραγούδια και βράχνια στο τέλος φρικτά, τόσο που επί ημέρες δεν μπορούσε να βγάλει άκχα!

Το μυστικό τής πεδαμένης

Πρωτότυπο διήγημα

Όταν ξεφύησε, ολόκληρο το άνακτορ της βυθίστηκε σε μία βαρεία σιωπή. Έπειτα, αμέσως, τέσσερες άπεσταλμένοι έφυγαν με καλ-πασμό, έχοντας σ' άλογα τους δεμένα μαύρα κρέπια, για ν' αναγγείλουν στο Βασιλιά πως η δούκισσα Χουάνα Έσκουπάλ ντι Άβίλα, η τελευταία του δνόματός της, είχε πεθάνει, σε ηλικία εβδομήντα τεσσάρων χρονών. Καί, στο άναμεταξύ, εκεί πάνω, μέσα στο δουκικό δωμάτιο, η κόμηση ντε Σάντα Φερέρο, πρώτη κυρία τής τιμής κι' έμπιστη τής μακαρίτισσας, έκλαιγε, πεσμένη στα γόνατα, πάνω στα σκαλοπάτια του σκαλιστού, από έυλο έβένου, κρεβατιού της.

Οι τρεις ανήψεις και κληρονόμες τής δούκισσας δεν πρόφτασαν ναρθούν στο Τολέδο, από την Ευρώπη όπου ταξίδευαν, παρά μόνο την έπομένη του θανάτου της. Ήσαν η Μανουέλα η ξανθεία, η Ίνες η όνειροπόλα κι' η Κονθεπθιόν η σκληρή.

Όταν φίλησαν τη νεκρή, κι' αποσύρθηκαν στο διαμέρισμά τους, η Κονθεπθιόν είπε στις άλλες: — Είδατε; Της άφισαν στο λαιμό το κολλίε της με τα σμαράγδια...

Συζητήσαν πολλά ώρα μεταξύ τους και, τέλος, αποφάσισαν να πηή η Κονθεπθιόν να βρή την κόμηση ντε Σάντα Φερέρο.

— Δεν νομίζετε, τής έπλε, πως θάταν προτιμώτερο να κλείνατε αυτό το κολλίε μέσα στην κασετίνα;

— Το κολλίε; Φιθύρισε η κόμηση, που έγινε κατάκρη. Ξέρετε... νόμισα πως η Έξοχότης της... θα το έπαιρνε μαζί της στον τάφο της.

— Άστείρεύθε, φαντάζομαι! την δέκοψε άπότομα η Κονθεπθιόν.

★

Η τεράστια περιουσία τής δούκισσας μοιράστηκε στις τρεις ανήψεις. Μοιράστηκαν επίσης και το κολλίε. Άλλ' έπειδή τα σμαράγδια ήταν δέκα, η Κονθεπθιόν ζήτησε να πάρη τέσσερα στο μερίδιό της.

Έπειδή ο καιρός του πένθους είχε περάσει, η Μανουέλα σκέφτηκε πως το πράσινο θα πήγαινε με το γαλατόρο της δέρμα, κι' ένα πρωί πήγε στον κοσμηματοποιό της.

— Βλέπετε αυτά τα τρία σμαράγδια; του έπλε. Τί με συμβουλευετε να τα κάνω; Ένα παντατόφ; η τίποτε άλλο;

— Περιεργό δέσιμο, έπλε εκείνος, αφού τα έξήτησε λίγο. Βλέπετε; Το χρυσάφι σκεπάζει σχεδόν όλο το σμαράγδι.

— Λοιπόν; — Οάπρεπε, αν συμφωνήτε και σείς, να δαλώ τις πέτρες από το δέσιμο τους.

— Μάλιστα, παραδέχτηκε η Μανουέλα.

Με μία μικρή πένσα, ο τεχνίτης ξεκόλλησε ένα σμαράγδι. Έπειτα, μέσα από το μικρό δέσιμο, έβγαλε ένα μικρό κομματάκι μεμβράνης. Έβαλε το φακό στο μάτι του και το έξήτησε προσεκτικά.

— Τί βρήκατε; τον ρώτησε η Μανουέλα έκπληκτη.

— Δεν ξέρω, άπάντησε εκείνος. Θάλεγε κανείς πως είναι μεμβράνη... Άλλα διακρίνω κάτι, λεπτότατες γραμμές... Άς δούμε και τ' άλλα σμαράγδια.

Μέσα στα δέσιμα και των δυο άλλων σμαραγδιών, βρέθηκαν επίσης δυο κομματάκια όμοιας μεμβράνης.

— Περιεργό!... Φιθύρισε ο τεχνίτης. Θάθελε ναξέρα αν και στα δέκα σμαράγδια συμβαίνει το ίδιο...

Την έλλη μέρα, η Ίνες κι' η Κον-

θεπθιόν του έφεραν τα υπόλοιπα κομματάκια του κολλίε. Ο τεχνίτης δεν είχε γελήσει. Κάτω από κάθε σμαράγδι, βρισκόταν από ένα κομματάκι μεμβράνης.

Η Κονθεπθιόν υποψιάστηκε. — Άκούστε! έπλε στις άδελφές της. Πιθανόν αυτές οι γραμμούλες, που διέκρινε ο τεχνίτης στα κομματάκια τής μεμβράνης, να είναι τίποτα κρυπτογραφικά σημεία, που ν' αποτελούν το κλειδί για κάποιο κρυμμένο θησαυρό. Η γριά ντε Σάντα Φερέρο κάτι θα ξέρη, γιατί, όταν τής πρωτομίλησα για το κολλίε, ταράχτηκε. Άφιστε με έμένα... Ξέρω πως να την καταφέρω να μιλήσει.

Κι' η Κονθεπθιόν έψαξε να βρή την κόμηση. Έμαθε πως είχε αποσυρθεί στην έξοχή, κι' έσπευσε εκεί.

— Η θεία μου σάς είχε μιλήσει για τις δέκα μικρές κρύπτες του κολλίε της; την ρώτησε έναφικα.

Κατάπληκτη, η κόμηση άπάντησε «Ναι», σχεδόν χωρίς να το καλοσκεφθή.

— Γι' αυτό θέλατε να τής άφισετε το κολλίε στο λαιμό της;

— Ναι.

Το πρόσωπο τής Κονθεπθιόν έγινε κατακόκκινο από το θυμό.

— Καί τα κομματάκια την μεμβράνης, που είχε κρυμμένα; συνέχισε με άνυπομονησία η νέα. Τί σημαίνουν αυτά τα σημάδια;

— Η κόμηση έβρινε λίγες στιγμές σκεπτική, κι' έπειτα άπάντησε: — Ήξερα το μυστικό τής δούκισσας...

Δεν θα μιλούσα ποτέ, αν δεν μου φερνόσαστε έτσι, αν δεν με υποψιάζαστε...

Η θεία σάς, μορφή στα νεύατά της. Όταν ήταν εικοσιπέντε χρονών, έρωτεύτηκε την έποχή, έμενε στη Μαδρίτη. Οι δικοί της, φυσικά, δεν ήξεραν τίποτα, γιατί ο ξένος αυτός δεν ήταν άριστοκράτης. Ωστόσο, η θεία σάς τον άγάπησε τρελλά.

Έξω από ένα μικρό διάστημα, ένα φλογερό άγωνία που είχαν, κάθε στιγμή, μην παύουσιν διαρκώς στα χείλη μιάς δούκισσας, έγινε. Οι δικοί της, φονακάλυσαν, μία νύχτα, τον άγαπήμενό της, μέσα στο δωμάτιό της.

Έκείνα τα χρόνια, σενιορίτα, άνθρωποι άγαπούσαν πιο πολύ, άλλ' ήσαν και πιο άγριοι, απ' ό,τι είναι σήμερα. Έσφαξαν το νέο μπροστά στα μάτια τής θείας σάς κι' ανέβησαν στους ύπηρετες να ρίξουν το πτώμα του στα σκυλιά.

Ένας από τους ύπηρετες αυτούς ήταν άφοσιώλεσε με τα δάκρυα στα μάτια να αυτός δέχτηκε. Καί τα μεσάνυχτα, όπως κατέφωτο το πτώμα, του νέου, ό πιστός ύπηρετής έκοψε το δέρμα, από τις δέκα ρόγες των δακτύλων του, κι' αυτά τα δέκα κομματάκια τέφερε στη θεία σάς. Είχε το σκαποτή της αυτή την άλλοκοτη έκδούλευσι...

Τις ρόγες αυτές των δακτύλων του άγαπημένου της τής έκρινε κάτω από τα δέκα σμαράγδια του κολλίε της που δεν τόδεγα ποτέ από το λαιμό της. Έτσι ο πολυάγαπημένος της ήταν σαν να τής χάιδευε και νεκρός άκόμη το λαιμό σε όλη της τή ζωή, ως τή στερνή της πνοή.

Ήταν ένας έρωτας, ο μοναδικός έρωτας τής ζωής της, που βάσταξε πέρα απ' τον τάφο...

Η Κονθεπθιόν φιθύρισε: — Η δούκισσα ήταν τρελή!

ΑΡΛΕΤ ΝΤΕ ΠΙΤΡΕ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ Τηλ. 27-135 — 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η έμπιστοσύνη του

Είχα συνηθίσει στο αντίθετο: Ν' ανοίγω φακέλλους γυναικών και άνδρών που παραπονιούνται για τή μειωμένη έμπιστοσύνη των συντρόφων τους. Παράπονα για ζηλίες, για προσβλητικές υποψίες, για άδικες ύπονοιες, για άβελλισμούς, για άλλες άνάλογες έκδηλώσεις που κάνουν τή ζωή μαρτύριο.

Άλλα υπάρχει και η άλλη πλευρά. Το παράπονο για τήν άπόλυτη έμπιστοσύνη. Δεν είναι η έμπιστοσύνη αυτή συνέπεια άδιαφορίας ή έρωτικής άπαθείας. Γιατί συμβαίνει κι' αυτό πολλές φορές. Το πρόσωπο που έπαυσε να προκαλή το έρωτικό ένδιαφέρον μας, παύει να μάς άπασχολή και με τή σταθερότητα τής πίστης του. Εκτός αν η πίστι αυτή συνδέεται με τήν άξιοπρέπεια και τήν προσωπική μας τιμή.

Όπως, έξαφνα, συμβαίνει με μερικούς συζύγους, που ενώ έχουν κοπάσει μέσα τους οι έρωτικοί άνεμοι άπεναντι των συντρόφων τους, άνησυχούν εν τούτοις, μήπως αυτές οι όποιες δεν τους θερμαίνουν πιά, στραφούν προς άλλους όρίζοντες και διασύρουν τήν υπόληψή τους.

Τέτοια περίπτωσι όμως δε συντρέχει σήμερα. Ούτε σκία άδιαφορίας και κοπάσεως. Τήν λατρεύει ο άντρας της. Τήν λατρεύει και συγχρόνως τής έχει τήν πιο άπειρο έμπιστοσύνη. Αγάπη από τις πιο σπάνιες σε ζεύγους συζύγων.

Δεν είναι μόνο η φιλία, η στοργή, η συμπόνη, η κατανόησι που αναπτύσσεται ύστερα από μακροχρόνια συμβίωσι. Είναι και ο έρωτας. Ο έρωτας σε όλη του τή λαμπρότητα. Ο άκατάσχετος πόθος. Η πείνα του ησυχικού. Σαν να μην είναι δική του. Σαν να μη τήν κρατά στα χέρια του, σαν να μη τού άνήκει ψυχή και σώμα. Άλλοι, παντρευόμενοι για να ήσυχάσουν, Σ' αυτόν ο γάμος άνοιξε περισσότερο τήν όρεξη. Έρωτευμένος με τή γυναίκα του. Άπίστευτο, αλλά έτσι είναι.

Άκόμα όμως πιο άπίστευτη είναι η έμπιστοσύνη. Έρωτες φλογεροί, όπως αυτός, συνοδεύονται από τήν πιο έντονη ζήλεια. Ο φόβος μήπως φύγη το άντικείμενο τής λατρείας σάς, μήπως λιγοστέψη η άγάπη του, η μήπως μοιραστήτε με άλλον τή καλή της, σάς κρατεί σε διαρκή άγωνία, σάς κάνει να χάσετε τήν ψυχραιμία και τήν αντικειμενική κρίσι και να βλέπετε παντού και πάντα να παραμονεύει ο λαθραίος καταναλωτής των βελγητών της συντροφού σάς. Δεν μπορείτε να λογικευθήτε. Ζήλεια και λογική βρίσκονται σε άπόλυτη αντίθεση. Ζήτε σε κατάστασι συνεχούς έξαφνης. Κατάστασι μαρτυρική για σάς και για τή γυναίκα σας.

Άλλα έννοια σάς. Λυτρωμένος από τέτοιο μαρτύριο είναι ο σημερινός σύζυγος. Πέρα από τις ανθρώπινες άδυναμίες έχει τοποθετήσει τή γυναίκα του. Εύχυχής συνδυασμός άγάπης και έμπιστοσύνης. Τόση μακαριότητα θάπρεπε να είχε κάνει εύτυχη τή γυναίκα, που δίχως να καταβάλει καμμία προσπά-

θεια ένέπνευσε τήν άπέραντη έμπιστοσύνη. Καί όμως παραπονιέται. Θά προτιμούσε να ήταν ο άντρας της όπως οι άλλοι. Όχι βέβαια ο νοσηρά ζηλιάρης, αλλά με κάποιο σκυληκάκι μέσα του. Να σκέπτεται καμμία φορά ότι δεν άνήκει στις θεότητες η γυναίκα του. Από σάρκα και όστά, με καρδιά τρυφερή, με ψυχή εύπαθη, με ζήλεις αίσθησεις, θα μπορούσε να νάχη κι' αυτή τις στιγμές του κλονισμού της. Γιατί επί τέλους... «...Έπί τέλους, άνθρωπος είμαι κι' έγω. Έχω τις άδυναμίες μου. Δεν πλάσθηκα από άτσάλι. Στήν κοινωνία κινούμαι. Από φωτίες περιβάλλομαι. Ποιος τού λέει ότι δεν διατρέχω τον κίνδυνο να τσουρουφλιστώ;»

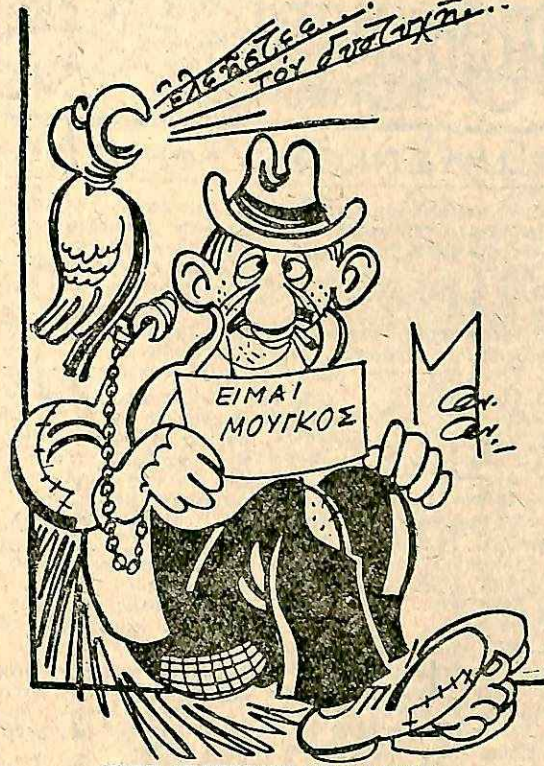
Τότε, αν, ο μη γένοιτο, συμβή το κακό, πως θα δεχθή το δυστύχημα; Τελευταίοι απ' όλους τα πληροφορούνται οι σύζυγοι, κάποτε όμως τα πληροφορούνται. Καί οι μόν άντρες που έχουν έστω και έλαφρής άνησυχίας για τήν τύχη τους, είναι όπωσδήποτε έτοιμοι να δεχτούν το χτύπημα. Σ' αυτόν θα είναι ο κεραυνός. Θα πέση ο ούρανός στο κεφάλι του. Αναλογίζεται τή στιγμή εκείνη και παραλύει η γυναίκα. Σκέπτεται τήν έκφρασι του τής στιγμή που θα τήν κυτάξή στα μάτια και θα τής λέη: «Έσύ, έσύ να το κάνης αυτό!» Καί νοιώθει έκμηδονισμό τον έαυτό της. Ω, όχι — συνεχίζει τούς συλλογισμούς της — δεν πρέπει ναχ η τόση έμπιστοσύνη ο άντρας. Κάπου πρέπει να σταματά.

Μήπως δεν τον άφίνει να το καταλάβη; Πόσες φορές! Καμμία φορά, δίχως ναχ καμμία έσωτερική διάθεσι έπιτρέπεται στους γυνόριμους της έκδηλώσεις ζηλωτότερες από τις έπιτρεπόμενες και άνταποκρίνεται κι' αυτή με τον ίδιο τρόπο. Δείχνει στους ζένους μία φιλαρέσκεια που θα μπορούσε να προκαλή τήν προσοχή και τού πιο φιλελεύθερου συζύγου. Χαριτολογεί μπροστά του. Σχεδόν φλερτάρει. Έπιστρέφοντας στο σπίτι της συνοδεύεται από γυνόριμους, που συναντά τυχαία στο δρόμο και τους καλεί έπιτήδες ν' ανέβουν στο διαμέρισμά της, όπου ξέρει ότι άνυπομονεί ο άντρας της για τήν έπιστροφή της. Τήν βλέπει εκείνος, βλέπει το συνοδό της και τον δέχεται με μία έγκαρδιότητα, που δεν θα τού έξεδήλωνε αν ήταν δικός του καλεσμένος.

Χαμένη κάθε της προσπάθεια να προκαλέση κάποιο έχνο ζηλοτυπίας. Αν δεν ήταν ίχνο για το μέγεθος τής άγάπης του θα το απέδιδε σε άδιαφορία. Άδιαφορία όμως άποκλείεται. Άλλα τότε, τί είναι το ανεξάντλητο αυτό άπόθεμα τής έμπιστοσύνης; Τέχνασμα για να τή δοκιμάση; Τακτική για να τήν κρατά στο φιλότιμο; Η έπιθυμία του να τήν κάνει να νοιώση ότι η άμαρτία δεν είναι τόσο δυσκολοάποκίτος και άπαγορευμένος καρπός, κι' έτσι η συναίσθησι αυτή να μειώση το τυχόν ένδιαφέρον που θα είχε για το όλίσθημα;

Ποιό απ' όλα να πιστέψη; Τήν άπάντησι στις άπορίες της ψάχνει να βρή και άπάντησι δε βρίσκει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΚΩΦΑΛΛΟΣ...

(Του Μ. Άναστοπούλου).

Λυρικά τραγούδια

Θυμήσου λίγο...

Θυμήσου λίγο τὰ παλιά, ξανθόμαλλή μου κοπελλία, θυμήσου λίγο τὰ παλιά, τὰ περασμένα, όταν κορόιδευες σκληρά, τὰ λόγια μου τα τρυφερά και μιάν άγάπη, άγάπη μου, άρνήθηκες σε μένα!... Τότε θα είχες όνειρα πολλά που σε λικνίζανε, κι' όχι... να λέν τὰ χείλη σου, μικρή μου, συνηθίζανε.

★

Θυμήσου λίγο τὰ παλιά, που με λαχτάρα στη μιλιά, και στήν καρδιά, μ' αληθινό άγάπης καρδιοχτύπι σ' έζυγώσα κάποια βραδυά, — ήμαστε άκόμη σαν παιδιά — και γύρευα μία συντροφιά, στη τόση μου τή λύπη. Μόνο που δεν έβθύμασες κι' ενώ μου είπες: Όχι, στής ηλικίας τήν άνοιξι, έννοιωσα πρωτοβόχι!

★

Πέρασαν χρόνια περυσιά, πάνε τὰ νεύατά μου χρυσά, τὸ καλοκαίρι τής ζωής, τὸ πέρασα με πόνο, μὰ φυσικά, μαζί μ' έμέ — κλάψε άθώα μου καύμε — πέρασες τόσο άνώφελα και σύ, κάθε σου χρόνο. Καί τώρα συλλογίζεσαι, πως έτσι τόχε η Μοίρα και τής καρδιάς σου έκράταγες, πάντα κλειστή τή (θύρα).

★

Τώρα η ζωή μας πέρασε κι' αφού σχεδόν μάς γέρασε, θυμήσου λίγο τὰ παλιά, ξανθόμαλλή κοπέλλα, κι' αν ίσως δεν τὰ έχασες, άγάπη μου, δεν έχασες τήν εύκαιρία τήν παλιά, κι' αν βες και τώρα, έλα. Σε περιμένο παντοτε, μὰ έχω — θά το είδες — τριαντάφυλλα λιγώτερα και πιο πολλές ρυτίδες!

★

Θυμήσου λίγο τὰ παλιά, ξανθόμαλλή μου κοπελλία, με μία σκέψι μοναχά: Άργά, ποτέ δεν είναι κι' αν ίσως και τὰ θυμήθης έλα χωρίς να μ' άρνήθης, και στο γλυκό φθινόπωρο, άνοιξις πάλι γίνε... Δώσε μου έσύ του ήλιου μου τις πιο στερνές άχτίδες, οι εύκαιρίες χάνονται... μὰ όχι κι' οι έλπίδες!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ

«Ένα κουδούνισμα τάρ-
ξε την ήρεμία του πρεσβυ-
τέρου, του 'Αγίου Βίκτωρος
του Κεμπέκ.
«Ο εφημέριος πήγε ν' α-
νοίξει.
«Ο επισκέπτης ήταν ο μη-
χανικός Μάρκ Ντάρρελ.
«Τί ζητάει; τόν ρώτη-
σε ο εφημέριος.
«Θα σας εξηγήσω άμέ-
σως, πάτερ μου. 'Αγαπώ
την 'Εβελιν Κίνρος κι' αυ-
τή μ' αγαπάει επίσης.
«Λοιπόν;
«Θα θέλαμε να παν-
τρευτούμε. 'Η κυρία Κίνρος
σας μίλησε γι' αυτό το γά-
μο... 'Αλλά η απάντησή σας
ήταν άρνητική... 'Ηθελα να
μάθω το γιατί.
«Δεν είναι ζήτημα εάν
θα συγκατατεθώ ή όχι σ' αυ-
τό το γάμο, απάντησε ο ε-
φημέριος. 'Η συγκατάθεσή
μου δεν παίζει κανένα ρό-
λο. Είπα μόνο πως αυτός
ο γάμος δεν πρέπει να
γίνει...
«Αλλά τί έχετε έναν-
τίον μου;
«Τίποτε.
«Δεν καταλαβαίνω την
άρνησή σας, είτε ο Ντάρ-
ρελ. 'Η 'Εβελιν είναι χήρα...
Κι' εγώ έλευθερος... Για-
τί να μην παντρευτούμε;
Το πρόσωπο του εφημέ-
ριου σκυθρωπάσε.
«Γιατί δεν πρέπει, α-
πάντησε.
Φαινόταν πολύ ταραγμέ-
νος. Βλέποντάς τον κανείς,
καταλάβαινε πως ένα δρά-
μα παίζόταν μέσα στη συν-
είδησή του. Θά ήταν σωστό

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μέθοδος στρατηγική

«Επιθυμώ ο δυστυχής πριν γάρ τα κακάρωσω
της τέχνης της έρωτικής μαθημάτων, να δώσω,
εσκέφθη και κάλεσε αλλαζών τακτικήν,
να εφαρμόσω μεθόδον και δη... στρατηγικήν.
Κατόπιν τούτου εξελθών εις τας ασφάλτους ρύμας,
εμβάνων τα θήλας, ιδίως εις τας κνήμας,
και τούτο προς ένδελεχή του πράγματος καθόρισιν,
έν άλλοις λόγοις έκαιον δεόντως... άναγνώρισιν.
'Εκλέξας δέ νεάνιδα τετορευτών κνημών
και κινηθείς έν άκαρεί έν είδει έλιγμων,
έπλευρίσθη κανονικώς μετά χαράς κρυφής,
ποιήσας ούτω εύχεώς την... λήψιν έπαφής.
«Σέ ήγαπώ! άνέκραζον μετά φωνής τρεμούσης.
Και της σαγήνης της έμης σεσυμπαρομαρτούσης,
έκάλεσον την νεαράν βεβαίως να ένδωση,
και άπαντα τον όπλισμόν εύθους
(νά... παραδωσής).
Πλήν αυτή ουν άνίστατο και δη μετά
έφ' ώ και καταφθάσσαντες πρό σκοτεινής
(γωνίας),
βιάως την έφίλησον μετά λεπτής μεθό-
δου)
κι' έποίησαν έπιθεσιν μετά σφοδράς...
(έφοδου).
Πλήν, ώ! βαβαί!... ίαταταί! ή νεαρά
(κοπέλλα,
κρατούσα ό π λ ο ν τρομερόν, λεγόμενον
(όμβρελλα,
τό έχειρίσθη κατ' έμού και γέγονε αίτία,
να μέ μετακομίσωσιν έκείθεν... τ ρ α υ -
(ματίαι!...
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

έφερε στον κόσμο... Οι δυο
αυτοί άνθρωποι αισθάνθη-
καν ένα φλογερό αίσθημα
ό ένας για τον άλλον... Ό-
ταν οι γονείς της μητέρας
σας κατάλαβαν πως ή κό-
ρη των ήταν σ' ενδιαφέρου-
σαν κατάρτασιν, την ανάγ-
κασαν να τους πη το όνομα
του ανθρώπου που, κατά τη
γνώμη τους, είχε κληιδώσει
την τιμή τους και έγιναν
μανιώδεις μαθαίνοντας πως
έπρόκειτο για τον έπιστάτη
των κτημάτων τους. 'Επει-
τα από μερικές μέρες αυτός
ό άνθρωπος θρέθηκε μ' ένα
μαχαίρι ανάμεσα στις δυο
ώμοπλάτες του.

«Και ή μητέρα μου;
«Σας έφερε κρυφα στον
κόσμο έπειτα από μερικούς
μήνες. Σε λίγο, οι γονείς
της την παντρεψαν μ' έναν
πλούσιο γαιοκτημονα της
περιοχής. Από το γάμο αυ-
τό γεννήθηκε ένα κοριτσά-
κι και, όπως σας είπα, ή
μητέρα σας πέθανε ένα μήνα
μετά τη γεννησί του. Μερι-
κές ώρες προτού ξεψυχήσει
μέ κάλεσε στο προσωπείο
της και μου είπε όσα σας
αφηγήθηκα...
«Ο Μάρκ Ντάρρελ είχαν ά-
πομείνει σκεπτικός.
«Όλα αυτά είναι πολύ
θλιβερά, είπε στο τέλος.
'Αλλά δεν καταλαβαίνω
ποιά σχέση έχουν με την έ-
πιθυμία μου να παντρευτώ
την 'Εβελιν.
«Ο εφημέριος σηκώθηκε
άργα από τη θέση του και
πήγε κοντά του.
«'Η 'Εβελιν είναι άδελ-
φή σας, του είπε σιγά.
«Ο Μάρκ Ντάρρελ τινά-
χθηκε έπάνω άναστατωμέ-
νος, έκρυψε το πρόσωπό
του με τα χέρια κι' άρχισε
να κλαίει με λυγμούς.
«Ο εφημέριος είχε γονα-
τίσει σε μία γωνία και
προσευχόταν με κατανύξη.
Σηκώθηκε έπειτα και ζα-
ναπήγε κοντά στον Ντάρ-
ρελ.
«'Εκαμα ένα άμάρτη-
μα, είπε, για να προλάβω
ένα άλλο μεγαλύτερο. Ο
Θεός άς με συγχωρήσει...
Και, τώρα, δυστυχισμένο
μου παιδί, πρέπει να φα-
νείτε άντρας... 'Υποσχεθήτε
μου πως δεν θα πητέ τίπο-
τε στην 'Εβελιν...
«Έχετε το λόγο μου
ότι θα θάψω αυτό το μυστι-
κό μέσα στην καρδιά μου,
πάτερ μου, απάντησε ο μη-
χανικός.
Βγήκε κατόπιν άργά από
το πρεσβυτήριό, χωρίς να
προσθέσει τίποτε άλλο.
«'Αμαρτία γονέων παι-
δεύουσι τέκνα!», ψιθύρισε
σιγά ό άγαθος εφημέριος,
καθώς έκλεινε πίσω του την
πόρτα.
«Ο Μάρκ Ντάρρελ έφυγε
την ίδια μέρα από το Κεμ-
πέκ με συντριμμένη την
καρδιά.
Κι' ή 'Εβελιν, που δεν
μπόρεσε να μαντέψει ποτέ
τα αίτια της ξαφνικής ά-
ναχωρήσέας του, έζησε πάν-
τα με την προσδοκία πως
θα τον ξανάβλεπε κάποτε
να ξαναγυρίζει κοντά της.
Με την προσδοκία αυτή κύ-
λησαν τα χρόνια, ώς πού
τα μαλλιά της έγιναν κατά-
λευκά, το πρόσωπό της γέ-
μισε ρυτίδες και την δέχτη-
κε μία μέρα ό τάφος.

MARIA BOKPOZ

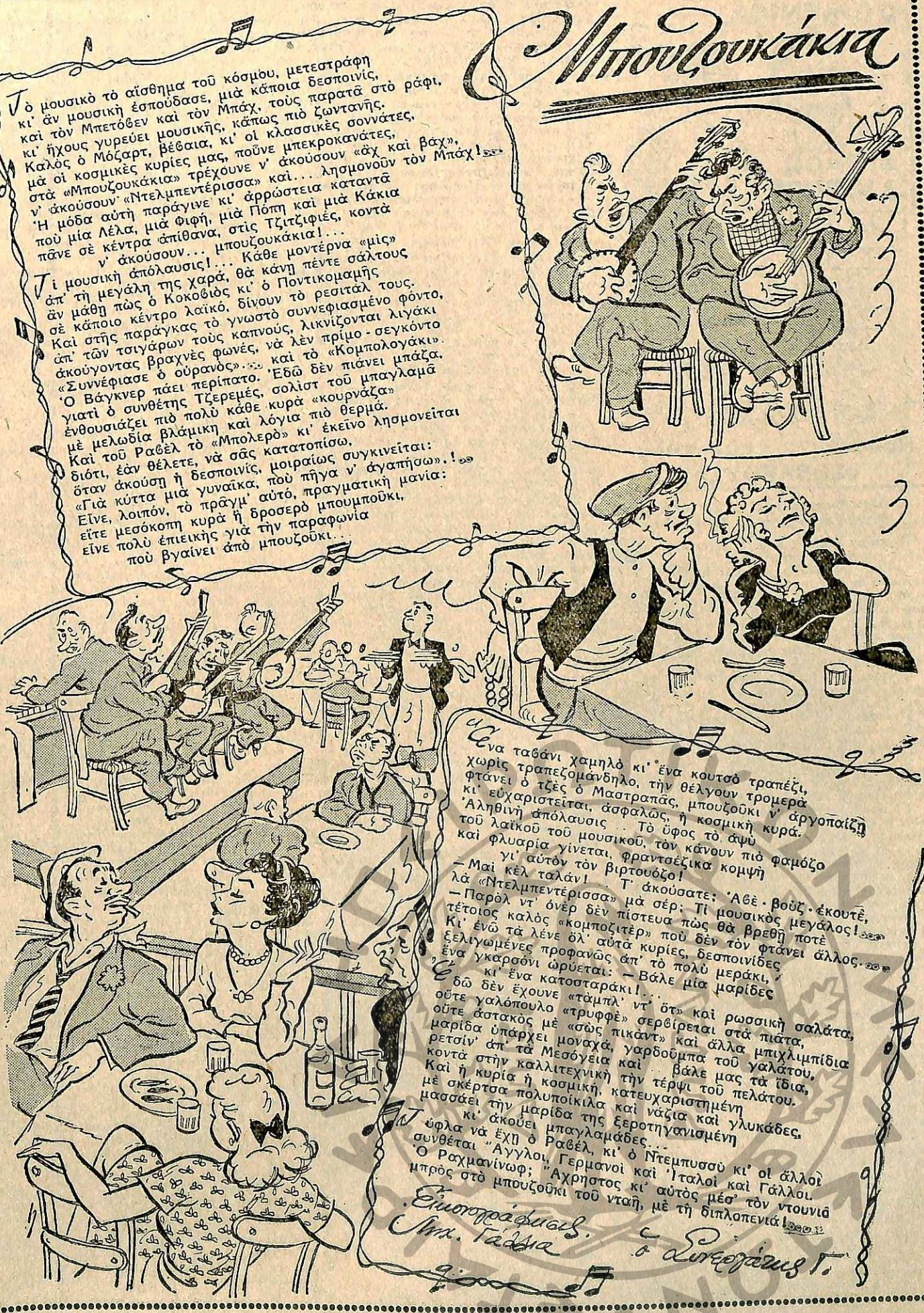
ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Τό Βασιλικό Θέατρο έτοιμάζει
τρία καινούργια έργα: «Βολπόνε», «Παι-
γνίδι του έρωτος και της εύτυχίας» και
«Στέλλα Βιολάντη» του κ. Γ.ρ. Ξενο-
πούλου.
Παράλληλα τό Βασιλικό Θέατρο κα-
τήρτισε και είδικό συγκρότημα, που θα
παίξει διάφορα μονόπρακτα για ψυχα-
γωγία στα Κέντρα 'Εκπαίδευσως και
στα Νοσοκομεία.
—'Η Λυρική Σκηνή έτοιμάζει για
τον ερχόμενο μήνα τό «'Ονειρώδες
Βάλε» του Στράους, με τον 'Επιτροπά-
κη και την Ρεμουίνδου.
Λίγο άργότερα θα παρουσιάσει και
ένα καινούργιο 'Ελληνικό έργο: τούς
«Ταρτούφους» του κ. Γιαννουκάκη, που
ένεκριθη ήδη από τό Συμβούλιο και πα-
ρεδόθη προς διανομήν.
—'Ο θίασος Κούν, μετά την Ιταλική
κωμωδία «'Αχ! αυτά τά φαντάσματα»,
που άρεσε ιδιαίτεράς, θα παρουσιάσει
ένα 'Αμερικανικό έργο πολυμήκης ύπο-
θέσως με τον τίτλο: «Σκληροί άγώ-
νες».
—'Αργότερα θ' άνεβάσει ένα επίσης
'Αμερικανικό έργο με τον τίτλο: «Μί-
στερ Ρόμπερτς», στο όποιο θα έμφανι-
σθή, έπειτα από ένός έτους άπουσία ά-
πό τη σκηνή, ό κ. Κώστας Μουσούρης.
—Στην καινούργια 'Επιθεώρησι «Γε-
λάτε 'Αμερικάνικα» του θεάτρου Παπα-
ϊωάννου, κάνει ιδιαίτερη έντύπωση ένα
σατυρικό νούμερο, με τον τίτλο: «Ρε-
πορτάζ στο χωριό», στο όποιο ό Κώ-
στας Μανιατάκης έμφανίζεται ως 'Αμε-
ρικανός ρεπόρτερ.
Τό ίδιο έργο περιλαμβάνει κι' ένα
σατυρικό τραγουδάκι του μεέστρου κ.
Θ. Σακελλαρίδη, με τον τίτλο: «'Αχ,
Μαριώ!», που έκτελει έπιτυχώς ή Μα-
για Μελάγια.
—'Η καινούργια 'Επιθεώρησι των
κ. κ. Σακελλαρίου - Γιαννακοπούλου που
έτοιμάζει τό Θέατρο 'Αθηνών θα έχη έ-
να επικαιρότατο φινάλε με θέμα την
προσπάθεια της συμφιλίωσως των Βαλ-
κανικών κρατών από τον κ. 'Εβαστ.
—'Η Καλή Καλό που εξέλιχθη, με
τις τελευταίες έπιτυχίες της στο θέατρο
'Αργυροπούλου, σε πρωταγωνίστρια του
ελαφρού θεάτρου, δό συγκρότησε τό
καλοκαίρι δικό της θίασο.
—Με την έναρξη των παραστάσεων
του θίασου Μανωλίδου - Παππά στο Κάι-
ρο, έδόθη εκεί από τον 'Ελληνο - αιγυ-
πτιακό Σύνδεσμο μία μεγάλη δεξίωσις
στην όποια παρέστησαν περί τά 300
μέλη της εκεί 'Ελληνικής παροικίας.
Παρευρέθησαν, μεταξύ άλλων, ό
πρώην 'Υπουργός της Παιδείας Χέλμης
'Ισά πασάς, ό πρώην πρεσβευτής
στάς 'Αθήνας 'Αλή Σίρκ 'Ομάρ, ό 'Ελ-
λην πρέσβης κ. Τριανταφυλλίδης, ό πρό-
εδρος της 'Ελληνικής Κοινότητος Καί-
ρου κ. Ροιλός και άλλοι.
«Ο θίασος Μανωλίδου - Παππά, πα-
ρουσίασε την πρώτην εβδομάδα τά έρ-
γα: «Βαθείες είν' οι ρίζες», «Πυγμα-
λίων» και τό «Στραβόξυλο» έτοιμάζει δέ
τώρα την «Ρεβέκκα», τον «Στανα» και
την αρχαία τραγωδία «'Ιφιγένεια έν
Ταύροις».
—Δυό ακόμη θίασοι έτοιμάζονται
για τό έξωτερικό: ό θίασος Μαυρέα -
Βερόνη για τό Σουδάν και ό θίασος
Κάσση - Σκορδούλη για την Κωνσταν-
τινούπολι.
—'Υστερα από μία σειρά θριαμβευ-
τικών παραστάσεων στην Θεσσαλονίκη,
έπέστρεψε στάς 'Αθήνας ό μουσικός
θίασος Κοκκίνη - Σταυρίδη.
'Ιδιαίτερη έπιτυχία είχε ή Μαίρη
Λωράνς, ως πρώτη συμπρέττα του θιά-
σου στις όπερέττες.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μπουζουκάκια

Τό μουσικό τό αίσθημα του κόσμου, μετεστράφη
κι' άν μουσική έσπούδασε, μία κάποια δεσποινίς,
και τον Μπετόβεν και τον Μπάχ, τούς παρτά στο ράφι.
Καλός ό Μόσαρτ, βέβαια, κι' οι κλασσικές συνάτες,
μά οι κοσμικές κυρίες μας, πούνε μπεκροκανάτες,
στα «Μπουζουκάκια» τρέχουν ν' ακούσουν «άχ και βαχ»,
ν' ακούσουν «'Ντελμπεντέρισσα» και... λημονούν τον Μπάχ!
«'Η μόδα αυτή παράγινε κι' άρρώστεια καταντά
που μία Λέλα, μία Φιφή, μία Πόπη και μία Κάκια
πάνε σε κέντρα άπίθανα, στις Τζιτζιφίες, κοντά
ν' ακούσουν... μπουζουκάκια!...
Κάθε μοντέρνα «μίσ»
άπ' τη μεγάλη της χαρά, θα κάνει πέντε σάλτους
άν μάθη πώς ό Κοκοβίος κι' ό Ποντικομαής
σε κάποιο κέντρο λαϊκό, δίνουν τό ρεσιτάλ τους.
Και στην παράγκα τό γνωστό συνεισμένο φόντο,
άπ' τών τσιγάρων τούς καπνούς, λικνίζονται λιγάκι
ακούγοντας βραχνές φωνές, να λέν πρώτο - σεγκόντο
«Συνέφιασε ό ουρανός», και τό «Κομπολογάκι».
«Ο Βάγκνερ πάει περίπατο. 'Εδώ δεν πνάνει μπάζα.
γιάτι ό συνθέτης Τζερεμές, σολίστ του μαγαλαμά
ένθουσιάζει πιδ πολύ κάθε κυρά «κουρναζά»
με μελωδία βλάμικη και λόγια πιδ θερμά.
Και τό Ραβέλ τό «Μπολερό» κι' έκείνη λημονείται
διότι, εάν θέλετε, να σας κατατοπίσω,
όταν άκούση ή δεσποινίς, μοιραίως συγκινείται:
«Γιά κύττα μία γυναίκα, που πήγα ν' αγαπήσω»!...
Είνε, λοιπόν, τό πράγμ' αυτό, πραγματική μανία:
είτε μεδόκη κυρά ή δροσερό μπουμπουκί,
είνε πολύ έπικεική για την παραφάνια
που βγαίνει από μπουζούκι...

Ένα ταβάνι χαμηλό κι' ένα κουτσό τραπέζι,
χωρίς τραπεζομάνδηλο, την θέλγουν τρομερά
κι' εύχαριστείται, ασφαλώς, ή κοσμική κυρά,
του λαϊκού του μουσικού, τον κάνουν πιδ φημόζο
και φλυαρία γίνεται, φραντσέζικα κομψή
γι' αυτόν τον βιρτουόζο!
—Μαί κελ τάλαν!... Τ' ακούσατε: 'Αθέ· βούζ· έκουτέ,
λά «'Ντελμπεντέρισσα» μά σέρ: Τί μουσικός μεγάλος!
—Παρά ν' όνερ δεν πίστευα πως θα βρεθ' ποτέ
έτέτοις καλός «κομποζιτέρ» που δεν τον φτάνει άλλος...
Κι' ενώ τά λένε όλ' αυτά κυρίες, δεσποινίδες
έελιγμένες προφανώς άπ' τό πολύ μεράκι,
ένα γκαρσόνι ώρεται: —Βάλε μία μαρίδες
κι' ένα κατοσταράκι!...
«δω δεν έχουνε «τάμπλ» ντ' ότ» και ρωσική σαλάτα,
ούτε γαλόπουλο «τρυφέ» σερβίρεται στα πιάτα,
ουτε άστακός με «σώς πικάντ» και άλλα μιχλιμπίδια
μαρίδα υπάρχει μοναχά, γαρδουμπα του γαλάτου,
ρετσίν' άπ' τά Μεσόγεια και... βάλε μας τά 'δια,
Και ή κυρία ή κοσμική, κατευχαριστημένη
με σκέρτα πολυποικίλα και νάζια και γλυκάδες,
μασάει την μαρίδα της ξεροτηγανισμένη
κι' άκούει μπαγλαμάδες...
«όπλα να έχη ό Ραβέλ, κι' ό 'Ντεμπυσσύ κι' οι άλλοι
συνθέται 'Αγγλοι, Γερμανοί και 'Ιταλοί και Γάλλοι,
ο Ραχμανίνωφ; 'Αχρηστος κι' αυτός μέσ' τον ντουινιά
μπρος στο μπουζούκι του νταή, με τη διπλοπενιά!»
Εμμορράβιας.
Α. Γαβριήλ.
Ε. Μουζουκάκης.

«Τὴν Κυριακὴν, ὁ διάσῃμος ταχυδακτυλουργὸς Ἀνφούζο. Σπεύσατε!..»

Προσέχετε τοὺς πολὺ «ΣΟΒΑΡΟΥΣ»

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἔκανα τὸ πρῶτο ταξίδι μου στὴ Ρουμανία. Εἶχα συνδυάσει μιὰ ὀχι πολὺ ἐνδιαφέρουσα δημοσιογραφικὴ ἀποστολὴ μὲ μιὰ φιλικὴ πρόσκλησι. Ὁ προϋπολογισμὸς ποὺ διέθετα γιὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ ἦταν πολὺ πενιχρὸς, κι' ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ ἀναθεωρῶ κάθε μέρα τοὺς λογαριασμοὺς μου, γιὰ νὰ μὴν πέσω ἔξω καὶ μείνω «ἀμανάτι» σὲ καμμιὰ πόλιν τῆς Ρουμανίας.

Ἐφυγα, γιὰ λόγους οικονομίαν, μ' ἓνα παλὸ ἱταλὸ πλοῖο ποὺ τὸ ἔλεγαν «Αλμπάνια». Ἦταν πολὺ ἀργό, μὰ εἶχε φθινό εἰσιτήριο καί, ὅπως μοῦ εἶχαν πῆ, καλὴ κουζίνα. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς προσέφερε ἀξιόλογες ἀνέσεις στὸν ἐπιβάτη. Οἱ κατσαρίδες ἔκαναν βόλτες στὶς καμπίνες μέρα καὶ νύχτα. Τὰ σεντόνια καὶ τὰ μαξιλάρια δὲν ἦσαν ἀμέμπτου καθαριότητος. Ἀλλὰ εἶπα: Φθινὸ εἰσιτήριο...

Ἐλάχιστοι ἦσαν οἱ ἐπιβάτες, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἓνας ἱταλὸς, πρῶην ἀξιωματικὸς, κομψὸς, ψηλὸς, σοβαρὸς, λιγύλογος. Τὸν ἔλεγαν Ἀνφούζο. Ἀπέφυγε τὸν κόσμον. Σάπλωνε ἀπὸ τὸ πρῶο σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ διάβαζε. Μόλις καὶ μετὰ βίας χαιρετοῦσε κανέναν. Σ' ὅλους μας ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πολὺ εὐπρεπὺς καὶ πολὺ συγκεντρωμένου στὸν ἑαυτὸ τοῦ ἀνθρώπου. Λέγαμε πῶς θὰ ἦταν κανένας κατηχητής, ἢ κανένας ἀνώτερος διπλωματικὸς ὑπάλ-
ληλος.

Τὸ πλοῖο πῆγαινε πολὺ σιγὰ — ἀμφιβάλλω ἂν ἔκανε περισσότερο ἀπὸ 6-7 μίλλια τὴν ὥρα — κι' οἱ ὄρες περνοῦσαν πολὺ στενόχωρα. Ὑπῆρχε ἓνα τάβλι, ποὺ τὸ εἶχε διαρκῶς ἀγκαζισμένο ὁ δεῦτερος πλοίαρχος μὲ τὸν λογιστὴ. Ἡ παρέα μου ἦταν ἓνας ἔμπορος — ποὺ πῆγαινε στὴ Ρουμανία γιὰ κασέρια — κι' ἡ γυναίκα του. Ἡ κυρία ἔριχνε διαρκῶς πασιέντζες κι' ἐμεῖς βολτάρουμε στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου. Μὰ δὲν περνοῦσαν εὐκόλα οἱ ὄρες.

Ὅταν ἀφήκαμε τὸ Βόσπορο καὶ μπήκαμε στὴ Μαύρη Θάλασσα, μὰς πληροφόρησαν ὅτι τὸ πλοῖο θὰ ἔκανε σκάλες στὰ ἑξῆς λιμάνια: Πύργο, Βάρνα, Κωνσταντιῆ, Σουλινά, Βραϊλα, Γαλάτσι. Ἐγὼ καὶ τὸ γνωστὸ μου ζευγάρι πηγαίναμε γιὰ τὸ Γαλάτσι κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μαθαίναμε αὐτὲς τὶς συγκεκριμένες λεπτομέρειες. Ἡ στάθμευσις στὸν Πύργο καὶ στὴ Βάρνα εἶχε ἀποφασισθῇ στὴν Πόλιν, ἐπειδὴ τὸ πλοῖο πῆρε ἐμπορεύματα καὶ λίγοις ἐπιβάτες γιὰ τὰ βουλγαρικὰ αὐτὰ λιμάνια.

Πλέαμε στὴ φουρτουνασμένη Μαύρη Θάλασσα, ὅταν ὁ γνωστὸς μου ἔμπορος, μοῦ εἶπε:

— Τί θὰ γίνῃ μ' αὐτὴ τὴ μονοτονία; Δὲν κάνουμε κανένα παιγνίδάκι νὰ περάσῃ ἡ ὥρα; Καμμιὰ ποκίτσα;

Δὲν ἤμουν πολὺ ἐντριβὴς εἰς τὰ τῆς... ποκίτσας. Εἶχα μιὰ μικρὴ ἰδέα, εἶχα παίξει 5-6 φορές ἔτσι γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, μὰ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ πάρω μέρος σὲ παιγνίδι μὲ ἀνθρώπους χαρτοπαικτικῆς πείρας. Ἐξ ἄλλου τὰ λεφτά μου ἦσαν ἐλάχιστα, μετρημένα μέχρι τελευταίας δεκάρας. Ὁ προϋπολογισμὸς μου θ' ἀνετρεπετο ἂν ἔχανα ἔστω καὶ εἴκοσι δραχμές.

— Μὴ φοβάσαι, ἐπανέλαβε ὁ φίλος μου, θὰ κάνουμε ἓνα πολὺ μικρὸ παιγνίδι. Ἀσημαντό. Γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα...

Μ' ἔπεισε. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ συμπληρωθῇ τὸ καρρέ. Ἡ γυναίκα τοῦ ἐμποροῦ προθυμοποιήθηκε νὰ παίξῃ. Χρειαζόταν κι' ἓνας τέταρτος.

— Νὰ προτείνουμε, λέγει ὁ ἔμπορος, αὐτοῦ τοῦ ἱταλοῦ, ποὺ κάθεται ἀμίλητος καὶ σοβαρὸς.

— Μὰ δὲν μοιάζει ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παίζουν νάρτια.

— Θὰ δοκιμάσουμε.

Ὁ ἱταλὸς — ὁ κ. Ἀνφούζο — ἤνυκε διαστακτικὸς ὅταν τοῦ ἔγινε ἡ πρότασις.

— Δὲν τὰ πολυκαταφέρνω, εἶπε. Εἶμαι πολὺ ἀδέξιος. Ἐν τούτοις δὲν θέλω νὰ σὰς χαλάσω τὸ χατήρι καὶ θὰ πάρω μέρος στὸ παιγνίδι, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι θὰ εἶνε πολὺ μικρὸ. Πενταροδεκάρες. Γιατί εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ χάσω.

Τὸ ἀπόγευμα ἄρχισε τὸ παιγνίδι. Ψιλοδουλειές. Ἡ «κάβα» δὲν ὑπερέβαινε τὶς 10 δραχμές. Ὁ καυμένος ὁ Ἀνφούζο εἶχε μεγάλῃ ἀτυχία. Συχνὰ συνέβαινε νὰ ἔχουμε μεῖς καλὸ χαρτί «ἀπὸ χέρι» κι' αὐτὸς μικρότερο. Καὶ διαρκῶς ἔχανε τὰ ρέστα του. Δὲν μὰς ἔκανε ἐντύπωσι τὸ γεγονός ὅτι κάθε φορὰ ποὺ μοίραζε ὁ ἱδιὸς χαρτὰ τύχαινε νὰ δίνῃ ἓνα «καρρέ», ἢ ἓνα «φούλ» σ' ἓναν ἀπὸ μὰς κι' αὐτὸς δὲν βρῖσκεται μ' ἓνα «τριάρι» ἢ μὲ κατὶ ἄλλο. Καὶ δὸς τοῦ κι' ἔχανε.

Τὸ βράδυ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό, τέλειωσε τὸ παιγνίδι. Ἐκανα τοὺς λογαριασμοὺς μου καὶ εἶδα πῶς εἶχα κερδίσει περὶ τὶς 20 δραχμές. Κάτι περισσότερον ὁ ἔμπορος καὶ περὶ τὶς 5 δραχμές ἡ γυναίκα του. Συμφορὰ γιὰ τὸ δυστυχισμένο τὸν ἱταλὸ.

Τὴν ἄλλη μέρα, εἴτε ἐπειδὴ γλυκαθήκαμε, εἴτε ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ καλὴ συμπεριφορὰ, προτείνουμε στὸν ἀτυχῆσαντα ἱταλὸ νὰ ξαναπαίζουμε. Αὐτὴ τὴ φορὰ

Κίνδυνος - θάνατος

Τὴν ὥρα τῆς παραδόσεως, ὁ καθηγητῆς τῆς Χημείας κ. Ἀνάτολ, κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἑδρα τοῦ στὸν πίνακα, παίρνει τὴν κιμωλία καὶ γράφει: HNO³. Γυρίζει ἔπειτα ἀπὸτομα καὶ κυττάζει τοὺς φοιτητάς.

Τὸ βλέμμα του σταματᾷ στὸν πεῖο χοντροκέφαλο ἀπ' ὅλους, τὸν πεῖο κοιμισμένο.

— Βλακόπουλε, φωνάζει, πές μου ἀμέσως τί σημαίνει αὐτὸ ποὺ ἔγραψα.

Ὁ Βλακόπουλος γουρλώνει τὰ μάτια του, κυττάζει ἐμβρόντητος τὸν μαυροπίνακα καὶ τραυλίζει, σὰν νὰ δέθηκε ξαφνικὰ ἡ γλῶσσα του:

— Εἶνε... εἶνε... κ. καθηγητά...

— Ἐμπρός λοιπόν. Μὴ κοιμάσαι ὀρθιος. Λέγε τί εἶνε;

— Τὸ... Τὸ ἔχω στὴν ἄκρη τῆς γλῶσσας μου, κ. καθηγητά.

— Στὴν ἄκρη τῆς γλῶσσας σου;... Φτύστο ἀμέσως, ἀνόητε... γιατί εἶνε νιτρικὸν ὀξύ!...

Ο ΦΑΚΟΣ

ἦταν πολὺ πιὸ διστακτικὸς, μὰ τελικὰ ὑπέκυψε.

— Ἐλπίζω νᾶχω λίγη τύχη ἀπόψε, εἶπε. Μὰ δὲν εἶνε τύχη. Ἡ ἴδια κατάστασις. Καὶ τὸ ἴδιο φαινόμενο: Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ἀνφούζο μοίραζε χαρτὰ μὰς ἔδινε — τί συμπτώσις — καρρέ ἢ φούλ, κι' αὐτὸς εἶχε κατὶ μικρότερο. Καὶ δὲν ἦταν αὐτὸ μονάχα... Χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε φουσκώσαμε τὸ παιγνίδι. Κέρδισα περὶ τὶς 40 δραχμές, ἄλλες τόσες ὁ ἔμπορος καὶ ἓνα εἰκοσάρι ἡ γυναίκα του. Ἡ στενοχώρια τοῦ ἱταλοῦ δὲν λεγότανε.

Ἀργὰ τὸ βράδυ φτάσαμε στὸν Πύργο. Τὸ πρῶο βγήκαμε ἔξω ὅλοι οἱ ἐπιβάτες κι' ἐμεῖς οἱ «κερδισμένοι» θεωρήσαμε καθήκον μας νὰ περιποιηθοῦμε τὸν χαμένο. Τοῦ προσφέραμε ἓνα καλὸ γεῦμα, τὸν κεράσαμε καὶ πᾶστες καὶ γυρίσαμε στὸ πλοῖο. Τὰ ἴδια καὶ στὴ Βάρνα, ὅπου φτάσαμε μετὰ μιὰ μέρα. Ξεκινώντας γιὰ τὴν Κωνσταντιῆ προτείνουμε στὸν Ἀνφούζο νὰ ξαναπαίζουμε, αὐτὸς ὅμως ἦταν ἀνένδοτος.

— Ἐχασα πολλὰ λεφτά, μὰς ἔλεγε. Δὲν μοῦ περισσεύουν ἄλλα γιὰ χάσιμο.

— Μὰ μπορεῖ νὰ σὰς γυρίσῃ ἡ τύχη. Δὲν εἶνε δυνατόν... Ὅσα σὰς γυρίσῃ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὸ θέλαμε καὶ μεῖς λιγάκι νὰ τοῦ γυρίσῃ ἡ τύχη. Δὲν ἦταν σωστὸ νὰ χάνῃ διαρκῶς. Τελικὰ τὸν μεταπεισαμε.

— Ἐστω, εἶπε. Θὰ παίξω γιὰ τελευταία φορὰ. Παρακαλῶ, ὅμως, νὰ μεγαλώσουμε τὴν κάβα.

Φυσικὰ δὲν εἶχαμε ἀντίρρηση. Στὸ τραπέζι ἀραδιάστηκαν ἀρκετὰ λεφτά — 40 δραχμές ἡ κάβα, ἓνα δίδραχμο τὸ «τσῖπ» — κι' ἄρχισε τὸ παιγνίδι. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ μοίρασε χαρτὰ ὁ Ἀνφούζο μοῦ ἔδωσε ἓνα «φούλ» ἀπὸ χέρι. Πάλι τὰ ἴδια... Μοῦ πῆρε ὅμως τὰ «ρέστα» μου, γιατί εἶχε «καρρέ». Περιέργο... Αὐτὸ ἐπανελήθη ἀρκετὲς φορές. Καὶ μετὰ δυὸ ὥρες ἐγὼ μὲν ἔχασα ὅλα τὰ κέρδη τῶν προηγουμένων ἡμερῶν καὶ τὴ μισὴ ἀπὸ τὴ μικρὴ περισούσι μου, ὁ δὲ ἔμπορος ἓνα σημαντικώτατο ποσόν.

Τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ ζεμάτισμα μὲ εἰχε ἀναστατώσει. Ἀποδιβάσθηκα στὸ Γαλάτσι σὲ κακὰ οικονομικὰ χάλια. Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἐνῶ γυρνοῦσα στοὺς δρόμους, ὑπολογίζοντας πῶς θὰ ἐξοικονομῶ τὰ ἐξοδὰ μου καὶ τὸ εἰσιτήριο τῆς ἐπιστροφῆς — μὲ τὰ ἐλάχιστα χρήματα ποὺ μοῦ εἶχαν ἀπομείνει — εἶδα τὴν... φάτσα τοῦ Ἀνφούζο κολλημένη στὴν εἰσοδο ἐνὸς μικροῦ θεάτρου κι' ἀπὸ κάτω μιὰ διαφήμισι ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Σήμερον πρώτη ἐμφάνισις τοῦ διασημοῦ ἱταλοῦ ταχυδακτυλουργοῦ Ἀνφούζο. Ὁ ἄσσος τῆς ταχυδακτυλουργικῆς τέχνης. Ἐνας πραγματικὸς μάγος ποὺ θὰ σὰς ἐνθουσιάσῃ. — Σπεύσατε!..».

Ἔτσι ἐξήγησα τὸ μυστήριον. Ὁ «σοβαρὸς» καὶ «ἀμίλητος» συναξιδιώτης μας, ἀφοῦ μὰς ἀφῆκε σκόπιμα νὰ κερδίσουμε στὴν ἀρχή, μὰς ἔκλεψε ὕστερα μιὰ καὶ καλὴ διὰ τῆς ταχυδακτυλουργικῆς μεθόδου. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω τὰ... ρέστα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Υ.Γ. Οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Θησαυροῦ», ποὺ μοῦ γράφουν καὶ μοῦ ζητοῦν διευθύνσεις Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ, παρακαλοῦνται νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅτι δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσω. Ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ γνωρίσω, συμπτωματικῶς, σὲ δημοσιογραφικὰ ταξίδια, διαφόρους ὁμογενεῖς σημαίνοντας ἢ μὴ, δὲν θὰ πῆ ὅτι ἔχω τὶς διευθύνσεις τοὺς ἢ διατηρῶ ἀλληλογραφία μαζί τους. Σημειῶνω τὰ ἀνωτέρω ὡς συνολικὴ ἀπάντησι σ' ὅσους μοῦ ἔστειλαν τελευταία σχετικὲς ἐπιστολές.

Κ. Π.

Τὸ ρολοῖ ποὺ δείχνει τὸ μεθῦσι

Ἐνα νέο «ρολοῖ» τοῦ χειροῦ χρησιμεύει ὄχι γιὰ νὰ δείχνῃ τὴν ὥρα, ἀλλὰ... γιὰ νὰ μετράει τὸ μεθῦσι! Βασίζεται στὴν ἀρχὴ ὅτι τὸ ἀλκοὸλ ἔχει ἐπίδρασι στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἀπ' τὸ ρυθμὸ λοιπὸν τοῦ σφυγμοῦ, δείχνει ἂν εἶνε μεθυσμένος ἢ ὄχι αὐτὸς ποὺ τὸ φορεῖ.

Σταυριανός
Σταυριανός

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Η ΜΥΡΤΑΛΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Η Μυρτάλη νεαρή και ώραια νεοφώτιστη χριστιανή κόρη του Λουκίου Σουλπικίου κληρικού, με την τροφή της Κλημένης υφίσταται την επίθεσι μίας συντροφιάς φίλων του αυτοκράτορος Νέρωνος. Ένας απ' αυτών την ανγκολιάζει και θαμπώνεται απ' την εμορφιά της. Μα κι' η Μυρτάλη δεν ξεχνάει τον προσωποφόρο άγγελο. Ένας νέος με στολή Ρωμαίου εκπαιδευτικού ο Ιούλιος κι' ένας νέος ο Εύβουλος τις ακολουθούν. Ο Εύβουλος είναι κι' αυτός χριστιανός. Η Μυρτάλη σπάνοντα σπύτι της σκεπταται όλη νύχτα το έπεισόδιο και τον άγνωστο και το πρωί τά διηγεϊται όλο στο βείο της Κινέας. Λίγα άρύτερα φτάνει στο σπύτι ένας νέος της ακολουθίας του Νέρωνος ζητώντας τον Κινέα. Η Μυρτάλη άναγνωρίζει ο' αυτόν τον προσωποφόρο της νύχτας. Είναι ο Κλεάρχος απ' την Κρήτη συντροφός των άρτίων του αυτοκράτορος. Κι' ο Κλεάρχος άναγνωρίζει τη νέα. Και έτσι πλέον με κάθε τρόπο να την κατακτήσει. Τη ζητάει για σύζυγο τον άπ' τον Κινέα, μα η Μυρτάλη δεν δέχεται, με κάνα λόγον. Τον άρταει μα δεν έβλε να οική στην άγκαλιά ενός διεφθαρμένου είδωλολάτρη. Στο μεταξύ γυρίζει απ' τον πόλεμο ο πατέρας της Λουκίος Σουλπίκιος. Ο Λουκίος άφίχνει απ' το σπύτι του τον άπελεύθερο Βράβο που τον βράκε κατακρατού. Κι' ο Βράβος καταφεύγει στον Κλεάρχο υποσχόμενος να τον βοηθήσει να αποκτήσει τη Μυρτάλη. Μια μέρα ο Λουκίος άφίχει τη Μυρτάλη στο άμφιθέατρο. Η νέα φρίττει μπρος στα αίματα θεάματα και σφίξει έναν Βρετανό νίγαντα το Γάλλο άπο βέβαια θάνατο. Ο Γάλλος της άφροσύνη τυφλά. Στο μεταξύ τα όπλα του αίματος και της φρίκης στη Ρώμη συνεχίζονται. Η Μυρτάλη υποφέρει απ' όλα αυτά. Συγχρόνως άντικαθίσταται ότι ο Κινέας άναπα τη φίλη της Έλένη και της το λέει. Κι' έφωνα ξεφύγει η τρομερή πυρκαγιά της Ρώμης.

5ον Κάποια στιγμή, σαν ν' άστραψε μια λάμψη έξω, στο σκοτεινό ούρανό, μία λάμψη που φώτισε στιγμιαία το δωμάτιο.

Η Έλένη τράμαε και πετάχτηκε. Μα την άλλη στιγμή η λάμψη εξαφανίστηκε και το μόνο φως που τους φώτιζε τώρα πάλι ήταν το αδύναμο φως ενός λυχναρίου.

— Τι έχεις λοιπόν; Ήκανε ο πατέρας της άνυπόμονα. Ποτέ δεν διάβαζες τόσο άσχημα.

Έκυψε η κοπέλλα το κεφάλι κι' εξακολούθησε να διαβάει με φωνή τρεμάμενη!

«... Έάν ο Θεός με' ήμων, τίς καθ' ήμων;...»

Ο θάνατος έβω μεγάλωνε. Ο Εύβουλος όμως δεν άκουγε τίποτα.

Μα το κεφάλι σκυμμένο, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του, έπαυόταν να σφάζει λόγια κι' η ψυχή του άναγνάνονταν στον ούρανο.

Μόλις όμως τελείωσε η Έλένη την ά-

νάγνωσι της επιστολής του Άποστόλου Παύλου, μία λάμψη σπλώθηκε πάλι στο σκοτεινό ούρανό. Μία λάμψη που αντί να σβύσει πάλι, όλο και μεγάλωνε κι' ύψωνόταν πιο άπειληκτική στο σκοτάδι.

Η Έλένη άφισε μία κραυγή τρόμου να της ξεφύγει.

— Τι έπαθε επί τέλους άπόψε; ρώτησε άσπληρα ο πατέρας της.

Βουδή από τον τρόμο η κοπέλλα έδειξε προς το παράθυρο.

Άμέσως κατάλαβε ο Εύβουλος περί τίνος πρόκειται.

Ένα φρικτό θέαμα άπλωνόταν μπροστά τους τώρα. Όλος ο ούρανος φαινόταν φλογισμένος. Μυριάδες σπιθές πετούσαν στον αέρα. Πελώρια πυκνά σύννεφα καπνού στριφογυρίζαν και τότε σκέπαζαν τη λάμψη της φωτιάς, ποτέ τραβόνταν άφίνοντας έλευθερές τις γιγάντιες φλόγες.

Το δωμάτιό τους ήταν στη σοφίτα του σπιτιού. Ο Εύβουλος άνοιξε ένα παράθυρο και βγήκε έξω στη στέγη.

Τον άκολουθησε η Έλένη. Και τότε, άθελα κι' οι δύο τους άφησαν μία κραυγή τρόμου.

Κοντά στο λόφο του παλατιού, εκεί όπου βρισκόταν το άμφιθέατρο, μία πελώρια πυρκαγιά έμαίνονταν. Πελώριες φλόγες προχωρούσαν γοργά προς το στενό τους δρόμο.

Στάθηκαν λίγα λεπτά, πατέρας και κόρη, σαν κεραυνόχτυπημένοι, κυττάζοντας τη φωτιά που πηδούσε από στέγη σε στέγη και ζύγωνε γοργά στο σπύτι τους.

Ο άνεμος ήταν δυνατός και άκούγονταν καθαρά το τρίξιμο της φωτιάς. Είχε καιρό να βρέξει κι' όλα ήταν θεοστεγνά. Προσάναμα ιδανικό για τις φλόγες. Τα παλιά πυκνοκαπνισμένα πολυώροφα κτίρια άναβαν το ένα μετά το άλλο, καταπληκτικά γρήγορα. Και από τη στιγμή που άναβαν, ως τη στιγμή που σωριάζονταν οι όροφοί τους σλεγόμενες με πάταγο, δεν μεσολαβούσαν παρά λίγα λεπτά της ώρας.

Κάτω, από τους δρόμους, έρχονταν σαν μουγκρητό μανιασμένης θαλάσσης η μυρίοστομη κραυγή του πλήθους. Ήταν πιο φρικιαστική αυτή η κραυγή, παρά η ίδια η φωτιά. Θάλεγες πως ολόκληρος ο λαός της Ρώμης κραυγάζει άπεναντί της. Και δεν ήταν άδικη αυτή η άγωνία.

Ήταν συνηθισμένη σε πυρκαγιές η Ρώ-

ΡΕΚΟΡ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

Η κ. Σόνια Λοβ, τέως σύζυγος ενός Νεοεπικού, θεατρικού μεγαλοεπιχειρηματίου, άποτεύθηκε από τρεις προσωποφόρους ένα βράδυ που γύρισε στο σπύτι της από μία φιλική διασκέδαση. Στις λίγες ώρες όμως, η άστυνομία είχε συλλάβει τους κινώτερους και της είχε επιστρέψει τα κοσμήματά της.

μη. Πολλές φορές είχαν καθ' ολόκληρα τραγώνα, στις πυκνοκατοικημένες γειτονίες. Αυτή τη φορά όμως ήταν άλλο πράγμα. Η φωτιά φαινόταν να κυκλώνει ολόκληρη την πολιτεία.

Μέσα από τις φλόγες

— Πατέρα! ξεφώνισε ξαφνικά η Έλένη, τραβώντας από το χέρι τον Εύβουλο, που στεκόταν σαν άπολιθωμένος. Κύττα, πατέρα!

Κι' έδειξε σε διάφορα μέρη της πολιτείας, πολλές εστίες φωτιάς.

— Παράξενο! ψιθύρισε ο Εύβουλος ταραγμένος. Σε πόσα σημεία έπιασε ταυτόχρονα φωτιά!

— Άχ, πατέρα! Μήπως είναι η Δευτέρα Παρουσία; Όλος ο κόσμος καίγεται. Μα δεν ακούσαμε ν' άνηχηθούν οι σάλπιγγες της Άποκαλύψεως!

— Πού θέλεις να ξέρω, κόρη μου; άποκρίθηκε ο Εύβουλος. Άλλά μη φοβάσαι καθόλου. Όσο ζω, θα σε προστατέω. Κι' αν ακόμα είναι η Δευτέρα Παρουσία, τί έχεις να φοβηθείς εσύ;

— Άχ, πατέρα. Οι φλόγες μας κυκλώνουν! Από πού να φύγουμε; Μας περικλώσε η φωτιά και δεν βλέπω καμιά διέξοδο.

— Να μη τά χάσουμε πρό πάντων, είπε ο Εύβουλος, προσπαθώντας να φανή ψυχραιμος. Στάσου! Η φωτιά προχωρεί από το Άμφιθέατρο κι' ο άνεμος τη σπρώχνει προς τη γειτονία μας. Από κεινο το μέρος υπάρχει κίνδυνος. Οι φωτιές που είναι από το άλλο μέρος, σπαρώνονται αντίθετα, μακριά από μας.

» Αυτές σίγουρα θ' άναψαν από σπιθές που βάψαν άπάντα τους στεγνές ατέγες. Δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε από αυτό το μέρος και πρέπει να προχωρήσουμε προς τα εκεί!

— Πάμε λοιπόν, πατέρα, να φύγουμε! Ικέτευσε η κοπέλλα.

— Βέβαια, πρέπει να φύγουμε, είπε σκεπτικός ο γέρος. Πρέπει ν' άφήσουμε το σπύτι μας. Ευτυχώς που δεν έχουμε πολλά πράγματα ν' άφήσουμε και να λυπηθούμε. Βλέπεις σε ώρισμένες στιγμές είναι ευτυχία η φτώχεια.

Και προσπάθησε να χαμογελάσει για να δώσει θάρρος στην κόρη του πούτρεμο. Μάζεψαν γρήγορα - γρήγορα μερικά άπαραίτητα πράγματα, τάκαναν δυο μπάγους και προχώρησαν προς τη σκάλα. Με κόπο κατάφεραν να κατεβούνε σκαλί - σκαλί, γιατί όλοι οι ένοικοι του σπιτιού κατέβαιναν κι' οι περισσότεροι έπαιρναν μαζί τους πελώριους μπάγους.

Επιτέλους έφτασαν κάτω, στο στενό δρόμο. Άλλ' εκεί ο Εύβουλος ένοιωσε αληθινό τρόμο.

— Τώρα τί θα κάνουμε; ψιθύρισε. Χιλιάδες άνθρωποι συνωστίζονται στο στενό δρόμο. Σπρώχνονται, έβριζαν, φώναζαν, δεν μπορούσαν να προχωρήσουν, έπειδη όλο κι' έβγαιναν από τα σπύτια κι' άλλοι άνθρωποι, κι' όλο μπλεκόταν πιο σφιχτά το πελώριο ανθρώπινο φείδι κι' έφραζε τους δρόμους.

— Πατέρα! βόγγηξε η Έλένη, είμαστε κημένοι!

— Όχι παιδί μου! είπε ο γέρος με πίστι. Θυμάσαι τί διαβάσαμε άπόψε; «'Αν ο Θεός με' ήμων, τίς καθ' ήμων;». Αν θέλη ο Θεός να χαθούμε, θα χαθούμε. Αν όμως θέλει να σωθούμε, θα σωθούμε.

— Μα, παρ πατέρα; Θα μάς προλάβουν οι φλόγες. Θα καούμε εδώ στο δρόμο!

— Στάσου, μη φοβάσαι. Δεν είναι η πρώτη φορά που βλέπω πυρκαγιά. Ήταν ήμουν στρατιώτης είδα πολλές πολιτείες να καίγονται. Θέλει μία ώρα η φωτιά για να φτάσει εδώ και πριν περάσει μία ώρα θάχει προχωρήσει το πλήθος άποωδήποτε, μη φοβάσαι.

Η Έλένη σφίχτηκε κοντά στον πατέρα της και δεν ξαναμίλησε. Πέρασαν καμπίσα λεπτά της ώρας, που φαινόταν αιώνες στους δυστυχισμένους. Ο κόσμος προχωρούσε ελάχιστα, με βήματα άργα. Αντίθετα η φωτιά προχωρούσε γοργά. Πηδούσε από στέγη σε στέγη, σ' ένα μακάριο χρόνο, άγκάλιαζε ολόκληρη τετράγωνα σε λίγες στιγμές. Στο τέλος φάνηκε η πρώτη

φλόγα στην άκρη του δρόμου όπου περίμεναν ο Εύβουλος με την Έλένη.

Μία κραυγή θανάσιμης άγωνίας ξεφύγει απ' όλα τα στήθη. Πολλοί, σαν τρελλοί έτρεξαν πίσω μέσα στα σπύτια τους, σκαρφάλωσαν στις σκεπές και προσπάθησαν να σωθούν πηδώντας από στέγη σε στέγη. Έτσι, ο δρόμος έλευθερώθηκε λιγάκι.

— Μη φοβάσαι, είπε ο Εύβουλος σιγά. Υπάρχει ακόμη έλπίς.

— Άχ, πού να βρίσκεται ο Ιούλιος; βόγγηξε η κοπέλλα.

Ήθελε ακόμη να πη: «Πού να βρίσκεται ο Κινέας;», αλλά δεν τολμούσε.

Ο κόσμος προχωρούσε κάπως τώρα. Η φωτιά όμως προώδευε. Ο καπνός άρχισε κι' όλος να τους πνίγει.

— Πατέρα! ξεφώνισε η Έλένη, παράλυτη από το φόβο, δεν άνεβαίνουμε κι' έμεις στις σκεπές; Έδώ θα καούμε άποωδήποτε.

Έρριξε ο Εύβουλος μία ματιά γεμάτη άγωνία πίσω στη φωτιά που τους κυνηγούσε κι' έμπρός στο πλήθος που σπρωχόταν σαν τρελλοί και δεν προχωρούσε.

— Ναί, ψιθύρισε, από δω δεν υπάρχει σωτηρία. Θα καούμε.

— Φοβόμαι, πατέρα!

— Ήθελα από πριν να δοκιμάσουμε να ξεφύγουμε από τις στέγες, αλλά φοβόμανα για σένα. Τώρα όμως πάμε κι' ο Θεός βοηθός.

Άνέβηκαν δυο - τρία σκαλοπάτια ενός σπιτιού κι' έτοιμάζονταν να μπουνε μέσα όταν ένα φοβερό χτύπημα στον τοίχο αυτού του σπιτιού τους σταμάτησε.

Η Έλένη έπεσε λιποθύμη σχεδόν στην άγκαλιά του πατέρα της.

— Πατέρα! Τί είναι πάλι αυτό; Ποιός τρανάζει έτσι αυτό το σπύτι;

Στάθηκε ο Εύβουλος διστακτικός μία στιγμή. Το χτύπημα στον τοίχο έπανεληθή. Λίγο έλειψε να σωριασθή όλο το σπύτι κάτω.

— Σωθήκαμε, παιδί μου! φώναξε ο γέρος.

Η Έλένη τον κύταξε σαν να φοβόταν πως τρελλάθηκε.

— Σωθήκαμε σου λέω. Δεν άκούς που γκρεμίζουν τους τοίχους;

— Και τί μ' αυτό, πατέρα; ρώτησε άχνά η νέα.

— Δεν καταλαβαίνεις; Ήρθε ο στρατός για να μας σώσει. Άνοίγουν δίοδο άναμεσα από τα σπύτια. Μας λυπήθηκε ο Θεός.

Τα χτύπημα γίνονταν όλο και πιο δυνατά απ' έξω. Κι' όλο το τρεμάμενο πλήθος που κατάλαβε πως αυτό ήταν η σωτηρία του, κάρφωσε τα μάτια του, μεγάλα, ίκετευτικά, στους τοίχους που στέκονταν ακόμα.

Απ' έξω, σε κάποια στιγμή άκούστηκε μία φωνή να δίνει κάποιο πρόσταγμα.

— Πατέρα, ξεφώνισε η Έλένη, έξαλλη, είναι ο Ιούλιος. Άκουσα τη φωνή του.

— Ο Ιούλιος, άποκρίθηκε ο γέρος με μάτια βουρκαμένα. Ίσως να το φαντάσθηκες μονάχα.

— Όχι, πατέρα. Είναι ο αδελφός μου.

— Ο Θεός θα τον φώτισε να μεταχειρισθ αυτό το μέσον για να μάς σώσει.

Εκείνη τη στιγμή ο τοίχος τραντάχτηκε συθέμελα κι' άνοιξε. Άκόμα λίγα χτυπήματα και σωριασθηκε ολόκληρος χαμώ. Τότε ένας άντρας πήδωσε μέσα στο άνοιγμα και κύτταξε γύρω του με μάτια γεμάτα άγωνία.

— Ιούλιε! φώναξε ο Εύβουλος βραχνά.

— Πατέρα!

Η Έλένη δεν πρόφτασε να ιδή τον άδελφό της. Πίσω βρισκόταν ένα πρόσωπο σοβαρό, ψυχραιμο, και σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή. Μία λυγρή κορμωστασία. Και μία φωνή τρυφερή, γεμάτη λαχτάρα:

— Έλένη! Δόξα νάχη ο Θεός σου, που προλάβαμε.

Της έπιασε το χέρι κι' η κοπέλλα άθελά της, χωρίς να συλλογίζεται τί κάνει, έγειρε στον άμο του δυνατό το άδελφό της άντρα.

Μα δεν ήταν ξένος. Ήταν ο άντρας που άγαπούσε. Ήταν ο Κινέας.

Η σωτηρία

Με φωνή δυνατή, φώναξε τώρα ο Ιούλιος στο πλήθος:

— Μη σπρώχνεστε. Έλάτε από δω. Οι στρατιώτες άνοίξαν δρόμο.

Μία κραυγή τρελλής χαράς ήταν η άπάντησι σ' αυτό το λόγο. Και οι άνθρωποι έωρμησαν προς τον γκρεμισμένο τοίχο.

— Πρόσεξε τον πατέρα σου, έσύ Ιούλιε, είπε ο Κινέας. Έγώ θα προσέξω την Έλένη.

Λέγοντας αυτά, σήκωσε την κοπέλλα στα χέρια του μ' ευκολία, σαν να ήταν κανένα παιδάκι και προχώρησε μέσα από ένα διάδρομο γκρεμισμένων σπιτιών. Πίσω του ο Ιούλιος, σπηρίζοντας στο χέρι του τον πατέρα του, πιδ πίσω οι στρατιώτες του Ιουλίου, κι' έπειτα το πλήθος που ξεφώνιζε από χαρά.

Η Έλένη έκλεισε τα μάτια της. Είχε την έντύπωσι για μία στιγμή πως είχε πεθάνει, πως βρισκόταν σ' έναν κόσμο φανταστικό και πως ο Κινέας ήταν κάποιος άγγελος του ούρανού, που τη σήκωσε στα λευκά του φτερά. Συγχρόνως όμως άκουμπουσε άπάνω του μ' έμπιστοσύνη σαν νάταν ένας άνθρωπος δικός της, ο αδελφός της! Μα ήταν τόσο θεϊκό το συναίσθημα της άσφαλείας τώρα, σ' αυτή τη δυνατή άγκαλιά, μετά τη θανάσιμη τρομάρα που δεν μπορούσε να συλλογισθ τίποτε άλλο η κοπέλλα.

— Φτάσαμε σε μέρος ασφαλές, είπε σε μία στιγμή ο Ιούλιος.

Ήρεμα άκούμπησε ο Κινέας στη γη το πολύτιμο φορτίο του.

Τότε άνοιξε η Έλένη τα μάτια της.

Οι στρατιώτες, γύρω τους, σχημάτιζαν μία ζώνη για να τους προστατεύσουν. Όλος ο ούρανος θαρρούσε πως καίγεται. Ο άέρας ήταν ζεστός, πνιγρός.

— Κύτταξε, κόρη μου, τη στέγη! είπε ο Εύβουλος.

Γύρισε η Έλένη τα μάτια της. Εκεί που σκέπτονταν να σκαρφάλωσουν για να σωθούν χόρευαν τώρα οι φλόγες τον φοβερό χορό τους. Ήταν φανερό πως αν είχαν άνεδει εκεί δεν θα πρόφταναν να σωθούν.

— Δε σου είπα νάχη έμπιστοσύνη, στο Θεό; είπε ο γέρος με μάτια βουρκαμένα.

— Ναί, πατέρα, άποκρίθηκε η κοπέλλα, και κύτταξε τον Κινέα δειλά.

Αυτός της χαμογέλασε κι' είπε συγκινημένος:

— Είναι αλήθεια μεγάλος ο Θεός σας, Έλένη!

— Πραγματικά η σωτηρία σας είναι σωστό θαύμα, φώναξε ο Ιούλιος. Όταν ξεσπασε η φωτιά, έγω βρισκόμουν κοντά στο παλάτι.

— Κι' έγω μέσα στο παλάτι, είπε ο Κινέας.

— Η πρώτη μου σκέψι ήσαστε σείς, συνέχισε ο Ιούλιος. Άμέσως, με τη φόρα που είχε ο άνεμος, καταλαβε πως η

συνοικία μας θα κινδυνευε. Ίηρα τους στρατιώτες μου και προχώρησα προς τα έξω.

— Κι' έγω σκέφθηκα άμέσως νάρθω να σας βοηθήσω, είπε ο Κινέας. Ερχόμουν προς τη γειτονία σας, όταν συνάντησα τον Ιούλιο.

— Κι' οι δυο μαζί τότε προσπαθήσαμε να φτάσουμε στο σπύτι. Άλλά είδαμε ότι ήταν αδύνατο. Το πλήθος έφραζε όλους τους δρόμους.

— Τότε έγω φαντάσθηκα ότι ήσαστε καταδικασμένοι.

— Έγώ όμως όχι, είπε ο Ιούλιος. Συλλογίσθηκα τί γίνεται στον πόλεμο, στις πολιτείες, που καίγονται, πως άνοίγουμε διάβα μέσα στα σπύτια. Και το έφηνουσα.

— Είμαστε άσφαλείς εδώ; ρώτησε η Έλένη, ρίχνοντας ματιές άνυσυγες γύρω της.

— Επί λίγη ώρα, ναί, άποκρίθηκε ο Κινέας. Πρέπει όμως να προχωρήσει.

Σκοτεινή η μάσα του πλήθους όλο και προχωρούσε. Ήταν άνατριχιαστικό να βλέπη κανείς ανθρώπους να σηκώνουν στους ώμους τους άρρώστους συγγενείς τους, γέροντες άναήλικους που δογγοΰσαν μισοπεθαμένοι. Οι άρχοντες άνεθαμένοι στις χειράμαξες τους που τις έσερναν δοϋλοι, προσπαθούσαν ν' άνοίξουν δίοδο άναμεσα στο φτωχό κόσμο που έσερνε τους μπάγους του, όσο βαρτούσαν οι δυνάμεις του, και ύστερα τους άφινε στη μέση του δρόμου, με μάτια βουρκαμένα, για να μπει να προχωρήσει.

Η άληθινή τραγωδία όμως ήταν τα μικρά παιδάκια, που το ρεύμα του πλήθους τά είχε χωρίσει από το χέρι της μαρούλας τους, τσίριζαν σπαρακτικά κι' έκατοντάδες φωνούλες τους έκαναν την καρδιά της Έλένης να ματώνη.

— Τί δυστυχία! βόγγηξε η κοπέλλα καθώς προχωρούσε άσυναίσθητα, σπληνιμένη στο μπράτσο του Κινέα. Τί δυστυχία!...

— Πού πάμε; ρώτησε ο Εύβουλος. Προς ποιά διέθυσιν προχωρούμε;

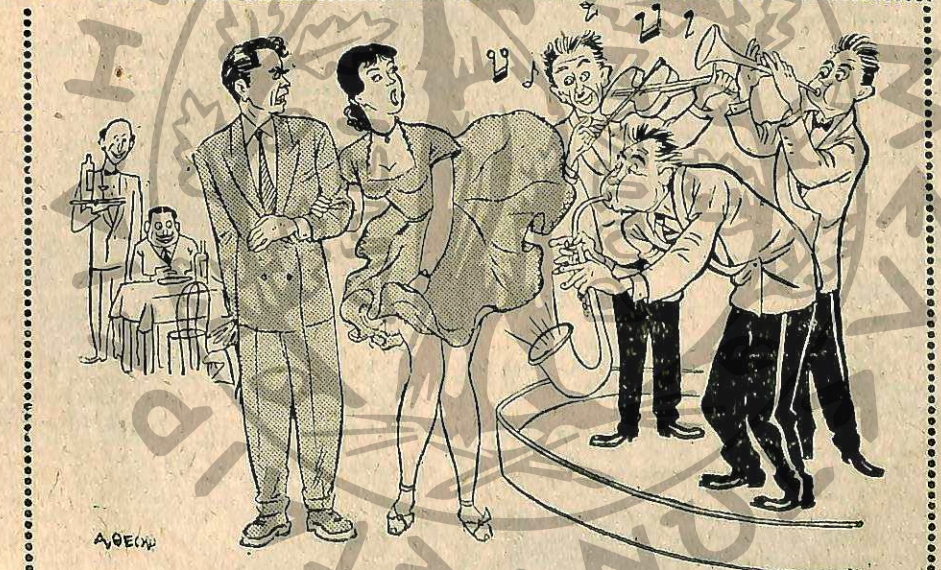
— Προς το σπύτι του γαμβρού μου του Λουκίου Σουλπικίου, άποκρίθηκε ο Κινέας. Η Μυρτάλη θα είναι εύτυχης να σας φιλοξενήσει.

— Δεχόμαι τη φιλοξενία για λίγες ήμέρες, είπε ο Ιούλιος. Κι' έπειτα θα ίδουμε πού θα πάμε.

— Δεν είναι βία, είπε ο Κινέας μ' ένα χαμόγελο. Να ξέρετε πως όσο θα μένετε στο σπύτι μας, θα είμαστε όλοι πολύ ευτυχιμένοι.

Η Έλένη ένοιωσε μία ζεστασιά στην καρδιά, λες κι' είχε περάσει όλοτετα ο κίνδυνος, λες κι' ήταν όλα αυτά μονάχα ένας κακός έφιάλης.

— Είναι άσφάλεια στο σπύτι σας, Κινέα; ρώτησε ο Εύβουλος. Δεν υπάρχει φά-

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

(Του Α. Θεοφιλοπούλου)

δος να ξεπλυνθεί ως εκεί η φωτιά;
— Κανένας φάος, αποκρίθηκε ο Κινέας. Τα σπίτια αυτά, στην άριστοκρατική συνοικία της Ρώμης, χωρίζονται από την άλλη πόλη με μεγάλους κήπους και φαρδείς δρόμους. Δεν βλέπω καμμία πιθανότητα να περάσει η φωτιά ως εκεί. Εξ άλλου είναι πολύ μακριά. Έλπιζω να τη σβύσουν στο μεταξύ.

Όταν έφτασαν, επί τέλους, στο σπίτι του Λουκίου Σουλπικίου, η Έλενη μόλις βρατίονταν στα πόδια της. Κι' ο Εύδουλος, αν και δεν ήθελε να δείξει την κατάπληξη του, ήταν κι' αυτός αποκαμωμένος.

Ο Νέρων θαυμάζει την πυρκαγιά

Η Μυρτάλη υποδέχθηκε με μάτια βουρκαμένα τη φίλη της κι' ο Λούκιος Σουλπικίος πρόσφερε στην ξεπατισμένη οικογένεια μια πτέρυγα του παλατιού του.

Θέλω να είσατε σαν στο σπίτι σας, είπε. Είναι μεγάλη ευτυχία για την Μυρτάλη ναχη μια φίλη αδερφική κοντά της. Έγκαταστάθηκε, λοιπόν, η οικογένεια του Εύδουλου στο πολυτελές διαμέρισμα κι' η Έλενη έπεσε και κοιμήθηκε εξαντλημένη. Παράξενο, όμως, αντί ναχη στον ύπνο της εφιάλτες και να βλέπει μπροστά της φλόγες και συντρίμια, χαμογελούσε ενώ κοιμόταν. Γιατί έβλεπε δυο μάτια καστανοπράσινα, έξυπνα, λίγο ειρωνικά αλλά τρυφερά, να την κυττάνε μ' ενδιαφέρον με λαχτάρα.

Την άλλη μέρα, μόλις ξημέρωσε, όλη η οικογένεια μαζεμένη αντίκρισε από την ταράσσα του σπιτιού το πιο ανατριχιαστικό, αλλά συγχρόνως και το πιο μεγαλειώδες θέαμα που μπορούσε να συλλάβει η φαντασία του ανθρώπου.

Η πυρκαγιά εξακολουθούσε κι' όλο και μεγάλωνε. Από τη μία συνοικία στην άλλη απλώνονταν, πηδούσε, κύλωνε τετράγωνα δόκλαρα. Οι φλόγες, υψωνόνταν σε πύργους φλόγινια κύματα, έγλυφαν τους τοίχους των κτιρίων και εξαφνικά πετιόνταν θριαμβευτικά από τα παράθυρα. Ήταν σαν ζωντανά πλάσματα, που τσάπρωχνε μια τραγική μαγία αφανισμού. Οι καίτοι-κοι της Ρώμης έφευγαν από μια γειτονιά στην άλλη. Και στους έρημους δρόμους παιδάκια που είχαν χάσει τις μάνες τους, πενιχά, μισοπεθαμένα από την κούραση, σέρνονταν κι' έκλαιγαν έρημα.

Σ' άλλους δρόμους, μάνες τρελλές από τη φρίκη, μάταια φώναζαν τα δυστυχισμένα αυτά παιδιά.

Κι' η φωτιά όλο και άπλωνόταν. Τρία μερόνυχτα βαστούσε αυτή η κατάσταση. Συνοικίες που έβεβαιοντο ασφαλισμένες καταστράφηκαν από τα θεμέλια.

Οι Ρωμαίοι έφευγαν και δεν έκαναν τίποτα για να έμποδίσουν το κακό. Την τρίτη, επί τέλους, ημέρα, σκέφθηκαν να δημιουργήσουν μια ζώνη ασφαλείας, γκρεμίζοντας άρκετα σπίτια.

Ρίχτηκαν με μανία στη δουλειά και κατάφεραν να νικήσουν το άγριο στοιχείο. Το σπίτι του Λουκίου Σουλπικίου βρέθηκε ακριβώς στην παρυφή αυτής της ζώνης.

Τί λές, πατέρα, σωθήκαμε; ρώτησε η Μυρτάλη την τρίτη βραδιά με αγωνία. Ο στρατηγός κύτταζε τις φλόγες που σαν θηρία έκαναν ν, απλώσουν τα πλοκάμια τους στον κήπο του παλατιού, αλλά δεν τα κατάφεραν. Κουλουριάζονταν και γαντζώνονταν μονάχα στα έρείπια και λίγο-λίγο έδωσαν.

Σωθήκαμε, παιδί μου, αποκρίθηκε ο Λούκιος με συγκίνηση.

Κι' η Μυρτάλη σκούπισε ένα δάκρυ, γιατί την πονούσε η σκέψη πως θα καίγονταν το σπίτι όπου είχε γεννηθεί, όπου είχε ζήσει ευτυχισμένη.

Την ίδια ώρα ο Αυτοκράτορας των Ρωμαίων παρακολουθούσε από τον εξώστη των ανακτόρων την καταστροφή της πρωτεύουσάς του.

Μια πύρινη θάλασσα κυμάτιζε μπροστά στα θαμνωμένα του μάτια. Υψωνόνταν οι φλόγες ως τους μαρμαρίνους ναούς, σκαρφύλωναν στους λόφους, πολιορκούσαν τώρα τα παλάτια των άρχοντων. Και στον έβρα έπεφτε κάτι σά πύρινη βροχή. Στάπτη δόκλαρα και φωτέρη. Ο Νέρων στε-

ρέωσε τον άμβυστο στα μάτια του. Δίπλα του οι αυλικόι τον κύτταζαν ανήσυχοι. Τι θάλεγε ο Κοσμοκράτορας;

Επί τέλους, τ' αυτοκρατορικά χείλη αναδύθηκαν.

— Τί θαμα! άκούστηκε μια φωνή γεμάτη συγκίνηση και θαυμασμό.

Όλοι επανέλαβαν τα θαυμαστικά λόγια του.

— Κλέαρχε, είπε ο Νέρων, τέτοιο θέαμα δεν θα το ξαναδώ πιά.

Η φωνή του έδειχνε αληθινή λύπη. Κι' εξακολούθησε:

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

Και έσπασε σε κλάμματα συγκινημένος από τα ίδια του τα λόγια.

— Αξίζει να ιδή ένας άνθρωπος αυτό το θέαμα κι' να πεθάνει.

— Ο 'Ιππόδρομος καίγεται. Οι ύπνρετες έφυγαν κι' άφσαν κλειδωμένα τα κλουβιά με τα θηρία. Κι' αυτά ούρλιάζουν από την τρομπά τους.

Ο Κλέαρχος έλειψε για λίγο και γύρισε φέρνοντας άλλα νέα.

— Καίγονται οι φυλακές! είπε. Οι φυλακισμένοι, σαν τρελλοί, έχουν σκαρφαλώσει στα σιδεροφραγμένα παράθυρα κι' ούρλιάζουν και χτυπιούνται.

— Τί τραγικό! άναστένανε θεατρικά ο Νέρων κι' εξακολούθησε να τραγουδά την ατέλειωτη ωδή του.

Την άλλη μέρα όμως, τρομαγμένοι οι αυλικόι του, του άνεφεραν ότι ο κόσμος ήταν έξω φρενών κι' ότι πολλοί ψιθύριζαν πως ο ίδιος ο αυτοκράτορας διάταξε να καη η πρωτεύουσα.

Ο Νέρων τρόμαξε.

— Μα τον 'Απόλλωνα! φώναξε, αυτό δεν πρέπει να το πιστέψω ο λαός. Ισα-ίσα, πρέπει να πεισθούν όλοι ότι εγώ συμπονώ τους ανθρώπους που έμειναν χωρίς σπίτι.

Κι' έδωσε διαταγή να στεγαστούν οι άστεγοι σ' όλα τα δημόσια κτίρια, ακόμα και στους ανακτορικούς κήπους. Έφερε από την 'Οστία τρόφιμα, οικιακά σκεύη και διάφορα έργαλεία και βοήθησε όσο μπορούσε το λαό που ύπεφερε τα πάνδεινα.

Κι' έτσι κόπασε για λίγο η κατακραυγή εναντίον του.

Μιά φτωχή χαρζυμμένη και μιά πλούσια δαμμένη

Στο μεταξύ η φωτιά εξακολουθούσε, την πέμπτη κιόλας ημέρα. Δεν μπορούσε να πηδήσει τη ζώνη ασφαλείας, αλλά όλο κι' εύρισκε κάτι να καταστρέψει στην έσωτερική ζώνη.

Ο Λούκιος Σουλπικίος σκέφτηκε για μια στιγμή να φύγει από το σπίτι του και να πάει στην έσοική του έπαινη, όπως το είχε αποφασίσει. Αλλά πάλι δίσταζε ν' αφήσει το σπίτι του στη Ρώμη έρημο, αυτές τις ημέρες που δεν υπήρχε ούτε άστυνομία ικανή να προστατεύσει τις περιουσίες, ούτε καμμία τάξη.

Η ζωή στο σπίτι ήταν ευχάριστη. Μέσα στη γενική καταστροφή, μια άγνη, μ' γενηκία χαρά δροσίζε όλες τις καρδιές.

Ο Κινέας, από τη δεύτερη κι' όλες η μέρα, ζήτησε επίσημα το χέρι της Έλενης από τον πατέρα της. Ο Εύδουλος σάσισε στην αρχή. Έπειτα με μάτια βουρκαμένα ευχαρίστησε το Θεό γι' αυτή την ευτυχία που άφαιρούσε από το γέροντικό του το μυαλό, την εφιαλτική σκέψη τί θ' άπογίνει η κόρη του μέσα σ' αυτή την καταστροφή.

— Δεν έχετε πιά να σκεφθείτε τίποτα, του είπε ο Κινέας. Εγώ θα ζώ με την Έλενη, πότε στην Έλλάδα, πότε στη Ρώμη. Όπου και να μένουμε το σπίτι μας θα είναι και δικό σου σπίτι, κι' έσένα, Εύμη, κι' έσένα 'Ιουλίε, κι' η έσένα, Εύμη, δική σου περιουσία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Κοινωνικά

Γάμοι

Δημήτριος Ι. Μπισιμής — Χαραλαμπί-τσα Γ. Μπαρκούρα έτέλεσαν τους γάμους των. Τους εύχόμεθα Βίον ευτυχισμένο.

Αρραβώνες

Ο κ. 'Απόστολος Μανωλάκος και η Δις Παρασκευούλα Παυλοδίτη, έδωσαν άμοιβαίαν υπόσχεση γάμου. Τους εύχομαι ταχείαν την στέφην.

Α. Α.

Θεόδωρος Τσουραμάνης — Κούλα Μα-θίου, έδωσαν άμοιβαίαν υπόσχεση γάμου. Τους άπευθύνουν εγκάρδια συγχαρητήρια κι' εύχόμεθα ταχείαν την στέφην.

Οικόγενεια Χ. Σταματίου

Έορται

Στον έορτάζοντα κ. Στυλιανόν Ζειμπέ-κον εύχόμαστε χρόνια πολλά.

Αικατερίνη και Κ. Τούντας

Είς την έορτάζουσαν Καν Καίτην Ζω-γραφίδου, του Οίκου Κοπτικής - Ραπτικής, εύχόμεθα χρόνια πολλά.

Η ΚΑΚΗ ΩΡΑ της Έπαναστάσεως

Πώς χάθηκε το άνθος της έλλη-νικής παλληκαριζής

Όταν στις 25 'Απριλίου 1827 οι έλληνικά στρατεύματα προχωρούσαν από τους Τρεις Πύργους (έτσι λεγόταν το σημερινό Παλιό Φά-ληρο) για να έπιτεθούν εναντίον των δυνάμεων του Κιουταχή, που στενά πολιορκούσαν την 'Ακρόπολη, το τουρκικό ιππικό — οι περίφημοι Ντελήδες — περίμενε τους Έλλη-νες κρυμμένο μέσα στο ρέμα της Καλλιπόρης.

Οι πολιορκημένες μέσα στην 'Ακρόπολη, έλληνικές δυνάμεις είχαν άντλησθή τους Ντελήδες, που κρυμμένοι στο ρέμα περίμεναν να ζυγώσουν πρώτα οι Έλληνες και ύστερα να τους κόψουν αιφνιδιαστικά το δρόμο. Έκαναν, λοιπόν, σημα-δια στους δικούς τους δείχνοντας τους το ρέμα. Μα εκείνοι δεν καταλάβαιναν και προχωρούσαν, οι άμοιροι. Κι' όταν ήρθε η ώρισιμένη στιγμή, πεζοί καθώς ήσαν, στάθηκαν άδύνατο ν' άντισταθούνε στον Ντελήδων την επέλαση. Έτσι, πολύ γρήγορα η μάχη μετετράπη σ' άγρια σφαγή.

Ο 'Ιγγλέζος με τους άντρες του τακτικού στρατού σκτώθηκε τη στιγμή που φώναζε «φ ο κ ο» (τύρ) στον πυροβολητή ενός μικρού κανο-νιού.

Ο Σουλιώτης ο Λάμπρος Βεί-κος έπεφτε νεκρός λίγη ώρα άργό-τερα. Το σώμα του δρέθηκε άκέ-φαλα μετά τη μάχη! Οι Ντελήδες που είχαν κόψει πέρα - πέρα το κε-φάλι. Το άναγνώρισε ώστόσο ο ύ-πνρετός του μονο άπ' το κορμί.

Και το σχετικό δημοτικό τρα-γουδί λέει:

Τίνος είν' τ' άσπρα τα κορμιά
τα λεία τα πλωμένα;

Μην είνε τα Σουλιώτικα,
μην είν του Λάμπρου - Βείκου.

Ο Γιάννης Ναταράς, ο γνωστός με την όνομασία «Το Αρχοντόπου-λο», πιάστηκε από τους 'Ικέκνδες κι' έπρόκειτο να δολοφνηθεί μπροστά στην Κιουταχή πασσα. Στο δρόμο όμως ρίχτηκαν τάν 'Ικέκνδων με-ρικοί άλλοι 'Αρβανίτες και τόν αρ-παξαν άπ' τα χέρια τους, θέλοντας να πάρουν αυτοί την έξαγώρα του 'Αρχοντόπουλου, που σίγουρα θα την πλάνωνε άκέραια η άρχοντική Κορινθιακή οικογένεια τών Νατα-ραίων, για να γλυτώσει την ζωή του παιδιού της.

Μ' αυτό το σκοπό, οι 'Αρβανί-τες, άφου τόν πήραν τόν έβαλαν στη μέση και ξεκίνησαν για να τόν

Επιγράμματα

Σε έπισιτιστή κοιλιάδουλο

Άφ' ότου έπισιτιστής
μιας ένινες βορβόρας
μένοντες έλοι υπνοίκοι
για νάσαι έλοι χορτάστοι!

Σε φλύαρο άνυπόφερο

Άφου όλους τους πέθανε
με τη φοικτή του λια
στο τέλος άώπως ηρώων
βουδός σ' αυτό το υπνήμα!

Σε άντιπελιτευόμενο

Γαυγίζεις μόνο σαν πεινάς
κι' όπου φοί άσφαινεσαι...
Σου ρίξαν ένα κόκκαλο!
Τό γλύφεις και βουδίνεσαι!

Σε κυρία πολυδάπανη

Όλα τα ξεπούλησες
για να λούσας ή κουμένη...
Τώρα μόνο ο άντρας της
για ξεπούλημα της μένει
κι' όπως λέει μια κακία γλώσσα:
τόν πουλάει δα - δα!

κρύψουν σε μέρος σίγουρο. Ένθ όμως τραβούσαν χωρίς πιά να προ-σέχουν το σκλάβο, κουδεντιάζοντας μεταξύ τους για το πόσόν της εξα-γοράς τον, ένας Γκέκας πηλίσιασε ήσυχα τόν Ναταρά, τού έριξε μια με την πιστόλα του και τόν άφησε νεκρό!

Ο ύπνρεκος Γιωργάκης Δράκος σκτώθηκε μονάχος του.

Ο Δ. Καλλέργης με το σώμα τών Κρητών, που ήταν και άρχηγός τους, άναγνώριστηκε από τους 'Αρ-βανίτες και τους Τούρκους από το λευκό πανταλόνι που φορούσε και τη δεμένη στο κεφάλι του σερβέ-τα. Τον κύκλωσαν και δίχως να τόν πειράζουν, τόν έπισαν ζωντανό αλ-λα με σπασμένο το ποδάρι, γιατί εκεί που είχε πέσει πληγμένος πέ-ρασαν άλογα και πεζοί πολλοί από πάνω του και τόν καταπάτησαν.

Όταν ο Κιουταχής έμαθε ότι ο Καλλέργης είχε πιασθή ζωντανός θέλησε να τόν δη άμέσως. Τού τόν πήγανε φορτωμένο στην πλάτη έ-νός στρατιώτη.

Μόλις είδε τόν Καλλέργη ο Κιου-ταχής τού είπε:

— Βλέπεις τη δύναμη του Θεού; Ν ο μ ι ζ α π ώ ς ή μ ο υ ν α χ α μ ε ν ο ς (άπό τόν Καραϊσκά-κη, που όμως κείνη την ώρα δεν ζούσε πιά) και ξαφνικά το θεϊκό θέλημα σάς παραδωσε στα χέρια μου!

Ύστερ' άπ' αυτό ο Κιουταχής, που είχε όρπιστή (μετά την άπι-στία τών Έλλήνων προς την τουρ-κική φρουρά τού 'Αι - Σπυρίδωνα τού Πειραιά) να μη χάριση ζωή κανένος Έλληνα που θα έπιανε, πα-ράγγειλε να τόν άποκεφαλίσουν. Τότε όμως ο 'Αρβανίτης καπετά-νιος που τόν είχε πιάσει στασίσε με όλους τους συντρόφους του.

— Τόν έλούμε ζωντανό (τόν Καλλέργη) ως το τέλος!... φώνα-ζαν, κι' είχαν σηκώσει όλο το στρα-τόπεδο στο πόδι άπ' τις φωνές.

Και όλ' αυτά, έννοείται, για την καταβολή της τιμής της έξαγοράς τού αίχμαλώτου, που θα τόν ώριζαν την έπομένη.

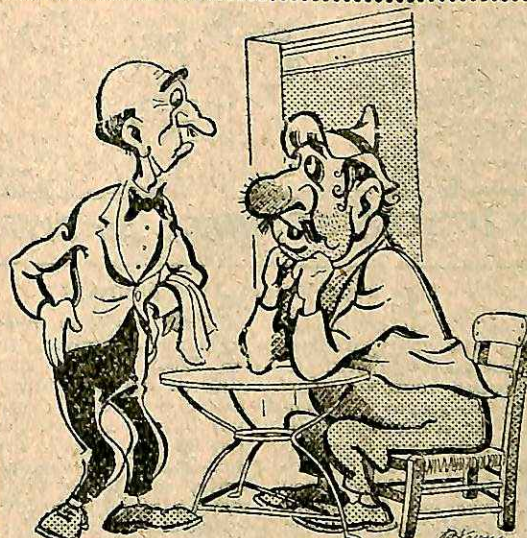
Ο Κιουταχής αποφάσισε να τού χάριση τη ζωή. Έτσι αντί να τού κόψει το λαιμό παράγγειλε — για να ματώσει το μαχαίρι του και τόν όρκο του να μη τάση — να τού κόψουν μόνο το ένα αυτί. Αυτό έ-γινε την τελευταία στιγμή όταν με-τά την είσορπη στη τιμή της έ-ξαγοράς του, ο Καλλέργης κατέβαι-νε από το μνημείο του Φιλοπάπου πεζός στο Φάληρο για να έπιδι-βασθή εκεί στη βάρκα, όπου τόν πε-ρίμενε ο άδελφός του. Τότε ακρι-βώς έτρεξε ένας Τούρκος και τού έ-κοψε το δεξί αυτί.

Ύστερ' από τόν χαλασμό αυτό της 'Μάχης τού 'Ανάκτορου, όπως αναφέρεται στην νεώτερη ιστορία μας, όσοι κατώρθωσαν να γλυτώ-σουν και να φτάσουν ξεφυγισμένοι στο Φάληρο και τόν Πειραιά, όπως ο Σωτήρης Στράτος κι' ο Νικόλ. Ζέρβας, έδειξαν ξεχωριστή παλκα-ρία. Συγκέντρωσαν όλους όσους εί-χαν άτακα τώπορτους, τούς έδω-σαν καρδιά και έτσι τούς έκαναν ν' άντισταθούν γενναίως, την τελευταία στιγμή, στους φοβερούς Ντελήδες που είχαν προχωρήσει με τ' άλογά τους ως την παραλία σφάζοντας...

Ο Τούσας Μπότσαρης βλέπον-τας πως οι καλύτεροι του σύντρο-φοι είχαν χαθή, όπως ο Λάμπρο - Βείκος και τόσοί άλλοι, φώναξε τραβώντας πάλι το αίματόδρεγμα σπαθί του:

— Κι' εγώ ακόμη ζω,
Όρμησε μπροστά μονάχος, σκό-τωσε ένα ίππεά Τούρκο, άρπαξε τ' άλόγο του, το καθάλισε και χάθη-κέ μέσ' το πλῆθος τών Ντελήδων σκοτώνοντας έθνρούς, άσπου σκω-τώθηκε κι' ο ίδιος...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Όποτε, καφενείο είν' έδώ; 'Ωραιά! Πιάσε ένα κατοστάράκι... καφέ!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Λογικά περάπεινα

Για τού δελτίου το μαλλί, ο κόσμος συνωσιζεται πατιέται, τσαλακώνεται και τέλος απελπίζεται, διότι τόν πληροφορούν, μετά, τόν άφελή ότι... κουδάρια, προσεχώς θα πάρη για μαλλί. Κατόπιν τούτου, βέβαια, όρθως παραπονηται, γιατί μια προηγουμένη έξηγησις δεν δινεται, αλλά στις άσκοπες ούρες, άδίκως τυραννιέται και για κουδάρια και μαλλιά... μαλλιά και (βάρια γίνεται!)

Επόμενον

Τών πολυτέκνων πρόεδρος κάποιος Γεράκης ήτο, που έξελέγη άσφαλώς με «μπράβο» και με «ζήτω» κι' ευγνωμοσύνης ένεκεν, ο πρόεδρος των ήτοι, το ρύζι τους έτραβηξε για τόν... μαυρα γ ο ρ ί τ η ! Το σκάνδαλον έξεσπασε, βεβαίως σε λιγάκι, κι' οι πιο πολλοί το βρίσκουνε πως είνε φυσικό, διότι πήγαν πρόεδρο να βγάλουν τόν Γεράκη και τόν... γεράκι ξέρανε πως είνε... άρ π α κ τ ι κ ό ν !

Όνομα και πράμα

Γέροντας όνομαζόταν κι' ήταν γέροντας. Έν τούτοις, τόν ήρσθη μια Μασούρα, μόλις τεσσαρακοντού-τεις και με την ύπόσχεσή του, ότι θα τόν κακονταί-καπου δώδεκα λιρίτσες τού πασάρεϊ αυτή στο χέρι. Πλῆν ο γέροντας έκείνος, που δεν ήταν άδωξ, από κείνη την ημέρα είχε γίνει... Παναής, κι' όταν, ήδη, συνελήσθη κι' όδηγήθηκε στο Τμήμα, άσφαλώς θ' απελογείτο και θα έπρε για το θυμά: — Πρώτα - πρώτα, κύριοι μου, δεν έζηλευα τη μούρη, μά, στην κυριολεξία, της Μασούρας τόν... μ α σ ο ύ ρ ι Κι' αν, έν τελεί, και στο γάμο είχε δεύτερη χασούρα ήταν έπιβεβλημένο να τόν πάθι σαν... Μ α σ ο ύ ρ α !

Συμπέρασμα

Μια τελευταία είδησις και καταπληκτική, πληροφορεί τους άφελείς, πως στην 'Αμερική, στη χώρα που συμβαίνουν παράδοξα και μόνον οι γάμοι τώρα γίνονται από... ρ α δ ι ο φ ώ ν ω ν ! Κεραίες χρησιμοποιοούν για πρόζενιτρες, ήγουν και φυσικά, στην πάντρεια κατόπιν καταλήγουν. Έτσι μ' αυτό το σύστημα μπορείς να πής μοιραία ότ' είνε άπαραίτητη στο γάμο ή... κ ε ρ α ί α !

Μανταρινία

Τά καινούργια μανταρινία έμφανίστηκαν ξανά στα καφασία, στα κοφίνια και στο δρόμο το παγ- (κάκι, γιαούδακι, μα στη γεύσι τους ακόμα, είν' άφόρητα ξυνά κι' είνε και στο μέγεθος τους, όπως λέει το τρα-γουδάκι.)

«Ισάμ' ένα... φουντουκάκι»
Για της... Χίρου μ' όλ' αυτά
οι καπάτσι τα πουλάνε και φωνάζουν κι' έπιμένουν
κι' όλο παίρνουν τα λεφτά
κι' όλο... Χιώτικα στο τέλος, οι πελάτες την (παθαίνουν)
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΟΙ ΣΥΧΝΟΤΕΡΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Τι λέει ένας Αμερικανός δικηγόρος

Ποιοί είναι οι κυριώτεροι λόγοι, για τους οποίους χωρίζουν τα άντρουνα; Έχουν γραφή τόσα και τόσα για το ενδιαφέρον αυτό ζήτημα. "Ας ακούσουμε όμως και τη γνώμη του διακεκριμένου Αμερικανού δικηγόρου, Σάμουελ Κλίινγκ, που ασχολήθηκε επί 15 χρόνια με εκατοντάδες περιπτώσεις διαζυγίων.

Κατά τις διαβεβαιώσεις λοιπόν αυτού του ειδικού, η συχνότερη αιτία διαζυγίου είναι η γκρίνια. Μοιάζει σαν τής σταγόνες του νερού που τρώνε την πέτρα.

Αυτή σπρώχνει το φτωχό στην ταβέρνα, τον πλούσιο στη λέσχη του — και τους δυο, άργα ή γρήγορα, στο δικαστήριο των διαζυγίων.

Με το να ερεθίζει διαρκώς η γυναίκα τα νεύρα του συζύγου της, κάνοντας του παρατηρήσεις για σφάλματα — πραγματικά ή όχι — ανάδει μια φωτιά πείσματος και μνησικακίας, με αποτελέσματα που εκδηλώνονται άλλοτε άμεσως κι' άλλοτε σιγά-σιγά, με τον καιρό. "Ηταν χαρακτηριστικό παράδειγμα η περίπτωση ενός γέροντος 76 ετών, που ζήτησε διαζύγιο έπειτα από 35 χρόνια συμβίωσης με τη γκρινιάρη σύζυγό του! Ο δικαστής του το παραχώρησε, έγραψε δε στην απόφασή του ότι η άνοχη του συζύγου αυτού επί 35 χρόνια — αληθινά αξιοθαύμαστο ρεκόρ — δεν έσημαίνει ότι είχε συγχωρήσει στη συμβία του τη γκρίνια της. "Ίσως η συμπεριφορά της των τελευταίων ημερών ήταν η σταλαγματιά που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει...

Για ποιές άφορες γκρινιάζουν οι γυναίκες; Προπάντων, για την ανικανότη-

τα του συζύγου τους να κερδίσει περισσότερα χρήματα. Άλλοτε πάλι, παραπονούνται ότι ο άντρας τους δεν είναι αρκετά στοργικός και διαχυτικός, ότι δεν τις βγάζει έξω συχνά, ότι δεν ενδιαφέρεται αρκετά για το σπίτι του ή για την καλή έκταξη των φίλων του, ότι καπνίζει ή χαρτοπαίζει ή έχει κακούς τρόπους ή αφιερώνει πολύ καιρό στις προσωπικές μικρομανίες του...

Συχνά, είναι δικαιολογημένα τα παράπονά τους. "Ας μη ξεχνούν όμως ότι οι άντρες μνησικακούν όταν κάποιος τους υποδεικνύει διαρκώς τα λάθη τους. Ίδιος δε αν αυτός ο κάποιος είναι η γυναίκα τους. Γιατί σκέπτονται, με το δίκιο τους, ότι τους γνώρισε πριν τους παντρευτεί, κι' ότι δεν μπορούσε βέβαια να περιμένει ότι θ' άλλαζαν ριζικά μετά το γάμο.

Δεύτερη κατά σειράν αιτία διαζυγίου, μετά τη γκρίνια, είναι η ψυχρότης της συζύγου, που οφείλεται σπάνια σε οργανικούς λόγους, συνήθως σε σε άγνοια και σε παράλογη σεμνοτυφία. Σ' αυτό το ζήτημα, θα μπορούσε να παιξεί σπουδαίο προληπτικό ρόλο η κατάλληλη διαπαιδαγώγηση των κοριτσιών απ' τη μητέρα τους.

Τρίτος λόγος, για τον οποίο οι άντρες ζητούν διαζύγιο, είναι οι υπερβολικές κι' εγωιστικές αξιώσεις των γυναικών. Η σύζυγος κάνει εξωφρενικά έξοδα, που ανατρέπουν τον οικογενειακό προϋπολογισμό και φέρνουν στο σπίτι τη δυστυχία και την αθλιότητα, ενώ ο σύζυγος πασχίζει άκατάπαυστα να κερδίσει πιο πολλά και να βουλώσει τις τρύπες.

Άρκετά κοινό παράπονο

Με λίγες γραμμές

Για να κερδίσει ένα βραβείο που είχε προκηρύξει για μεγάλη αμερικανική εταιρεία για διαφημιστικούς λόγους, η μίς "Ελέν Σμιθ, απ' την Πενσυλβανία, δέχθηκε να παντρευτεί μέσα σ' ένα κλουβί θηριοτροφείου ανάμεσα στα λιοντάρια.

Ένω κάποιος Μπόλεμαν, στο Γουέιχον των Ήνωμ. Πολιτειών, αγωνιζόταν να οδύνη για πυρκαγιά στο δωμάτιό του πήγε μια γυναίκα να τον βοηθήσει. Άλλα οι γυναίκες εξεγερρίζαν πάντα τον Μπόλεμαν, φανατικό μισογύννη και γι' αυτό τα παρότρυνε όλα κι' άφισε να καί το σπίτι!

Η κ. Μόρε, στο Ουέινατον της Ουάσιγκτον, ζήτησε απ' την υπηρεσία καθαριότητας του τόπου της να τη βοηθήσει να βρῇ... μια καρφίτσα μισοκόπτη, που της είχε πέσει κι' είχε ανακατευτεί μ' όλα τα σκουπίδια της πόλεως, γιατί ήταν — έλεγε — "αίθρηματικό ένθμιο".

Κατά τη γνώμη ενός Αμερικανού ψυχολόγου κάνουν σφάλμα οι γονείς, που γίνονται συντροφοί με τα παιδιά τους και λαβαίνουν μέρος στα παιχνίδια τους. Γιατί η παιδική νοοτροπία αναπτύσσεται στους γονείς την πείρα και την ωριμότητα.

των ανδρών που ζητούν διαζύγιο, είναι ότι οι γυναίκες δεν φροντίζουν αρκετά για την ατομική τους καθαριότητα και υγιεινή. Θα σας φανή ίσως άπιστευτο ότι αρκετοί γάμοι διαλύθηκαν γιατί μύριζε ανυπόφορα ή αναπνοή της συζύγου και δεν έκανε ή ίδια τίποτα για να διορθώσει αυτό το ελάττωμά της. Οι γυναίκες που δεν πλένονται συχνά, που προσπαθούν να κρύψουν με άρώματα τις φυσικές τους απόψεις, που αφήνουν τα μαλλιά τους αλουστα και απεριποίητα, κινδυνεύουν να προκαλέσουν την αηδία του συζύγου των και να σκοτώσουν τελείως την αγάπη του.

Το ίδιο πρέπει να πούμε για κείνες που δεν περιποιούνται το ντύσιμό τους, που φορούν στο σπίτι λερωμένες ρόμπες και τρύπια παπούτσια, ντύνονται δε καλά μόνον όταν πρόκειται να βγουν έξω — κάποτε δε ούτε και τότε.

Σημειώτουν ότι οι περισσότεροι άντρες αποφεύγουν να υποδείξουν στις γυναίκες τους αυτή την αμέλεια τους, γιατί φοβούνται ότι θα προκαλέσουν τα δάκρυα και τα παράπονά τους, κι' όχι την προσπάθειά τους να διορθωθούν.

Άλλος λόγος διαζυγίου, αρκετά συχνός, είναι η πολύ φανερή ανάμιξη της γυναίκας στην παιδαγωγική επίβλεψη του συζύγου στα παιδιά. Συμβαίνει, δηλαδή, συχνά να λέει η μητέρα στο παιδί να κάνει άλλα απ' αυτά που του λέει ο πατέρας. Φυσικά δε, αυτό είναι ολέθριο για την ανατροφή του. Δεν επιτρέπεται π.χ. να λογομαχούν οι γονείς μπροστά στα παιδιά ή να γίνονται αλληλοεπιδράσεις, για το χαρτζελίκι που πρέπει να τους δίνουν, για την ώρα που πρέπει να γυρίζουν το βράδυ στο σπίτι, κλπ...

Κι' όμως, σε μία περίπτωση, παρ' όλες τις αντιρρήσεις του πατέρα, η μητέρα επέτρεπε στην κόρη να πηγαίνει κάθε μέρα με νεαρούς, ως δούη ή κοπέλλα το έσκασε και παντρεύτηκε μ' ένα χαμένο υποκείμενο, που την εγκατέλειψε σε λίγο, απένταρη και μ' ένα παιδί στην αγκαλιά. Ποιός ανέλαβε τότε τα βάρη της, υλικά και ήθικά; Ο πατέρας, φυσικά, έστω κι' αν δεν είχε ευθύνη για το κατάντημα της, έστω κι' αν είχε χωρίσει στο μεταξύ απ' τη γυναίκα του...

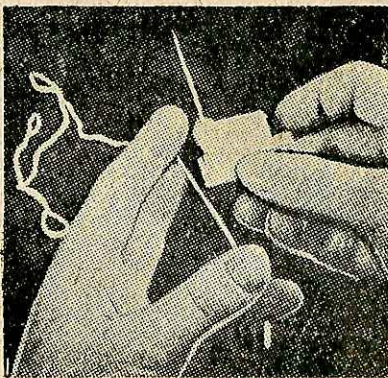
Οι άντρες που είναι πατέρες, δεν ένωουν να θεωρούνται απλώς οικονομικά στηρίγματα του σπιτιού. Θέλουν κι' αυτοί, σαν γονείς, να έχουν ίσα δικαιώματα με τη μητέρα στην ανατροφή και την πειθαρχία των παιδιών και να βαραίνουν ή συμβουλή τους. Άλλοιώς, νοιώθουν μίαν ανυπόφορη ταπεινώση.

Τέλος, άλλοι σύζυγοι παραπονούνται ότι οι γυναίκες τους παραμελούν τα παιδιά ή ότι έχουν κακή υγεία, ή ότι είναι πολύ ευεικές... Το εκπληκτικό είναι ότι — παρ' όλη την αντίθετη γνώμη — οι πεθερές αποτελούν σπανιότατα αιτία διαζυγίων του συζυγικού δεσμού!

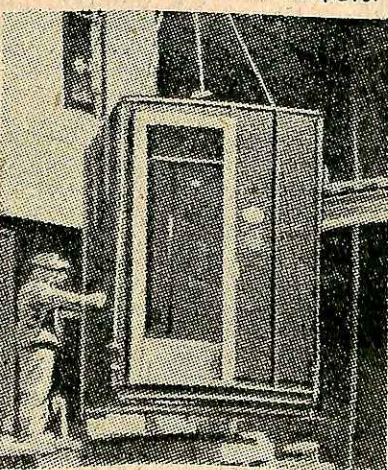
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΙ' Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

Ο γιός του διευθυντού του Ζωολογικού Κήπου της Ρώμης παίζει μ' αυτό το ελεφαντάκι ηλικίας 2 μηνών — ένα απ' τα ελάχιστα που έχουν γεννηθεί ως σήμερα σε αιχμαλωσία. Άλλοι όμως αν τον πατήρ ο τετράποδος φίλος του, πάνω στα παιχνίδια τους δομένον ότι ζυγίζει 180 κιλά!...

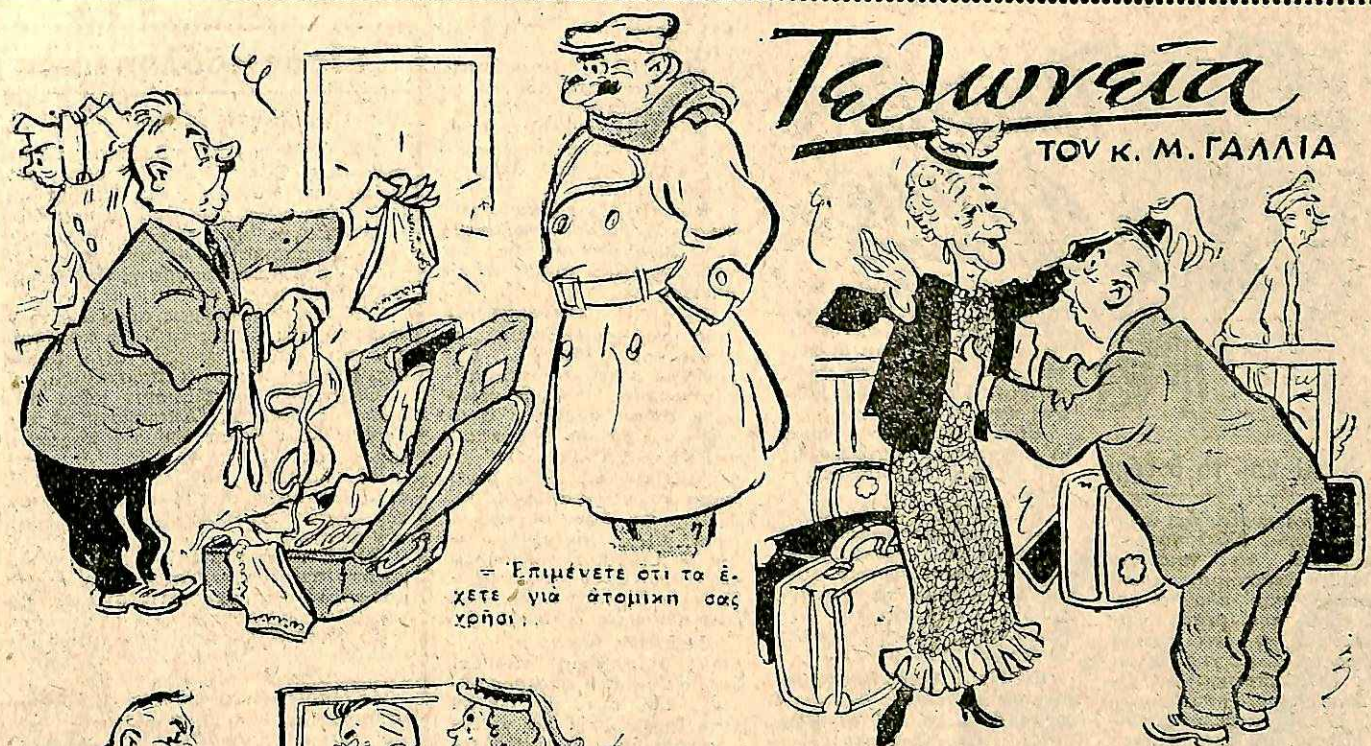
Η ΚΛΩΣΤΗ ΣΤΗ ΒΕΛΟΝΑ

Το έρωναίο αυτό αμερικανική εφεύρεση, περνάει την κλωστή στο βελόνα δίχως κόπο, με την πίεση ενός κουμπιού. Μοιάζει δηλαδή μ' αυτά που πωλούνται στους δρόμους των Αθηνών, αλλά είναι πολύ πιο τελειοποιημένο.

ΕΤΟΙΜΑ ΔΩΜΑΤΙΑ ΛΟΥΤΡΟΥ

Ένα μεγάλο ξενοδοχείο στο Μοντρέαλ, στον Καναδά εφοδιάστηκε με 1.100 δωμάτια λουτρού, που κατασκευάστηκαν σ' ένα εργοστάσιο από χάλυβα και πλαστική ουσία και μεταφέρθηκαν έτοιμα για την εγκατάστασή τους επί τόπου.

Τελωνεία ΤΟΝ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

— Επιδέχεται ότι τα έχετε για άτομικη σας χρήση!

— Αχ! κύριε έλεγκτά μου, ψάξτε με την ησυχία σας και από μέσα!

ΔΙΘΥΣΑ ΕΛΕΓΧΟΥ

— Καλά, παραδέχομαι ότι η κυρία σας είναι... Δεν μπορεί όμως να συμβαίνει και με σας το ίδιο!

ΓΙΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

— Τι γίνεται, κ. έλεγκτά, θα μάς ψιψέτε κι' εμάς καμμία φορά;

— Κυρία μου, απαγορεύεται η εισαγωγή εξωτικών καρπών!

— Καλέ, το παρακάνετε πιά! Για ός καρφίτσας πράγμα ζητάτε τελωνειακά!...

Τσάρλς Λάττον.

Με τον Τσάρλς Λάττον και τον Φρανσιότ Τόν

Της συνεργάτιδός μας
κ. ΕΛΛΗΣ ΠΟΛΙΤΗ

ΠΑΡΙΣΙ: «Ο «έπιμελητής» του παρισινού ξενοδοχείου «Πρένς ντε Γκάλ», επί της λεωφόρου Γεωργίου του 5ου δείχνοντάς μου το δωμάτιό του δεύτερου πατώματος, που θα με φιλοξενούσε για λίγους καιρό, θεώρησε χρήσιμο να μου δώσει μια εξήγηση τη στιγμή που εισερχόμουν στο απαραίτητο πουρμπουάρ:

— Στο άπεναντί δωμάτιο — στο 208 — μένει ο Τσάρλς Λάττον, ο γνωστότατος άστηρ του αμερικανικού κινηματογράφου και στο διπλανό του — στο 210 — ο Φρανσιότ Τόν.

«Ο «έπιμελητής» ήθελε, προφανώς να μου τονίσει με την ενδιαφέρουσα αυτή πληροφορία, πόσο σπουδαίο ήταν το ξενοδοχείο που θα μου έκανε την τιμή να με στεγάσει.

Κατεβαίνοντας την έπομένη με το άσσανσέρ είδα για πρώτη φορά τον Τσάρλς Λάττον. Ήταν κι' ο ίδιος μέσα στο άσσανσέρ. Παχύς, καθαρός, με προγυμνά, με τον έναν ώμο χαμηλότερο από τον άλλο, με μια μικρή καμπουριά και μ' ένα υπό κατασκευή μουστάκι. Λέγω υπό κατασκευή, γιατί φαίνεται πως το άσπιν εκείνες τις μέρες για λόγους καλλιτεχνικής κομποδότητος. Οι τριχες — κοντές ακόμα — έπεφταν προς τα κάτω, όπως των Κινέζων.

Άργά, το ίδιο βράδυ, τον ξαναείδα στο μικρό και πολυθρόνο μπάρ του ξενοδοχείου. Καθόταν σ' ένα γυναικό τραπέζι με τον Φρανσιότ Τόν, με τον Μπαρλές Μενρεντί — τον σύζυγο της Παλιέ Γκοντάρ, — τον Ένριχ φον Στροχάιμ, τον Γάλλο ήθοποιό του κινηματογράφου Άνρι Γκαρά και έναν άλλο νεαρό, πυρόξανθο, που, καθώς έμαθα αργότερα, ήταν ο γιος του Τσάρλς Λάττον. Όλοι τους έπιναν ούισκι και — αυτό είνε το καταπληκτικό — κανείς δεν τους έπρόσεχε. Το πρωί της έπομένης είδα τον Φρανσιότ Τόν στο χάλ την ώρα που άφινε το κλειδί του δωματίου του στο θυρωρείο. Τον νόμιζα — απ' ό,τι έβλεπα στην όδον — μελαχροινό και τον είδα ξανθό, με ξανθά σκούρα μαλλιά, κομψό και άγουροξυνημένο. Κρατούσε στο χέρι ένα μικρό πάνινο σάκκο, παταγεμισμένο. Την ίδια ώρα κατέ-

βαινε κι' ο Λάττον. Είχε το παναφόρι του ριγμένο στους ώμους και φορούσε στράβα και κατεβασμένο σχεδόν ως τα μάτια ένα μαύρο καπέλλο. Ασφαλώς θα ήταν στις καλές του. Έτοιμασθήκα να τους υποβάλω σε δημοσιογραφική ανάκριση μα φαίνεται πως το μυρίστηκαν. Τρέχουν προς την έξοδο, μπαίνουν στο αυτοκίνητό τους και φεύγουν.

Λογάριαζα να τους στήσω καρτέρι το βράδυ πριν μπουόν στο μπάρ. Μα βρέθηκαν στη γωνιά τους με τα ούισκι τους και με την παρέα τους κατά μυστηριώδη τρόπο. Είχαν ανακαλύψει μια μικρή διπλανή πορτίτσα. Αναβολή λοιπόν...

Πρωί της... δεκάτης πέμπτης ήμερας. Πάλι στο χάλ. Και πάλιν ο Φρανσιότ Τόν, άγουροξυνημένος με τον πάνινο σάκκο του και με το κλειδί στο χέρι. Κι' ο Λάττον με το καπέλλο του στράβα ριγμένο. Επί τέλους! Πλησιάζω τον Φρανσιότ Τόν. Του λέγω την ιδιότητά μου.

— Εύχαρίστως ν' απαντήσω σ' ό,τι με ρωτήσετε, μου λέγει γαλλιστί και σε αγγλική προφορά, αλλά διαζώμαι αυτή τη στιγμή. Δεν μπορώ να μείνω άλλη ώρα.

— Πώς δεν μπορώ. Μα δεν έχω να σας ρωτήσω πολλά πράγματα. Έξ' άλλου σας βλέπω, δυο εβδομάδες τώρα, να φεύγετε το πρωί μ' αυτόν τον μπάγιο στο χέρι και να γυρνάτε το βράδυ κατ' ευθείαν στο μπάρ, όπου είνε αδύνατο να σας πλησιάσει κανείς μέσα στο συνωστισμό. Θα μου εξήγησετε, τουλάχιστον, που πάτε με τον... μπάγιο; Γελάει σαν μικρό παιδί, αν και πρέπει νάχη πατήσι τα 45.

— Πού πάω; Στον πύργο του Αίφελ. Εκεί μένουμε όλη την ήμερα.

— Γιατί;
— «Γυρίζουμε» ένα φίλμ, που έχει τον προσωρινό τίτλο «Ο άνθρωπος του πύργου του Αίφελ». Είνε μια νέα έκδοσις του έργου «Το κεφάλι ενός ανθρώπου» του Σιμενόν. Το ξέρετε;
— Όχι.

— Ά, είνε ένα περίφημο έργο, όπου ο Τσάρλς Λάττον δημιουργεί έναν άπεροχο ρόλο. Τον ρόλο του Μαιγκρέ.

Έν τώ μεταξύ ακούγεται από την πόρτα ή... ώργισμένη φωνή του Λάττον:

— Αί, Φρανσιότ, ώρα είνε να φεύγουμε. Έχουμε δουλειά.
— Τα βλέπετε; μου λέγει ο Τόν. Με συγχωρείτε. Βιάζομαι. Μιάν άλλη ώρα μπορούμε να τα πούμε έκτενέστερα.

Νόμιζα πως βρέθηκε αυτή η «αλλη ώρα» ένα βράδυ όταν επιστρέφοντας στο ξενοδοχείο, περασμένα μεσάνυχτα, είδα και τους δύο αδελμικούς μπάρ στο έτοιμαζόταν να αδειανού μπάρ που έτοιμαζόταν να κλείση. Όπως αντιλήφθημ είχα προχωρήσει πολύ εκείνο το βράδυ στην καταναλώσι του «σκάτες», και θα ήταν στην κατάλληλη φόρμα για μια δημοσιογραφική συνέντευξη.

— Λοιπόν, θα τα πούμε τώρα που είστε ήσυχοι; ρωτά τον Φρανσιότ Τόν.

— Με συγχωρείτε, αλλά είμαι... κουρασμένος. Δεν μπορώ να μιάν άλλη ώρα.

— Αύριο βράδυ;
— Ναι, αλλά αύριο το πρωί φεύγω... μα δεν έχει σημασία. Μπορεί να συναντηθούμε και μια φορά πάλι στο ίδιο ξενοδοχείο.

— Ίσως... κάπου στην Παταγονία.
— Γιατί όχι; Για την ώρα χαίρεται στους Έλληνες φίλους μου...

ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Σε ποιόν ανήκουν τα δώρα;

Η γνώμη των Αμερικανών δικαστών

Τα αμερικανικά δικαστήρια ανέλαβαν τελευταίως να λύσουν την άσυνθηχιστή διαφορά του πολυεκατομμυριούχου Χ. Κόλλινς και της «σπράν» Ντόροθι Μπράουν.

Ο Κόλλινς, γνωστός επιχειρηματίας του Κλήβελαντ, και πρόεδρος 76 μεγάλων εταιρειών, γνώρισε την ώραία αυτή καπέλα σ' ένα πάρτυ, το 1945. Την άκουσε να τραγουδά, ένθουσιασθήκε με τη φωνή της και της πρότεινε να την υποστηρίξη για να σταδιοδρομήσει και να διακριθή. Έκείνη δέχθηκε πρόθυμα κι' έγινε φίλη του. Πραγματικά δέ, με τη βοήθειά του, πρόδωσε τόσο ώστε να κερδίσει 1.000 δολάρια το μήνα, εκτός απ' τα έξοδα για τις φωνητικές σπουδές της. Είχε τραγουδήσει σε αρκετούς δίσκους γραμμοφώνου κι' έπρόκειτο να γίνη «άστρο» του ραδιοφώνου.

Συγχρόνως, ο Κόλλινς την γέμιζε δώρα, στα 3 χρόνια που διήρκεσε η σχέση τους.

Της χάριζε κοσμήματα μεγάλης αξίας. Το τελευταίο και ακριβότερο δώρο του ήταν ένα βραχιόλι με διαμάντια, που του стоίχισε 18.000 δολάρια.

Αλλοίμονο όμως! Η γυναίκα είνε «φερόντο» στον άνεμο... Η Ντόροθι άρχισε να βαραίνεται που «πρωταστή» της. Την άνοιξη του 1948, του έπεσε πως είχε άρρωσθήσει και ζήτησε να πάη στη Φλόριντα, για ν' αναρρώση με τον ήλιο και τον καθαρό αέρα.

Έσυγε πραγματικά το Μάρτιο, για το Μαΐαμι. Τον άλλο μήνα, ο Κόλλινς πήγε να την βρή, μη μπορώντας πιά ν' αντέξει στο χωρισμό τους. Τότε ακριβώς της χάρισε το βραχιόλι.

Μόλις όμως έπληρε αυτό το βασιλικό δώρο, η Ντόροθι έγινε άφαντη, μαζί με τη μητέρα της! Ο Κόλλινς έβγαλε ντετεκτίβ ν' ανακαλύψουν τα ίχνη της, κι' επιτέλους την ξαναβρήκε. Εκείνη του υποσχέθηκε τότε να του επιστρέψη το βραχιόλι. Το έκαμε όμως για να τον ξεγελάσει, να τον άποκοιμήσει και να ξεσβανισθή και πάλι.

Ο Κόλλινς δεν την ξαναείδε, παρά στο δικαστήριο. Γιατί για να εκδικηθή, την κατήγγειλε για υπεξαίρεση του βραχιολιού και κατέθεσε ότι δεν της το είχε χάρισει, αλλά της το είχε δανείσει για να στολιζέται όπως άπαίτουσε το επάγγελμά της.

Απόδείξεις είνε ότι το είχε άσφαλίσει κι' ότι το άσφαλιστήριο συμβόλαιο ήταν στ' όνομά μου, έπεσε στο δικαστήριο. Μάλιστα, η μίς Μπράουν παραπονήθηκε πως οι πέτρες του δεν ήταν αρκετά μεγάλες...

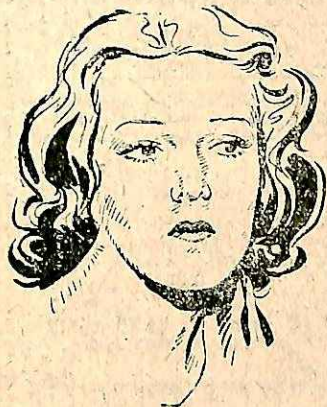
Με το ίδιο δικαιολογητικό ζήτησε να του επιστραφούν και τα υπόλοιπα κοσμήματα, που στοίχιζαν άλλες 12.000 δολάρια. Ωστόσο, ο συνήγορος της κατηγορούμενης κατέφερε να του άποσπασή την όμολογία ότι είχε τυφλές σχέσεις μαζί της. Και το άποτέλεσμα ήταν ν' άθωωθή η Ντόροθι, γιατί τα κοσμήματα θεωρήθηκαν ως έρωτικά δώρα.

Αλλά ο Κόλλινς δεν κατέθεσε ακόμη τα όπλα. Έκαμε κατόπιν άγωγή κατά της Ντόροθι ζητώντας και πάλι την επιστροφή των κοσμημάτων. Κι' αυτή τη φορά όμως, η δικαστική άπόφασις εύνησε την ώραία τραγουδίστρια. Και τα κοσμήματα των 30.000 δολαρίων έμειναν όριστικά δικά της.

Ωστόσο δεν είχαν τις ίδιες αντιλήψεις άλλοι δικαστάι, που ανέλαβαν ν' άποφασίσουν για την τύχη πολυτιμών έρωτικών δώρων, έπειτα απ' το άδοξο τέλος των σχετικών ειδικιών.

Πρό λίγου καιρού, στο Λος Άντζελες, το δικαστήριο επέβαλε στην μίς Μπέττυ Σίνκλαϊρ να επιστρέψη ένα δαχτυλίδι 2.500 δολαρίων, μια καρφίτσα 400 δολαρίων και 2.890 δολάρια μετρητά στο «μνηστήρα» της Ρόσελ Πρίμπ, όταν τα χάλασε μαζί του. Στην ίδια πόλι, κάποια Ντόροθι Μπούρκς υποχρεώθηκε να επιστρέψη στον 60ετή Αντριου Νόρμαν ένα δαχτυλίδι 18.000 δολαρίων κι' άλλα δώρα συνολικής αξίας 100.000 δολαρίων. Επίσης, στην Ουάσινγκτον, η Πατρίτσια Πέρου αναγκάσθηκε να δώσει πίσω ένα σμαραγδένιο δαχτυλίδι των 3.000 δολαρίων, δώρο του Μπούρτον Μάνον, πρώην άρραβωνιαστικού της.

Η πιδ σοφή ίσως γνώμη είνε αυτή που διέτύπωσε πριν από 200 χρόνια στην Άγγλια ο λόρδος Χάρντουϊκ: «Αν ένας άντρας προσφέρει δώρα αξίας σε μια γυναίκα, με το σκοπό να κερδίση την καρδιά της και να την παντρευτή, εκείνη δε τον ξεπατάχησέ αργότερα, είνε σωστό να του επιστρέψη τα δώρα ή το αντίτιμό τους σε χρήμα. Αν όμως τα δώρα του είχαν σκοπό να γνωρισθή με μια γυναίκα και να την κατακτήση, χωρίς να την κόμη σύζυγό του, ο άνθρωπος αυτός πρέπει — κατά το λόρδο Χάρντουϊκ — να θεωρηθή «τυχοδιώκτης» και να τιμωρηθή χάνοντας όσα έδωσε για τα δώρα.

Έλιζα Λάντι

ΝΕΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ από το Χόλλυγουντ

Έλιζα Λάντι το άστρο που έσβυσε

Στην Νέα Υόρκη πέθανε πρό ήμερών, σε ηλικία 44 ετών, ένα παλιό λαμπρό άστρο του κινηματογράφου: η Έλιζα Λάντι.

Η Έλιζα, η με το πραγματικό της όνομα, η Έλσιόαβετ Μαρία Τζενάρντι-Λάντι, έκανε την πρώτη της εμφάνισι στον κινηματογράφο το 1928, προερχόμενη από το θέατρο.

Γύρισε φίλμ στο Λονδίνο, στο Παρίσι, και στο Χόλλυγουντ, όπου γνώρισε θριάμβους που θα ζήλευαν πολλές σημερινές στάρ. Μεταξύ των φίλμ στα όποια πρωταγωνίστησε τα πιο σημαντικά είνε τα εξής: «Το κίτρινο διαδρόμο» με τον Λώρενς Ολβιέ, «Το σημείον του σταυρού» που ξαναείδαμε πρόσφατα, «Ο Κόμης Μοντεχρυσός» που είδαμε και πάλιν πρόσφατα, «Εραστέχνης Τζένεφρος», «Καίνεμαρκ», και «Το γυνάκιο του Β». Το 1943 γύρισε το τελευταίο της φίλμ, ένα πολεμικό, με τον τίτλο «Κορρέγκιντο».

Η ζωή της Έλιζα Λάντι υπήρξε μια άτελειωτή σειρά περιπέτειων. Γεννημένη στη Βενετία, από άριστοκρατική αστρακή οικογένεια, την οικογένεια των κομητών Τζενάρντι-Λάντι, πέρασε τα πρώτα χρόνια της στο Λονδίνο κι' ύστερα στον Καναδά. Η μητέρα της που είχαν εξορίσει από την Αυστρία για τα πολιτικά της φρονήματα, παρέδιδε εκείνη την εποχή μαθήματα γερμανικής. Έτσι, σε ηλικία δέκα χρόνων, η Έλιζα μιλούσε άριστά τέσσερες γλώσσες: γερμανικά, γαλλικά, αγγλικά και ιταλικά.

Η φιλοδοξία της μικρής Έλιζας ήταν να γίνη συγγραφέας. Έγραψε τα πρώτα της ποιήματα σε ηλικία 9 χρόνων και στα 15 έγραψε το πρώτο της ρομάντσο.

Συγχρόνως καλλιεργούσε την φωνή της και όλοι προέβλεπαν γι' αυτή ένα λαμπρό μέλλον «μέτρο-σπράν». Έκτός αυτών η Έλιζα ήταν και πολύ καλή χορεύτρια.

Απ' όλα αυτά όμως εκείνο που την άπασχολούσε περισσότερο ήταν η λογοτεχνία. Στο θέατρο βγήκε τυχαίως. Θέλησε κάποτε να γράψη ένα ρομάντσο με υπόθεσι παρμένη

απ' τους θεατρικούς κύκλους και για να μελετήση από κοντά τους ήθοποιους, κατώρθωσε να προσληφθή σ' ένα κλασσικό θέατρο της Όξφόρδης, όπου βρισκόταν τότε.

Δυο βδομάδες μετά το ντεμπούτο της αυτό, η λογοτεχνία έσπασε να την ενδιαφέρει. Το θέατρο την κατέκτησε ολοκληρωτικά, αλλά και η Έλιζα το κατέκτησε με το πολυσύνθετο ταλέντο της. Η έπιτυχία της υπήρξε κεραυνόβολος και ο θιασάρχης δεν άργησε να της δώσει ρόλους πρωταγωνίστριας. Οι έπιτυχίες της τέλος στα έργα του Σαίξπηρ έκίνησαν και το ενδιαφέρον του κινηματογράφου.

Τα τελευταία αυτά χρόνια, μετά την άπομάκρυνσι της από τον κινηματογράφο, η Έλιζα ξαναγύρισε στην παλιά της άγαπη: τη λογοτεχνία. Τα έργα της άνερχονται συνολικά σε άρκετες δεκάδες.

Ίδιότητες των στάρ

Ο διευθυντής της ιατρικής υπηρεσίας μιας μεγάλης φίρμας του Χόλλυγουντ, έδωσε τελευταία πως πολύ σύντομα, η Μέκκα του κινηματογράφου θα κατοικήται άποκλειστικά άπο μανιακούς και τρελλούς. Και αυτό το άποδίδει στην πυρετώδη ζωή της κινηματογραφουπόλεως που έπιδρά κατά τρόπο άδύνατο το νευρικό σύστημα των άστέρων.

Ίδου μερικά συμπτώματα, μερικές ιδιότητες που ο γιατρός αυτός άναφέρει ως πρώτες έκδηλώσεις της άμαδικής αυτής τρέλλας:

Ο Χένρυ Φόντα δεν γευματίζει ποτέ σε ρεστοράν. Φέρνει πάντοτε το φαγητό του απ' το σπίτι, μέσα σ' ένα καλάθι και γευματίζει όλομόνος στο χλοή, το μόν χαϊμάρι σε μια γωνία του στούντιο.

Η Τζην Κραϊνχ δεν κρατάει ποτέ χρήματα. Όλες τις εισπράξεις και τις πληρωμές των διάφορων λογαριασμών της τις έχει αναλάβει ο άντρας της, ο Πάουλ Μπρίκμαν.

Η Βέρα Έλλεν, η χαριτωμένη χορεύτρια της «Φοξ» φορεί μόνο κοσμήματα που έχουν σχήμα καρδιάς.

Η Μπέττυ Γκρένμπα για να γευματίση με όρεξι, πρέπει να ξερη από δυο άρες πριν το μενού του γεύματος. Δεν τρώει δε ποτέ κάτι που θα της σερβίρουν άπροσδόκητα.

Η Λίντα Νταρνέλ φοβάται άφάνταστα τα θαλάσσια ταξίδια και δεν ταξιδεύει παρά με άεροπλάνο.

Τέλος ο νέος άστηρ Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ, που θα ίδουμε για πρώτη φορά στο «Φίλι του θανάτου», δεν γευματίζει ποτέ όλομόνος. Κι' όταν καμιά φορά βρεθή στη δύσκολη αυτή θέσι, εγκαταλείπει το τραπέζι, βγαίνει στο δρόμο και καλεί το πρώτο πρόσωπο που θα συναντήση να του κρατήση συντροφιά κατά το γεύμα.

Ο περαστικός παρανεύεται βέβαια, αλλά στο τέλος δέχεται προθύμως. Είνε εύχαριστο να γευματίση κανείς μ' έναν άστέρα και μάλιστα δωρεάν.

Όπως βλέπετε, οι ίσχυρισμοί του γιατρού δεν είνε και τόσο άβάσιμοι!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ίστορίες της ζωής

Η Τζέννυ και ο Τζόννυ

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί. Γύρισε με τρόπο και κύτταξέ τον! Ο Τζόννυ γύρισε με τρόπο και τον κύτταξε. Πραγματικά αυτός ο κομψός κύριος τους άκολουθούσε.

— Τζόννυ φαίνεται πως άρρώσασ' αυτόν τον κομψό κύριο. Τι λες κι' εσύ;
— Ο Τζόννυ κύτταξε την κυρία με τα καθαρά του μάτια και κούνησε το κεφάλι: Ναι, ήταν σύμφωνος. Το πράγμα έδειχνε μόνο του.

— Α! Παρτάν. Δεν σας έσύστησα τον Τζόννυ. Παραλείψτε. Και είνε τόσο χαριτωμένος νέος. Έχει τέσσερα πόδια. Ένα μακρύ κεφάλι, δυο έξυπνα μάτια, κι' ένα τριχωτό σε γράμμα καφέ άνοιχτό. Ο Τζόννυ είνε λυκόσκυλο. Ένα λυκόσκυλο πρώτος μεγάλος, με καλούς τρόπους και πολύ άσος.

— Πώς την άγαπή; Και γιατί να μη την άγαπή; Πολύ. Και γιατί να δειχνει τόσο άδυναμία γι' αυτόν. Ποτέ δεν βγαίνει χωρίς τη συνοδεία του. Στα μαγαζιά για ψώνια, στο κομμικό μπάρ για ούισκι, στη μολίστρα για πρόβα, σε φιλικά σπίτια για επισκέψεις, στην πλά για μπάνιο, στον οποδήποτε περίπατο, ο Τζόννυ άκολουθεί πάντα, κουνώντας την ουρά του από χαρά, γιατί έχει την ευχάριστη να συνοδεύη μια τόσο νόστιμη και άξιοθαύμαστη κυρία. Μπορεί να τη κανείς ότι η Τζέννυ και ο Τζόννυ είνε ένα άχώριστο ζευγάρι που κάνει πάντα έντύπωση στο πέρασμά του. Η άυτοπεπλησθή, που ζωντανεύουν στο πρόσωπό του και στη στάσι του, αλληλα ήταν πολύ ενδιαφέρων αυτός ο τύπος. Έχει κάτι το άριστοκρατικό άπάνω του, δεν νελόταν κανείς. Η φυσιογνωμία του, το άγρόωγο ύφος του, η άυτοπεπλησθή, που ζωντανεύουν στο πρόσωπό του και στη στάσι του, αλληλα ήταν πολύ ενδιαφέρων αυτός ο τύπος. Έχει κάτι το άριστοκρατικό άπάνω του, δεν νελόταν κανείς.

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.
— Μια σκολατίνα και μια σουά-ά-ά-κρέμ!
— Η σουά-ά-ά-κρέμ ήταν για τον Τζόννυ και ο Τζόννυ κατέδθηκαν.

— Τζόννυ, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό.
Βγήκαν στο δρόμο. Προχώρησαν. Στρίβοντας τη νανία, η Τζέννυ ρώτησε:

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.

— Μια σκολατίνα και μια σουά-ά-ά-κρέμ!

— Η σουά-ά-ά-κρέμ ήταν για τον Τζόννυ και ο Τζόννυ κατέδθηκαν.

— Τζόννυ, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό.

Βγήκαν στο δρόμο. Προχώρησαν. Στρίβοντας τη νανία, η Τζέννυ ρώτησε:

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.

— Μια σκολατίνα και μια σουά-ά-ά-κρέμ!

— Η σουά-ά-ά-κρέμ ήταν για τον Τζόννυ και ο Τζόννυ κατέδθηκαν.

— Τζόννυ, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό.

Βγήκαν στο δρόμο. Προχώρησαν. Στρίβοντας τη νανία, η Τζέννυ ρώτησε:

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.

— Μια σκολατίνα και μια σουά-ά-ά-κρέμ!

— Η σουά-ά-ά-κρέμ ήταν για τον Τζόννυ και ο Τζόννυ κατέδθηκαν.

— Τζόννυ, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό.

Βγήκαν στο δρόμο. Προχώρησαν. Στρίβοντας τη νανία, η Τζέννυ ρώτησε:

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.

— Μια σκολατίνα και μια σουά-ά-ά-κρέμ!

— Η σουά-ά-ά-κρέμ ήταν για τον Τζόννυ και ο Τζόννυ κατέδθηκαν.

— Τζόννυ, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό.

Βγήκαν στο δρόμο. Προχώρησαν. Στρίβοντας τη νανία, η Τζέννυ ρώτησε:

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.

— Μια σκολατίνα και μια σουά-ά-ά-κρέμ!

— Η σουά-ά-ά-κρέμ ήταν για τον Τζόννυ και ο Τζόννυ κατέδθηκαν.

της πως αυτό το άτομο ήταν πολύ ενδιαφέρον και συνέχισε το δρόμο της. Τι άλλο μπορούσε να κάνει; Δεν έβασε άλλη σημασία, ούτε φανταζόταν πως μπορούσε να ύπαρχη και συνέχεια. Όμως είχε. Γιατί, όταν η Τζέννυ έφτασε στο σπίτι της μοδίστρας και γύρισε το κεφάλι της για να φωνάξει το σκύλο που είχε μείνει λίγο πίσω μυρίζοντας κάτι δέντρο, είδε πάλι τον ενδιαφέροντα κύριο που είχε στρίψει κι' αυτός τη γωνία. Φανερό πως την άκολουθούσε.

Θυμωμένη λίγο, αλλά και εχάριστημένη γιατί σημείωνε ακόμα ένα θέμα, η Τζέννυ γύρισε το κεφάλι της και πήγε με τον Τζόννυ. Όταν ανέβηκε άπάνω τράβηξε δυο τρεις φορές την άκρη της κουρτίνας και κύτταξε στο δρόμο. Νά τος πάλι ο κομψός κύριος στο άπεναντί περπατώντας. Έκοβε βολές περιμένοντας. Η Τζέννυ έπινε να τον βασανίση λίγο. Ως που άρα γε θάτανε η ύπομνη του; Έμεινε στη μοδίστρα φλαρωμένος μιάμιση ώρα. Ο κύριος πάντα εκεί. να μετράη τις πλάκες του πεζοδρομίου. Τώρα η Τζέννυ άθεατη όπας ήταν πίσω από τις κουρτίνες τον πρόσεξε καλύτερα. Ω! Μα αλληλα ήταν πολύ ενδιαφέρων αυτός ο τύπος. Έχει κάτι το άριστοκρατικό άπάνω του, δεν νελόταν κανείς. Η φυσιογνωμία του, το άγρόωγο ύφος του, η άυτοπεπλησθή, που ζωντανεύουν στο πρόσωπό του και στη στάσι του, αλληλα ήταν πολύ ενδιαφέρων αυτός ο τύπος. Έχει κάτι το άριστοκρατικό άπάνω του, δεν νελόταν κανείς.

— Τζόννυ, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό.
Βγήκαν στο δρόμο. Προχώρησαν. Στρίβοντας τη νανία, η Τζέννυ ρώτησε:

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.

— Μια σκολατίνα και μια σουά-ά-ά-κρέμ!

— Η σουά-ά-ά-κρέμ ήταν για τον Τζόννυ και ο Τζόννυ κατέδθηκαν.

— Τζόννυ, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό.

Βγήκαν στο δρόμο. Προχώρησαν. Στρίβοντας τη νανία, η Τζέννυ ρώτησε:

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.

— Μια σκολατίνα και μια σουά-ά-ά-κρέμ!

— Η σουά-ά-ά-κρέμ ήταν για τον Τζόννυ και ο Τζόννυ κατέδθηκαν.

— Τζόννυ, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό.

Βγήκαν στο δρόμο. Προχώρησαν. Στρίβοντας τη νανία, η Τζέννυ ρώτησε:

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.

— Μια σκολατίνα και μια σουά-ά-ά-κρέμ!

— Η σουά-ά-ά-κρέμ ήταν για τον Τζόννυ και ο Τζόννυ κατέδθηκαν.

— Τζόννυ, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό.

Βγήκαν στο δρόμο. Προχώρησαν. Στρίβοντας τη νανία, η Τζέννυ ρώτησε:

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.

— Μια σκολατίνα και μια σουά-ά-ά-κρέμ!

— Η σουά-ά-ά-κρέμ ήταν για τον Τζόννυ και ο Τζόννυ κατέδθηκαν.

— Τζόννυ, πάμε να πάρουμε ένα γλυκό.

Βγήκαν στο δρόμο. Προχώρησαν. Στρίβοντας τη νανία, η Τζέννυ ρώτησε:

— Τζόννυ, αυτός ο κομψός κύριος ακόμα μάς παρακολουθεί; Ο Τζόννυ γύρισε το κεφάλι του και γάναψε άσπας. Αυτό ήθελε να πη πως και ο κύριος άκολουθούσε.

— Μια σ

Τζόνι. 'Η αγαπημένη του πάστα. Την έκανε μια μπουκιά και σκούπισε τις κρέμες με τη γλάστρα του. Κι' ο κομπόζ κούριος, καθισμένος ακριβώς απέναντί, κούταζε. 'Η Τζένι ένοιωσε την ανάγκη να κάνει κάτι. Βα διέβη μια προκλητική αδιαφορία για τον κομπόζ κύριο. Λύθηκε το σκύλο της, του μιλούσε, τον ρώτησε αν θέλει άλλη πάστα, του έδωσε και δεύτερη, του είπε πως σήμερα ήταν πολύ άτακτος, πως κρύμα το μπάνιο που έκανε και πήγε κι' ανακατεύθηκε με τις βρωμιές του δρόμου, τον έβαλε να διαπλώθι στα πόδια της, του έδωσε και ένα δυο χαϊδεύματα, του χτύπημα με το λουρί. 'Υστερα άνοιξε την τσάντα της. 'Έβγαλε ένα καρτέ και σημείωσε κάτι, ούτε αυτή δεν ήξερε τι. 'Επειτα σηκώθηκε κι' έκανε δυο ασκόπου να πη: 'Ακούστε αυτό το ταξί...

— Πού θα πάμε τώρα Τζόνι; Τι θέλεις; Γιατί είναι περίπατο σ'αυτήν; Είναι τόσο γλυκιά η φωνή της αυτή τη στιγμή! Ταξί!... Στο Παλιό Φάληρο. Μια άψογη περιέργεια τυραννούσε την Τζένι. Τάχα θα την ακολουθούσε κάποια ο κομπόζ κύριος; Καθώς το ταξί ξεκινούσε από την ασφαλή γύρισε στο πίσω τζαμάκι. Νά τον, λοιπόν, ο κύριος. 'Εμπαινε κι' αυτός σ'ένα ταξί κι' έδειχνε το πρώτο. Και κάτι έδειχνε στο ασκόπου. Τι μπορούσε να πη: 'Ακούστε αυτό το ταξί...

Σε λίγο τα δυο ασκούντα έτρεχαν στη λεωφόρο Συγγρού. 'Ο ασκός είχε βγάλει το κεφάλι του έξω από το παράθυρο και γαυγίζει. 'Η Τζένι δλο γυρίζει και κούταζε από το πίσω παράθυρο. Τώρα η ανήσυχη περιέργεια είχε δώσει τη θέση της σε μια ταυερή συγκίνηση. 'Η Τζένι άρχισε να ενδιαφέρεται. 'Ω! πολλές φορές την είχαν ακολουθήσει κύριοι κάθε είδους στο δρόμο. Βαμπεμένη από την όμορφη της και τις καλλιτεχνικές κομπόλες του κομπού της, και νέοι και ώριμοι και ηλικιωμένοι. Και όμως οι άνθρωποι και ούδετέροι. Κι' ευγενικοί κύριοι και αναιδέεις. Δεν ήταν μύρα να βγεί έξω μόνη της, χωρίς να σημειωθεί κι' ένα θύμα. Τους περιφρόνησε όλους. Πέρασε ψυχρά και αδιάφορα ανάμεσα στα φλογιστά τους βλεμματα, μερικούς τους έβρισε μάλιστα και τους έκανε να ποταπιοθούν από μια επίθεση χωρίς σκοπό. Όμως αυτή τη φορά αισθανόταν κάπως αλλοίως. Αυτός ο σοδαρός, ο σιωπηλός, ο επιβλητικός κύριος, της άρεσε. Είχε κάτι το μυστηριώδες στο βλέμμα του. Γιατί όχι, τάχα; 'Ας τον ακούσουμε και να μιλήσει. Γιατί θα μιλήσει ασφαλώς, μόλις βρει την ευκαιρία. Ξέρει από τέτοια.

— Εδώ σωφέρ! Σταμάτησαν έξω από ένα αξιοπεπές κέντρο της παραλίας. 'Η Τζένι και ο Τζόνι κατέβηκαν. Μεσημεριανή φθινοπωρινή λακκάδα, μια λαμπρή μέρα γεμάτη θαλάσσια. 'Η Τζένι κάθισε στη γωνία της βεράντας, που ήταν έρημη εκείνη την ώρα.

— Μπάρκα και δού συντομία. Νά και ο κύριος. 'Ερχεται κι' εκείνος και καθέται σοδαρός στην άλλη γωνία. Τα μάτια του άπνουν τους. 'Η Τζένι ανάβει ένα τσιγάρο. 'Ο Τζόνι, γοητευμένος από τη θάλασσα κάνει σαν τρελλός, τρέχει, πηδάει, ρίχνει καρτέλες, τραγουδάει μια νάτα στο καταστήματος, πανηγυρίζει την έλευθέρια των κινήσεων του. Και η Τζένι περιμένει. Τώρα έχει απογοήτωση! Τι ώρα είναι σήνη που θα ήταν; Νά ακιβή ο κομπόζ κύριος, νάρθη κοντά της, να κάνει μια ευγενική όπκλσι, να ζητήσει την άδεια να μιλήσει και να...

στερα... να φύγουν μαζί και οι τρεις. Γιατί της άρεσει. Πολύ, μά πάρα πολύ της άρεσει αυτός ο κομπόζ κύριος. Και νάτος που σηκώνεται κι' έρχεται αποφασισμένος κατ' ευθείαν σ' αυτή, όπως το φαντάσθηκε: Κάνει μια ευγενική όπκλσι και ζητάει την άδεια να καθήσει λίγο κοντά της. 'Εχει κάτι να της πη. — Καθήστε, κύριε!

— Ο κύριος καθέται. Την κοιτάζει στα μάτια κι' η Τζένι αισθάνεται αυτό το βλέμμα να περνάει στην καρδιά της και να την κάνει να χτυπάει πολύ γρήγορα. Κι' η φωνή του είναι τόσο ζεστή, τόσο παράξενη. Πώς θ' άρχισα άραγε; Γιατί πρέπει ν' άρχισα πρωτόπα. — Πρόκειται για το σκύλο, της λέει.

— Τι είπατε; ρωτάει ξαφνιασμένη. — Πρόκειται για το σκύλο, είπα. Μου άρεσει πολύ. Πόσο τον πουλάτε; — Πόσο... πόσο... — Πόσο τον πουλάτε, λέει. Δεν ξέρω γιατί, μόλις τον είδα, μπήκε στην καρδιά μου αυτός ο σκύλος. Είχα ξέρει κι' εγώ κάποτε ένα σκεδόν όμοιο, θάλασε κανείς πως ήταν αδέφια. 'Αλλά μου ψόφησε και λυπήθηκα πολύ, γιατί τον είχα συντροφιά στη μοναξιά μου. 'Η καλύτερη συντροφιά που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος στη μοναξιά του, είναι ένα καλό σκύλο. Τιποτ' άλλο. Λοιπόν, πόσο τον πουλάτε; — Δεν τον πουλάω, κύριε! Απαντά η Τζένι που μόλις κατορθώνει να συγκρατήσει την όργη της από την προσβολή.

— Είκοσι λίρες; — Δεν τον πουλάω. — Τρίαντα; — Είπα δεν τον πουλάω! — Πενήντα; — Ούτε χίλιες. — Χίλιες δεν μπορώ να δώσω. 'Αλλά ως τις εκατό μπορώ να φτάσω. — Με λιγότερο μπορείτε ν' αγοράσετε έναν άλλον. — Το ξέρω. 'Αλλά εγώ θέλω ακριβώς αυτόν. Λοιπόν, είπαμε: 'Εκατό, έκατό λίρες μπορείτε να πείτε μια ξέροια γούνα. Είναι η τελευταία μου προσφορά. Σκεφθήτε και μη χάνετε την ευκαιρία. 'Ο ριστε η κάρτα μου. Θα περιμένω τηλεφώνημά σας αύριο δέκα με δώδεκα. Χαίρετε!

— Ο κομπόζ κύριος δεν είπε άλλη λέξη. Πήρε το καπέλο του κι' έφυγε. Φεύγοντας γύρισε, είδε το σκύλο που στεκόταν σοδαρός και του χαμογέλασε. Την Τζένι ούτε την κούταζε καν. Και η Τζένι ήθελε κάπου να ξεσπάσει. 'Αρπάξε το λουρί κι' άρχισε να χτυπάει το Τζόνι, που τις έτρωγε πειθαρχικά και ξαφνιασμένους απορώντας γι' αυτές τις νευρικές εκδηλώσεις της κυρίας του.

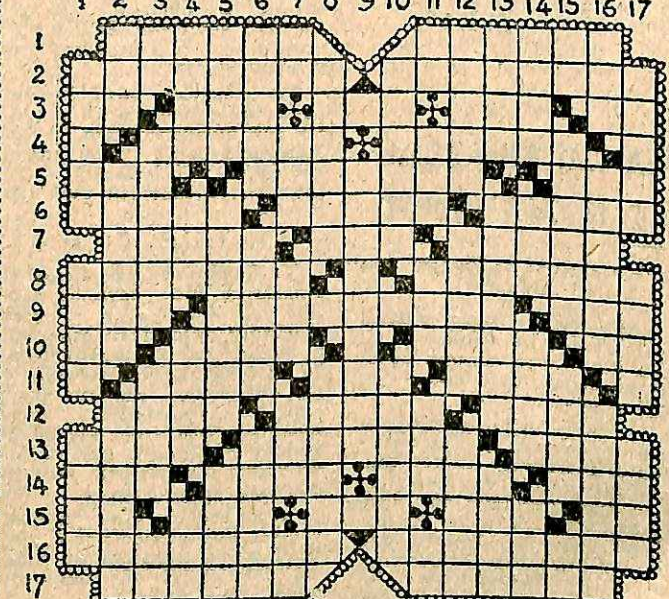
★ Δυο μέρες αργότερα η Τζένι φορούσε μια περίφημη γούνα. Και το ίδιο βράδυ έβγαίναν κι' οι τρεις συντροφιά.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Οι σκαντζόχοιροι τρώνε γυαλιά. 'Εκτός από μερικούς ανθρώπους, με ανώμαλη όρεξη, που τρώνε γυαλιά, έχουν τη συνήθεια αυτή και... οι σκαντζόχοιροι! Πράγματι βρέθηκε σ' ένα δάσος μια αδειανή μπουκιά, με μια τρύπα στο πλευρό της, που την είχε ανοίξει σκαντζόχοιρος όπως έδειχναν καθαρά τα ίχνη των δοντιών του. 'Ισως το ζώο ήθελε να ικανοποιηθεί με μια ανάγκη του οργανισμού του για τις λινες δακτύλικες ούσιες που ελευθερώνονται απ' το γυαλί το εκτεθειμένο στο ύπαιθρο.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 200

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) 'Εκοψε μια ιστορική κόμη — 'Όνομα δυο βασιλέων της Αγίουππου (1560 και 520 π.Χ.).
2) Απαραίτητη σ' ένα στρατιώτη. — Άνοδος.
3) Προτρέπει. — Άγγλικό νησί στην 'Ιρλανδική θάλασσα — Τσακάλι (καθ.). — Μάρκα αυτοκινήτου. — Συνεχόμενα στην 'Πλακα'.
4) Ύδρωσλην (δημιότ). — Πό...

- 1) Νέο. — Χωρίς της 'Αρτας που έδωσε το όνομά του σ' μια ιστορική μάχη. — Τοπικό επίσημα.
2) Φώτιζε τους άρχιους. — Πρωτεύουσα που παρ' όλην ν' καταληφθή έλλατο απ' τα στρατεύματά μας. — Πολυτικός λίθος.
3) Μέτρον επιφανείας (γαλ.). — Γυναικείο όνομα. — Άρχαία θεά — Συμφωνία.
4) Λεπίς. — Πρόθεσις. — Αριθμητικό (αίτ.). — Συμπλεκτικός σύνδεσμος (αντεστρομμένος).
5) Ρωσικό όνομα. — Ώσαρία. — Περιστομένη επίσημα.
6) Κάτοικος ευρωπαϊκού κράτους (θελ.). — Πρόσωπο του 'Οθέλλου του Σαίξπηρ. — Υποκοριστικό γυναικείου ονόματος.
7) Υποθετικό. — Περιφραστικό αντωνυμία (πληθ. β. πρ.). — Αφνητικό. — Συμφωνία εις διπλούν.
8) Σύντομος της Νεφέλης, πατήρ του Φοίβου και της 'Ελλης. — Ιεροτελεστία.
9) Νέο που μας έρχονται απ' έξω.
10) Ουράνιον ούμα. — Συμπληρώνει ένα νεύμα.
11) Υποθετικό. — Άγγλος θαλασσοπόρος. — Πρόθεσις. — Υίος του Νέω. — Βυζαντινή νότα.
12) Μελοδράμα. — Βοήθεια. — Ποταμός της Μ. 'Ασίας (αίτ.).
13) Άρχαία πόλις της Φωκίδος που πήρε το όνομά της από τον τρωάγοντα. — Το μικρό όνομα με-
14) 'Αλεξάνδρα (χαϊδευτική). — Χρώμα (ζεν.). — Πόλις της Ν. Γαλλίας. — Χρονικό σύνδεσμος.
15) Σχηματίζει τους υίος. — Ψάρι. — Χώρα της οποίας η βασιλεία έμεινε ιστορική. — 61.
16) Ναυτικός όρος. — Άλητά-παιδα. — Πρόσωπο των παραουθίων (καθάρ).
17) Απαραίτητη στο θέατρο. — Ηπειρος. — 'Σαίν...'. — μεν-
λος μουσουργός.
ΠΑΝΑΓ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
'Η λύσις του 199ου στη σελ. 70
ΟΟ
'Η επικίνδυνη διταμίνη
Σ' ένα τελευταίο Ιατρικό συνέδριο σ' ειδική γιατροί έτα-
νισαν ότι η διταμίνη Δ γίνεται επικίνδυνη όταν χρησιμοποιείται από ασθματικούς ανθρώπους. Μπορεί να προκαλέσει νεφρικές πεπτικές τοξικά συμπτώματα και δηλητηρίαση αν δεν χορηγείται με τις οδηγίες γιατρού, που θα καθορίσει τη δόση της.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ ΤΗΝ 'ΕΛΛΑΔΑ

Αύγουστίνος Καποδίστριας

Ο λιγώτερο, ίσως, γνωστός από τους άνδρες που έκυβέρνησαν την 'Ελλάδα, είναι ο μικρότερος αδελφός του πρώτου Κυβερνήτου: ο Αύγουστίνος Καποδίστριας.

Γι' αυτό και εμφανίζεται σήμερα, σαν μία από τις περιεργότερες φυσιογνωμίες της νεοελληνικής ιστορίας και φυσικά προκαλεί ένδιαφέρον ένα διαφωτιστικό πορταίτο του.

Είπαμε «μικρότερος» αδελφός του Κυβερνήτου, άλλ' υπήρχε μετά το Βιάρρο και αυτόν, κι' άλλος μικρότερος αδελφός: ο Γεώργιος, που ήταν, τότε, σ'ε πολύ νεαρή ηλικία, στην Κέρκυρα, και τον έλεγαν οί συμπολίτες του: «σιόρ Τζωρτζέτος».

Στο Ναύπλιο είχαν έρθει, απ' την Κέρκυρα, για να βοηθήσουν τον αδελφό τους τον Κυβερνήτη στο δύσκολο έργο του, μόνο ο Βιάρρος και ο Αύγουστίνος. Φαίνεται ότι ήθελε, τότε, να πάη στο Ναύπλιο και ο 'Τζωρτζέτος» και μάλασε μάλιστα με το Βιάρρο που δεν τον ήθελε, γιατί ήταν πολύ νεαρός.

Γι' αυτό κι' ο Τζωρτζέτος, όταν σκότωσαν τον Κυβερνήτη λέγει: — Τώρα να τότε κλάψω τον αδελφό μου; 'Εγώ τον έκλαψα όταν πήρε συμβουλότερος το Βιάρρο και το Γιαννέτα! 'Αφο' λοιπόν τον έκλαψα, τα δα' ρυά μου ξεραθήκανε και το λαρόγγι μου άρρώστησε!...

Στον Αύγουστινο, λοιπόν, ο Κυβερνήτης είχε μεγαλύτερη συμπάθεια και εμπιστοσύνη. Και γι' αυτό ο Βιάρρος που διεφάνη πολλές φορές μαζί του ξαναγύρισε, ύστερα από κάμποσο καιρό στην Κέρκυρα και ξαναγινε «Κιγκινάτος», στο πατρικό κτήμα τους.

Όταν έδολεφονήθηκε ο Κυβερνήτης (27 Σεπτεμβρίου 1831) αναστατώθηκε το Ναύπλιο και όλη η 'Ελλάς: Συνήλθε τότε, έκτακτως, η Γερουσία και διόρισε νέα κυβέρνηση με πρόεδρο τον Αύγουστινο Καποδίστρια. 'Η προσωρινή αυτή κυβέρνηση της 'Ελλάδος, έκράτησε από τις 27 Σεπτεμβρίου 1831 έως τις 29 Μαρτίου 1832, δηλαδή έξη μήνες περίπου.

Σ' αυτό, λοιπόν, το εξάμηνο έκυβέρνησε την 'Ελλάδα ο Αύγουστίνος Καποδίστριας, έχοντας στο πλευρό του ως πρώτο βοηθό μέλος στη Διοικητική 'Επιτροπή τον στρατηγό Κολοκοτρώνη και δεύτερο βοηθό τον 'Ιωάννη Κωλέτη. 'Αλλά ο Κωλέτης διεφάνησε,

έπειτα, κι' έκαμε το συνταγματικό κίνημα της Περαχώρας. 'Η μετρία προσωπικότης του τριτοτόκου υίου του 'Αντωνομαρία Καποδίστρια δεν μπόρεσε τότε να επιβληθή και να κρατηθή στην εξουσία. Και γι' αυτό, από τον πρώτο μήνα, σχεδόν, άρχισε η αντίδραση να τον πολιορκή και να βάλλη έναντίον του.

Ένας από τους πιο φανατικούς αντιπάλους της δεύτερας Καποδιστριακής διοικήσεως, ο πολυδιήγητος ποιητής 'Αλέξανδρος Σούτσος άρχισε και πάλι την καυστική του σάτυρα και τάβαλε και με τον νέο Κυβερνήτη, όπως πολέμοιζε και τον αδελφό του. Σατύριζε, τότε, με τους στίχους του τους υπαλλήλους της διοικήσεως και μεταξύ των άλλων έγραφε:

«... Στο Ναύπλιο τους ξενοδόχους συνηχάρτα καταίφι κούρκες, όρνιθες, ροσμίφι και ζυμαρικά που στάζουν γάλα, βούτυρο και μέλι. Δεν γνωρίζω τι είναι πείνα το Ταμείον με πληρώνει πεντακόσια κάθε μήνα! Δεν χωρούν τα παχιά μου στη φαρδέλα μου φουστανάλλα κοκκινίζω, γοστιμαίνω και μου πάει η φούστα... τρέλλα!»

Το Συνταγματικό κίνημα της Περαχώρας ήταν ένα από τα κυριώτερα πλήγματα της Διοικήσεως του Αύγουστίνου Καποδίστρια, που αντιμετώπιζε κάθε μέρα, όχι μόνο την ανησυχία στις διάφορες περιφέρειες της χώρας αλλά και τις ραδιουργίες και κρυφές έ-

Ο Αύγουστίνος Καποδίστριας αναγκάστηκε να παραιτηθή για να προλάβη την αίματοχυσία...

νέργειες των αντενδιαφερομένων αντιπροσώπων των Δυνάμεων. 'Ωστόσο ο Αύγουστίνος έννοούσε να κρατήσει την εξουσία, αποφασισμένος να οργανώσει εν έσχάτη ανάγκη άμυνα στα κάστρα του Ναυπλίου.

Τον υποστήριξε, τότε, φανερά κι' ο πρέσβυς της Ρωσσίας Ρούκιαν έπειδή η οικογένεια Καποδίστρια είχε προσφέρει υπηρεσίες στη Ρωσική Αυτοκρατορία. 'Αλλά στο τέλος, απελπίστηκε και ο Ρούκιαν. Είχε φτάσει, τότε, στο Ναύπλιο, ανήσυχος για την τύχη του αδελφού του, και ο Τζωρτζέτος Καποδίστριας και μια μέρα τον κάλεσε ο Ρούκιαν και του είπε:

— 'Ακου να σου πω, φίλτατε! κάμε μου τη χάρι να πάς να πης στον αδελφό σου ότι καλά θα κάνει να έτοιμασθαι τα σεντοκόμια του, γιατί τα λάθη όσα πάν και πληθαίνουν και γίνονται αδιόρθωτα!

★ 'Ο Αύγουστίνος, όμως, δεν φοβόταν από τέτοια μηνύματα. 'Επίστευε ότι κρατούσε καλά την κατάσταση στα χέρια του και ότι έχοντας τον Κολοκοτρώνη στο πλευρό του, είχε καθήκον να μείνει πιστός στον όρκο που έδωσε στη Γερουσία για να συνεχίσει την παράδοσι του σκοτωμένου αδελφού του, έως ότου να φθάσει στην 'Ελλάδα ο νεαρός βασιλιάς 'Οθων που εξέλεξε από τις Δυνάμεις.

Δεν έπρόλαβε, όμως. Το Συνταγματικό κίνημα είχε ξεσπάσει και έφτασε ως τα πρόθυρα του Ναυπλίου. Μπήκε τότε στη μέση για να συμβιάσει, τα πράγματα, ο φιλέλληνας καθηγητής Τήρης, που βρισκότανε στο Ναύπλιο, αλλά δεν κατάφερε τίποτε.

Το βράδυ, λοιπόν, της 29 Μαρτίου 1832 μπήκε ο Κωλέτης με τους όπαδούς του στο Ναύπλιο. 'Ο Αύγουστίνος Καποδίστριας αναγκάστηκε να παραιτηθή για να προλάβη την αίματοχυσία. Μπήκε στη Ρωσική ναυαρχίδα όπου πήρε και το κλειστό φέρετρό του ταριχευμένου νεκρού αδελφού του και έφυγε για την Κέρκυρα όπου και θάφηκε ο 'Ιωάννης Καποδίστριας, στο μνηστήρι της Πλατείας.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δεν τα κατάφερε... «Αν τυχόν πας ποτέ στη φυλακή, θα σκοτωθούμε κι' οι δυο μας!» είχε πη άλλοτε στον άντρα της η Μάρθα 'Εοφ, απ' το Σάλεμ των Ηνωμ. Πολιτειών.

Τελευταίως λοιπόν, ο σύζυγός της καταδικάσθηκε σ'ε φυλακίσι. 'Η γυναίκα του πήγε τότε να τον βρή και του θύμισε τη θλιβερή συμφωνία τους. — Αύριο, πρόσθεσε, θα σταθής πίσω απ' τα κάγκελλα του παραθύρου του κελλιού σου κι' εγώ απ' το δρόμο θα πυροβολώ πρώτα έμένα κι' έπειτα θα σκοτωθώ με το ίδιο όπλο.

Πραγματικά το επόμενο πρωί, η Μάρθα έβριζε πέντε σφαίρες στον άντρα της, από απόστασι 7 μέτρων, και την τελευταία, την έκτη, στον εαυτό της. Το αποτέλεσμα ήταν... να μην πάθι κανείς όπν! τους δυο τους ούτε μια γρατζουνιά! Κι' η Μάρθα φυλακίσθηκε κι' αυτή.

Χαρακτηριστικές δραματικές περιπτώσεις

Ο μικρός Τόμμυ Χάρινγκτον, ένα αγοράκι 11 ετών, ξανθό, με γαλάνια μάτια, διάβαζε ένα βιβλίο, στο σπίτι του, στο Μαρτινέζ της Καλιφόρνιας, μαζώνοντας συγχρόνως μία τσιγκλα. Δεν εσήκωσε το κεφάλι του ούτε κι όταν έχτυπησε το κουδούνι της εξώπορτας κι η μητέρα του πήγε ν' ανοίξει.

Δυο πόλισμαν στέκονταν στο κατώφλι. Ο ένας απ' αυτούς είχε στην οικοδόσπινα:

— Κάποιος κακοποιός αποπειράθηκε να ληστέψει και σκότωσε τη Νταϊζι Αϊμπλινγκ, που έχει το κατάστημά της στο άλλο τετράγωνο αυτού του δρόμου. Τη βρήκαμε νεκρή, με μία σφαίρα στην καρδιά, από όπλο των 22. Κοντά της ήταν πεσμένος ο σουγιάς του γιου σου.

Ο Τόμμυ άρχισε τώρα να δείχνει ενδιαφέρον για τους δυο επισκέπτες και για την αφήγησή τους...

— Δεν ξέρω τίποτε γι' αυτή την ιστορία, δήλωσε. Έγώ δεν τ' κούνισα απ' το σπίτι, όλο το απόγευμα. Η μητέρα του τον κτύπησε...

Λαϊκά δίστιχα

Κύττα πώς τό φερ' ο καιρός, πώς τό φεραν οι χρόνοι
να παίξω ο λύκος με τ' αρνί κι' ο υψούρος με τ' απόνι

Πότε κι' έμέ τό μάτια μου μίαν ώραν έστεγνώσαν,
πότε γλυκά τό σφάλμα κι' ανάπαψι μου δώσαν :

Οι χρόνοι και τό γρηγοράει τήν όρεξι μ'ας παίρνουν
τή νύμη μάς αλλάζουν, τό θάνατο μάς φέρουν

Η στράτα αϋτή, πού περπατάει αγκάθια είναι νεμάτη
γύρισε κι' αλλάξε τ'ην, πιάσ' άλλο μονοπάτι.

Όλα του κόσμου τά καλά νά τάχω τί τό θέλω ;
Άς έχω ο κόσμος τά καλά κι' έγω κείνο πού θέλω.

Όποιος μ' ακούει και τραγουδ'ω λέει : — δεν έχω πόνο
κι' έγω με τό τραγουδι μου τον πόνο ξελαφρώνω.

Νά τό ξέρ' από μιάς αρχής, πώς θέ νά χωριστούμε,
εύρισκα λάκκο κι' έπειτα προτού ν' αγαπηθούμε.

Η αγάπη κόβει γόνατα κι' οι λογισμοί γερνούνε
κι' έγω, πού τάχω και τό δυό πώς δεν με καταλιούνε :

Θάνατε, τρέξε, πρόλαβε και πάρε τήν ψυχή μου
γιατ' είναι καθημερινός θάνατος η ζωή μου.

ρος στην κλοπή ενός μπακαλίκου, μαζί μ' άλλα μεγαλύτερα παιδιά. Καί, λίγες μόνο βδομάδες πριν απ' το έγκλημά του, είχε κλέψει ένα ρολόι και 22 δολάρια απ' το κατάστημα της καλής κ. "Αϊμπλινγκ, που τον αγαπούσε και του πρόσφερε ζαχαρώδη και τσιγκλες όταν δεν είχε χρήματα για να τ' αγοράσει...

Τις μέρες εκείνες που ο Τόμμυ έγινε έγκληματίας, σε μία άλλη, μακρινή πόλη, στο Κολούμπους του Όχαιο, οι ψυχίατροι μελετούσαν την περίπτωση άλλου ανήλικου κακούργου: του "Ερνίν Ινγκελ, ηλικίας 14 ετών. Το παιδί αυτό είχε δολοφονήσει τον μερόκοπο κτηματία Τζών Γκάμπριελ και τη σύζυγό του Πήλν, για... να τους πάρη το αυτοκίνητό τους και να δγάλη περίπατο το «κορίτσι» του!

Είχε χρησιμοποιήσει κι' αυτός για τό φόνό ένα πιστόλι των 22, που υπήρχε στο σπίτι του.

Σ' άλλη πόλη των 'Ην. Πολιτειών, το Κόννελσβιλ, ένα τουφέκι που βρέθηκε προχείρο, επέτρεψε σ' ένα αγοράκι 8 ετών, τον Τζώρτζ Λίντ, να πυροβολήσει και να σκοτώσει τη μεγαλύτερη αδελφή του "Εντνα - Γκρέϊς, ηλικίας 17 ετών, επειδή τον είχε χαστουκίσει για κάποια αταξία του!

Στο Νιούπορτ της πολιτείας "Ορεγκόν, εξελίχθηκε άλλη τραγωδία: Για να κάμη πραγματικότερο ένα παιχνίδι "κυνηγιού" Έρυθροδέρμων, η μικρή Νάνσυ Τρένερ, πήρε τό τουφέκι του πατέρα της, τό γέμισε με σφαίρες που βρήκε σ' ένα κουτί, σκότωσε τήν αδελφούλα της, 18 μηνών μόλις, και πλήγωσε τόν αδελφό της κι' ένα γείτονα τους!

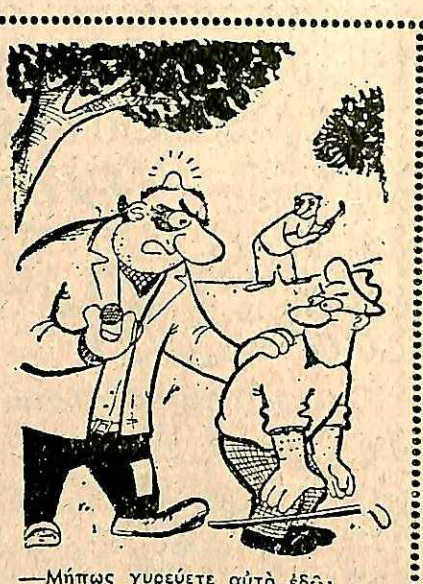
Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, οι γονείς των μικρών φονιάδων ήταν άνθρωποι τίμιοι κι' εργατικοί, αλλά έκαναν τό μοιραίο λάθος ν' αφήσουν τό όπλο τους σε μέρη που μπορούσαν να τό φτάσουν τά παιδιά τους.

Όταν οι μικροί τά πήραν στά χέρια τους, δοκίμασαν τό συναίσθημα πώς είχαν αποκτήσει μία ξεχωριστή δύναμη. Έπηρεασμένα δε απ' τή νοοτροπία της εποχής μας, που η ζωή του ανθρώπου δεν έχει μεγάλη αξία, δεν έδίστασαν να τό μεταχειρισθούν για ν' σκοτώσουν...

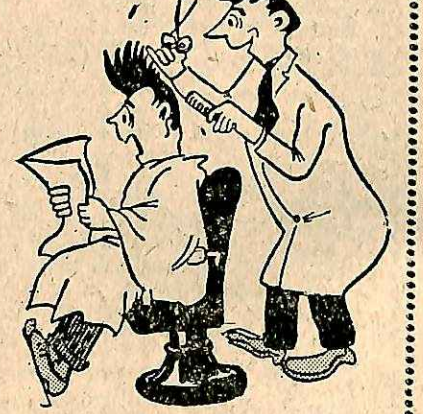
Πρέπει να σημειωθεί ότι, μετά τό έγκλημα του Τόμμυ Χάρινγκτον, η αστυνομία του Μαρτινέζ εξέτασε άλλα 25 παιδιά, μικρότερα από 16 ετών. Όλα λοιπόν ύμολόγησαν ότι είχαν πυροβολήσει επανειλημμένως, με όπλα των γονέων τους ή δικά τους!

"Επειτα απ' τις αλληπαλές αυτές τραγωδίες, η αμερικανική κοινή γνώμη αναστατώθηκε κι' απαιτεί νά μεταρρυθμισθούν οι νόμοι ώρισμένων πολιτειών, που επιτρέπουν ελεύθερα νάχη κανείς όπλα στην κατοχή του, είτε απαγορεύουν τά ρεβόλβερ και τά μικρά όπλα, αλλά όχι και τά τουφέκια.

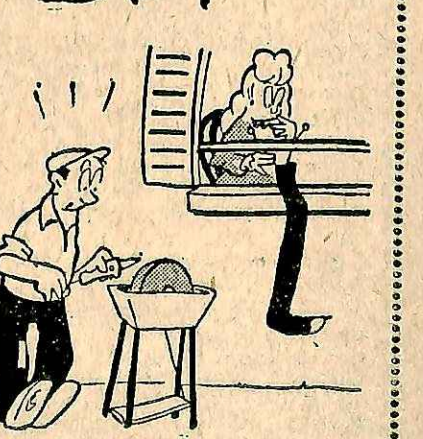
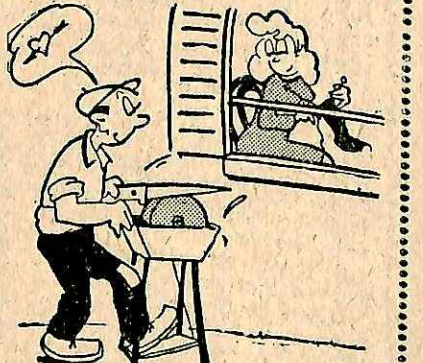
LARRY NIOYMAN

Μήπως γυρεύετε αυτό εδώ;

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο διευκολύνει τήν δουλειά μου αυτό τό φορκιαστικό διήγημα!...

Εκείνος, Εκείνη, τό μαχαίρι και η κάλσα...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ του πλανήτη μας

Η γη θα εξαφανισθ' μέσα στο «μυῦρο σύννεφου»!

Σαν να μην έφταναν τά δεινά που ο πόλεμος και οι μεταπολεμικές συνθήκες επέσπερσαν σ' τόν πλανήτη μας, οι σύγχρονοι αστρονόμοι και αστροφυσικοί προαναγγέλλουν νέες συμφορές που απειλούν τή μικρή σφαίρα πάνω στην οποία ζούμε. Μας λένε, λοιπόν, ότι η γη μας τρέχει με μεγάλη ταχύτητα πρὸς τή διευθυνη του «Μαύρου Σύννεφου», που τελικά θα καταστράφη κατά τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο.

Τό «μυῦρο σύννεφο», που καλείται επίσης σύννεφο ασβεστίου, είναι ένας από τους σκοτεινούς νεφελειδείς που βρίσκονται μέσα στο διάστημα.

Τό σύννεφο αυτό βρίσκεται σε μία απόσταση 800.000 περίπου ετών φωτός. Αλλά και η γη μας τρέχει πρὸς τήν διευθυνη του με ταχύτητα 50 χιλιομέτρων κατά 1", δηλαδή με ταχύτητα 1/2 περίπου δισεκατομμυρίου χιλιομέτρων τό χρόνο, συντηρία με τόν ήλιο και τους άλλους πλανήτες του συστήματός μας.

Ποιές θα είναι οι συνέπειες της εισόδου μας μέσα σ' αυτό τό μαύρο σύννεφο;

Οι πιο αισιόδοξοι βεβαιώνουν ότι δεν θα συμβη τίποτε, όπως δεν συνέβη και κατά τό πρόσφατο πέρασμα της γης μας μέσα από τήν ούρα ενός κομήτου.

Αλλ' οι αισιόδοξοι αποτελούν μία πολύ μικρή μειοψηφία μεταξύ των αστρονόμων και των αστροφυσικών.

Οι περισσότεροι, ανάμεσα σ' αυτούς εκοράσσονται με μεγάλη απαισιοδοξία για τό αναποφευκτό τέλος που περιμένει τόν πλανήτη μας.

Τά ενδεχόμενα που μπορεί νά συμβούν είναι δυο: Κατά τήν είσοδο της γης μας μέσα σ' αυτό τό «μυῦρο σύννεφο» διάφοροι ίσκι και μικροβιακοί οργανισμοί θα εισχωρήσουν στην ατμόσφαιρά μας και θα προκαλέσουν τήν εξαφάνισι της σημερινής ανθρωπότητας. Μία νέα ανθρωπότητα, τελείως διαφορετική από τή σημερινή, θα εμφανισθ' πιθανόν, κατόπιν. Αυτό, όμως, είναι άλλο ζήτημα. Και, άλλωστε, δεν μπορούμε νά προβλέψουμε τί είδους θα είναι αϋτή η νέα ανθρωπότητα.

Σύμφωνα με μία άλλη έκδοχή, η γη μας, μπαίνοντας μέσα στο «μυῦρο σύννεφο», θα τερματίσθ' άδοξα και όριστικά τή σταδιοδρομία της. Γιατί θα μεταβληθ' σ' ένα πελώριο...

Παροιμίες

• Ο ύπνος άναπαύει, μα δεν θανατεύει.
• Όποιος δεν έχει μαυρομάτα φιλει και τσιμπλωμάτα.
• Όταν κλέβουν σαν δεν κλέβεις σαν δικάζουν δεν φοβάσαι.
• Ό τι σου κάνουνε να κάνεις, και ποτε κακό δεν κάνεις.
• Όρφανό μενάλωσες, φειδύλο κεφάλι σήκωσες.
• Ο θεός όρφανα κάνει, μα όμοιρα δεν κάνει.
• Η προξενιά και τό τσουκάλι, βέλ' ανάγκαςι μεγάλη.
• Η μιλα καθώς φέρεις, η φόρεσε καθώς μιλάεις.
• Θυμήσου τά δικά σου και συμπάθη τά παιδιά σου.

πυροτέχνημα λόγω της προστριβής των μορίων της ατμόσφαιρας της πάνω στα μόρια της ύλης από τα οποία αποτελείται αυτό τό «σύννεφο» του ασβεστίου, όπως συμβαίνει και με τους διαττοντες αστέρες κατά τήν είσοδό τους μέσα στην ατμόσφαιρα του πλανήτη μας. Η φωτιά θα έξο λωθρευθ', λοιπόν, τά πάντα και η γη μας θα μεταβληθ' πιθανόν σε μιο διάττορη μάζα κοινού, που θ' άρχισθ' νά περιδινάται μέσα στο διάστημα.

Οι αστρονόμοι μας, προφητεύουν αυτές τις μελλοντικές καταστροφές, μοιάζουν σαν έναν πιλότο, που θα έβλεπε ότι τό πλοίο του προχωρεί ίσια πάνω σ' ένα σκόπελο, αλλά δεν θα ήταν σε θέση ν' αλλάξθ' τήν κατεύθυνσί του, γιατί δεν θα είχε καμιά πρωτοβουλία στο πηδάλιο του σκάφους.

Ο ρόλος αυτός δεν ικανοποιεί, ωστόσο, τους συγχρόνους επιστήμονες. Και μερικοί απ' αυτούς σκέπτονται ότι θα μπορούσαμε νά κάμουμε «κάτι» αντί νά μεινώμε με σταυρωμένα τά χέρια μπροστά στην επερχόμενη καταστροφή.

Τό «κάτι» αυτό θα είναι ν' αλλάξωμε τήν πορεία του πλανήτη μας μέσα στο διάστημα.

Αλλ' είναι δυνατή αϋτή η λοξοδρομία;

Μερικοί Άμερικανοί επιστήμονες τήν θεωρούν κατορθωτή. Θα χρειασθ', ύποστηρίζουν, νά τινάξωμε σ' τήν αέρα με «ατομικά μέσα» μερικά κομμάτια από τόν πλανήτη μας — με τέτοιον τρόπο ώστε νά μην ξαναπέσουν πάνω στη γη, λόγω της έλξεως, αλλά νά μεταβληθούν σε έναν περιδινόμενο κοινού.

Θα άλλαζαμε έτσι τό σχήμα της γης μας, αλλά ταυτόχρονα θα δίναμε και άλλη κατεύθυνση στο πηδάλιό της, που είναι ο άξονας της.

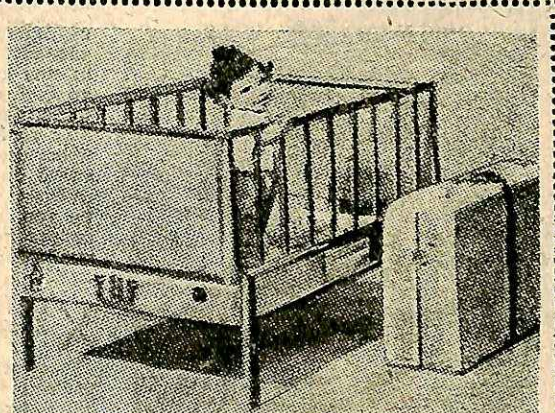
Μία τέτοια μεταβολή θα έκανε ίσως τήν ημέρα μας νά έχη 25 ώρες και τό χρόνο 366 ημέρες, αλλά θα είχαν ως αποτέλεσμα νά τροποποιηθ' τήν πορεία του πλανήτη μας στο διάστημα. Όσον άφορά τήν καινούργια κατεύθυνσι που θα ακολουθούσαμε, αυτό θα ήταν ζήτημα δικής μας έκλογης. Θα διαλέγαμε, λοιπόν, τήν λιγώτερο άκίνδυνη και τήν πιο προνομιακή περιοχή του διαστήματος.

Αλλ' αϋτή η «μέθοδος σωτηρίας» δεν μπορεί νά εφαρμοσθ' μεμονωμένα πάνω στη γη. Γιατί ο πλανήτης μας αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του ήλιακού συστήματος. Οι σύγχρονοι αστροφυσικοί δεν τρομάζουν, όμως, μπροστά σε τίποτε. Και αντιμετωπίζουν θαρραλέα τό ένδεχόμενο μίας βίαιης απόσπασής μας από τό ήλιακό σύστημα. Στην περίπτωση αϋτή, όμως, η γη μας θα έπρεπε νά καταστή αϋτάρκης, νά αυτοθεωρείται, νά αϋτοφωτίζεται κλπ. Η ατομική ενέργεια είναι άρκητή γι' αϋτό; Άγνωστον.

Όπωσδήποτε, ο κίνδυνος που μας απειλεί είναι πολύ μεγάλος. Και είναι λογικό οι σύγχρονοι σοφοί νά μελετούν από τώρα όλα τά μέσα της αντιμετωπίσεώς του.

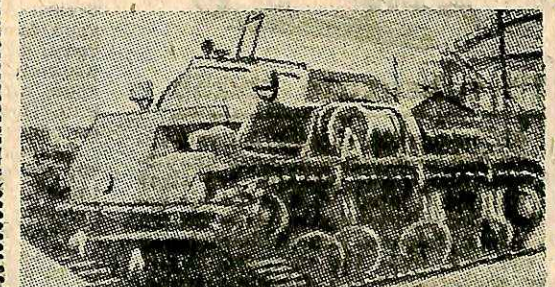
Αντιστράφησαν οι δροι

Όπως άναγγέλλει η Βρετανική Όμοσπονδία Ψυχολογών, έπειτα από συστηματικές παρατηρήσεις της, έλειψε πια τό «κυνήγι γαμπρών» έμ μέρους των κοριτσιών της Άγγλίας. Όχι δηλαδή πώς δεν ζητούν νά παντρευτούν οι νεαρές Άγγλίδες, αλλά δεν παίρνουν πια όποιον «όποιον» έχουν άρჩισει νά διαλέγουν με προσηχή τό μέλλοντά σύζυγό τους. Φυσικόν άποτέλεσμα ήταν νά γίνουν λιγώτερο απαιτητικοί οι άντρες και νά μη ζητούν πια νά συγκεντρώνη όλα τά προσόντα η κοπέλλα που θα πάρουν...

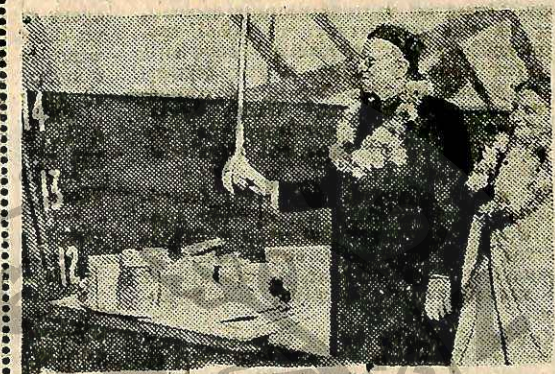
ΦΟΡΗΤΗ ΚΟΥΝΙΑ

Η κούνια αϋτή που διπλώνει και μετοβάλλεται σε μία εύκολομετακινιστή βαλίτσα, άποτελεί μεγάλη διευκόλυνση για τους γονείς που τεσσάρουν σ' αϋτή μαζί με τά μικρά παιδιά τους. Είναι φτιαγμένη από κοντρα - πλακέ και στοικίζει στην Άμερική 59 δολάρια, μαζί με τό στρώμα της.

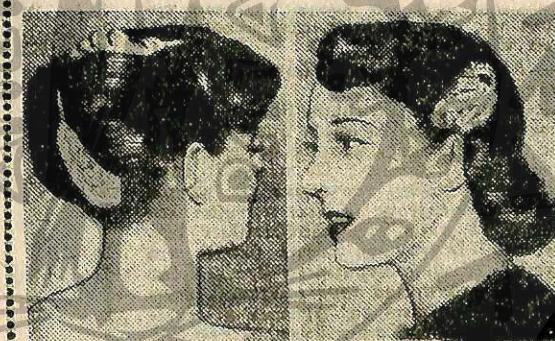
ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Τό τάνκ αϋτό έχει μεταρρυθμισθ' σε... πυροσβεστική αντίλια έφωδιασμένο μ' ό τι χρειάζεται για τήν κατάσβεσι φλεγόμενων άεροπλάνων, καθώς και με τά άποιούμενα για τις πρώτες βοήθειες των πληρωμάτων τους.

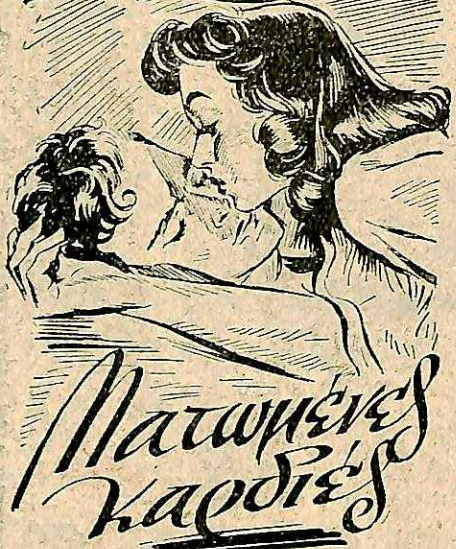
ΜΕ ΤΟ ΚΑΡΥΔΙ

Τά δυο πρώτα πλοία του Ινδικού έμπορικού στόλου καθελκύσθηκαν τελεσηώς στα ναυπηγεία του Μπέλφαστ. Τά παρελάσε ο Ινδός αντιπρόσωπος Ραγκάβαν Πιλάι και τά «βραβίον» μ' ένα... κοκαράουδο!

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Αϋτά τά δυο χτενίσματα δείχνουν τις νέες τάσεις της τέχνης της κομμώσεως. Άριστερά ένα κινούμενο χτενίσμα με στολισμάτα από διαμάντια (αλβανία ή ψεύτικα). Δεξιά χτενίσμα που φινιρεύεται σε μία παρισινή έκθεση κομμωτών.

Το τελευταίο βράδυ

Η Φλώρα κυττάζει το ρολογάκι της, κάτω από το ασθενικό φως του λαμπριού. Έφτα και τέταρτο. Και είχαν πη στίς έξιμισι. Ο Κώστας δεν ήρθε. Και ούτε θα έρχεται, αυτό ήταν φανερό πιά. Αύριο θα έδινε κάποια δικαιολογία να της πη από το τηλέφωνο, όπως τόσες φορές αυτόν τον τελευταίο καιρό. Και θα έφτανε ένα άλλο ραντεβού, όπου μπορεί και πάλι να μην έρχεται, ενώ αυτή θα περίμενε στο μελαγχολικό φθινοπωρινό βράδυ. Και θα έκανε κάποιους αργούς γύρους στην είσοδο του πάρκου, όπως απόψε.

«Ας περίμενε ακόμα λίγο. Ίσως ναρχόταν. Ίσως να τούτυχε καμιά δουλειά, ίσως να είχε σταματήσει το ρολόι του. Έξακολουθούσε τους ματαιικούς γύρους κυττάζοντας προς το δρόμο, μήπως ξεχωρίσει μέσα στο μισοσκοτάδο την αγαπημένη σιλουέττα. Έφτα και είκοσι πέντε. Γιατί να ξεγελάσει περισσότερο τον έαυτό της; Έπι τέλους ήταν και ταπεινώσι γι' αυτήν.

Κι' έφυγε. Σκυφτή, λυπημένη, δακρυσμένη, μ' ένα ασήκωτο βάρος στην καρδιά. Βάδιζε αργά στο άριστο πεζοδρόμιο της οδού Πατησίων, κυττάζοντας αψηρημένα τους ανθρώπους, τ' αυτοκίνητα που περνούσαν, τις βιτρίνες των μαγαζιών.

Καθώς πλησίαζε στην Όμοιοια, σκεπτόταν πού να πάη. Δεν είχε κέφι για το σπίτι. Της έφερνε φρίκη η ιδέα να κλειστεί στη στήν καμάρ της και να παραδοθεί στους θλιβερούς συλλογισμούς που τη βασάνιζαν. Να πάη σε κανέναν κινηματογράφο; Της έρχονταν τόσο άσχημο να καθίσει μόνη της σε μια θέσι, σαν νάχη εγκαταλειφθεί από τον κόσμο. Κάποια έμπνευσι της ήρθε ξαφνικά, σαν κάποια φωνή να της είπε:

— Δεν πιάς λίγο στο Ζάππειο να καθίσεις;

Μόνη της, στο Ζάππειο, βράδυ. Και τί να κάνει; Σ' αυτή τη σκέψη όμως ένας κόσμος αλλοιώτικος, κόσμος ευτυχισμένος ζύτησε στο νοῦ της: Οί περσινές αναμνήσεις. Ξανάβλεπε τον έαυτό της με τον Κώστα, καθισμένους σ' ένα παγκάκι κάτω από τη σκιά των πλατύφυλλων δέντρων, που έκαναν τη νύχτα ακόμα πιο σκοτεινή. Έτσι φθινοπωρινό βράδυ ήταν και τότε, στο πρώτο τους ραντεβού, όταν ο Κώστας της είπε «σ' αγαπώ» κι' εκείνη εγκαταλείφθηκε στην αγκαλιά του. Το πρώτο βράδυ της ευτυχίας της. Εκείνος την κρατούσε στην αγκαλιά του και της φιθύριζε ένα σωρό τρυφερά λόγια, που έφταναν σαν μουσική στην ψυχή της και τη μεθούσαν. Ήταν πολύ άργα σαν σηκώθηκαν να φύγουν ευτυχισμένοι και ορκισμένοι ν' αγαπιούνται σ' όλη τους τη ζωή.

Κι' απόψε η Φλώρα ένοιωθε μιά μυστική ακατανίκητη λαχτάρα να ξαναζήσει αυτές τις αναμνήσεις. Θυμόταν τὸ παγκάκι που είχαν καθήσει — πώς μπορούσε να το ξεχάσει ποτέ; Εκεί θα καθόταν κι' απόψε, θα έβλεπε τα μάτια της, θα ξεφύλλιζε το ημερολόγιο της ζωής της προς τα πίσω και θα φανταζόταν πώς ζούσε εκείνο το όμορφο βράδυ, το πρώτο βράδυ της αγάπης της. Θα ξανάκουγε τη θερμή φωνή του, τα γλυκά του λόγια που θα της έφερνε το φθινοπωρινό αεράκι καθώς θα παιζε ανάμεσα στα φυλλώματα...

ΧΩΡΙΣ να το καταλάβει βρέθηκε στο Ζάππειο. Χάνεται μέσα στα στενά, τα σκοτεινά δρομάκια. Είναι τόσο σκοτεινό βράδυ απόψε, φως δεν υπάρχει και το φεγγάρι έχει χαθεί. Καθώς βαδίζει στα δρομάκια, ακούει τα βήματά της κι' εδώ μιά πνιγμένη κουδέντα κάποιου ζευγαριού, εκεί τον ψιθύρο ενός κλεφτού φιλιού.

Α! Νά!... Στο σκοτάδι ξεχωρίζει μιά κολώνα. Τη θυμάται. Νά εκεί, κοντά είχαν καθήσει. Ξεχωρίζει και το παγκάκι, που είχε έρμη σαν να την περιμένει. Κάθεται. Άρπηνει την τσάντα της. Από μακριά ακούει τον ξεσασμένο θόρυβο των τράμ, τα κλάζον των αυτοκινήτων, κάποια μουσική. Όμως όλα αυτά είναι τόσο μακριά, σαν ναρχονταν από έναν άλλον κόσμο. Πόσο αλλοιώτικο, πόσο ήσυχια, πόσο ρωμαντικά είν' εδώ.

Ακουμπάει το κεφάλι της στη ράχη του παγκακιού, κλείνει τα μάτια της και παραδίνεται στις αναμνήσεις της, που έρχονται ζωντανές για να της κάνουν πιο θλιβερή την αποψινή μοναξιά της.

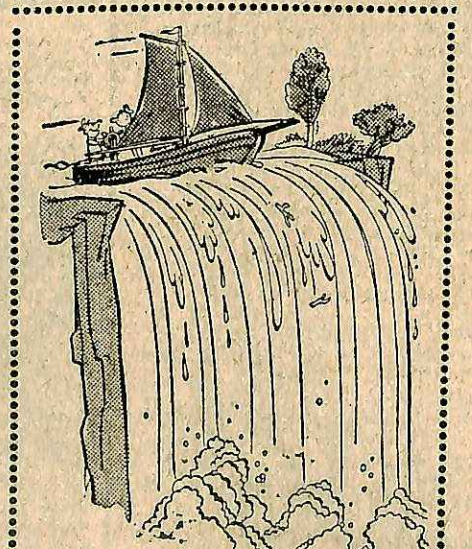
Νά... Ξανακούει τη φωνή του, έτσι ξεστή και βαρειά, όπως τότε. Τα ίδια λόγια... Μά... Μά είναι δυνατόν; Ανοίγει τα μάτια της. Μένει για λίγο σκεπτική, σαν να προσέχει τί ακούει γύρω της. Ναι, η φωνή είναι η ίδια, ακριβώς η ίδια. Μά δεν έρχεται από τις αναμνήσεις της. Έρχεται από κάπου εκεί κοντά, πολύ κοντά... Κυττάζει γύρω της. Τα μάτια της τώρα έχουν εξοικειωθεί στὸ σκοτάδι και μπορούν να διακρίνουν. Σ' ένα παγκάκι, λίγο πιο πέρα από το δικό της, ένα ζευγάρι μι-σασκαλιάζει. Από κει έρχεται η φωνή που ακούει...

Και είναι η ίδια φωνή... Θεέ μου! Ναι, η ίδια είναι. Και τα ίδια λόγια, εκείνα που της έλεγε τότε:

— Είμαι τόσο ευτυχισμένος απόψε, Τζούλια!

— Ταχα — ρωτάει εκείνη — σε πόσες τόχεις πη αυτό;

— Δεν είμαι ψεύτης για να σου πω ό-τι είσαι η πρώτη. Κι' ούτε εσύ τόσο κουτή για να το πιστέψεις, κι' αν στο πω. Όμως είναι η πρώτη φορά που νοιώθω αυτά τα λόγια να βγαίνουν μέσα από την καρδιά μου κι' όχι μονάχα από τα χείλη...

—Τι να τον κάνουμε το χάρτη; Έ-γώ μπορώ να οδηγώσω σ' αυτά τα νερά με κλειστά τα μάτια!...

μου. Ο άνθρωπος, Τζούλια, αναζητάει στη ζωή του. Αναζητάει να βρη μίαν άλλη ψυχή να ταιριάξει με τη δική του, να συναντήσει την ύπαρξη που είναι πλασμένη γι' αυτόν. Άλλες φορές γελάστηκα. Μά τώρα ξέρω πώς αυτή την ψυχή τη βρήκα. Και δεν θα την αφήσω ποτέ. Πόσο γλυκά είναι τα χείλη σου, Τζούλια...

— Για πές μου τώρα. Δεν έχεις κανέναν άλλο δεσμό;

— Θα είμαι ειλικρινής και σ' αυτό. Έχω. Μά τώρα περνάει τις τελευταίες του ώρες. Έχει πεθάνει πιά και δεν μένει παρά η κηδεία του. Νά, απόψε που είμαστε μαζί, εκείνη, η άλλη, κάπου με περιμένει. Μά δεν πήγα.

— Αυτό δεν είναι ευγενικό, είπε η γυναίκα φωνή, μ' έναν τόνο όμως που έδειχνε εγωιστική ικανοποίησι.

— Το ξέρω. Μά είναι τόσο δυνατό αυτό που με τραβάει κοντά σου. Τόσο ακατανίκητο! Άκόμα κι' αν ήξερα πώς με περιμένει ο καλύτερος θησαυρός του κόσμου, θα τον άφηνα για ναρθω σε σένα. Έτσι και για να σε ιδω μονάχα...

Κι' ακούστηκε ο ήχος ενός φιλιού. Τα μάτια της Φλώρας πλημμύρισαν δάκρυα. Το στήθος της φούσκωνε από λυγμούς που ήθελαν να ξεσπάσουν. Δεν είχε τη δύναμη να καθήσει περισσότερο. Ένοιωθε πώς θα πέθαινε από τον άβυσταχο πόνο της. Με πολύ κόπο σηκώθηκε. Τα πόδια της μόλις την κρατούσαν. Έκανε μερικά βήματα, κάτω απ' τα δέντρα, προσέχοντας να μη τη διακρίνουν. Μά το ευτυχισμένο ζευγάρι, αφοσιωμένο στην καινούργια ευτυχία του, ούτε πού την πρόσεξε καν.

Βρέθηκε στο μεγάλο δρόμο, στην κίνησι, στον κόσμο και στα φώτα και τραβούσε σαν χαμένη στο δρόμο της. Ούτε ήξερε πού πήγαινε...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Γύρω απ' τη μικροβιότητα

Οί άνθρωποι και τα ζώα

1) Ποιά γραμμή της παλάμης του χειριού δείχνει, κατά τους χειρομάντιες, πόσο θα διαρκέσει η ζωή του ανθρώπου;

Η «γραμμή της ζωής», που περιβάλλει τη βάση του αντίχειρος.

2) Οί πλούσιοι ζουν περισσότερο απ' τους φτωχούς;

Όχι. Αντιθέτως, οί καταχρήσεις συντομεύουν τη ζωή. Φυσικά, υπάρχουν κι' εξαιρέσεις.

3) Πόσα χρόνια έζησε ο Μαθουσάλας; Κατά την Άγια Γραφή, 969 χρόνια.

4) Ποιά Γαλλίδα του 17ου αιώνας είχε έρωτικές επιτυχίες ακόμη και στα 90 χρόνια της;

Η Νινόν ντε Λανκλό.

5) Είναι αλήθεια ότι οί ελέφαντες ζουν εκατοντάδες χρόνια;

Όχι. Η μέση διάρκεια της ζωής τους είναι 75 χρόνια.

6) Οί παντρεμένοι ή οί ανύπαντροι ζουν περισσότερα χρόνια;

Οί παντρεμένοι, σύμφωνα με τις στατιστικές.

7) Ποιά είναι η σχέση της περιφέρειας της μέσης με τη διάρκεια της ζωής;

Όσο λεπτότερη είναι η μέση, όσο δηλαδή πιο αδύνατος είναι ο άνθρωπος, τόσο περισσότερο ζή συνήθως.

8) Ποιό ζευγάρι της αρχαίας μυθολογίας έζησε τόσο ταιριασμένο, ώστε μετά το θάνατό του μεταμορφώθηκε σε δυο δέντρα φυτωμένα κοντά - κοντά;

Η Βαυκίς και ο Φιλήμων.

9) Ποιά πρόσωπα της Άγιας Γραφής ανέβηκαν στους ούρανους χωρίς να πεθάνουν;

Ο Ήλιος και ο Ένωχ.

10) Ποιοί ζουν περισσότερα χρόνια, οί δάσκαλοι, οί γιατροί, οί δικηγόροι, οί ποιητά ή οί καλλιτέχνες;

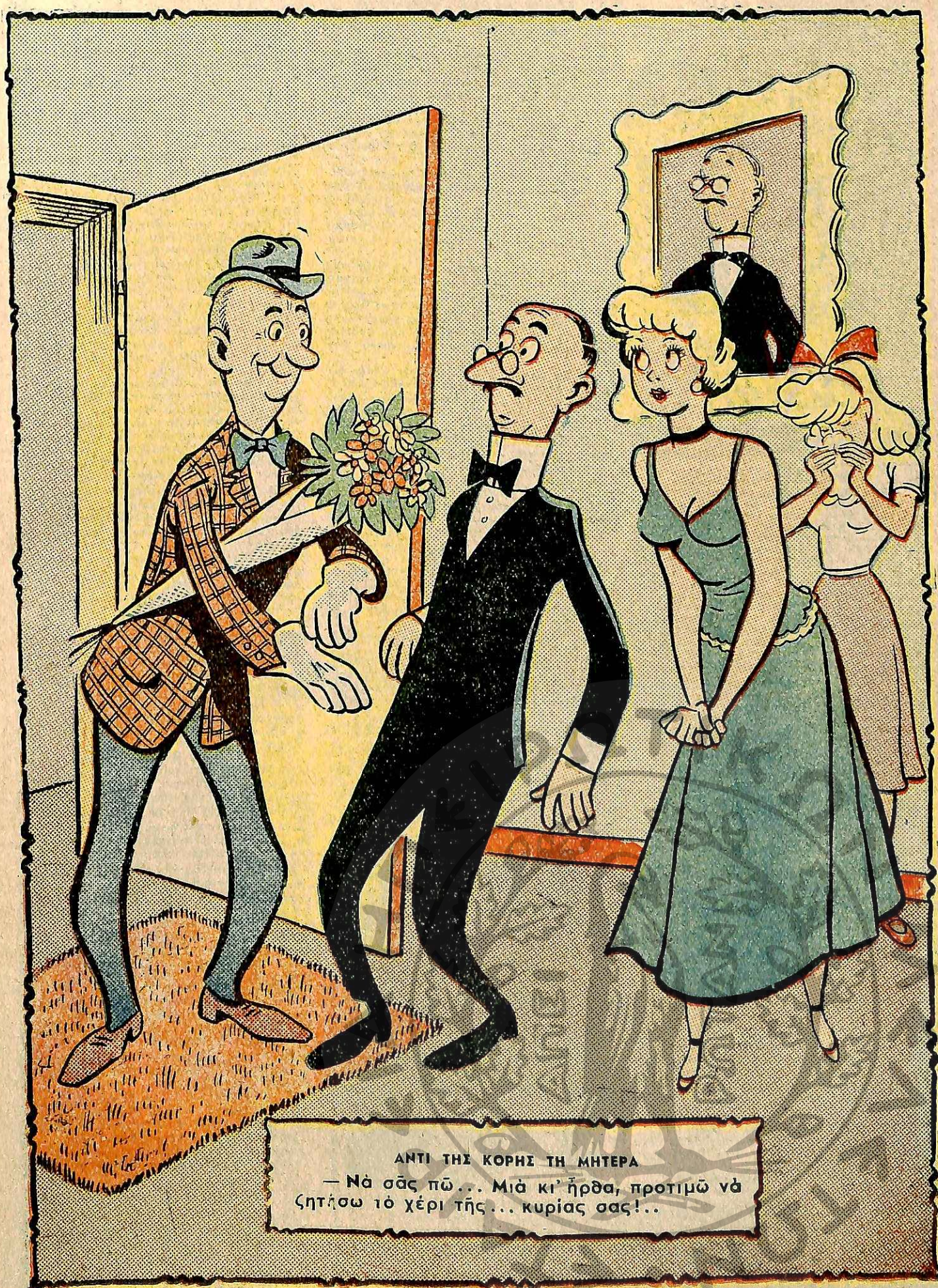
Οί δάσκαλοι.

11) Η γάτα έχει πιά γεράσει στα 15, στα 5 ή στα 9 χρόνια της;

Στα 15.

12) Ποιό ζώο είναι το μακροβιότερο απ' όλα;

Η χελώνα των νήσων Γκαλαπάγκος, πού ζή περίπου 200 χρόνια.

ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ
— Να σās πω... Μιά κι' ήρθα, προτιμώ να ζητήσω τὸ χέρι τῆς... κυρίας σας!..

Pożarita
Hrečnica i m. Zoumias

Στα 1830 ο θρύλος μιας κοιλάδας νε-
μάτης χρυσού που τὸ ἔχουν συνκεν-
τρώσει ἐκεῖ τα νερά τῶν βροχῶν, παρα-
νοῦναι στὴ Σονόρα τὸν δὸν Ἐστεβάν δε
Ἐρεκίσα ἐπιταθρῖν τὸν δὸν Ἐστεβάν δε
Ἐρεκίσα. ἀκολουθοῦμενον ἀπὸ μιὰ συν-
τροφία χρυσοθρῶν. Γιά τὴν χρυσοφόρο
κοιλάδα μιλάει στὸν παλῆς τὸν νυνὴ
ἀσθὲς Κουχίλλας, τὸν ἀνοιχτοῦ καὶ τὸν πα-
ρὸν ἀνδρώσος τὸν ἀνοιχτοῦ καὶ τὸν πα-
ρὸν Κουχίλλας εἶδε τὴν κοιλάδα
ἀρκεῖν. Ὁ Κουχίλλας εἶδε τὴν κοιλάδα
αὐτὴ ἀκολουθῶντας τὸν περίφημο κυ-
νῆο Ἀρελάνο, τὸν μόνο πού ἤξερε τὸ
μουσικό ὅτι πρῶτος ὄμως να παρῶν
οὐτε ἕνο ὄφειμα γιατί — ὅπως ἀφηγεῖται—
ἀκούσας ἐπέστρεσαν οἱ Ἐρυθρόδερμοι, ὁ κό-
τωσας τὸν Ἀρελάνο καὶ αὐτὸς νάυτης
ὡς ἐκ θαύματος Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε
ὅτι ὁ θάνατος Κουχίλλας δολοφονῆσος τὸν
γενναῖον κυνῆο, χωρὶς καὶ να κερδίω
τιποτέ. Ἡ συνοδεία τὴν χρυσοθρῶν ἔ-
κινε, ἀπὸ λίγες μέρες. Στὴ ζούγκλα
βραχίονας ἀπὸ νεὸ ἀναίσθητο. Εἶνε ὁ Τι-
βουόκιος βέτος γυῖος τοῦ Ἀρελάνου
στρόφιμος κυνῆος λιανταρῶν. Κατόπιν
ἀποταρῶν τὸν Ἐστεβάν ὁ Κουχίλλας ἀ-
ναλίσκωνε νὰ τὸν φέρη στὶς ἀσθεῖς
τοῦ. Μα ὁ παῖς ἡ συνοδεία ἀποκατανε-
ται ὁ ἀπὸ τὴς τοκοδωκτικῆς, βιάζει τὸν
μαχαίρη τὸν γιὰ να σκοτώσῃ τὸ νεὸ. Τὸν
ἔσσει, ἔσσει, ὅτι εἶνε ὁ βέτος γυῖος τοῦ
Ἀρελάνου συνκρατεῖται ὡστόσο. «Ἄα πα-
ρούμες μαζί μας τὸ νεὸ αὐτὸν καὶ θὰ τὸν
ἐπιβλέπω» ἀκκέταται. Βοηθεῖ κατόπιν
τὸν Τιβουόκι να συνέλθῃ. Ὁ νεὸς μι-
τὰ τῶρα γιὰ ἕναν λευκοντῆμον ἀν-
γέλο πού τὸν πλῆσισε ἐνῷ πᾶν ἀναι-
σθητος τοῦρῳε λίγο νερὸ σὺ ὅτῳ
καὶ κατὶ τὸν φῆβρῳ. Βουχνησθὶ ἀκού-
νοντα ἑσθνικά καὶ ὁ Κουχίλλας μὲ τὸν
Τιβουόκι στᾶνουν σὸ μέρος πούκει
κατακνήσκει ἡ συνοδεία τῶν χρυσοθρῶ-
ν. Ὁ Τιβουόκιος εἶνε μελαγχολικός.
Μία σκέψι τὸν βασανίζει διαρκῶς:
«Ποῖος εἶμαι; Ποῖος πᾶν οἱ γονεῖς μου;»
Καὶ συνηθῶς φῆβρῳζει: «Ροσάριτα,
λουλούδι τὸν δασών, ἀγαπημένον μου,
οἱ ἀγαπῶ ἡ ἐλπίς...»

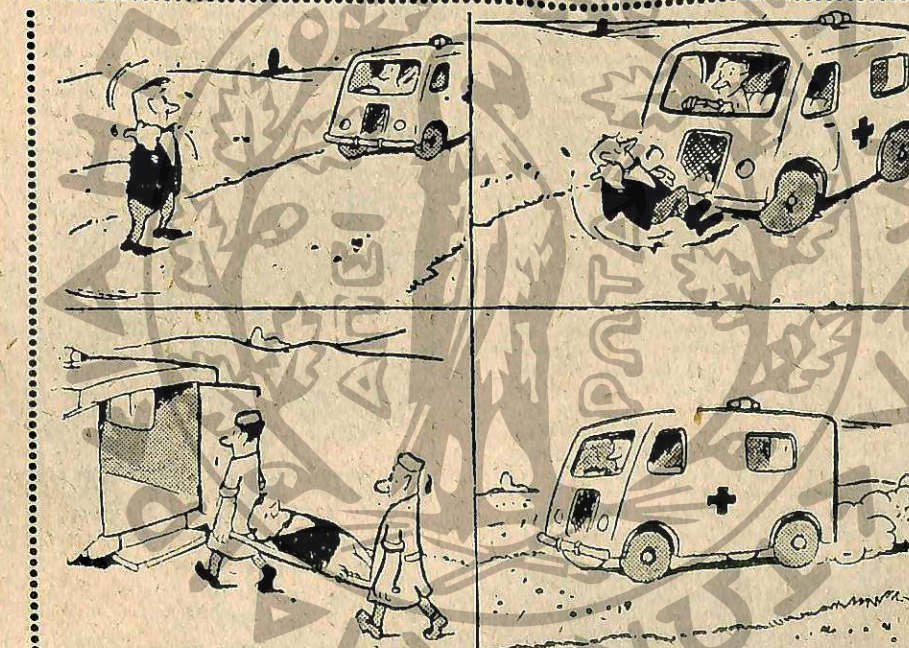
2ον Τὶς ὥρες αὐτὲς ποὺ τὸ παλλη-
κάρι δυνεῖροτολοῦσε, ὁ Κορυλλίος
εἶχε πρὸ τοῦ δὸν Ἑστέβαν ἰ-
διατέρως καὶ τοῦλαγε·
— Ἀρχοντά μου, κάναμε μιὰ γκάφα.
— Τί θες νὰ πῆς μ' αὐτό; ρώτησε ὁ
εὐγενὴς Ἰσπανὸς κατασφιαζόμενος.
— Τὸν νὰ ποὺ βρήκαμε στὸ δόμο δὲν
ἐπρεπε νὰ τὸν σώσουμε... Τὸν Τιδούρικο
Ἀρεάνο ἐνόησα. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἀφήσουμε
νὰ ψοφήσῃ.
— Καὶ ὁ λόγος;
— Ὁ λόγος εἶπε δτι κάτι ξέρει...
πρόσθεσε ὁ Κορυλλίος τανίζοντας τὶς λέ-
ξεις του.
— Ὁ ἀρχοντας, δὸν Ἑστέβαν, εἶπεσε σὲ
συλλογισμούς. Ὁ γαμβουκίνος δὲν
σταμάτησε.
— Τοῦ πρότερου, εἶπε, νὰ μὴς ἀκολου-
θήσῃ στὴν ἐκπατρία μας, ἄλλα μοῦ εἶπα

Ἡ πολυαγάπητη Μαρία Μοντζέ, στις
ἡμέρες πού της ἀφίνει ἐλευθέρους ἡ ἐρ-
γασία τοῦ στούτην ἀσχολεῖται μὲ τὴ
ζωά, πού τὰ λατρεύει. Τελευταίως ἀ-
πένειμει ἡ ἴδια τὸ πρῶτο βραβεῖο στοὺς
δύο τετράπαδες νικητὰς μίας ἐκθέσεως
σκυλιῶν ἐκλεκτῆς ῥάτσας.

Αἶγα δῆματα πλάι τους ὑπῆρχαν λοι-
τὸν ἄνθρωποι; Καὶ ἦσαν τόσο πολυμυροί

Ξαφνικὰ οἱ θάμνοι ποὺ ἦσαν κοντὰ στὸ
στέρνα ἀναταράχθηκαν καὶ δυὸ μάτια ὅ

Μιά παράκλησις

Μιά παράκλησις πού ικανοποιήθηκε...

κι' απέφυγε να συζητήσει περισσότερο με τους κυνηγούς για την έκστρατεία του. Τα λίγα όμως λόγια που είπε έμπνευσαν απ' τις μελαγχολικές σκέψεις του τον νεαρό Τιβούρκιο.

Όποτε κι' ο δόν Έστεβάν ήξερε το μυστικό της κοιλάδας του χρυσού όπως κι' ο πατέρας του; Άραγε νάταν ή ίδια χρυσοφόρος κοιλάς; Πεθαίνοντας ή μητέρα του του είχε αποκαλύψει που βρισκόταν ή κοιλάδα του χρυσασπιού; Άκόμα του είχε ανακοινώσει ότι οι δολοφόνοι του πατέρα του δεν ήταν 'Ινδοί άλλ' ό σύντροφός του. Άλλά ποιος ήταν ό σύντροφός του; Μήπως ό ίδιος ό δόν Έστεβάν, που επιχειρούσε τώρα την έκστρατεία; Η μητέρα του πεθαίνοντας τον είχε εξορκίσει να εκδικηθεί τον δολοφόνο του πατέρα του. Που όμως να βρή τον άνθρωπο που σκότωσε τον Μάρκο Άρελάνο; — Πρόσεξε του είχε πη ή μητέρα του, κλείνοντας για πάντα τα μάτια της, πρόσζε: 'Ο πατέρας σου είχε ένα άλλο που είχε τη συνήθεια να σκοντάφει από τό άριστο πόδι. Αναζήτησε τον άνθρωπο που έχει ένα τέτοιο άλλο και πάρε πίσω τό αίμα του πατέρα σου. . .

Τα τελευταία λόγια της μητέρας του έδρασαν να βασανίζουν πάλι τό μυαλό του Τιβούρκιου. Κι' όταν τό γεύμα έτέλειωσε κι' όλοι άποσύρθηκαν για να κοιμηθούν, ό νεαρός και μελαγχολικός Τιβούρκιος ξαπλωμένος στό έδαφος άλλ' άγρυπνος ψιθύριζε κάθε τόσο:

— Θεέ μου! Βοήθησε με να μάθω ποιός είμαι, ποιός μ' έφερε στον κόσμο αυτό. . . Θεέ μου, βοήθησε με να τιμωρήσω τό δολοφόνο του Μάρκο Άρελάνο. . . Κύριέ μου, φώτισε τό μυστήριο της ζωής μου. . . Τό ζημέριμα που ή συντροφιά του δόν Έστεβάν έμπνευσε, είδε με κατάπληξη και λείποντας οι δύο κυνηγοί. Είχαν γδαρεί τις τίγρεις παίνοντας τό δέρματά τους κι' είχαν γίνει άφαντοι.

Οί χρυσόθρηνοι άρχισαν να έτοιμάζονται. Έτοιμάσαν τό αλογά τους, κανόνισαν τις άποσκευές τους, τό όπλα τους. . .

Ό δόν Έστεβάν με τη συνοδεία του είχε προτείνει πριν μπουν καλά-καλά στό πασθένα δάση να κατάρσουν για λίγες ημέρες στό τελευταίο άγρόκτημα που ύπήρχε μέσα στην έρημια, τό γνωστότατο με τό όνομα: «Έξοχή του Έλαφιού».

Η νεράιδα

Τό πλούσιο αυτό και μεγάλο κτήμα άνηκε στον Αύγουστινο Πένα. Ήταν τόσο μεγάλο σε έκταση, όσο ένας νομός της Γαλλίας. Περιελάμβανε δάση άπέραντα, πλούσιες φυτείες, λειμώνες μέσα στους οποίους έβροκαν κοπάδια από άγελάδες, πρόβατα, αλογα, κι' άλλα ζώα.

Τα εισοδήματα του δόν Αύγουστινου Πένα ήταν τεράστια. Άκόμα κοντά στό κτήμα του είχε ανακαλύψει κι' ένα μεταλλείο χρυσού τό όποιον εκμεταλλεύονταν χρόνια δόλοκληρα. Τό μέγαρο-φρούριο του πλουτίου Ίσπανού είχε βαρείες σιδερένιες πύλες και πολεμίστρες, για τό φόβο των Ίνδων. Μέσα εκεί δούλευαν άπειροί έργάτες, βοσκοί, υπηρέτες. Ένας παλαιός δεσμός, καθώς μυστηριώδης, είχε συνδέσει τον δόν Αύγουστινο με τον άρχοντα δόν Έστεβάν. Πολλές φορές ό δόν Έστεβάν έρχόταν από την Άρισπη κι' έμενε μέρες στό κτήμα του φίλου του, ό όποιος τον σεβόταν έξαιρετικά. Τόση ήταν ή εκτίμησις του δόν Αύγουστινου πού τό πλούτι του ήταν στη διάθεσι του δόν Έστεβάν. Όσοι προσπαθούσαν να μάθουν τό μυστικό των δυο αυτών φίλων, βρέθηκαν μέσα στό φρούριο δολοφονημένοι μ' ένα στιλέτο κοφωμένο βαθιά στην καρδιά!

Ό δόν Αύγουστινο δεν είχε σύζυγο. Είχε μία πεντάμορφη κόρη, την δόνα Ροζαρίτα, τό «Λουλούδι των Λειμώνων» όπως την έλεγαν οι Ίνδοι πού είχαν θαμπωθεί απ' την όμορφιά της.

Σ' όλο τό Μεξικό άν έψαχνε κανείς δεν θαύρισκε πιο χαριτωμένη, πιο γοητευτική όμορφιά.

Μ' όλο πού ζούσε μέσα σε άξεστους και ήμιαγρίους ανθρώπους ή όμορφη Ροζαρίτα είχε όλη τη γοητεία νέας των πόλεων. Υψηλή, λυγρή, με λευκορόδινο πρόσωπο, μαύρα φωτεινά μάτια, και μαύρα πλούσια μαλλιά, έκανε όλους όσοι την έβλεπαν ν' ανηλάθουν.

Νά, για να σου δείξω ότι δεν μου πείδι όλοι τό μουστάκι!

από θαυμασμό. Σ' όλο τό άγρόκτημα δεν μιλούσαν παρά για ή νεράιδα αυτή πού έκανε ταχτικά τον περίπατό της σκορπώντας παντού τό έρωμα της όμορφιάς της αλλά και της άπέραντης καλωσύνης της. Η ψυχή της ήταν ψυχρή άγγέλου.

Στό άπέραντο αυτό κτήμα είχε πάρει την απόφασι να καταλύει για λίγες ημέρες ό δόν Έστεβάν με τη συνοδεία του πριν ξεκινήσει για τό επικίνδυνο ταξίδι. Πολλοί άλλοι χρυσόθηροι πού έπρόκειτο ν' ακολουθήσουν τον δόν Έστεβάν στην έκστρατεία του, είχαν είδοποιηθή να τον συναντήσουν στό άγρόκτημα του δόν Αύγουστινου. Η συνοδεία ύπολογίζονταν ότι θαφτανε στό τέλος τους 70-80 ανθρώπους.

Οί θλιβερές σκέψεις του Τιβούρκιου ύποχώρησαν σαν πήρε τό δρόμο προς τό άγρόκτημα. Δεν ήταν ή πρώτη φορά πού τό είχε επισκεφθή. Όπως κάθε οσηπόρος, κάθε φτωχός ή πλούσιος εύρισκε άσυλο στό άγρόκτημα του δόν Αύγουστινο, έτσι κι' ό Τιβούρκιος είχε φιλοξενηθή πρόθυμα, πολλές φορές μάλιστα, από τους ιδιοκτήτες του.

Στό άγρόκτημα αυτό πρό αρκετών μηνών ή καρδιά του νεαρού Τιβούρκιου είχε χτυπήσει άπότομα. Είχε έρωτευθή την πεντάμορφη κόρη του ιδιοκτήτη. Και ήταν πιά πλημμυρισμένος από άγάπη, φλογισμένος από μεγάλον έρωτα για ή νεράιδα στό άγρόκτημα, για την όνειρεμένη δόνα Ροζαρίτα.

Για πρώτη φορά ό νεαρός κυνηγός είχε συναντήσει την όμορφη κόρη, όταν έκανε τον συνηθισμένο της περίπατο ανάμεσα στις φυτείες και στους λειμώνες. Η δόνα Ροζαρίτα περπατούσε κοντά στην άκροποταμιά μαζεύοντας άγριολούδα, όταν ξαφνικά ταραχθηκε από έναν θόρυβο. Στην άρχή δεν έδωσε πολύ προσοχή, μά όταν σε λίγο άκουσε άγρια ρουθουνίσματα τρώμαζε. Νόμισε στην άρχή πως κάποιος έρυθρόδερμος είχε πέσει στό ποτάμι και κολυμπούσε προς τό μέρος της για να την άρπάξει και να φύγει.

Όταν κύτταζε όμως καλλίτερα αντίκρυσε μία μεγάλη άρκουδα να κολυμπά γοργά προς τό μέρος της, κυττάζοντας την άγρια! Τό τρομερό θηρίο είχε περάσει τό μικρό ποτάμι και σε λίγο θα την έφτανε και θα την κατεβρόχιζε. Τότε ή νέα κατάλαβε πως ήρθε τό τέλος της.

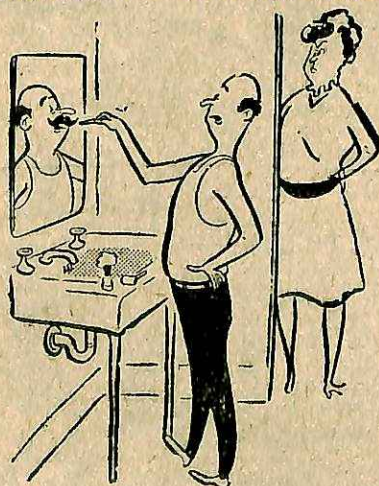
Η όμορφη Ροζαρίτα αισθανθηκε να παραλύουν οι δυνάμεις της. Τά γονατά της λυγίσαν, τό βλέμμα της θόλωσε και σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη. . .

Τί έγινε ύστερα;

Η ώραία Ροζαρίτα δεν άκουσε, δεν άντελήθη τίποτε άλλο, παρά τον κρότο ενός ξαφνικού κεραυνού. . .

Κι' όταν συνήρθε είδε πως ήταν ξαπλωμένη μέσα σε μία καλύβα του δάσους, ενώ πλάι της, με τό όπλο στό χέρι στεκόταν ό σιτητής της: Ό Τιβούρκιος.

Η Νεράιδα του άγροκτήματος κατάλαβε τί είχε συμβή. Σηκώθηκε κι' άφού εύ-

— Νά, για να σου δείξω ότι δεν μου πείδι όλοι τό μουστάκι!

χαρίστηκε θερμά τον νέο τράδηξαν μαζί για τό άγρόκτημα.

Ό κρότος του κεραυνού πού άκουσε μέσα στό λιποθυμία της ήταν ή έκπυρσοκρότησις της καρμίντας του νέου πού είχε σκοτώσει την άρκουδα.

Από την ημέρα εκείνη ό Τιβούρκιος ήταν τρελλά έρωτευμένος με την ώραία Ροζαρίτα. Μά κι' ή Ροζαρίτα είχε νωίως δαθεία συμπάθεια για τον Τιβούρκιο, πού της είχε σώσει τη ζωή, σικοτώνοντας τό θηρίο.

Πώς όμως ό δυστυχισμένος Τιβούρκιος να συνταύιση την τυχή του με την πάμπλουτη και όμορφη Ροζαρίτα που αυτός και φτωχός ήταν και την καταγωγή του δεν ήξερε; Κι' ενώ ό δόν Έστεβάν προχωρούσε πιο μπροστά από τη συνοδεία έχοντας πλάι του τον δόν Βικέντιο, ό Τιβούρκιος ακολουθούσε σιωπηλός και μελαγχολικός. Τους άκουγε να μιλούν σιγά.

Ό δόν Έστεβάν έξηγουσε τό σχέδιό του στό φίλο του, ενώ εκείνος τον παρακολουθούσε με προσοχή:

— Η έκστρατεία μας, δόν Βικέντιο, είναι πολύ επικίνδυνη. Πήρα την απόφασι να μην έρθετε μαζί μας. Τά δάση αυτά, πού έγιναν για τους τολημερούς ό τάφος τους, είναι γεμάτα θηρία και λυσσασμένους, αίμοδιφείς Ίνδους, πού ρίχνονται άσυγκράτητοι εναντίον των λευκών, τους οποίους μισούν τρομερά. Μαζί μ' αυτούς τους Έρυθρόδερμους υπάρχουν και ό τρομερός κίνδυνος της ζουγκλάς οι άνθρωποι μορφοί διάβολοι, οι πειρατά των δασών, πού είναι πιο σκληροί κι' από τους Ίνδους. . .

Υπάρχουν και πειρατά Ίνδους, ρώτησε με άπορία ό δόν Βικέντιο.

— Υπάρχουν και έχουν τρομαξει και τους Ίνδους και τους λευκούς. Πολλές φορές συμμαχούν με τους Ίνδους και πολεμούν άγρια τους λευκούς. Ζούν κι' αυτοί και ντύνονται σαν άγριοι, ενώ είναι ή λευκοί πού κατέφυγαν στό δάση ύστερ άπό ένα κακούργημα τους, ή μιγάδες, δηλαδή παιδιά των λευκών και Έρυθρόδερμων. Άκόμα θα σου πω και για τους Άπαχδες, ή φυλή αυτή των κόκκινων σατανάδων και θα καταλάβεις τότε τί κινδύνους θα συναντήσουμε εκεί πού πηγαίνουμε. Παρ' όλα αυτά, δόν Βικέντιο, έχω πεποισθι ή ότι θα πετύχω στην έκστρατεία μου. Δεν δείλιασα ποτέ στό ζώή μου. Γι' αυτά, όλα, δόν Βικέντιο, θα μείνεις στό άγρόκτημα του δόν Αύγουστινου Πένα, όπου θα ζής σαν άπόλυτος κύριος. Ό δόν Αύγουστινο είναι πάμπλουτος κι' άκόμα έχει μία μοναχοκόρη την όμορφη δόνα Ροζαρίτα. Θα έχετε άκούσει γι' αυτήν. . .

— Ναι, την έπονομάζουν και Νεράιδα της ζουγκλάς.

— Προσπαθήστε να με βοηθήσετε, δόν Βικέντιο στό σχέδιό μου. Έχω σκοπό, ή όμορφη Ροζαρίτα να γίνη γυναίκα σας. . . Θα γίνετε μία μέρα πάμπλουτος, ενώ τώρα δεν έχετε παρά τον τίλο σας. . .

Τά λόγια του δόν Έστεβάν γέμισαν ευτυχία τον δόν Βικέντιο. Η ευτυχία πού του ύποσχόταν ό άρχοντας δόν Έστεβάν ήταν μεγάλη, όνειρεμένη. . .

— Και εις άντάλλαγμα, άρχοντά μου, τί μπορώ να κάνω εγώ; Πείτε μου σε τί μπορώ να σας βοηθήσω. Και έξηγήστε μου γιατί θέλετε να χαρίσετε σε μένα τόσα πλούτη και τίμες πού άξίζουν περισσότερο σε σας; ρώτησε ό δόν Βικέντιο.

— Έχω όρκιστή να μην παντρευτώ ποτέ, ποτέ. . . τό απάντησε περιφρονητικά ό δόν Έστεβάν. Την όμορφη Ροζαρίτα την προορίζω για σας. Έπειτα ό δικός μου σκοπός είναι άλλος. Είναι ύψηλός και ιερός.

— Κι' ό πατέρας της κόρης της θα δεχθή να με κάνη γαμπρό του; ρώτησε με δίσταγμό ό δόν Βικέντιος.

— Δεν έξέρει, ότι τις ύποθέσεις του δόν Αύγουστινου τις διευθύνω εγώ; Μην άνησυχείς καθόλου γι' αυτό.

— Και ή δόνα θα με θελήσ η για σύζυγό της;

— Η όμορφη Ροζαρίτα θα κάνη ό,τι την διατάξη ό πατέρας της. Έκτος αυτού θα μείνεις άρκετον καιρό στό άγρόκτημα του δόν Αύγουστινου Πένα κι' ελπίζω ότι θα κερδίσεις την καρδιά της Νεράιδας. . .

— Αν είναι έλεύθερη ή καρδιά της πιστεύω ότι θα την κατακτήσω. Ψιθύρισε ά-

ζόν Βικέντιος ένθουσιασμένος για την ευτυχία πού τον περίμενε. Και τώρα σας έρωτώ: Σε τί μπορώ να σας βοηθήσω;

Ό δόν Έστεβάν άφού γύρισε πίσω τό κεφάλι του, για να βεβαιωθεί ότι δεν τον άκούει κανείς, είπε στον γερουσιαστή της Άρισπης:

— Τό όνειρό μου είναι ν' άποσπάσω τη Σονόρα από τό Μεξικό και να την κάνω ανεξάρτητο βασίλειο, με βασίλεα τον πιο τολημερό πρίγκηπα της Ευρώπης πού έχει χάσει τό θρόνο του. Τίλους και περιουσία έχω. Δεν ζητώ τίποτε άλλο. Όπως σου είπα και προηγουμένως ό σκοπός μου είναι ιερός, είναι ευγενής και ύψηλός.

★

Ό Ιδιοκτήτης της «Έξοχης του Έλαφιού» δόν Αύγουστινος Πένα γύριζε στην έπαυλή του έφιππος ύστερ άπό μία έκδρομή στις άπέραντες φυτείες του, έχοντας ως συνοδό τον γερο-έφημεριο του άγροκτημάτος του.

— Λοιπόν, πάτερ μου, έλεγε ό δόν Αύγουστινος, ή κόρη μου ή Ροζαρίτα κατ' επιθυμίαν του φίλου μου δόν Έστεβάν θα γίνη γυναίκα του γερουσιαστού δόν Βικέντιο Τραγαδούρο.

— Και ή αγαπητή κόρη σας θα τον δεχθή ως σύζυγό της; ρώτησε ό γερο-έφημεριος κουνώντας τό κεφάλι του.

— Τί έρωτήσεις είναι αυτές πού μου κάνετε πάτερ μου; είπε σοβαρά ό δόν Αύγουστινος. Δεν έξερετε ότι ή κόρη μου όφείλει να ύπακούση στον πατέρα της;

— Σας ρωτώ, δόν Αύγουστινε, γιατί ή δόνα Ροζαρίτα έχει χαρίσει την καρδιά της σε άλλον.

— Σε ποιόν; Μήπως έννοείς τον Τιβούρκιο Άρελάνο;

— Ναι, αυτόν.

— Η άλήθεια είναι ότι ό Τιβούρκιος δεν είναι κακός. Μόνον είναι φτωχός, άλλ' ή περιουσία μου άρκεί για να τον κάνω τον πιο πλουσιώτερο άνθρωπο του Μεξικού. Είναι τίμιος και γενναίος κι' ευχαριστάς θα τον έκανα γαμπρό μου. Τώρα όμως είναι άσφα γιατί έδωσα τό λόγο μου στον δόν Έστεβάν, ό όποιος φτάνει σε λίγο μαζί με τον δόν Βικέντιο Τραγαδούρο.

— Είσαι ό πατέρας της Ροζαρίτας κι' έγώ δεν μπορώ να σου ύποδείξω τί όφείλεις να κάνης. Ένα μόνον σου λέω, ότι ό Τιβούρκιος Άρελάνο δεν είναι ούτε φτωχός ούτε άσχημος.

— Και πώς τό έξέρεις αυτό;

— Στις τελευταίες στιγμές της θετής μητέρας του Τιβούρκιου ήμου πλάι της. Μου ζήτησε να έξιμολογήθ ή και να κοιναύνη. Τό παιδί της, ό Τιβούρκιος ήταν κι' αυτός κοντά της. Τότε αυτή βλέποντας τό θάνατο να πλησιάζη του έμπιστεύθηκε τό μυστικό ενός θησαυρού πού βρίσκεται στό παρθένα δάση και ό όποιος έγινε ή αίτία της δολοφονίας του άνδρός της. Τον άρκισε να εκδικηθή τον δολοφόνο του θε-τόυ πατέρα του και τον συμβούλεψε να έτοιμωθή και να βοηθ τό μυστικό της καρμίνης του. Ό νέος όρκίστηκε πάνω στην έτοιμωθάνη πώς όσο ζή δεν θα λησμονήση τις συμβουλές της. Έτσι ή γυναίκα του Μάρκο Άρελάνο πέθανε ευχαριστημένη.

— Δεν ξέρω ποιά είναι ή καταγωγή του Τιβούρκιου και τί θησαυρούς πρόκειται να έρη. Όλ' αυτά είναι φαντασίες, πάτερ μου. Πάντως ό νέος αυτός δεν πρόκειται να γίνη σύζυγος της κόρης μου έφ' όσον έδωσα τό λόγο μου στον δόν Έστεβάν. . .

— Άλλ' άς μη χάνουμε καιρό γιατί ό άρχοντας με τη συνοδεία του θα φτάσουν άπό στιγμή σε στιγμή στην έπαυλή μου και πρέπει να δρισκώμαστε εκεί για να τους ύποδεχθούμε.

Ό δόν Αύγουστινος και ό έφημεριος έκάλλπσαν προς την έπαυλή για να κερδίσουν έτσι τό χρόνο πού έχασαν με τη συζήτησι.

Ένας Σατανάς

Στά 1808 άρκετά χρόνια πριν συνεχίσουμε τη διήγησί μας, στη μικρή πόλι της Έλαγχόδης ύπήρχε μία έπαυλις, ένα σωστό φρούριο άκατόικητο κι' έρημο.

Οί κάτοικοι της Έλαγχόδης είχαν φύγει κι' ή πόλις έλημμενη γιατί τά στρατεύματα του Μ. Ναπολέοντος είχαν επιδράμει κατά της Ίσπανίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟ

16ον

Θέλησε ν' άπομακρυνθή, αλλά στάθηκε, βλέποντας ένα ανθρώπινο κορμί, πεσμένο πίσω από τους κορμούς των δέντρων.

Ήταν μία γυναίκα, ξαπλωμένη στό χορτάρι.

— Δόξα νάχη ό Θεός! ψιθύρισε ό νέος πλησιάζοντας. Ζή ακόμα!

Και, σηκώνοντας την άναίσθητη νέα, την μετέφερε σε μία καλύβα ψαράδων. Άκούγοντας τό θήματά του, δγάνε στην πόρτα μία γριά.

— Καλημέρα, χυτέρα! της είπε ό νέος.

— Καλημέρα Χουάν, άπάντησε εκείνη. Καλώς ώρισε, παιδί μου. Ποιά είναι αυτή γυναίκα Χουάν;

— Έχουμε καιρό να τ'α πούμε. Τώρα πρέπει να τη βοηθήσουμε. . .

— Έχεις δική, παιδί μου.

Κι' ό Χουάν μπήκε στην καλύβα και έξπλωσε την άναίσθητη νέα πάνω στό κρεβάτι της μητέρας του.

— Τώρα, είπε, γδύσε την και πλύνεάσε την. Έγώ πάω να ζεστάνω λίγο κρασί να της δώσω.

Τό καυμένο τό κορίτσι! ψιθύρισε ή γριά, καθώς έγδυσε τη νέα. Δεν θα είναι άκόμα δεκαοχτώ χρονών!... Τά πόδια της είναι καταπληγμένα.

— Έχει κομμία σοβαρή πληγή, χυτέρα; τη ρώτησε ό Χουάν, μπαινοντας.

— Όχι, άπάντησε ή Πορτογαλίδα. Μόνον ένα χτύπημα στό μέτωπο.

Και, παίρνοντας από τό χέριά του γυιού της τό ζεστό κρασί, προσπάθησε, με μεγάλη δυσκολία, να τό δώση στην άναίσθητη νέα να τό πιή.

Τέλος, την είδαν να άργασαλεύη.

— Συνέχεται! είπε ή γριά.

Η νέα άνασκήωσε τό κεφάλι της και κύτταζε γύρω της με βλέμμα άπλανές.

Έπειτα ξανακίνηθηκε.

Όταν όμως συνήλθε πάλι, άντελήφθησαν πως ήταν τρελή! . . .

Η οικογένεια του Χουάν Μοντίγο άπετελείτο από τη μητέρα του Ίνες και τους δυο ψαράδες αδελφούς του, τον Έστεμπάν και τον Πιέρο.

Οί Μοντίγο ήταν πολύ καλοί άνθρωποι. Μ' όλο πού ήταν φτωχοί, άποφάσισαν να κρατήσουν την άγνοστη τρελή, πού πίστευαν πως την είχε στείλει ό Θεός.

Η καλωσύνη τους, άλλωστε αυτή τους έφερε και τύχη.

Από την ημέρα πού ή άγνωστη — πού δεν ήταν άλλη από την Άνουντσιάτα — είχε διαβή τό κατώφλι της καλύβας των, όλα τους πηγαιναν καλά!

Άρχισαν τότε να τη θεωρούν προστάτη τους άγγελο.

Άς ξαναγυρίσουμε τώρα στον Ταγκρέ. Μαζί με τον Κυρίνο, άποβιβάστηκαν σ' ένα τό δημάτων άπόστασι από την καλύβα των Πορτογάλων ψαράδων.

Ό Έστεμπάν Μοντίγο, πού έτυχε νάνε εκεί, κι' από τον όποιον ζήτησαν πληροφορίες, τους ώδήγησε στην καλύβα της μητέρας του.

Η Άνουντσιάτα στεκόταν στό κατώφλι όρθια και κυττούσε προς τό δρόμο, με βλέμμα άπορημένο.

Όταν είδε, ξαφνικά, τον Ταγκρέ, ένοιωσε σαν να σχίζονταν μπροστά στα μάτια της, ό πέπλος, πού, ως τη στιγμή εκείνη, της σκέπαζε τό παρελθόν.

Τον άναγνώρισε άμέσως, και, συγχρόνως τά θυμήθηκε όλα.

Την πρώτη της άγάπη, τους πρώτους παλμούς της παρθενικής της καρδιάς, στό πατρικό της μέγαρο, όταν περιπότιον μόνη της τον πληγωμένο άξιωματικό. . .

Όλες αυτές οι μακρινές άναμνήσεις, άναδύονταν και πάλι από την άβυσσο της λήθης — όπου, για ένα διάστημα, είχαν καταποντιστή — και την άναστατώναν.

Ένα κύμα αίματος άνέβαινε στην καρδιά της.

Έβγαλε μία μεγάλη κραυγή, άπλωσε τά χέρια της προς τον Ταγκρέ, σαν να φοβόταν μήπως ή άγαπημένη εκείνη όπτασια έξαφανιστή και πάλι, και θα σωριάζονταν λιπόθυμη καταγής, αν εκείνος δεν πρόφτανε να την πάρη στην άγκαλιά του.

★

Όταν ή Άνουντσιάτα συνήλθε κι' άνοιξε τά μάτια της, τό πρώτο πρόσωπο πού αντίκρυσε, ήταν τό Ταγκρέ.

Ό Γάλλος άξιωματικός ήταν σκυμμένος πάνω στό φτωχικό κρεβάτι, όπου είχαν ξαπλώσει τη νέα, και την παρακολουθούσε με άγωνία.

— Ταγκρέ!... ψιθύρισε ή κόρη του Ί.εσαί.

— Άνουντσιάτα μου! ψιθύρισε ό νέος. Και, με μίαν όρμεύμυτη κίνησι, έπέσε στην άγκαλιά της.

Τώρα τά καταλάβαινε όλα: Μόνον αυτήν είχε άγαπήσει!

Τό πάθος του για την Κάρμεν ήταν ένας περαστικός πόθος, πού ή Τσιγγάνα ήξερε να τον εκμεταλλευθή. . .

Άλλά τό αίσθημά του για την Άνουντσιάτα ήταν κάτι άλλο, κάτι πιο βαθύ, πιο αιώνιο. . .

Νόμιζε πως την είχε χάσει για πάντα, και να πού ή Μοίρα την έβαζε πάλι στό δρόμο του. . .

★

«Οί ευτυχισμένοι δεν έχουν ιστορία», είπε κάποιος μεγάλος σοφός. Γι' αυτό, είναι περιττό να περιγράφουμε τη νέα περίοδο της ζωής των ήρώων της ιστορίας μας.

Άρκεί μόνο να πούμε ότι, πολύ σύντομα, ή Άνουντσιάτα, έγινε κυρία ντε Ναζάκ.

Ό Κυρίνος, πού τον είχε συντρίψει ό άπελπισμένος του έρώτας για την άπιστη Κάρμεν, έπέστρεψε στην Άβάνα και πέθανε, νέος άκόμα, στις έρημιές του Πουέμπλο Κανέ.

Ό Ταγκρέ κι' ή Άνουντσιάτα, πού είχαν έγκατασταθή στό Σαιν Ναζάρ, άφού πέρασε ό πρώτος μήνας του μέλιτος, άποφάσισαν, τέλος να έπισκεφθούν μία μέρα τους φίλους των Λεβαίαν, στη Χόδορ.

Ό Όλιβιέ κι' ή Ντινόρα ήρθαν να προύπανθήσουν τό Γάλλο άξιωματικό, πού τον άγαπούσαν κι' οι δυο πολύ περισσότερο, ύστερα από την πολύχρονη εκείνη δική.

— Φίλοι μου, τους είπε ό Ταγκρέ με συγκίνηση, σας παρουσιάζω μία νεκρoασημένη: την κόρη του δόν Ίεσαί Ρομπέρτο, την Άνουντσιάτα, την πραγματική αυτή τη φορά, πού είναι γυναίκα μου!

— Και πού θα είναι ή άγαπημένη μας άδελφή! άπάντησαν συγχρόνως ό Όλιβιέ κι' ή Ντινόρα.

Ό Ταγκρέ κι' ή Άνουντσιάτα ήταν ευτυχισμένοι, κι' ό Όλιβιέ με τη Ντινόρα άκόμα πιο πολύ, γιατί αυτοί οι δυο είχαν ύποφέρει περισσότερο.

ΤΕΛΟΣ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Τεχνητοί παράδεισοι

Τα ναρκωτικά, ύστερα από κάθε πόλεμο κάνουν θραύσι σ' όλη την Εύρωπη και φυσικά και στην πατρίδα μας.

Η ύπνρεσια διώξεως των ναρκωτικών εργαζεται εντατικά και κάθε τόσο στέλνει στην Εισαγγελία εμπόρους και θύματα. Μά κι' οι κακοποιοί μεταχειρίζονται χίλια σατανικά κόλπα για να διαφύγουν την άγρυπνη παρακολούθησι των αστυνομικών.

Τα «τεταρτάκια», οι μικρές δόσεις της κοκαίνης και ηρωίνης κρύβονται στις πιο απίθανες κρυπτες. Τα κρύβουν μέσα στα φύλλα των λαχανών, κάτω από επιδέσμους, σε φασκές μωρών και συνήθως, ή αγοράπωλησι γίνεται κατά τον ακόλουθο τρόπο: Ο πελάτης πληρώνει τις 10-15 χιλιάδες που κοστίζει κάθε «τεταρτάκι» στον έμπορο. Έπειτα εκείνος προχωρεί και φτάνει σ' ένα σπίτι με ύδρααληνες στην πρόσοψί του. Μέσα σε μία από αυτές έχει κρυφεί το «σκονακι». Με νόημα υποδεικνύει στον πελάτη που είναι κρυμμένο κι' αυτός το παραλαμβάνει.

Ο ύπαστυνόμος κ. Ν. Χειλάς μās αφηγήθη ένα πλήθος τέτοιων περιπτώσεων. Οι μονιάδεις φίλοι του «Λευκού θανάτου» προσέχουν και διαλέγουν τους εμπόρους αυτούς γιατί πολλοί νοθεύουν την κοκαίνη με νοβοκαίνη που δεν κοστίζει ακοιδα και που είναι μὲν ναρκωτικό, αλλά δεν προκαλεί καμμία εύχαριστησι.

Η διάδοσις των ναρκωτικών στην Ελλάδα και το εμπόριό τους έγιναν άφορμή να κατηγορηθούμε για μεγάλοι λαθρέμποροι στους ξένους. Ο διακεκριμένος όμως έγκληματολόγος κ. Γ. Τσιμπιδάρος έθεσε τα πράγματα στην θέση τους με τις διαφορετικές εκθέσεις του. Επίσης ο αστυνομικός διευθυντής κ. Λεονταρίτης, στο Διεθνές Αστυνομικό Συνέδριο, ξεκαθάρισε το ζήτημα αυτό και έφισαν τέλος ήσυχη, ως προς την υπόθεσι αυτή, την Ελλάδα.

Ωστόσο όμως κι' η χώρα μας έχει τους φανατικούς λάτρεις των τεχνητών παραδείσων. Είχε άκοιμη έδω και λίγα χρόνια τον «Μαύρο Ιππότη» της Μ' αυτό τ' όνομα ήταν πασίγνωστος, ένας από τους πιο παραδόξους εμπόρους του χασίς. Ο άνθρωπος αυτός είχε το «τέκι» του στην πλατεία Ηρώων, σε μία χαμοκεία που ήταν κι' η κατοικία του. Η πεντάμορφη γυναίκα του τον βοηθούσε στην επεξεργασία του χασίς. Έπειτα εκείνος μερακλίδικα έφτιαχνε τα διάφορα χαρμάνια. Ήταν άριστοτέχνης στο είδος του γι' αυτό και έκανε χρι-

σές δουλειές. Μά τον έφαγε το πάθος του «μαύρου». Ήταν μυστηριώδης, λιγομίλητος και θαρύς, μα κατά βάθος πονόψυχος άνθρωπος. Είχε κάνει ένα σωρό καλά στον υπόκοσμο, αλλά και ποτέ δεν λογάρισε πόσες χιλιάδες κόσμο είχε στείλει στον τάφο του χασίς που πουλούσε.

Όταν τέλος η Γενική Ασφάλεια ανάκαλυψε το κρησφύγετό του, κουβάλησε στο «φρέσκο» τον «Μαύρο Ιππότη» μαζί με το εμπόρεμά του και την όμορφη γυναίκα του. Το χασίς το είχε μεταφέρει μέσα σ' ένα γραφείο κι' εκεί έπειτα από λίγο κάλεσαν και τον έμπορο για να του κάνουν ανάκρισι.

Ο «Μαύρος Ιππότης» που δεν είχε τραβήσει τις «τζούρες» του ήταν χαρμάνιασμένος. Τρίλιζε, είχαν βολώσει το μάτι του, ήταν αξιολύπητος. Μόλις μπήκε στο γραφείο το βλέμμα του έπεσε στις σακκούλες με το χασίς. Χλώμιασε.

—Αμάν, κύρ αστυνόμε, φώναξε του αξιωματικού που έκανε την ανάκρισι, άφσή με να το προσκυνήσω!...

Κι' εμπρός στα μάτια του κατάπληκτου αστυνομικού, γονάτισε κοντά στις σακούλες του χασίς κι' άρχισε να προσεύχεται με κατάνυξι!...

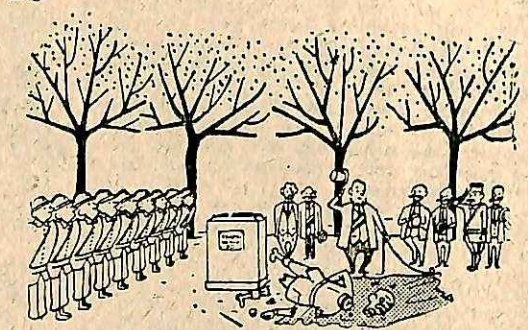
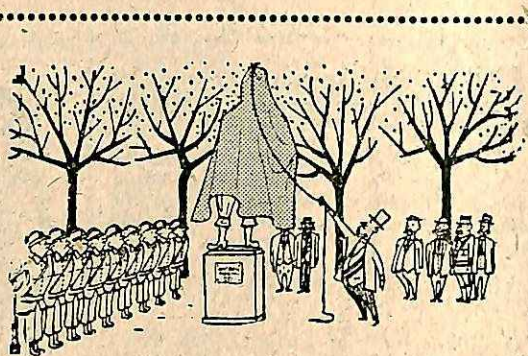
Άλλος φοβερός τύπος τοξικομανούς ήταν ο «Ψυχίτσας». Όποιος τον έβλεπε ρακένδυτο, βρώμικο κι' έλεεινό, με διαρκώς σκυμμένο το κεφάλι και την μύτη του να τρέχει, τραδιόταν με φρίκη από κοντά του. Είχε γίνει πεία ένας φοβερός κι' αποκρουστικός αλήτης.

Ωστόσο ο «Ψυχίτσας» ήταν από καλή και πλούσια οικογένεια. Μεγάλωσε μ' όλες τις ανέσεις. Κάποτε όμως από περιέργεια δοκίμασε τα ναρκωτικά. Ο οργανισμός του είχε κάποια προδιάθεσι. Τα ναρκωτικά του έγιναν πάθος. Σιγά-σιγά το πάθος του τον απομάκρυνε από την οικογένειά του, από τον κόσμο των γνωρίμων του. Κι' έπεσε πάρα πολύ χαμηλά. Στους αλήτες της «πρέζας» και του «μαύρου»!

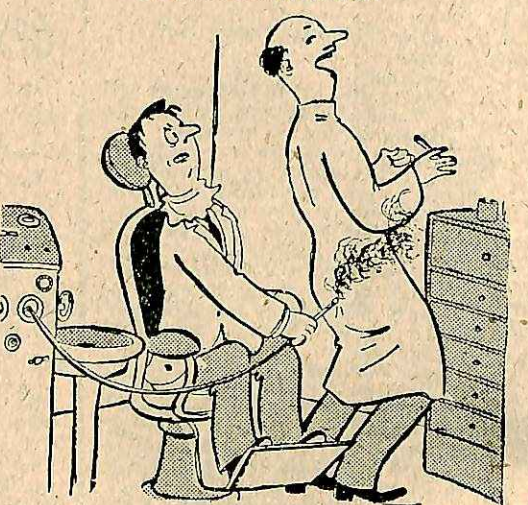
Όταν τέλος άρχισαν να τον «ζώνουνε τα φείδια», να τον πιάνουνε δηλαδή οι φοβερές παρασιθήσεις των τοξικομανών, έγινε αξιολύπητος. Φανταζόταν ότι τον δάγκωναν χίλια έρπετα, ότι τον κεντρίζουν σφήκες. Για να τις αποφυγή κυλιόταν κατά γής, ούρλιαζε, σπάραζε σαν το ψάρι. Συχνά, όπως μās αφηγήθηκαν οι αστυνομικοί, οι αλήτες που έκαναν στέκι πίσω από την Δημαρχία, τον έβλεπαν να κυλιέται μέσα στη λάσπη και στις ακαθαρσίες προσπαθώντας να διώξει τα «φείδια που τον δάγκωναν»!

Ένα άλλο τραγικό θύμα μέσα στις χιλιάδες των θυμάτων των ναρκωτικών ήταν η «κυρά Έλένη». Γύριζε ρακένδυτη, με παντόφλες κι' όπως ήταν κυρτή και ζωωμένη, φαινόταν 75 χρονών. Ωστόσο δεν είχε κλείσει ούτε τα 30!

Η «κυρά Έλένη» ήταν φίλη ενός βιομηχάνου. Για αρκετά χρόνια του είχε χάρισει όλη τη θροσιά της, όλα της τα χάδια κι' εκείνος της έκανε όλες τις ιδιοτροπίες της. Είχε ένα σωρό τουαλέττες, κοσμήματα, αυτοκίνητο και ζούσε μία πολυτελή ζωή. Μά έμαθε ξαφνικά την «πρέζα» από μία φίλη της. Ότι και να της έκαναν εκείνοι που πραγματικά δεν αγαπούσαν, ή όμορφη Έλένη δεν διορθωνόταν. Και μία ήμερο βρέθηκε φτωχή και δυστυχήσμενη στο πεζοδρόμιο. Και πάνω στο «καλντερίμι» πέθανε μία νύχτα γρή και ζωωμένη, αυτή, μία από τις πιο όμορφες και τις πιο καλοζωισμένες χρυσαιλίδες του έρωτος. Θ. ΔΡΑΚΟΣ

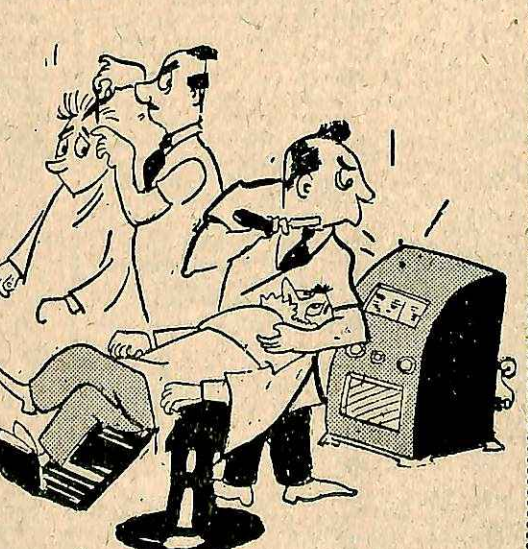

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ

ΘΕΡΜΟΚΑΦΤΗΡΑΣ

—Ωστε αυτό έσείς το λένε ανώδυνο;...

Το Ραδιόφωνο.—Έξαφνα ο δολοφόνος τόν πιάνει απ' το λαιμό... αρπάζει ένα μαχαίρι και με μία κίνησι...

Ο Ιούλιος-Ιάκωβος Λαυρέντιος Μερζές άρχισε τη ζωή του ως τυχοδιώκτης. Άλλά την τελείωσε σαν ήρωα.

Είχε γεννηθί μεταξύ των έτών 1610 και 1615 στο Σαίν-Ναζαίρ κι' άρχισε τη σταδιοδρομία του ως απλός ναυτής σ' ένα έμπορικό καράβι, την «Ατλάντα», που ταξίδευε μεταξύ των γαλλικών λιμένων και των χωρών της νοτιοανατολικής Αφρικής, περνώντας από το άκρωτήριο της Καλής Έλπίδος.

Άλλ' ο Μερζές απογοητεύθηκε από αυτή τη ζωή. Καί, μία μέρα, που ή «Ατλάντα» βρισκόταν στη Σοφάλα της Μαζαμβίκης, έλιποτάκτησε.

Η λιποταξία αυτή ήσθοναυμούσε με τρέλλα. Τι θα έκανε μόνος του ανάμεσα στους ήμιθαρόδρους λαούς αυτών των χωρών, που έβλεπαν με καχυποψία και συχνότερα με μίσος τους λευκούς;

Ωστόσο, ο Μερζές δεν ήταν από τους ανθρώπους που τα χάνουν εύκολα. Από τη Σοφάλα κατώρθηκε να φτάση, όχι χωρίς κόπο, στο Καλιμάν κι' εκεί έγαθύνεσε τους ήθαγενείς, μαθαίνοντάς τους ένα σωρό πράγματα που εκείνοι αγνοούσαν.

Τον απέκάλεσαν «Λευκό μάγο» και ο βασιλιάς της περιοχής του έδωσε την κόρη του για σύζυγο.

Άλλ' ή νοσταλγία της θάλασσας είχε κυριεύσει και πάλι τον Μερζές. Έπεισε, λοιπόν, τους ήθαγενείς να τον βοηθήσουν στην κατασκευή μιας μεγάλης βάρκας και, μία μέρα, ανοίχθηκε στο πέλαγος, λέγοντας πως θα ξαναγύριζε.

Ωστόσο, δεν ξαναφάνηκε ποτέ στο Καλιμάν. Με τη βάρκα του αυτή, ο Μερζές παρέπλευσε τις άκτες της Ταγκανίκας και της Σομαλίας και λογάριάζε να προχωρήσει προς το μέρος του Περσικού κόλπου.

Άλλά, μία μέρα μία σφοδρή τρικυμία αναποδούγρισε τη βάρκα του κι' ο Μερζές βρέθηκε στη θάλασσα. Άρχισε τότε να παλεύει με τα άγριεμένα κύματα. Ή πάλι του αυτή, που συνεχιζόταν από ώρες, είχαν εξαντλήσει πια τις δυνάμεις του, όταν, για καλή του τύχη, πέρασε από κεί ένα μεγάλο αγγλικό πλοίο.

Οι ναύτες του περισυνέλεξαν άμέσως το ναυαγό και τον ώδηγησαν μπροστά στον κυβερνήτη. Μία τρελλή ιδέα πέρασε από το μυαλό του Μερζές. Δεν άλλαξε τ' όνομά του. Άλλά πρόσθεσε σ' αυτό τον τίτλο του μαρκησιού. Και αφηγήθηκε μία φανταστική ιστορία σχετικά με την περιπέτειά του. Στην ιστορία αυτή γινόταν λόγος για πειρατές, για θησαυρούς, για μαύρους μάγους και για χίλια δυο άλλα πράγματα.

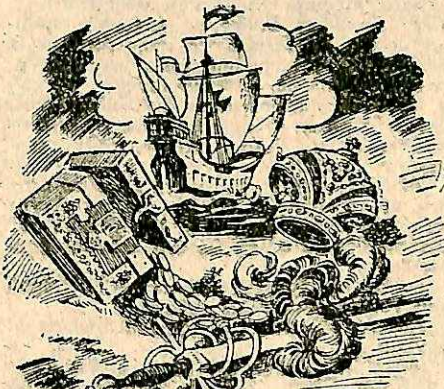
Ο Άγγλος πλοίαρχος γοητεύθηκε από την αφήγησί του κι' όταν έφθασαν στο Λονδίνο τον παρουσίασε στους φίλους του σαν τον άνθρωπο που είχε ζήσει «την καταπληκτικότερη περιπέτεια του αιώνας».

Ο «μαρκήσιος» Μερζές έγινε σε λίγο περιζήτητος στα άριστοκρατικά σαλόνια. Κι' όπως είχε πολύ γόνιμη φαντασία, έπλουτίε διαρκώς την ιστορία του με νέα κεφάλαια, που ήσαν το ένα πιο καταπληκτικό από το άλλο.

Μία μέρα, τέλος, ο βασιλεύς Κάρολος ο Β' τον κάλεσε στα ανάκτορα του Βούγκιγγχαμ και άκουσε με μεγάλο ενδιαφέρον τις αφηγήσεις του. Έπειδή δε οι σχέσεις με τη Γαλλία δεν ήσαν πολύ καλές, τον επεφόρτισε με μία επίσημη αποστολή στο Λουδοβίκο 14ο. Ταυτόχρονα, τον άνωμασε ιππότη του Αγίου Ιακώβου και τον έφωδίασε με ειδικά πληρέζουσια έγγραφα και άφθονα χρήματα.

Κάθε άλλος στη θέση του Μερζές θα δίσταζε να έμφανισθί στην αυλή των Βερσαλλιών. Άλλ' ο καταπληκτικός τυχοδιώκτης ήταν ώπλισμένος με μεγάλο θάρρος. Και ξεκίνησε για το Παρίσι.

Οι προτάσεις που έφερνε ήσαν τόσο δολαστικές, ώστε ούτε οι ύπουργοί του Λουδοβίκου, ούτε ο ίδιος ο βασιλιάς

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ των 5 Ηπείρων

Από ναύτης, σουλτάνος και «ναμπάμπ»

σκέφθηκαν να ξετάσουν αν ο Μερζές ήταν αυθεντικός μαρκήσιος ή όχι.

Σε λίγο, ακολουθούσε η ύπνραφή μιας συνθήκης συμμαχίας μεταξύ Γαλλίας και Άγγλης.

Με την ευκαιρία αυτή, ο Λουδοβίκος 14ος άπνευμε στον Μερζές το παράσημο του Αγίου Πνεύματος και τον γέμισε με πλούσια δώρα και άφθονα χρήματα. Γοητευμένος από τις αφηγήσεις του τυχοδιώκτη, τον άνωμασε επίσης διοικητή των γαλλικών υψών του Ινδικού Αρχιπελάγους.

Ο διορισμός αυτός δεν εσήμαινε μεγάλα πράγματα, γιατί στην πραγματικότητα, η Γαλλία δεν κατείχε κανένα από τα νησιά αυτά.

Για το Μερζές, όμως, σήμαινε πολλά. Γιατί κατώρθηκε να πάρη στην κατοχή του τρία πλοία και έπλευσε μ' αυτά στον Ινδικό Ωκεανό.

Εκεί, ίδρυσε το σουλτανάτο των Μαλδιβών και ήρθεν άργότερα σε πόλεμο με τους Ινδούς ήγεμονες της άκτής της Μαλαβάρης.

Είχε συγκεντρώσει τώρα ένα σωρό τυχοδιώκτες γύρω του και κατώρθηκε, χωρίς δυσκολία να φτάση στη Μυσόρη. Ο τίτλος του σουλτάνου δεν του ταίριαζε τώρα, γιατί το σύ-

νολο σχεδόν του πληθυσμού ήσαν βραχμάνες. Ο Μερζές προσηλή, λοιπόν, στο βραχμανισμό και αυτοτίτλοφορήθηκε «ναμπάμπ της Μυσόρης και του Μπαγκαλάρ».

Άλλ' οι ήθαγενείς εξεγέρθηκαν μία μέρα εναντίον του, έκαψαν τα πλοία του, που άποτελούσαν την κυριότερη δύναμη του Μερζές και κατέσφαξαν τους όπαδούς του.

Ο τυχοδιώκτης κατώρθηκε να σωθί ως εκ θαύματος, χάρις στην άφοσίωσι μιας από τις γυναίκες του χαρεμιού του και ξαναγύρισε μ' ένα μικρό πλοίο στο σουλτανάτο του.

Εκεί έμαθε ότι η Γαλλία και η Άγγλία είχαν περιέλθει σε πόλεμο.

Ο Μερζές έγινε τότε κουσάρος και, με το μοναδικό πλοίο που είχε στη διαθεσί του, άρχισε να καταδιώκει τα αγγλικά σκάφη που ταξίδευαν στις Ινδικές θάλασσες.

Μέσα σε διάστημα όκτώ μόνων μηνών είχε κατώρθηκε να καταβύθισι 17 αγγλικά πλοία και να προκαλέσθι σοβαρές ζημιές σε πολλά άλλα.

Άλλά, μία μέρα, ο Μερζές βρέθηκε άντιμέτωπος σε τέσσερες χγγλικές φρεγάτες, και έπτά βρίκια, που άνοιξαν άμέσως σφοδρό πυρ εναντίον του μικρού σκάφους του.

Στην περίπτωση αυτή, ο Μερζές πολέμησε σαν ήρωας. Κατώρθηκε να κυριεύσθι τη μία από τις αγγλικές φρεγάτες και, αφού κατέσφαξε το πλήρωμά της, γύρισε τα κανόνια της εναντίον των ύπολοιπων πλοίων.

Άλλά, ξαφνικά, μία τρομακτική έκρηξι δόνησε το πλοίο.

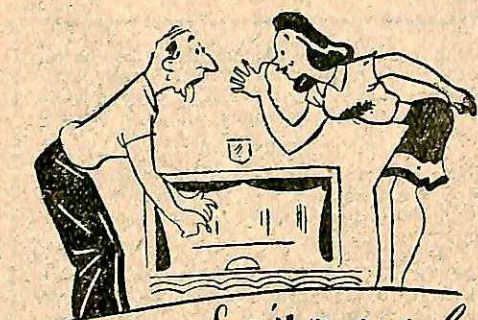
Ένας από τους Άγγλους ναύτες είχε κατορθώσει να γλυτώσθι από τη σφαγή και γλυστρώντας ως την πιατιδαποθήκη, έβαλε φωτιά στα βαρέλια με την πυρίτιδα.

Η θάλασσα γέμισε άμέσως από συντρίμια. Από εκείνους που βρίσκονταν πάνω στην αγγλική φρεγάτα δεν σώθηκε ούτε ένας.

Αυτό ήταν το ένδοξο και ήρωικό τέλος του περιφήμου τυχοδιώκτη.

Ο Λουδοβίκος 14ος, γοητευμένος από τις αφηγήσεις του Μερζές, τον άνωμασε διοικητή των υψών του Ινδικού Αρχιπελάγους...

Η ΚΑΡΜΑΝΤΙΣΤΑ ΜΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΚΕΤΑΡΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΜΑΘΙΟΣ: 48 ετών. ΑΝΝΑ: Σύζυγός του, 39 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στην τραπεζαρία, του σπιτιού του ζεύγους. Μεσημέρι. Η Άννα ετοιμάζει το τραπέζι. Μπαίνει ο σύζυγός της. Τρέχει, τον αγκαλιάζει, του δίνει ένα τρυφερό φιλή και τον ρωτάει).

ΑΝΝΑ: Πές μου, αγάπη μου, μ' αγαπάς;

ΜΑΘΙΟΣ (τσιτώνοντας τα φρύδια του): Υπέβητα πώς γι' αυτό τουλάχιστον θα ήσουν βέβαιη. Ποιό πράγμα σ' έκανε ν' αμφιβάλλεις για την αγάπη μου;

ΑΝΝΑ: Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη και πιστεύω πώς δεν θ' αψηφίσεις!

ΜΑΘΙΟΣ: Ναι, βέβαια, πρέπει μόνο να σε πληροφορήσω προκαταβολικώς πώς δεν έχω χρήματα...

ΑΝΝΑ (με ύφος κάπως στενοχωρημένο): Κάθε φορά που σου ζητώ μια χάρη μου μιλάς για λεφτά. Άκουσε πρώτα τι θα σου ζητήσω κι ύστερα...

ΜΑΘΙΟΣ: Δεν είναι ανάγκη να μου το πής για να καταλάβω τι θέλεις. Πέντε χρόνια τώρα, που είμαστε παντρεμένοι, όταν θέλεις να μου ζητήσεις κάτι, αρχίζεις με τον ίδιο τρόπο. Ωστόσο, έρεεις πολύ καλά πώς ποτέ δεν σου άρνηθηκα τίποτε. Ή ικανοποίησις των επιθυμιών σου είναι ή μοναδική μου υποχρέωσις.

ΑΝΝΑ (με πείσμα): Λόγια!...

ΜΑΘΙΟΣ: Μην είσαι άχαριστη. 'Ο μι-

σθός μου βλέπεις δεν άρκει για να ικανοποιώ πάντοτε τα γούστα σου. Είδεμη...

ΑΝΝΑ (ξερπώντας σε χάχανο): Άδικα μιλάς. Με όσα είπες στην αρχή απέδειξες για μια ακόμη φορά πώς δεν μ' αγαπάς και πώς τσιγκουνεύσαι.

ΜΑΘΙΟΣ: Μωρέ μπράβο γυναίκα! Φαίνεται ότι για να πεισθής πώς σ' αγαπώ πρέπει να σε βρώ και να σου μετρήσω τα πλευρά!

ΑΝΝΑ: Τέτοιος που είσαι κι' αυτό μπορείς να το κάνεις. Αλλά δεν υπάρχει λόγος να τσακωνώμαστε γιατί ή χάρη που θα σου ζητήσω δεν θα σε επιβαρύνει καθόλου χρηματικώς.

ΜΑΘΙΟΣ (συνέρχεται κάπως): Χρυσή μου γυναίκουλα, μίλα καθαρά.

ΑΝΝΑ: Θα πιάς στο γραφείο σου το άπογεμα;

ΜΑΘΙΟΣ: Όχι, δεν θα πάω, γιατί;

ΑΝΝΑ: Είμαι λίγο αδιάθετη και δεν θα βγω έξω το απόγευμα. Είναι όμως μεγάλη ανάγκη να φωνίσω ένα μικρό μόνον αλλά απαραίτητο πραγματάκι. Θα μου κάνει, λοιπόν, τη χάρη να μου το πάρεις εσύ.

ΜΑΘΙΟΣ: Εύχαριστώ, αν φυσικά είναι πράγμα που μπορώ να στο αγοράσω. Προς Θεού όμως, μη με στείλεις σε κατάσταση γυναικείων ειδών.

ΑΝΝΑ: Δεν στο είπα; Σου κακοφαίνεται ύστερα όταν λέω πώς δεν μ' αγαπάς!

ΜΑΘΙΟΣ: Είσαι τρομερή!... Και πρέπει να σου εξομολογηθώ πώς δεν μ' αρέσει καθόλου αυτός ο έκδιαστικός σου τρόπος.

ΑΝΝΑ: 'Εσύ μ' εκβιάζεις για να μη μου κάνεις τη χάρη που σου ζητώ... Άχ, Θεέ μου, πόσο είμαι δυστυχισμένη!...

ΜΑΘΙΟΣ (άναστενάζοντας): Άμ, έγώ;... Μα έλα επιτέλους, πές μου τι ζητάς από μένα;

ΑΝΝΑ: Να τί θέλω: Ένα μέτρο μετωπική κορδέλλα σε χρώμα κρέμ που ναχή επάνω κεντημένα με κόκκινη κλωστή μικρά-μικρά πουλάκια. Μου χρειάζεται χωρίς άλλο. Θα σου δώσω ένα δείγμα και τις διευθύνσεις 4-5 μαγαζιών στα οποία μπορείς να τη βρεις.

ΜΑΘΙΟΣ: Δεν μου έτυχε να ιδώ ποτέ τέτοια κορδέλλα. Θα βρώ άραγε;

ΑΝΝΑ: Είναι αδύνατον να μη βρής, εκτός εάν δεν βέλγεις... 'Επιτέλους, κανε κι' εσύ μια φορά το χατήρι της γυναίκας σου...

ΜΑΘΙΟΣ: Εφ' όσον αυτό το θεωρείς ως απόδειξη αγάπης, θα σου φέρω όπωσδήποτε την κορδέλλα που ζητάς. Έν ανάγκη θα γυρίσω όλα τα μαγαζιά!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Το ίδιο βράδυ. 'Ο Μαθίος επιστρέφει

κατακουρασμένος, ιδρωμένος, σέρνοντας τα πόδια του. Αγανακτισμένος και κατσουφής μπαίνει στην τραπεζαρία).

ΑΝΝΑ (χαμογελώντας): Τι έγινε, πουλάκι μου, με την κορδέλλα μου; (Προσέχοντας τα χάλια του). Φαίνεσαι κουρασμένος, δεν βρήκες;

ΜΑΘΙΟΣ (πετώντας βαριεστημένος το καπέλλο του σε μια καρέκλα, πίνει τρία ποτήρια νερό και λέει κατόπιν με ύφος κουρασμένο): Όχι. Δεν μπόρεσα να βρω την κορδέλλα που μου ζητήσες.

ΑΝΝΑ: Πηγες στα μαγαζιά που σου υπέδειξα;

ΜΑΘΙΟΣ: Παντού. Γύρισα όλα τα καταστήματα γυναικείων ειδών και πουθενά δεν βρήκα κόκκινη κορδέλλα κεντημένη με κρέμ κλωστή...

ΑΝΝΑ: Ό, Θεέ μου! Έγώ σου είπα κρέμ κορδέλλα κεντημένη με κόκκινη κλωστή. Έκανες λάθος στο χρώμα. Μου τ'άκανες πάλι θάλασσα!...

ΜΑΘΙΟΣ (χάνοντας την υπομονή του, χτυπά την γραβιά του πάνω στο τραπέζι): Ούφ!... Γύρεψα αυτή που μου είπες. Τους έδειξα το δείγμα. Γύρεψα όλα τα χρώματα της 'ιδιός. Όπου πήγα μου είπαν πώς έδικα χάνω τον κόπο μου γιατί πουθενά δεν θάβρισκα τέτοια κορδέλλα. (Βλέποντας την γυναίκα του να χαμογελά ευχαριστημένη). Με τυράννησες ένα ολόκληρο απόγευμα και τώρα γελάς με τα χάλια μου, αντί να μου ζητήσεις συγγνώμη;

ΑΝΝΑ (αγκαλιάζοντας τον): Αντρουλή μου, χρυσέ μου άντρουλη. Δεν μπορείς να φανταστής τί ευχάριστη είδησις μου έφερες!

ΜΑΘΙΟΣ (σαστισιμένος): Εύχαριστη;

ΑΝΝΑ: Και βέβαια. Χθες αγόρασα ένα καινούργιο καπελλάκι και ή καπέλλου μου μου είπε πώς είναι μόλις φερμένο απ' το Παρίσι και πώς ή κρέμ κορδέλλα με τα κόκκινα πουλάκια με την οποία είναι γαρνιρισμένο δεν υπάρχει πουθενά εδώ. Γι' αυτό σε παρακάλεσα να ρωτήσεις για να ιδούμε αν μου είπε την αλήθεια. Πόσο είμαι εύτυχισμένη! Καμιά φίλη μου δεν θα μπόρεση ναχή όμοιο καπέλλο... Ό, Θεέ μου! Τι μεγάλη επιτυχία!...

ΜΑΘΙΟΣ (πέφτοντας λιποθυμικός σε μια καρέκλα): Φρίκη!... Έτσι όπως πάμε θα με στείλεις στο τέλος στο φρενοκομείο, εκτός αν προφτάσω και σε στείλω εγώ πίσω στη μητέρα σου!...

ΜΑΓΔΑ ΓΚΑΜΠΟΡ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Στο φαρμακείο:

—'Ηθελα ένα γιατρικό για το στομάχι μου.

—Τί αισθάνεσαι;

—Νά, έχω κάτι μέσα μου που ανεβαίνει, κατεβαίνει... πάλιν ξανανεβαίνει και ξανακατεβαίνει...

—Μη τυχόν κατάντιες καμιά λίρα;

—'Ο οικογενειακός φίλος χορεύει στα γό-ατά του τον μικρό Νίκο.

—Όπ! ώπ! φωνάζει, σ' αρέσει, μικρέ μου;

—Ό, ναι... μα θα προτιμούσα έναν αληθινό γαϊδάρο.

★

Μεταξύ βουλευτών:

—Μου φαίνεται πώς την έχεις άσχημα, αγαπητή συνάδελφε... δεν θα πετύχης στις νέες εκλογές...

—Γιατί;

—Μα συ, αδελφέ, δεν ανοίγεις καμιά φορά το στόμα σου στη Βουλή.

—Έχεις πολύ λάθος... Όταν μιλού-σες ανοιγόκλεινα το στόμα μου από το χασμουρητό, που πήγαινε άνταρα!

★

Μια κυρία πελωριών διαστάσεων—περίπου σαν τη Χοντρή μας—άγωνίζεται για ν' ανεβή σ' ένα λεωφορείο. Ένας επιβάτης παρακολουθεί γελώντας τις προσπάθειές της. Εκείνη τον βλέπει και τού φωνάζει με μανία:

—'Αν δεν ήσουν γουρούνι, θα με βοηθούσες ν' ανεβώ!

Κι' αυτός απαντά με έτοιμότητα:

—Μα και σεις, κυρία μου, αν δεν ήσα-στε φάλαινα, δεν θα χρειάζόσαστε βοή-θεια!...

Το γυναικείο πρόσωπο έχει έ-ξελιχθ σήμερα σ' ένα λε-πτό χειροτέχνημα, που γίνεται πάνω σε ώριμης «αχνάρια». Η έπιτυχία ή η αποτυχία του εξαρ-τάται απ' την τέχνη, τις ειδικές γνώσεις και την επιμέλεια κάθε γυναίκας. Οι παρα-κάτω συμβουλές θα σας βο-ηθήσουν να φθά-σετε στο καλύτε-ρο αποτέλεσμα με τα μικρότερα έ-ξοδα.

1) Κρατάτε ψη-λά το κεφάλι σας.

Διατηρούνται έ-τσι οι γραμμές του πηγουνιού, το δέρμα του δεν γί-νεται πλαδαρό κι' αποφεύγεται το διπλοσάγωνο που γερνάει τόσο το πρόσωπο. Αλλά και από ψυχολο-γικής απόψεως εί-νε σπουδαία αυτή η συνήθεια. Γιατί, αν δεν έχετε σείς ή ίδια έμπιστοσύ-νη στο πρόσωπό σας, πώς θέλετε ναχουν οι άλλοι;

2) Έχετε όφι ευδιάθετη.

Ένα πρόσωπο με κουρα-σμένη ή αποθαρρυσμένη έκ-φραση έχει ελάχιστες έλπίδες έπι-τυχίας σ' ένα διαγωνισμό καλλο-νής. Το χαρούμενο ύφος, το χαμό-γελο στα χείλη, είναι το μαγικό φώς που πολλαπλασιάζει την ω-μορφιά.

3) Προσέχτε στους μορφασμούς!

Το συχνό αναστήκωμα των φρυ-διών ρυτιδώνει το μέτωπο. Το άπειλητικό τους ζάρωμα χαρά-ζει μικρές ρυτίδες ανάμεσα στους. Με το λοξοκύτταγμα, σχη-ματίζεται στις γωνίες των μα-τιών το λεγόμενο «πόδι της χή-νας». Το ζάρωμα των χειλιών, σαν των παιδιών που κακιάνουν, τονίζει ύπερβολικά το κάτω χεί-λος.

4) Φυλάγεσθε από την κού-ραξι.

Έλατώνει τη λάμψη των μα-τιών σας και τη δροσιά του δερ-ματος. Είναι απαραίτητος γιέ την ωμορφιά σας 8 ώρων ύπνος αθε νυχτά. Την ήμερα, ν' άκο-ουβήτε ένα σταθερό πρόγραμμα ώης. Αν νοιώθετε κούρασι και ευρική υπέρταση, κάνετε την έξς άσκηση: Γέρνετε το κεφάλι σας μπροστά κι' έπειτα το κινείτε κυκλικά προς τα πλάγια, προς τα πίσω και πάλι προς τα έμπρός.

5) Τρώτε καλά.

Συχνά ή πλαδαρότης κι' οι διαταραχές του δερματος ξεκί-νουν απ' το πεπτικό σύστημα κι' όφειλονται σ' ελαττωματική ιατροφή. Συνήψιατε να τρώτε ήσυχα, σιγά, κι' ακολουθείτε ήα δίαιτα ισορροπημένη, δίχως ύπερβολές, προς καμιά κα-εύθυνσι. Μην ξεχνάτε ότι οι δίαιτες που γίνονται για ν' άδυ-χτίση το σώμα, βλέπουν το δέρμα του προσώπου.

6) 'Επιδιώκετε την κίνησι στο ύπαιθερο.

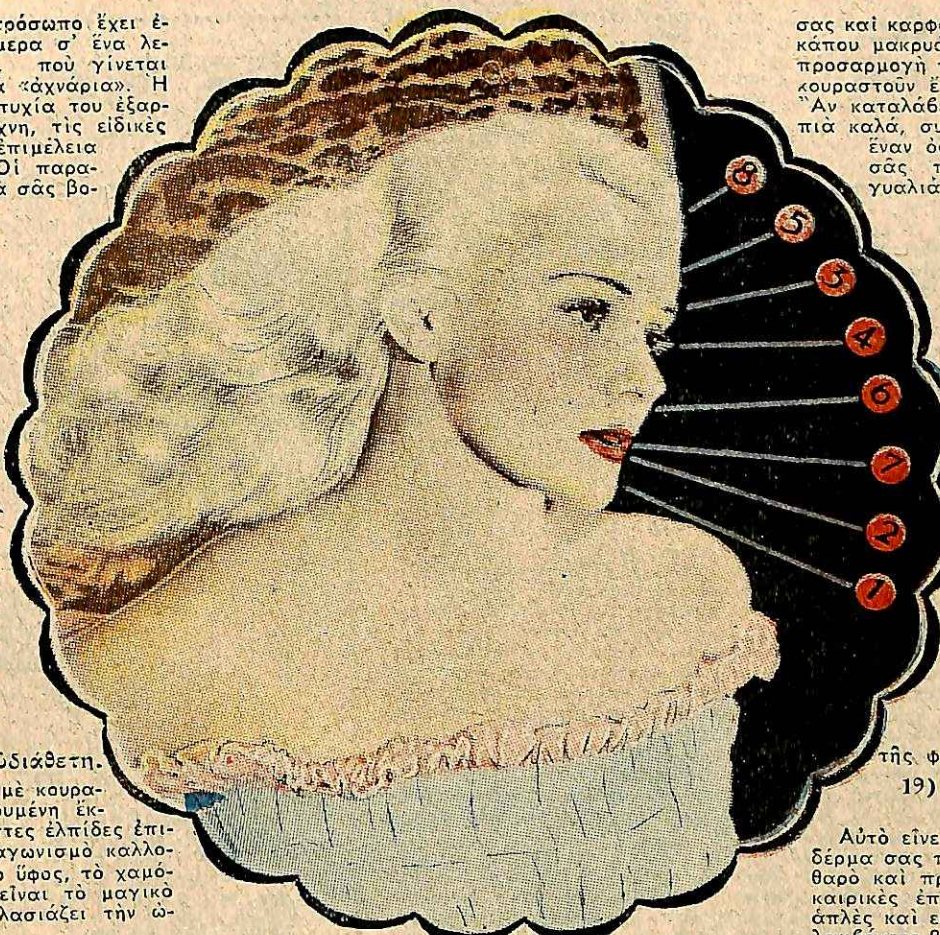
Ό καθαρός άέρας, ό περίπατος, τα σπόρ, θα διατηρούν άντα τριανταφυλλένια χρώματα στα μάγουλά σας.

7) Μην χμελήτε τα δόντια σας.

Βουρτσίζετε τα μ' επιμέλεια. 'Επισκέπτεσθε κάθε 6 μήνες όν όδοντοίατρο σας. Όταν βγάλετε ένα δόντι, αντικαταστή-τε το το ταχύτερο με ψεύτικο, άλλωίως χαλάει ή γραμμή του προσώπου σας.

8) Διατηρείτε τη λάμψη των ματιών σας.

Μην τα παρακουράζετε, και μάλιστα με άνεπαρκές φώς. Όταν νοάφετε ή κεντάτε, διακόπτετε κάθε τόσο τη δουλειά

Η έπιτυχία της ομορφιάς του προσώπου εξερτά-ται από την τέχνη και τις ειδικές γνώσεις κάθε γυναίκας.

Τι πρέπει να ξέρετε για την όμορφιά του

σεως του, που πρέπει ν' αναπληρώνεται καθημερινώς. Ένα λεπτό προστατευτικό στρώμα λιπαρής κρέμας πάνω στο πρό-σωπό σας είναι ό,τι το χειμωιάτικο παλτό για το σώμα σας. Αλλά και το σώμα χρειάζεται κάθε τόσο λιπαρές έπαλείψεις, ιδίως αν το νερό που χρησιμοποιείτε συνήθως για το λουτρό στεγνώνει το δέρμα σας, πριν το εκθέσετε στο κρύο, για ν' απο-φύγετε την βλαβερή ύγρη ψύξι.

11) Μην ξεχνάτε τα πόδια και τα χέρια σας.

Μολονότι βρίσκονται μακριά απ' το πρόσωπό σας, συμ-πληρώνουν την ωμορφιά του. Αφού λοιπόν βάλετε την κρέμα σας, πριν πέσετε στο κρεβάτι, έτσι όπως είναι αλειμμένα τα χέρια σας τρίψτε μ' αυτά τις φέρνες σας και τους αγκώνες σας, για να μαλακώση το δέρμα τους. Οι πολύ κομψές κυρίες φορούν στον ύπνο τους περιβραχιόνια από σάτεν στους αγκώ-νες και γάντια στα χέρια.

12) Τελειοποιήστε το μακιγιάζ σας.

Ένα καλοβαλμένο ρούδι διορθώνει το σχήμα του προσώ-που. Τα μάτια φαίνονται μεγαλύτερα και φωτεινότερα, με- λίγη σκία στα βλέφαρα. Το «φον-τε-νέν» και ή πούδρα δει-χνουν το δέρμα πιο άπαλό, σαν μεταξωτό.

σας και καρφώνετε το βλέμμα σας κάπου μακριά, για ν' αλλάξη ή προσαρμογή του φακού και να ξε-κουραστούν έτσι τα μάτια σας. Αν καταλάβετε πώς δεν βλέπετε πιά καλά, συμβουλευθήτε άμεσα έναν όφθαλμίατρο. Κι' αν σας πη πώς χρειάζεσθε γυαλιά, φορέστε τα δίχως άναβολή— φρον-τίστε μόνο να διαλέξετε τα ω-ραιότερα που θα βρής, με σχήμα που να ταιριάζη στη φυσιογνωμία σας.

9) 'Επιμεληθήτε το χτένισμά σας.

Όταν είναι κα-λά μελετημένο δι-ορθώνει τα ελατ-τώματα του προ-σώπου, δίνοντας του περισσότερα ύψος ή πλάτος. Κρύβει μια δυσ-αναλογία του μετώ-που ή της μύτης ή του σαγονιού. Σκεπάσει τ' αυτιά ή τ' αφηνει έλεύ-θερα, αναλογως του σχηματός τους και των γραμμών της φυσιογνωμίας.

19) Περιποιήθητε το δέρμα σας.

Αυτό είναι το σπουδαιότερο. Το δέρμα σας πρέπει νανε πάντα κα-θαρό και προφυλαγμένο απ' τις καιρικές επιδράσεις. Με μερικές άπλές και εύκολες φροντίδες προ-λαμβάνετε βλάβες και αλλοιώσεις, που βάταν δύσκολο ή αδύνατο να διορθωθούν. Παρακολουθήτε τις φυσικές μεταβολές του δερματός σας, π. χ. την αύξηση ή ελάττωσι της λιπαρότητός του, και τροπο-ποιήτε αναλόγως τις περιποιή-σεις που του προσφέρετε. Αν είναι πολύ στεγνό, τόσο που να σας φαίνεται πώς σκάει κάθε φορά που χαμογελάτε, το αλει-φετε με τη συνήθισμένη σας κρέ-μα καθαρισμού την ώρα που παίρνετε το μπάνιο σας. Η επί-δρασις απ' το ζεστό νερό φέρνει τότε στην έπιφάνεια τις ακαθαρ-σίες του δερματος, και τις πα-ραλαμβάνει ή κρέμα.

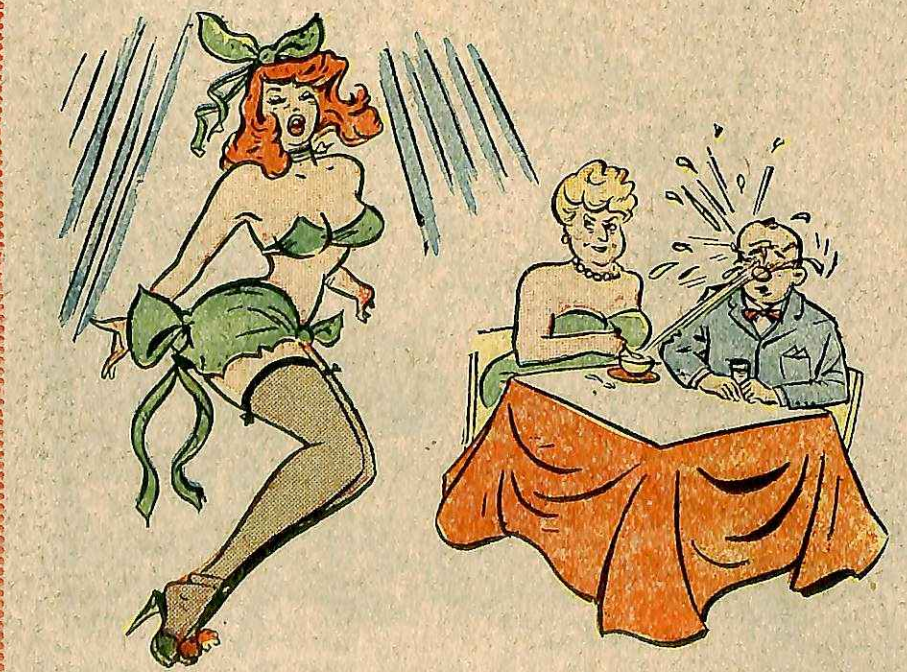
Άκόμη περισσότερες περιποι-ήσεις χρειάζεται το δέρμα τέ χειμώνα— ιδίως αν είναι μά-λον ξηρό. Ό άνεμος στο ύπαι-θρο κι' ή ζέστη της θερμάστρας μέσα στο σπίτι του αφαιρούν έ-να μέρος απ' τις λιπαρές έκκρί-σεις του, που πρέπει ν' αναπληρώνεται καθημερινώς. Ένα λεπτό προστατευτικό στρώμα λιπαρής κρέμας πάνω στο πρό-σωπό σας είναι ό,τι το χειμωιάτικο παλτό για το σώμα σας. Αλλά και το σώμα χρειάζεται κάθε τόσο λιπαρές έπαλείψεις, ιδίως αν το νερό που χρησιμοποιείτε συνήθως για το λουτρό στεγνώνει το δέρμα σας, πριν το εκθέσετε στο κρύο, για ν' απο-φύγετε την βλαβερή ύγρη ψύξι.

11) Μην ξεχνάτε τα πόδια και τα χέρια σας.

Μολονότι βρίσκονται μακριά απ' το πρόσωπό σας, συμ-πληρώνουν την ωμορφιά του. Αφού λοιπόν βάλετε την κρέμα σας, πριν πέσετε στο κρεβάτι, έτσι όπως είναι αλειμμένα τα χέρια σας τρίψτε μ' αυτά τις φέρνες σας και τους αγκώνες σας, για να μαλακώση το δέρμα τους. Οι πολύ κομψές κυρίες φορούν στον ύπνο τους περιβραχιόνια από σάτεν στους αγκώ-νες και γάντια στα χέρια.

12) Τελειοποιήστε το μακιγιάζ σας.

Ένα καλοβαλμένο ρούδι διορθώνει το σχήμα του προσώ-που. Τα μάτια φαίνονται μεγαλύτερα και φωτεινότερα, με- λίγη σκία στα βλέφαρα. Το «φον-τε-νέν» και ή πούδρα δει-χνουν το δέρμα πιο άπαλό, σαν μεταξωτό.

Όταν ή σύζυγος είναι ζηλιάρα...

'Αλλάζουν οι γνώσεις για τη διατροφή

Τι λένε οι επιστήμονες και τι
απέδειξε η πείρα

«Όλα όσα γράφονται για επιστημονικές δίαιτες, βιταμίνες, λευκώματα, κλπ., δεν μπορούν να κρυφούν μιά αναμφισβήτητη αλήθεια: ότι οι επιστήμονες ξέρουν ελάχιστα πράγματα για τη διατροφή του ανθρώπου! Κάθε τόσο λοιπόν, μας ξεφουρτίζουν καινούργιες θεωρίες και συμβουλές, που αναστρέφουν τις προηγούμενες...

Τα καλύτερα ζωά δεν φαίνεται να έχουν τέτοια προβλήματα... Τα ποντίκια π. χ. που μεταχειρίστηκαν για τα πειράματά του ο Αμερικανός δόκτωρ Ρίχτερ και που είχαν στη διάθεσή τους τροφές όλων των ειδών, έκαναν μία τελεία επιλογή μεταξύ τους — χωρίς να έχουν βεβαιώσεις... επιστημονικές γνώσεις — κι έζησαν περισσότερο απ' το μέσο όρο ζωής των ποντίκων.

Οι σκύοι, όταν υπάρχει άφθονη τροφή, τρώνε τα θρεπτικά φύτρα των καλαμποκιών κι αβάνουν τους σπόρους — το αντίθετο, δηλαδή, απ' ό,τι κάνουμε έμεις οι άνθρωποι. Κι οι χοίροι, όταν μπορούν να διαλέξουν ανάμεσα σε διάφορες ποιότητες καλαμποκιού, προτιμούν τις προερχόμενες από έδαφος πλουσιότερο σε μεταλλικά άλατα.

Εξ ίσου σοφά αποδείχθηκαν τα μικρά παιδάκια, στα πειράματα που έκανε μία γιατρός στο Σικάγο. Είχαν στη διάθεσή τους διάφορες τροφές και μπορούσαν να φάνε ό,τι και όσο ήθελαν. Ένα απ' αυτά έφαγε 7 αυγά συγχρόνως, ένα άλλο 4 μπανάνες κι άλλο μισό κιλό κρέας! Δεν άργησαν όμως να ισοφαρίσουν αυτές τις υπερβολές, περιορίζοντας την κατανάλωση άλλων τροφών. Γενικώς δέ, μέσα σ' έξη μήνες, όλα τα παιδιά κατάρτισαν μόνα τους μία δίαιτα που περιείχε τα απαιτούμενα λίπη, σάκχαρα και πρωτεΐνες — με αλλόκοτους, είναι η αλήθεια, συνδυασμούς — και που απέδιδε όσες θερμίδες όριζε η επιστήμη. Οι πεπτικές διαταραχές τους έγιναν λιγότερες, και κέρδισαν αναστήμα και βάρος περισσότερο απ' τα άλλα παιδιά.

Σοφά λόγια

Οι περισσότερες ενθουσιώδεις αφηγήσεις, μακρών ενόργησαν από ανθρώπους που δεν πολέμησαν ποτέ τους.

Στον κόσμο της ηθικής και της τιμιότητας ο λόγος είναι υπένδ. Το πέν είναι η πράξη.

Όταν κάνης καμιά κακή πράξη, μην κατηγόρης τη μοίρα σου. Όταν παραπαύς μην αιτιάζοις τη νη.

Τα γεράματα του έρωτος είναι, όπως τα γεράματα του σωματός. Αποκλείουν κάθε ευχαρίστηση.

Τους ανθρώπους που ξέρουμε, τους σεβόμαστε από την αρετή τους. Τους ανθρώπους που δεν ξέρουμε, τους σεβόμαστε από τα ρούχα που φορούν.

Η άχαρις είναι ελάττωμα για το οποίο θα έπρεπε να επιβάλλεται η ποινή του θανάτου.

Ο Άδάμ ήταν ο πρώτος γελοῖος άνθρωπος του κόσμου, γιατί ήταν ο πρώτος που παντρεύτηκε. Το βέβαιον είναι ωστόσο ότι θα ήταν γελοιωδέστερος αν έμενε άγαμος.

που κανόνιζαν τη διαίτα τους οι γονείς τους.

Άλλά κι οι πρωτόγονοι λαοί ξέρουν να διατρέφονται περίφημα. Οι άγριοι της Αφρικής, τρώνε ώριμα φρούτα, κι αν τα βρούν πολύ σκληρά τα καίνε και καταπίνουν τη στάχτη τους. Στην Κίνα, υπάρχει από αιώνες η συνήθεια να προσφέρουν στις νέες μητέρες ένα χοιρινό πόδι ζυδατό. Αυτό λοιπόν το πόδι παρέχει στον οργανισμό τους το ασβεστίον που έχασε για να σχηματίσει το σώμα του παιδιού.

Οι Ιθαγενείς Ότοφι του Μεξικού διατρέφονται άριστα, μολονότι ζουν σε μία χώρα γυμνή και άγονη, όπου σπανίζουν οι τροφές που θεωρούνται συνήθως ουσιαστικές. Η χημική λοιπόν ανάλυση των άγριων φυτών, που αποτελούν τη διαίτα τους, απέδειξε ότι περιέχουν περισσότερες θρεπτικές ουσίες απ' τα τρόφιμα των πολιτισμένων χωρών!

Όπως είπαμε και στην αρχή, οι θεωρίες για την καλλίτερη διατροφή αλλάζουν κάθε τόσο. Πρό ολίγου ακόμη καιροῦ, οι διαιτολόγοι συνιστούσαν τη μαγιά της μπύρας, ως ωφέλιμη πηγή βιταμινών Β. Νεώτερες όμως έρευνες απέδειξαν ότι περιείχει μὲν βιταμίνες, αλλά δεν τις δίνει στον οργανισμό μας κατά την πέψη της. Απεναντίας μάλιστα, στερεί το σώμα μας από μία ποσότητα βιταμινών που πήρε από άλλα τρόφιμα. (Το ίδιο συμβαίνει με τα στρείδια και με μερικά ακόμη θαλασσινά, τα οποία περιέχουν μία ουσία που καταστρέφει τις βιταμίνες).

Το σπανάκι είναι πλούσιο σε σίδηρο και ασβέστιο, αλλά με τέτοια μορφή ώστε δεν μπορεί να τα χρησιμοποιήσει εύκολα ο οργανισμός μας. Τόσο τα καρότα, όσο και το σπανάκι, περιέχουν άφθονη βιταμίνη Α, είναι όμως πολύ αμφιβολον αν ο οργανισμός μας μπορεί να την απορροφήση.

Οι Αμερικανοί συνήθιζαν να πίνουν κάθε πρωί το ζουμί δυο πορτοκαλιών, για να προσφέρουν στον οργανισμό τους άφθονη βιταμίνη C (ασκορβικό οξύ). Τα τελευταία όμως πειράματα του δόκτωρ Ρόμπερτ Χοκετ απέδειξαν ότι ένα μόνο πορτοκάκι μας δίνει όση βιταμίνη χρειαζόμαστε για μία μέρα. Η περιεχόμενη λοιπόν στο ζουμί του δεύτερου πορτοκαλιού — καθώς και σ' όσα άλλα φρούτα και λαχανικά τρώμε την ίδια μέρα — πηγαίνει χαμένη και αποβάλλεται απ' τον οργανισμό.

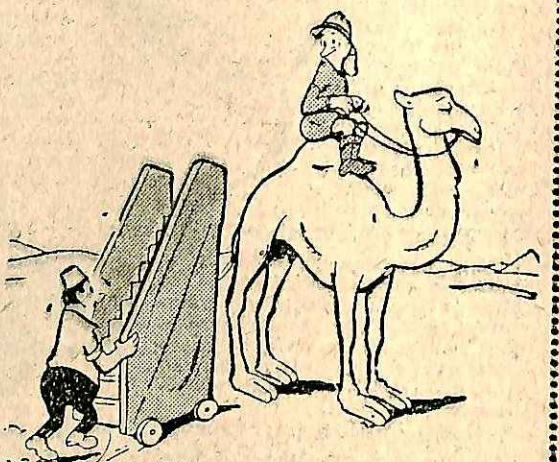
Όσο εύκολο είναι να προσδιορισθούν οι ποσότητες των θρεπτικών ουσιών που περιέχουν τα διάφορα τρόφιμα, τόσο δύσκολα εξακριβώνεται πόσες απ' αυτές αφομοιώνει και χρησιμοποιεί ο οργανισμός μας. Είναι ελάχιστες οι γνώσεις μας για την αλληλοεπίδραση των θρεπτικών ουσιών και των 30 βιταμινών που υπάρχουν στα τρόφιμα.

Ως τώρα, επικρατούσε η αντίληψη ότι, για να έχουμε ικανοποιητική απόδοση εργασίας, πρέπει να τρώμε στο πρωινό μας πρόγευμα άφθονες πρωτεΐνες (αυγά, κρέας, κλπ.). Κι όμως απέδειχθη ότι την ίδια απόδοση έχουμε αν φάμε αμυλάδα... ή κι αν δεν φάμε απολύτως τίποτε!

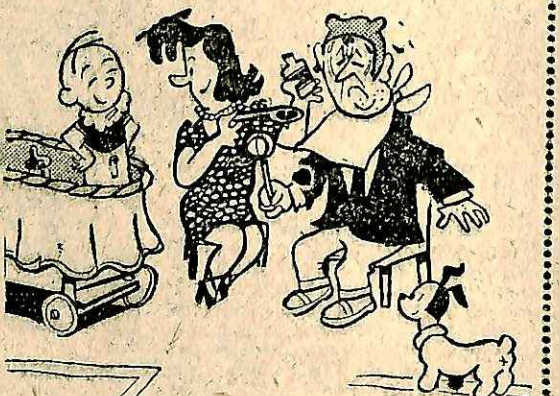
Η πείρα του τελευταίου πολέμου απέδειξε ότι οι στρατιώτες, πριν απ' τη μάχη, προτιμούσαν τα τρόφιμα που θα τους παρείχαν άφθονη ενέργεια σε θερμίδες, δηλαδή το σάκχαρο και τα αμυλάδα. Διαπιστώθηκε έξ άλλου ότι, στις περιπτώσεις περιπτώσεις «άδισταμίνωσης» των πενιασμένων Ευρωπαίων, δεν έπρόκειτο πραγματικά για έλλειψη βιταμινών, αλλά για ανάγκη τροφίμων με άκοκτες θερμίδες.

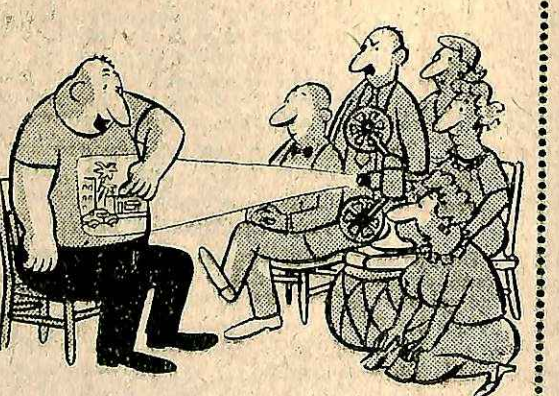
— Άφου ήμας δεν μας αφήνουνε, πώς έχουν την απαιτήσι να μορφωθούμε;...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

—Κύτταξε, μπεμπη, τι ώραία που πίνει το σοροπι ο μπαμπάς σου!...

—Νά, εδώ σ' αυτό το ξενοδοχείο μέναμε.

Ένας διπλός καλλιτεχνικός γάμος

Την εποχή του Διευθυντηρίου, δυο γυναίκες έλαμπαν στο Παρίσι με την τέχνη και την ομορφιά τους: η Σοφία Λανζ και η Ιουλία Καντέι.

Η πρώτη ήταν φίλη του Μπαρράς, που έπαιζε το ρόλο ενός βασιλέως χωρίς στέμμι στο μετεπαναστατικό Παρίσι. Η δεύτερη, που την επωνόμαζαν «Ωραία Κατερίνα», από τον τίτλο ενός έργου, στο οποίο είχε δειχθεί ανυπέρβλητη, ήταν η άπαρηγόρητη φίλη του μεγάλου Βερνίου, του ήρωος της Ιρόνδης.

Μία στενή φίλια συνέδεε τις δυο ήθοποιους, παρά τη διαφορά των χαρακτήρων, που υπήρχε μεταξύ των. Η Σοφία Λανζ ήταν ο τύπος της εύθυμης γυναίκας, που ζητάει παντού και πάντοτε τη χαρά. Την εποχή που δρισκόταν φυλακισμένη στη φυλακή Κονσιερζέρι, κατά την περίοδο της τρομοκρατίας, είχε συνδεθεί με τον τραπέζιτη Μόνς και απόχτησε μαζί του ένα παιδί. Από τ' άλλο μέρος, η Ιουλία Καντέι ήταν τύπος ονειροπόλος και μεγαλόχολος και τις διασκεδάσεις. Είχε αφοσιωθεί άλλοτε στο Βερνί.

Άλλ' από τη στιγμή που είδε τον αγαπημένο της ν' ανεβαίνει στα σκαλοπάτια της λαιμητόμου, η απογοήτευση και η λυπη θρονιάστηκε μέσα στην ψυχή της. Μετά την περιπέτειά της με τον Μόνς, η Σοφία Λανζ είχε συνδεθεί με τον Μπαρράς, που την έσωσε από τη λαιμητόμο. Άλλα δεν είχε βρή ούτε τη χαρά, ούτε την αγάπη κοντά του. Γιατί ο «βασιλεύς» του Διευθυντηρίου ήταν ένας άνθρωπος-εγωίστης και ματαιόδοξος. Κι η νεαρή και διάσημη ήθοποιος δεν σκεπτόταν τίποτε καλλίτερο από το να ξαναβρή την ελευθερία της.

Την ευκαιρία της την έδωσε ο ίδιος ο Μπαρράς. Βρισκόταν τότε στο Παρίσι ένας νεαρός Βέλγος, ο Μισέλ Σιμόνς, που είχε αναμειχθεί στις στρατιωτικές προμήθειες και κέρδιζε έφθονα χρήματα. Μία μέρα, ο Μπαρράς παρουσίασε στη φίλη του το νεαρό προμηθευτή, που είχε ένα πολύ ευχάριστο παρουσιαστικό και ευγενικούς τρόπους.

Αυτή η συνάντησις ήταν μοιραία. Γιατί ένα φλογερό αίσθημα αναπτύχθηκε μεταξύ της ήθοποιου και του Βέλγου προμηθευτού. Και η Σοφία Λανζ άφησε σε λίγο τον Μπαρράς για να τρέξει κοντά στον Σιμόνς.

Το ειδυλλίο τους δεν θα παρυσίαζε τίποτε το εξαιρετικό, αν ο Μισέλ Σιμόνς, που ήταν τρελλά έρωτευμένος με τη Σοφία, δεν αποφάσιζε να την παντρευτεί.

Ο Βέλγος προμηθευτής είχε αγοράσει ένα πολυτελές μέγαρο στη λεωφόρο των Ηλυσίων Πεδίων και είχαν εγκαταστήσει μέσα σ' αυτό τη φίλη του, ως πού να εκπληρωθούν οι διατυπώσεις που απαιτούντο για το γάμο τους.

Ένα βράδυ, όλο το κοσμικό Παρίσι είχε συγκεντρωθεί μέσα στα κομψά σαλόνια αυτού του μεγάρου.

Καί, ξαφνικά, ξέσπασε η θύελλα...

Ο Ζάν Σιμόνς, ο πατέρας του Μισέλ, που είχε πληροφορηθεί την επικείμενη γάμο του γιου του με την ήθοποιό, έφτασε από τις Βρυξέλλες στο Παρίσι και, χωρίς να χάνει καιρό, έτρεξε στο μέγαρο των Ηλυσίων Πεδίων.

Εκείνοι που δρισκόνταν εκεί είδαν ξαφνικά έναν άνθρωπο μαινόμενο, που γύριζε από τη μία αίθουσα στην άλλη, αναζητώντας το γιού του.

Η Σοφία κατάλαβε τον κίνδυνο και έτρεξε άμέσως στην «Ωραία Κατερίνα». «Ιουλία, της είπε, πρέπει να με βοηθήσεις! Σὺ μόνον μπορείς να ήρμησης τον πατέρα του Μισέλ! Κάμε ό,τι νομίζεις, αλλά σώσε με!

Η Ιουλία καθόταν όπως πάντα σε μία γωνία και, αδιάφορη για όσα γίνονταν γύρω της, διάβαζε ένα βιβλίο με ποιήματα. Χωρίς να χάνει καιρό, σηκώθηκε άμέσως από την πολυθρόνα της και έτρεξε να συναντήσει τον Ζάν Σιμόνς.

— Αγαπητέ κύριε, τού είπε, μοιάζετε τόσο πολύ με τον κύριο Μισέλ Σιμόνς, που φαντάζομαι ότι θα πρέπει να είσαι...

...στε ο πατέρας του. Έχετε την ίδια συμπαθητική και αρρενωπή έκφραση, το ίδιο περφηανο βάδισμα, την ίδια... όρμη στις κινήσεις σας... Πέστε μου, μάντρεψάσαστε;

Ο Ζάν Σιμόνς, που είχε κολακευθεί από τα εγκώμια μιάς τόσο ωραίας γυναίκας, όπως ήταν η Ιουλία, σταμάτησε ξαφνικά, ενώ μιά έκφρασις αμυχάνιας ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του.

— Θέλετε να σας οδηγήσω κοντά στο γιού σας; ρώτησε η Ιουλία, συνοδεύοντας την ερώτησή της με το γοητευτικότερο από τα χαμογέλα της.

— Θα προτιμούσα να πνίξετε εμένα παρά την θεατρίνα, απάντησε ο Ζάν Σιμόνς.

— Και τί θα την κάνετε ως σας τη δείξε;

— Θα την πνίξω!

Και ο πατέρας του Μισέλ συνώδεψε την απάντησή του με μία έκφρασις χειρονομίας.

Η Ιουλία γέλασε.

— Αγαπητέ κύριε, είπε, γέρνοντας το κεφάλι της προς το μέρος του, θα σας παρακαλούσα να φέρετε τα χέρια σας στο λαιμό μου και να με σφίξετε με όλη σας τη δύναμη...

— Σεις... σεις είσαστε; φώναξε ο Σιμόνς.

— Όχι. Άλλ' αφού ξεκινήσατε από τις Βρυξέλλες για να πνίξετε κάποιον, θα προτιμούσα να πνίξετε έμένα παρά την θεατρίνα Λανζ, που είναι η καλλίτερη φίλη μου. Άλλωστε, είμαι κι' εγώ ήθοποιος...

Ο Ζάν Σιμόνς δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τη σοδορότητά του και, καλόκαρδος όπως ήταν, έσκασε στα γέλια.

Και η συνέχεια;

Ο Ζάν Σιμόνς (που ήταν χήρος) ένωισε ένα παράφορο αίσθημα για την Ιουλία Καντέι. Από το άλλο μέρος, η ήθοποιος αίσθανθηκε μία ειλικρινή συμπάθεια γι' αυτόν τον άνθρωπο, που, παρ' όλα τα πενήνια χρόνια του, φαινόταν ακόμη αρκετά νέος. Δεν ήταν βέβαια, ο θυελλώδης Βερνί, με το όρμητικό και δίαιο πάθος του, αλλά είχε τον ήρεμο εκείνο δυναμισμό των ανθρώπων, που πατούν σταθερά στη ζωή και ξέρουν πού βαδίζουν.

Μερικές δομάδες αδογότερα, όλο το κοσμικό και καλλιτεχνικό Παρίσι της εποχής έτρεξε στην εκκλησία των Καπουκίνων, όπου έγιναν οι γάμοι των Σιμόνς, πατέρα και γιου, με τις ήθοποιους Σοφία Λανζ και Ιουλία Καντέι. Γιατί είναι περίεργο να σημειώθω πως ο πατέρας Σιμόνς έδωκε πρόθυμα τη συγκατάθεσή του στο γάμο του γιου του με τη γυναίκα που είχε την απόφαση να πνίξει, όταν έφτασε μαινόμενος από τις Βρυξέλλες στο Παρίσι...

...

Τα κινεζοβόμματα της μαζιούσας

Καθώς η κ. Ντόροθυ Πλουμέρ κάτοικος της αγγλικής πόλεως Ιππονίτας, έκανε ένα περίπατο στον κήπο της, κύττασε τυχαίως απ' το παράθυρό της στην κρεβατοκάμαρά της κι' είδε... μία μαϊμού που πουντρούριζαν μπροστά στην τουαλέττα της! Το ζώο το είχε σκάσει από ένα περιοδεύον ταίριο μπήκε στο σπίτι της κ. Πλουμέρ και τάκαμε όλα θαλάσσο! Έφαγε όσα φρούτα βόσκε.

...δείξαμε μία μοπιλία υπύου έπλυνε μ' ένα σφουγγάρι τους τοίχους του λουτροῦ. Φόρεσε έπειτα μία ρόζ μεταξωτή ρομπα της οικοδεσπαινός και έαπλωθηκε μακριώς στο κρεβάτι της...

Οι αστυνομικοί πούωσαν σε λίγο δεν κατάφεραν να την πιάσουν. Τέλος μία χορεύτρια του ταίριου έφερε το κλουβί της μαϊμούς μπήκε η ίδια μέσα κι' άρχισε να τρώη σφάγιδες από ένα πανέρι. Η μαϊμού την είδε κι' έτρεξε για να φάη κι' εκείνη. Με το κόλλη αυτό την έκλεισαν, επιτέλους μέσα στο κλουβί.

...

Αγαπητέ κύριε, είπε η Ιουλία...

...θα σας παρακαλούσα να φέρετε τα χέρια σας στο λαιμό μου...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Ο φόβος και ο τρόμος της Κορσικής, 'Ανδρέας Σπάντα προετοιμάζεται για την άγκυρα. Η ανωτέρω φωτογραφία ελήφθη λίγο μετά την καταδίκη του σε θάνατο.

'Εφθαλμόν αντί όφθαλμού...

Η βεντέτα στην Κορσική

Το αίματιρό έθιμο της βεντέτας ήταν γνωστό απ' τα αρχαία χρόνια στη Γερμανία, τη Σκωτία, την Ιρλανδία, την Ουαλλία. Υπήρχε στους Αγγλοσάξωνες, τους Φράγκους, τους Βησιγότθους και τους Βίκινγκς, κι' αργότερα στη Σερβία, το Μαυροβούνιο, το Αφγανιστάν, τη Σαρδηνία, τη Σικελία, την Αλβανία, τη Βραζιλία — καθώς και σε ώρισμένες ελληνικές περιφέρειες, όπως στη Μάνη.

Ακόμη και στις Ήνωμ. Πολιτείες, στα βουνά Οζάρκ, υπάρχουν χωριά σε πρωτόγονη κατάσταση, απομονωμένα απ' τον υπόλοιπο κόσμο, που οι αγράμματοι και προληπτικοί κατοικοί τους διατηρούν από αιώνες τη συνήθεια της άντεκδικήσεως και άλλων εξοντώσεως μεταξύ διαφόρων οικογενειών, δηλαδή τη βεντέτα.

Οι αίματιροι άγώνες μεταξύ των μεγάλων οικογενειών των Μεδίκων και των Πάτσι, έπνιξαν στο αίμα την Ιταλία του 15ου αιώνα. Ίδιως όμως η βεντέτα ρίζωσε κι' έγινε έθνικη παράδοση στην Κορσική, όπου εξακολουθεί να δηλητηριάζει τη ζωή των έντοπων. Οι μητέρες φυλάγαν τις σφαίρες και τα ματωμένα ρούχα των θυμάτων, για να τα δεινώνουν στα παιδιά τους, και να τα ανατρέφουν με τη δίψα της εκδίκησης. Οι νέες κοπέλλες όρκίζονταν εκδίκηση πάνω στα πτώματα των αδελφών τους ή των αγαπημένων τους.

Σε ώρισμένες περιοχές, επί ολόκληρα χρόνια, καλλιεργούσαν τη γη μόνον οι γυναίκες, ενώ οι άντρες έμεναν διαρκώς χώρωμένοι στα σπίτια τους, σαν μέσα σε φρουρία για ν' αποκρούουν τις επιθέσεις των έχθρών τους. Κάποιος που είχε σκοτώσει σε καυγά ένα γείτονα του, έμεινε επί 9 χρόνια κλεισμένος συνεχώς στο σπίτι του. Τέλος, μια σκοτεινή νύχτα, βγήκε κρυφά για να έπισκεφθ' έναν έτοιμοθάνατο θείο του. Δεν πρόφτασε όμως να καμη εκατό βήματα και δέχθηκε μια σφαίρα στο κεφάλι.

Άλλος πάλι, αφού σκότωσε κάποιον γείτονα του, έφυγε για τη Σαρδηνία. Ο

που έμεινε επί 15 χρόνια. Στο διάστημα αυτό άλλαξε όνομα, επάγγελμα κι' εμφάνισι ακόμη, τόσο που δεν τον αναγνώριζαν ούτε οι στενότεροι φίλοι του. Έπειτα γύρισε στην Κορσική, με τη βεβαιότητα πως δεν κινδύνευε. Σε 15 ημέρες λοιπόν, οι έχθροί του τον είχαν αναγνωρίσει και έκτελεσε.

Τον 18ον και τον 19ον αιώνα, 750.000 Κορσικανοί, άντρες, γυναίκες και παιδιά, έπασαν θύματα της βεντέτας. Δυο μεγάλα χωριά έρημώθηκαν τελείως, από ένα αλληλοσπαράγμα που είχε αίτια του την αποπλάνηση μίας κοπέλλας!

Η επίεικεια των τοπικών νόμων εύνοούσε αυτή την κατάσταση. Πράγματι, ως τα τελευταία χρόνια, ό φόβος για βεντέτα έτιμωρετο μόνο με 2 έτών φυλάκιση!

Ακόμη κι' ό περιδοήος 'Αντρέας Σπάντα, ό τελευταίος Κορσικανός ληστής, έπασε θύμα βεντέτας. Στα πρώτα 33 χρόνια της ζωής του, ήταν ένας νομοταγής χωρικός της Κορσικής. Με τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, σε μία ταβέρνα όπου γλεντούσε με μερικούς φίλους του, ένας ναύτης φίλησε δια της βίας μια ανάληψη κοπέλλα που πουλούσε τσιγάρα. Ο Σπάντα άγριψε, τον πυροβόλησε, με το πιστόλι του κάτω απ' το τραπέζι — όπως συνήθιζε στην Κορσική — και τον σκότωσε. Συνελήφθη τότε ως δράστης του φονου ένας φίλος του. Αλλά ό Σπάντα τον απέλευθέρωσε, αφού σκότωσε δυο δεσμοφύλακες, κι' οι δυο φίλοι πήσαν τα βουνά.

Έτσι, άρχισε το ληστρικό στάδιο του Σπάντα, που δεν άργησε να 'ινη πασίγνωστος. Έκαμε άμέτρητους φόρους, μεταξύ δε των άλλων σκότωσε κι' έναν κάποιον Ρίτσι.

Τό άδύνατο σημείο του ήταν ή υπερβολική κλίσι του προς τις γυναίκες. Είχε συνδεθή έρωτικά με πολλές κοπέλλες και τις είχε 'αρραβωνιασθή, για να τις εγκαταλείψη αργότερα. Δεν ή-αν λοιπόν δυνατόν ν' αντίσταθ' στον πειρασμό, όταν έμαθε ότι μια άραιοτάτη Γαλλίδα, 20 έτών, ή Ζερμαίν Ντυκουα, τον είχε έρωτευθ' απ' τή

φήμη του και ζητούσε να τον γνωρίση... Όταν την είδε, θαμπώθηκε απ' την όμορφιά της, κι' άρχισε να συνάγεται κρυφά μαζί της. Λόβινε ώστόσο τα μέτρα του, για την ασφάλειά του. Οι άνθρωποι του παρακολούθουν τη Ζερμαίν απ' το σπίτι της ως τό μέρος της 'ντήσεως, — που ήταν διαφορετικό κάθε φορά — και κατόπιν φρουρούσαν άγρυπνα τό μέρος εκείνο. Η κοπέλλα δεν ήξερε κάθε φορά που θα συναντούσε τό Σπάντα στο επόμενο ραντεβού.

Σίγα — σίγα όμως, όσο φούντωνε ό έρωας του, άρχιληστής άρχισε να λιγοστεύη τις προφυλάξεις του. Μια νύχτα, ώρισε στην άγαπημένη του να ξαν συναντηθ' ύν στο ίδιο μέρος — σε μία έρημη κηλύβα στα βουνά. Αμέσως ή Ζερμαίν είδοποιησε την άστυνομία. Και, λίγο πριν απ' την ώρα του ραντεβού, ή κηλύβα πολιορκήθηκε από χωροφύλακες πάνοπλους.

Την τελευταία στιγμή όμως, ή Ζερμαίν μετανόωσε για την προδοσία της, έφυγε απ' την κηλύβα δίχως να την εμπόδισουν οι έκπληκτοι άστυνομικοί, κι' έτρεξε να προλάβη τόν Σπάντα. Τόν βρήκε στο δρόμο και τον ίκέτευσε με άγωνία να γυρίση πίσω. Έπειτα του αμολόγησε πως ήταν ή άδελφή του Ρίτσι, τόν οποίο είχε σκατώσει πρό 3 έτών, ότι είχε όρκισθ' εκδίκηση κι' ότι είχε συνδεθή μαζί του επίτηδες για να τόν σύρη στην καταστροφή. Τώρα όμως ένοιωσε ό, τό μήσος της είχε μεταβληθ' σε ολογρον έρωτα...

Τή στιγμή εκείνη, φάνηκε ένας χωροφύλακας, που την είχε παρακολουθήσει. Σημάδεψε με την καραμπίνα του τό ληστή, αλλά ή κοπέλλα ώρμησε μπροστά του και δέχθηκε αυτή τη σφαίρα στο πλευρό της. Ο Σπάντα σκότωσε τό χωροφύλακα και προσπάθησε να πάρη μαζί του την πληγωμένη νέα μέσα στα δάση.

— Όχι! Φύγε μόνος σου! τόν ίκέτευσε εκείνη. Φύγε γρήγορα, για να γλυτώσης! Μην άνησυχής για μένα. Θα με περιποιηθουν οι χωροφύλακες...

Ο Σπάντα υποχώρησε στις παρακλήσεις της και χάθηκε στο δάσος.

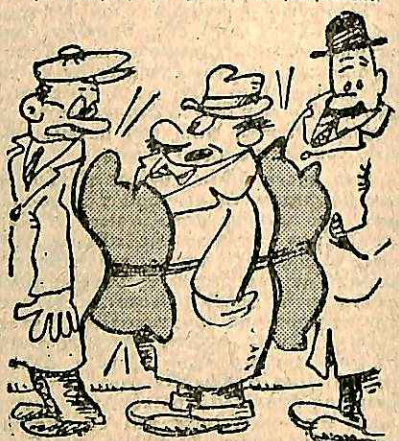
Πέρασε μία δδομάδα, δίχως να μάθ' ή είχε άπογίνει ή κοπέλλα — γιατί είχε απομονωθ' απ' τόν άλλο κόσμο κι' ή συμμορία του είχε διαλυθ'. Τέλος, μη άντεχοντας περισσότερο στην αβεβαιότητα, κατέβηκε μια νύχτα στο σπίτι των γονέων του, για να ρωτήση για ή Ζερμαίν. Έμαθε τότε πως ή κοπέλλα είχε πεθανεί πρό 2 ημερών.

Δεν τούμενε παρά να εαναγυρίση στα βουνά. Αλλά οι χωροφύλακες τόν είχαν αντίληφθ', είχαν ζήσει τό σπίτι και τού φώναξαν να παραδοθ'.

Πετάξε τότε τα όπλα του, βγήκε από τό σπίτι, με τα χέρια ψηλά, και παραδόθηκε, για να δικασθ' και να καταδικασθ' εις θάνατον.

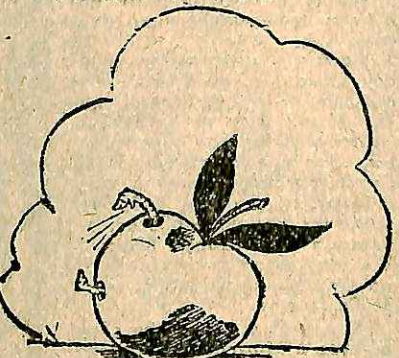

— Λοιπόν, κύριε καθηγητά, μπορώ να χρησιμοποιήσω τη φωνή μου; — Βεβαίως, κυρία μου, αν βρεθ'τε στην ανάγκη να ζητήσετε βοήθεια...

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

— Δεν μπορώ να υποφέρω, φίλε μου, τό στρίμωγμα στο τράμ...

— Γεία σου συνάδελφε!... Τί μικρός που είναι ό κόσμος!...

— Με συγχωρείς, χρυσέ μου, αλλά μερικοί άγενοίς βιαστικοί με άναγκάζουν να διακόψω!...

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΗ γυναίκα τού κόσμου

Πρέκειται να παντρευθ' για τρίτη φορά

Η Ντόρις Ντιούκ είναι ή πλουσιώτερη γυναίκα τού κόσμου (ή περιουσία της ύπολογίζεται σε 500 περίπου εκατομμύρια δολларίων), αλλά και εκείνη επίσης που κατέχει τό ρεκόρ ταχύτητος στα διαζύγια.

Τό τελευταίο της διαζύγιο ιδίως αποτέλεσε ρεκόρ. Η Ντόρις έφτασε στο Ρένο (ήν πρωτεύουσα των διαζυγίων) την 4ην Νοεμβρίου ως κυρία Πορφύριο Ρουμπιρόζα. Στις 5 Νοεμβρίου, δηλαδή έπειτα από 24 ώρες, ήταν και πάλι κυρία Ντιούκ.

Και, ώστόσο, ό νόμος τού Ρένο άπαιτεί από εκείνους που ζητούν διαζύγιο, να είναι κάτοικοι της πόλεως από έξη τούλαχιστον μήνες. 'Αλλ' ή Ντόρις Ντιούκ έχει άνακαλύψει ένα ασφαλές μέσον για να μην ύπαγεται στις διατάξεις αυτού τού νόμου. Είναι άπλουσταράς κάτοικος της πόλεως. Για τήν ακρίβεια, δεν μένει εκεί ποτέ. 'Αλλ' έχει μία ιδιοκτητή έπαυλη... για πάν ένδεχομενον. Η έπαυλη αυτή της δίνει τό δικαίωμα να παίρνη όποτε θέληση διαζύγιο, χωρίς να είναι ύποχρεωμένη να μείνη έξη μήνες στο Ρένο.

Η Ντόρις έχει κάμει ως σήμερα χρ'σι αυτό τό δικαίωμας δυο μόνον φορές. ('Αλλ' είναι άκουη μόλις 27 χρόνων).

Ο πρώτος της σύζυγος ήταν ό 'Αγγλος Χάρρυ Κρόμνελ. Οι γάμοι τους είχαν γίνει τό 1943 στη Νέα 'Υόρκη. Και τό διαζύγιο τους έξεδόθη τό 1945 στο Ρένο μέσα σε 48 ώρες.

Αλλά στη Νέα 'Υερσέη οι νόμοι δεν άναγνωρίζουν τό διαζύγιο τού Ρένο. Και έτσι ό Κρόμνελ εξακολουθεί να είναι πάντοτε ό νόμιμος σύζυγος της Ντόρις. Αυτό σημαίνει ότι, έκτός από τό άλλα δικαιώματά του, θα μπορούσε να διεκδικήση επίσης και ένα σημαντικό μέρος από την περιουσία της Ντόρις, αν ή πάμπλουτη 'Αμερικανίδα συνέβαινε να πεθάνη. Σύμφωνα με τους αμερικανικούς νόμους δικαιούται επίσης διατροφής, έφ' όσον ή σύζυγός του είναι πλουσιώτερη απ' αυτόν.

Παρομοία είναι ή περίπτωση τού Πορφύριου Ρουμπιρόζα.

Δεκάλογος γ' α τ' α λουλούδια

Γ'ιά να διατηρήσετε τό κομμένα λουλούδια βροσέρα όσο τό δυνατόν περισσότερο καιρό εφάρμοζετε τόν ακόλουθο δεκάλογο:

- 1) Κόβετε τα λουλούδια κατά προτίμηση τό πρωί, ή τό βράδυ μετά τήν δύση τού ήλιου.
- 2) Βάζετε άμέσως τα κοτσάνια τους μέσα στο νερό. Άλλως κονταίνετε τα κοτσάνια τήν στιγμή που θα τα τοποθετήσετε στο νερό.
- 3) Μη σπινγείτε τα λουλούδια μέσα στα βάζα.
- 4) Φροντίζετε να είναι βυθισμένο στο νερό όσο τό δυνατόν μεγαλύτερο μέρος τού κοτσάνιου.
- 5) Κάθε μέρα όταν θ' άλλαζετε τό νερό, κονταίνετε τα κοτσάνια κατά ένα εκατοστόμετρο τούλαχιστον.
- 6) Χρησιμοποιείτε κατά προτίμηση νερό βρόχινο.
- 7) Διατηρείτε διαρκώς καθαρά τα βάζα που περιέχουν τα λουλούδια σας.
- 8) Προφυλάσσετε τό λουλούδιο απ' τή ζέστη αλλά και από τό ρεύμα τού ήλιου.
- 9) Άποσύστε τις άπότοιμες άλλωνές της θερμοκρασίες.
- 10) Τό σκοτάδι ή ύγρασις, ή χαμηλή θερμοκρασία διατηρούν τα λουλούδια περισσότερο καιρό.

Ός γνωστόν, ό Νοτιοαμερικανός γόνης είναι ό τέως σύζυγος (δευτέρος στη σειρά) της Γαλλίδας βεντέτας τού κινηματογράφου Ντανιέλ Ντασιέ.

Τό διαζύγιο τους έξεδόθη τό 1947 και, λίγον καιρό μετά τήν έκδοσή του, ό Ρουμπιρόζα παντρεύτηκε τήν Ντόρις. Οι γάμοι τους έγιναν στη Νέα 'Υόρκη και τό διαζύγιο τους έξεδόθη και πάλι στο Ρένο, ύπαιτιότητα τού Ρουμπιρόζα. Η άπόφασις άναφέρει ότι ή μεγάλη διανοητική σκληρότης του έκαμε τή νυναικα του πολύ δυστυχισμένη και διεσάλευσε τήν ύγεια της.

'Αλλ' ούτε οι νόμοι της πολιτείας της Νέας 'Υόρκης άναγνωρίζουν τό διαζύγιο τού Ρένο. Συνεπώς, ό Ρουμπιρόζα παραμένει πάντοτε νόμιμος σύζυγος της Ντόρις και θα μπορούσε κι' αυτός επίσης να διεκδικήση μία μέρα τό συζυγικά δικαιώματά του.

Έτσι, ή πάμπλουτη 'Αμερικανίδα βρίσκεται αυτή τή στιγμή με δυο νομίμους συζύγους, πράγμα που δεν τήν έμποδίζει ν' άναζητή έναν τσίτον.

Φαίνεται, μάλιστα, ότι τόν έχει βρ'η κίολας. Ο εύτυχης θνητός — αν βέβαια, άποτελή εύτυχισμα για έναν άντρα τό να παντρευθ' ήν πλουσιώτερη γυναίκα τού κόσμου — είναι κάποιος νεαρός 'Αμερικανός άλληλη, κατά δυο χρόνια μικρότερος της Ντόρις.

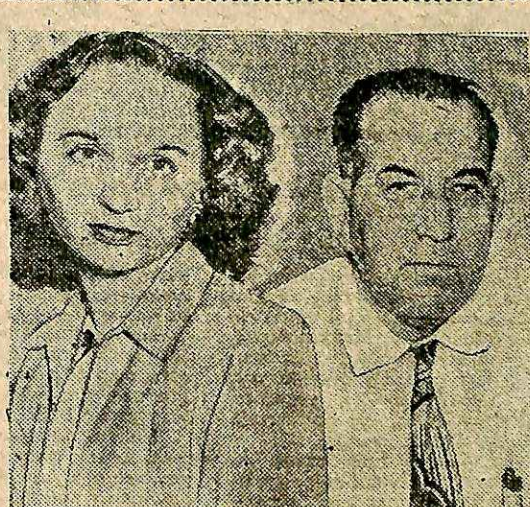
Όσο για τό Ρουμπιρόζα, μετά τήν έκδοσή του διαζυγίου του με τήν Ντόρις, έναυγισσε στη Γαλλία, όπου δεν άργησε να κάμ'η μία καινούργια κατάκτηση και, μάλιστα, κάπως σκανδαλώδη.

Η νέα του κατάκτησις είναι ή 20έτις Ούγκ'ετ 'Αμπαιή, που θεωρείται ως ή πλουσιώτερη νέα της Γαλλίας.

Η Ούγκ'ετ είχε άρραβωνιασθ' τόν πρώην γραμματέα τού πατέρα της. Έπειτα από ένα άμοιβαίο αίσθημα.

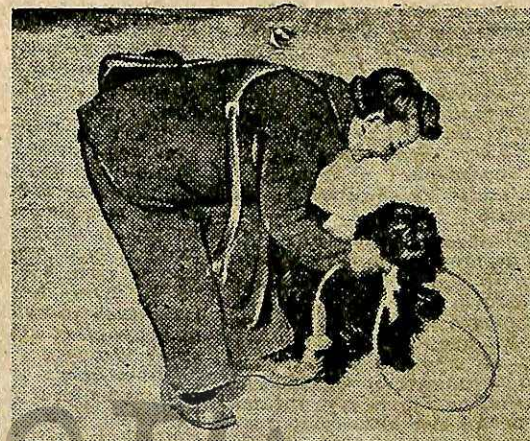
'Αλλ' ή γνωριμία της με τόν Ρουμπιρόζα τήν έκαμε να δέχασθ' τό μνηστήρα της. Ένα καινούργιο αίσθημα φούντωσε άμέσως μέσα στην ψυχή της και ή Ούγκ'ετ διέλυσε τους άρραβώνες της, για να ριχθ' στην άγκαλιά τού γόνης.

Οι γάμοι της με τόν Ρουμπιρόζα, που φαίνεται ότι έχει ιδιαίτερη προτίμηση προς τις πλούσιες γυναίκες (οι κακές γλώσσες λένε ότι κατά τή διάρκεια της συμβιώσεώς του με τήν Ντανιέλ Ντασιέ ζούσε εις βάρος της ήθσποισθ) θα γίνουν κατά τις άρχές τού νέου έτους. Κατά τήν ίδια έποχή θα γίνουν και οι γάμοι της τέως συζύγου του με τό νεαρό άλληλη.

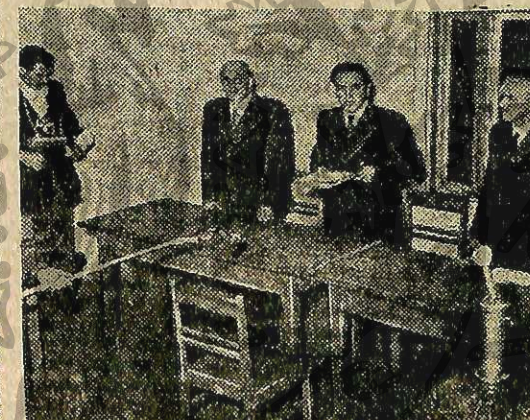
ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Ο Τζωρτζ Μάρτιν (δεξιά) δημοσίευσε στις έφημερίδες μία άγγελία ότι πρόσφερε τήν κόρη του (άριστερα) για σύζυγο σ' όποιον θα τού μετρούσε 17.000 δολάρια! Όταν όμως βρέθηκε ένας υποψήφιος, ή νέα διαμαρτυρήθηκε ότι δεν είχε ιδέα ν' αυτή τήν πρωτοβουλία τού πατέρα της. Άλλωστε κι' ό γαμπρός, όταν τήν είδε, δήλωσε πως δεν άξιζε τόσα πολλά...

ΘΗΛΥΚΟΣ 'ΜΠΟΓΙΑΣ

Μία γυναίκα στο Βερολίνο, έχει έπιφορτισθ' με τό κυνήγι των άδέσποτων ακυλίων. Όταν βρ'η στο δρόμο ένα σκύλο δίχως συνοδό τόν πιάνει άμέσως μ' ένα 'λάσσο'. Κι' αν τό ζώο έχη ιδιοκτητή αυτός πληρώνει κατόπιν πρόστιμο για να τό πάρη πίσω. Συμβαίνει δηλαδή κάτι ανάλογο με τόν δίκον μας μπόγιο. Με τή διαφορά ότι αντί τσιμπιδας ή Γερμανιάς συνάδελφός του χρησιμοποιεί 'λάσσο'.

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Τό βαυαρικό δικαστήριο άπονάστιχοποίησε εκδίδει μία καταδικαστική άπόφαση έρήμην κατά τού 'Αδόλφου Χίτλερ, που εκπροσωπείται από μία άδελφή κερέκλα. Γιατί, απ' τό στερεότυπο που εξέτισαν οι δικαστάι έκριναν ότι δεν είναι άρκετά άποδεδειγμένος ό θάνατος τού Χίτλερ.

Προλαμβάνεται το κρυολόγημα!

Μία κινούργια μέθοδος

Οι γιατροί ομολογούν ότι δεν μπορούν να γιατρέψουν το κοινό κρυολόγημα. Μία σειρά όμως από τυχαίες παρατηρήσεις, έρευνες και πειράματα αποδεικνύει ότι μπορούν σήμερα να τὸ π ρ ο λ α β ο υ ν, χωρίς σὲ μίαν καινούργια καὶ εκπληκτικὴ μέθοδο απολυμανσεως.

Πρὸ ἁλίων ἔταν, πέντε 'Αμερικανοὶ μηχανικοὶ εἶχον ἔγκαταστήσει ἕνα σύστημα ἀνανεώσεως τοῦ ἀέρος, στὰ γραφεῖα μίας Τραπεζῆς τῆς Ν. Υόρκης. ΓΙΑ τὴν ἀφαίρεσι τῆς ὑπερβολικῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας, εἶχαν χρησιμοποιήσει μίαν χημικὴ οὐσία, τὴν «τριάθυλενο-γλυκόλη», ποὺ ἀπορροφῶσε ἀπλῶς τοὺς ὑδρατμούς, καθὼς ὁ ἀέρας περνοῦσε μέσα ἀπ' αὐτήν.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες, ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς ρώτησε τηλεφωνικὰ τοὺς μηχανικούς:

— Μεταχειρισθήκατε σ' τὴν ἐγκατάστασί σας κανένα μέσον ποὺ σταματᾷ τὰ κρυολογήματα; Γιατί ἔχουν πάψει σχεδὸν νὰ κρυολογῶν οἱ ὑπάλληλοί μας καὶ ν' ἀπουσιάζουν ἀπ' τὸ γραφεῖο.

Οἱ μηχανικοὶ ἀπάντησαν: «Εκαμὴν τότε μίαν ἔρευνα καὶ βρήκαν ὅτι, στὰ ἀντισταθροτικά καταφύγια τοῦ Λονδίνου, εἶχε ἐφαρμοσθῇ μ' ἐπιτυχία μίαν μέθοδος ἀποστειρώσεως τοῦ ἀέρος, μὲ ράντισμα μ' ἕνα γινώστο μικροβιοκτόνο, τὴν «ἐξυλρεσορκινολήν». Γιὰ νὰ μὴν ἐπιπερισσότερη ὥρα αἰωροῦμενο στὸν ἀέρα τὸ φάρμακο αὐτό, τὸ διέλυαν σὲ ὑγρὴ «προτυλενογλυκόλη» — μίαν οὐσία συγγενὴ μὲ τὴν «τριάθυλενογλυκόλη».

Ἐξ ἄλλου, ὁ δόκτωρ Ρόμπερτσον, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου εἶχε πειραματισθῇ μὲ τὴν ἴδια αὐτὴ διάλυσι. Ἐπειδὴ ἡ ἐξυλρεσορκινολήν ἦταν ἀκριβὴ, ἐλάττωσε τὴν ἀναλογία της. Τελικὰ λοιπὸν βρήκε ὅτι, χρησιμοποιώντας σκέτη προτυλενογλυκόλη, ἐπιτύγχανε καλλίτερα ἀποτελέσματα παρὰ μὲ τὴν διάλυσι! Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ σκότωνε τοὺς στρεπτοκόκκους, τοὺς σταφυλοκόκκους, τοὺς πνευμονοκόκκους κ' ἕνα πλῆθος ἄλλων μικροβίων στὸν ἀέρα.

Ἔτσι ἐξηγεῖτο τὸ μυστήριον τῆς νεοαρκετικῆς Τραπεζῆς.

Γιατί ὁμως ἡ γλυκόλη ἔδινε τόσο ἀρίστα ἀποτελέσματα, ἐνῶ σὲ ὑγρὴ κατάστασι ἦταν πολὺ λιγώτερο μικροβιοκτόνος ἀπ' τὴν ἐξυλρεσορκινολήν;

Οἱ σχετικὲς ἔρευνες ἀπέδειξαν πρῶτα ὅτι δὲν ἐσκότωναν τὰ μικρόβια τὰ σταγονίδια της, ποὺ ἦσαν λίγα σχετικῶς, ἀλλὰ οἱ ἀτμοὶ της ποὺ σηματοῦνταν κατὰ τὸν ψεκασμό. Οἱ ἀτμοὶ αὗτοι ἔχουν μεγάλη χημικὴ συγγένεια μὲ τὸ νερὸ. Εἰσχωροῦν λοιπὸν μέσα στὰ ὑγρά μικρόβια, συμπυκνώνονται στὸ ἐσωτερικὸ τους καὶ τὸ σκότωνουν.

Τὰ ἄλλα, παλαιότερα μικροβιοκτόνα, δὲν ἐνεργοῦσαν ἔτσι, γιατί δὲν ἀπορροφῶσαν τόσο ἐντονα τὸ νερὸ, κ' ἐπομένως δὲν εἰσχωροῦσαν στὰ μικρόβια.

Μία καὶ μόνη σταγόνα γλυκόλης, ὅταν ψεκασθῇ, ἐξοντώνει στιγμιαίᾳ ὅλα τὰ μικρόβια τῆς ἀτμοσφαιρας ἐνὸς δωματίου μὲ διαστάσεις 3 ἐπὶ 3.

Ἐπρεπε, ὥστόσο, νὰ ἐξακριβωθῇ μήπως βλάπτουν στὸν ὄργανισμό οἱ ἀτμοὶ τῆς γλυκόλης. Γὰ πρῶτα πειράματα ἐγίναν σὲ ζῶα κ' ἦσαν ἀπολύτως ἱκανοποιητικά. Τὰ πειραματόζωα δὲν πάθαιναν καμμίαν βλάβην.

Κατόπιν, ὁ δόκτωρ Πόττερ, τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ντάρτμουθ, ἐκείσε κ' ἕνα δωμάτιο ἰνδοχοίρους καὶ τοὺς ράντισε μὲ μικρόβια φυματίωσης. Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ ζῶα φώφησαν. Κατόπιν, ὁ γιατρός ἐπανελάβε τὸ πείραμα μὲ ἄλλους ἰνδοχοίρους, ἀφ' οὗς ὁμως προηγούμενως ψέκασε τὸ δωμάτιο μὲ γλυκόλη. Τὴ δευτέρη φορὰ, δὲν ἔπαθε φυματίωσι κανένα πειραματόζωον.

Ἐξ ἄλλου, ὁ δόκτωρ Ρόμπερτσον πειραματίσθηκε πάλιν σὲ ποντίκια καὶ βρήκε ὅτι οἱ ἀτμοὶ τῆς γλυκόλης σκότωνον ὅχι μόνον τὰ μικρόβια, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴον τοῦ κρυολογήματος. Δώδεκα ποντίκια, ποὺ μολύνθηκαν ἐπὶ 1 ὥρᾳ μ' αὐτὸ τὸν ἴον, μώφησαν σὲ 10 μέρες, ἐνῶ ἄλλοι τόσοὶ δὲν ἔπαθαν τὸ παραμικρό, γιατί ὑπῆρχαν μέσα στὸ κλουβί τους ἀτμοὶ γλυκόλης.

Ἐμενε τώρα νὰ γίνονιν ὁμαδικὰ πειράματα σὲ ἀνθρώπους. Πραγματι, ἕνας θάλαμος μίας ναυτικῆς βάσεως, ὅπου κοιμόντουσαν 320 ἄνδρες, ραντίσθηκε μὲ γλυκόλη, ἐνῶ ἕνας ἄλλος ὁμοίος ἔμεινε ἀράντιστος. Στὸν δεύτερο, λοιπὸν, τὰ κρούσματα τοῦ κρυολογήματος ἦσαν τριπλάσια παρὰ στὸν πρῶτο.

Ἐπίσης σ' ἕνα ὄργανοτροφεῖο, τὰ παιδιὰ ἐνὸς θαλάμου ραντισμένοι μὲ γλυκόλη πάθαιναν 10 φορές λιγώτερα κρυολογήματα ἀπ' τὰ ἄλλα.

Ἀπεδείχθη ἀκόμη ὅτι οἱ ἀτμοὶ τῆς γλυκόλης ἐξουδετερώνουν καὶ ἄλλους ἰούς, ὅπως π. χ. τῆς παρωτίτιδος. Αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὰ νοσοκομεία λοιμῶν νόσων, ὅπου οἱ ἄρρωστοι κινδυνεύουν πάντα νὰ κολλήσουν καὶ ἄλλη ἀσθένεια, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀρχικὴ τους.

Οἱ σπουδαιότερες, ὁμως, ἐφαρμογές προβλέπονται γιὰ τὴν πρόληψιν τοῦ κρυολογήματος. Σὲ διάφορα μεγάλα ἐργοστάσια, ποὺ ἐφοδιάσθηκαν μὲ ψεκαστήρες γλυκόλης ἐλαττώθηκε ραγδαίᾳ ὁ ἀριθμὸς τῶν εργατῶν ποὺ κρυολογοῦν κ' ἀπουσιάζουν ἀπ' τὴ δουλειά τους. Τὸ ἴδιο παρατηρήθηκε σὲ γραφεῖα ἀπολυμαντικῶν ἐταιρειῶν Τραπεζῶν κλπ.

Ἐνα ἐρώτημα ὥστόσο, ἀπαγοχούσε τοὺς ἐπιστήμονες: Πῶς ὅλοι αὗτοι ποὺ στίε ὥρες τῆς δουλειάς τους ἐπρόφυλασσοντο ἀπ' τὰ κρυολογήματα χάρις στὴ γλυκόλη, δὲν ἐμολύνοντο κατόπιν, ὅταν ἐφευγαν ἀπ' τὸν κλπ.

τὸ γραφεῖο ἢ τὸ ἐργοστάσιον κ' ἐμπάνιν, στὰ λεωφορεία, στὸ μετρό, στὰ θεάτρα, στὰ ρεστοράν.

Νεώτερα, λοιπὸν, πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι οἱ ἀτμοὶ τῆς γλυκόλης, ὅταν εἰσπνέονται ἐπὶ μερικὲς ὥρες, ἐμποτίζουν τὸ αἷμα καὶ προστατεύουν τὸν ὄργανισμό ἀπ' τὴν μόλυνσιν ἐπὶ ὁλόκληρο τὸ 24ωρο.

Τὸ κόστος τῆς ἐγκαταστάσεως ψεκαστήρων γλυκόλης ὑπεροχίσθη ὅτι ἀναλογεῖ σὲ 1 σέντερ τὴν ἡμέρα γιὰ κάθε ὑπάλληλο ἢ ἐργάτη στὰ ἐργοστάσια καὶ γραφεῖα, καὶ σὲ ¼ τοῦ σέντερ γιὰ κάθε μαθητὴ στὰ σχολεῖα. Ἡ καταναλώσις γλυκόλης δὲν στοιχίζει περισσότερο ἀπὸ 1 δολλάριον τὸ μῆνα.

Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ μίαν δαπάνην τελείως ἀσήμαντη, ἂν μάλιστα λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του ὅτι τὰ κρούσματα κρυολογήματος στίς 'Ηνωμ. Πολιτείες φθάνουν τὰ 280.000.000 τὸ χρόνο κ' ὅτι οἱ ἄρρωστοι πληρώνουν 400.000.000 δολλάρια γιὰ χάπια καὶ ἄλλα φάρμακα, ἀνώφελα συνήθως.

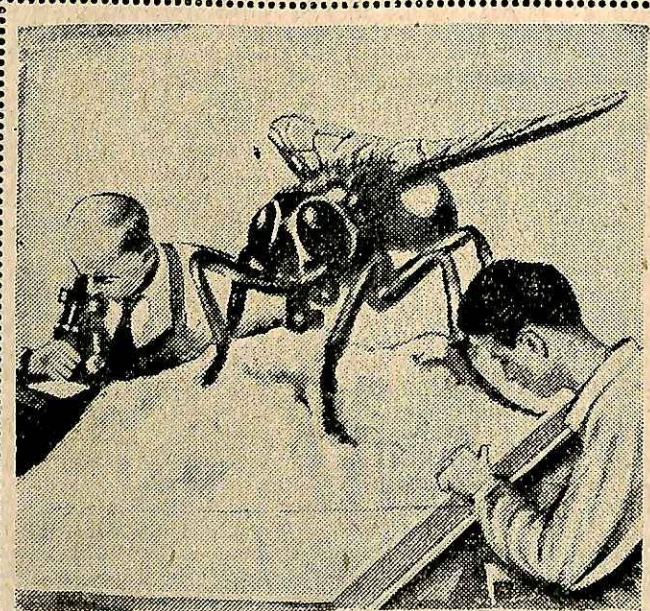
☛

Ἀδελφότερος καπνὸς

Μὲ διάφορες διασταυρώσεις παρήχθη σ' ἕνα γεωργικὸ πειραματικὸ σταθμὸ τῆς Ἀμερικῆς ἕνα νέο εἶδος καπνοῦ μὲ ἐλαχίστη νικωτίνη, 10 φορές λιγώτερον ἀπ' τὴ συνήθισμένη. Εἶνε ἰδιαίτερως κατέλληλος νὰ ἀνθρώπους ποὺ περνοῦσιν ἐνταστάσιν στὴ νικωτίνη. Ἐκεῖ δὲ ἐπιπλέον τὸ προτέρημα νὰ ἐξασθενεῖται ἀμέσως ἡ μυρωδιά του ἀπ' τὸν ἀέρα τῶν δωμάτων τὰ ρούχα, τίς κουρτίνες κλπ.

Σουλφαμίδες γιὰ τὴν πινυρία

Ἡ πινυρία — ὁ «Μαῦρος θάνατος» ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσαν ἄλλοτε — ὑπῆρξε μίᾳ ἀπ' τίς φοβερώτερες μαστίες τῆς ἀνθρωπότητος. Οἱ ἄρχαιοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἦσαν ἀνίσχυροι ἐναντίον της. Τὸν 14ο αἰῶνα σκότωσε 25 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους στὴν Εὐρώπῃ κ' ἄλλους τόσους περίπου στὴν Κίνα καὶ τὰς Ἰνδίας. Σήμερα δὲν ὑπάρχουν πιά τέτοιες ἐπιδημίες ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχει λείψει τελείως.

ΠΙΝΥΡΙΑ — ΓΙΓΑΣ

Ἡ πελωρία αὐτὴ μὴν κατρεκεῖται στὴς 'Ηνωμ. Πολιτείες γιὰ νὰ δειχθῇ πῶς τὰ ἐντομα μεταφέρουν τὰ μικρόβια διαφόρων ἀσθενειῶν. Κινεῖται μὲ ἡλεκτρισμό, περπατᾷ κ' ἀνοικοκτείνει τὰ σπέρματά της.

Μία περίεργη ἁρρώστεια

Ἡ «πολλαπλὴ σκληρώσις» εἶνε μίᾳ ἀσθενείᾳ μὲ μυητηριῶδη προέλευσι. Ἐξέως χιλιάδες ἀνθρώποι προσβάλλονται ἀπ' αὐτὴν συχνὰ δὲ νεοί 20 - 30 ἐτῶν. Πιστεύεται ὅτι προκαλεῖ μίαν ἐκφυλίσι τῆς νευρικῆς οὐσίας μέσα στὴ σπονδυλικὴ στήλη. Στὴν ἀρχὴ τῆς φέρνει συχνὰ (διπλὴ ὥρα) καὶ ἀσάθεισα κερδὶν καὶ ποδῶν. Ἀργότερα οἱ ἄρρωστοι παθαίνουν ὑπερβολικὰ ἀδυναμία ὅλων τῶν μυῶν τοῦ σώματος κ' ἀνωμαλίες τῆς ὁμιλίας. Μὲ τὴν ἐξασθένειν τοῦ ὁργανισμοῦ τοὺς προσβάλλονται ἀπὸ ἄλλες ἀσθενείας καὶ πεθαίνουν.

Τελευταίως ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ ἔρικ Μπὲλ ἀνεκάλυψε ὅτι ἐπέτυχε ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα μὲ ἐνεσεῖς κλωρίνου τετρασουλφουαμίου. Σὲ 14 περιπτώσεις ποὺ ἡ ἀρρώστεια βρισκόταν στὴν ἀρχὴ της τὰ συμπτώματά της ἐλείφθησαν σὲ 4 ἡμέρες. Ὅταν ὁμως εἶνε προχωρημένη περισσότερο ἀπὸ 2-3 μῆνες, τὸ φάρμακο αὐτὸ δὲν ὠφελεῖ πιά.

Γιατί πλεονάζουν οἱ χῆρες

Ἄν θέλατε νὰ ζήσατε πολλὰ χρόνια τινεῖς ὁ δόκτωρ Μάκ Κέυ τοῦ Πανεπιστημίου Κάρνεϋ — καὶ νὰ διατηροῦσατε τὴν υγείαν σας ὥς τὰ τελευταῖα σας φροντίζετε νὰ τρώτε κανονικά. Ἰδίως εἶνε ὁλεθρία ἡ ἐρρωσάνια ποὺ ἐφαρμόζουν πολλοὶ ἡλικιωμένοι. ὅταν ἔχουν μείνει μόνον τοὺς καὶ βρισκόνται νὰ ἐτοιμάσουν κανονικὰ φαγητὰ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τους.

Ὁ δόκτωρ Μάκ Κέυ βεβαιώνει ἀκόμη ὅτι οἱ γυναῖκες ζοῦν περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄνδρες κ' ὅτι εἶνε συνήθως νεώτερες ἀπ' αὐτοὺς ἐπομένως οἱ χῆρες εἶνε πολυαριθμώτερες ἀπ' τοὺς χήρους.

Οἱ συνηθέστερες ἈΡΡΩΣΤΕΙΕΣ τῆς καρδιάς

Αἷτια, θεραπεία, φάρμακα

Θ' ἀσχοληθοῦμε ἐδῶ μὲ τίς ἀσθενείας τῆς καρδιάς ποὺ προέρχονται ἀπὸ ὁργανικὰ ἀνωμαλίες της.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ δέξις ρευματισμοὶ χτυποῦν συχνὰ στὴν καρδίαν, ἀλλοιώνοντας τὸ σχῆμα τῶν βαλβίδων της. Συνήθως δὲ, οἱ καρδιακὲς ἐνοχλήσεις ἐκδηλώνονται πολὺ ἀργότερα ἀπ' τὴν κρίσι τῶν ρευματισμῶν (τὸν πυρετὸ δηλαδή καὶ τοὺς πόνους τῶν αρθρώσεων). Γιατί ἡ ὑποὺλη αὐτὴ ἀσθένεια ἔχει ἤδη προσβάλει τὸν καρδιακὸ μὺν, ἡ ἐνεδρεῖ μὲσα στὸ σῶμα κ' ἐξασκοῦται τὴ φθορὰ τῶν βαλβίδων, χωρὶς νὰ ἐξωτερικευεῖται μὲ κανένα σύμπτωμα. Μόνον μὲ μίαν ἀνάλυσιν τοῦ αἵματος ὑποκαταστάσει τὴν ἀσθένειαν ἢ παραουσία της κ' ἡ ἐξέλιξί της.

Ἡ θεραπεία τῶν δέξων ρευματισμῶν συνίσταται σὲ ἀνάπαυσιν, καλὴ τροφή, εὐχάριστο καὶ ὑγιεῖν περιβάλλον καὶ μεγάλες δόσεις σαλικυλικοῦ νατρίου. Κατόπιν, πρέπει ν' ἀποφευγέται ἡ ὑπερκόπωση τῆς καρδιάς — ἰδίως ἂν ἔχουν πάθει βλάβη οἱ βαλβίδες της. Συγχρόνως ὁ ἄρρωστος θὰ καταβάλλῃ κάθε προσπάθεια γιὰ ν' ἀποφυγῇ ὑποτροπὴ τῶν ρευματισμῶν (ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῇ ἀκόμη κ' ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια). Πρέπει νὰ φυλάγεται ἀπὸ κρυολογήματα, πονόλαιμο, κλπ., γιατί οἱ ἀρρώστειες αὗτὲς ἐνδύνουν τὴν ὑποτροπὴ τῶν ρευματισμῶν. Εἶνε ἀπαραίτητη ἡ καλὴ τροφή, ὁ ἐπαρκὴς ὕπνος, τὸ ζεστὸ ντύσιμο κ' ἡ ἀποφυγὴ τοῦ συνωστισμοῦ σὲ περιπτώσεις ἐπιδημίας κρυολογημάτων.

Ἄν ὥστόσο ὁ ἄρρωστος κρυολογήσῃ, θὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι ἐφ' ὅσον ἔχει πυρετὸ, καὶ θὰ συμβουλευθῇ τὸν γιατρό του, γιὰ τὴν πιθανότητα τῆς ὑποτροπῆς τῶν ρευματισμῶν.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγον, σὲ περιπτώσεις χρονίως ἀμυγδαλίτιδος, συνίσταται τὸ κόψιμο τῶν ἀμυγδαλῶν, ποὺ πρέπει νὰ γίνετα ἰδίως τὸ καλοκαίρι. Δὲν ἀρκεῖ ὥστόσο αὐτὴ ἡ ἐγχείρησις γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπ' τὴν ὑποτροπὴ τῶν ρευματισμῶν.

Ἄν οἱ ἀμυγδαλὲς εἶνε ὑγιεῖς, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κόβωνται, γιατί εἶνε λαμβανμένη ἡ γνώμη ὅτι παθαίνουν σπανιότερα ρευματισμούς ὅσοι ὑποβάλλονται προληπτικῶς σ' αὐτὴν ἐγχείρησιν.

Οἱ σουλφαμίδες, ὡς προφυλακτικὸ φάρμακο χρησιμοποιοῦνται περιωρισμένα, γιατί παρουσιάζουν ὠρισμένους κινδύνους.

Οἱ ἐγχειρήσεις, οἱ σοβαροὶ τραυματισμοὶ καὶ τὸ ἐκτεταμένον ἡλιόκαμα ἐννοοῦν ἐπίσης τίς ὑποτροπὲς τῶν ρευματισμῶν.

Γενικά, ὅποιος ἔπαθε κάποτε δέξις ρευματισμούς, πρέπει νὰ παρακολουθεῖται ἀπὸ ἕνα γιατρὸν εἰδικευμένον σ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστειαν, τὴν τόσο ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν καρδίαν.

Ἄλλῃ συνηθισμένη καρδιακὴ πάθησις εἶνε ἡ στηθάγχη, ὅφει λομένη σὲ ἀνεπάρκεια τοῦ αἵματος ποὺ παίρνει ὁ καρδιακὸς μὺς ἀπὸ τίς «στεφανιαῖες ἀρτηρίες» γιὰ τὴ διατροφή του. Ὁ

ἄρρωστος ὑποφέρει κάθε τόσο ἀπὸ ἰσχυροτάτους πόνους στὸ στήθος. Γιὰ ν' ἀνακουφισθῇ, πρέπει νὰ αὐξήσῃ τὸ αἷμα ποὺ διατρέφει τὴν καρδίαν. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ φάρμακα ποὺ διαστέλλουν τὰ στενὰ καὶ ἀπεσκληρυνμένα αἰμοφόρα ἀγγεῖα.

Τὸ ἰσχυρότερο τέτοιο φάρμακο εἶνε ἡ νιτρογλυκερίνη (ἡ γνωστὴ ἐκρηκτικὴ οὐσία). Ὁ ἄρρωστος βάζει κάτω ἀπ' τὴ γλώσσα του ἕνα δισκίον νιτρογλυκερίνης καὶ τ' ἀφίνει νὰ λυῶσῃ σιγὰ - σιγὰ. Σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, σταματοῦν οἱ πόνοι τοῦ στήθους. Μπορεῖ ὁμως νὰ ἐπαναληφθοῦν μετὰ 15 - 20 λεπτά. Ἄν ἐπιμένουν ἔπειτα ἀπ' τὴν χρησιμοποίησιν τριῶν δισκίων νιτρογλυκερίνης, πρέπει νὰ προσκληθῇ ὁ γιατρός, γιατί ἐνδέχεται νὰ ὑπάρχῃ θρόμβωσις τοῦ αἵματος στὴς στεφανιαῖες ἀρτηρίες.

Ἡ νιτρογλυκερίνη φέρνει συχνὰ πονοκεφάλους. Δὲν πρέπει δὲ νὰ χρησιμοποιεῖται ποτὲ γιὰ ἄλλες καρδιακὲς ἐνοχλήσεις, ὁσχετες πρὸς τὴ στηθάγχην. Ἡ «αἰμοφυλλίνη» ἔχει ἐνέργεια ἡπιωτέρα ἀλλὰ διαρκεστέρα ἀπ' τῆς νιτρογλυκερίνης. Τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ, σὲ μετρία ποσότητα (1 - 2 ποτήρια τὴν ἡμέραν) ὠφελοῦν σ' αὐτὴ τὴν πάθησιν τῆς καρδιάς.

Ὅσο γιὰ τὸν καπνὸν, πρέπει νὰ ἀποφεύγεται ὅταν ὑπάρχῃ στηθάγχη.

Τέλος, οἱ συμφορητικὲς καταστάσεις τῆς καρδιάς ἀφελόνται σὲ ἐξασθένεισ της κ' ἀδυναμία της νὰ κινήσῃ κανονικά τὸ αἷμα. Ἄν ἔχῃ ἐξασθενήσει τὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς καρδιάς, λιμνάζει τὸ αἷμα στοὺς πνεύμονες, κ' ὁ ἄρρωστος ἔχει βῆχα καὶ δύσπνοια καὶ δυσκολεύεται νὰ κοιμηθῇ ἀνάσκελα. Ὅταν ἐξασθενήσῃ τὸ δεξιὸ μέρος τῆς καρδιάς, πρήζονται τὰ πόδια κ' ἡ κοιλία κ' ὁ ἄρρωστος κουράζεται μὲ τὴν παραμικρὴ ἀσκήσιν.

Ἡ «νιζιταλίνη» ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε τὸ καλλίτερον φάρμακο γιὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴ, μολονότι ἦταν γνωστὴ στοὺς γιατροὺς ἀπὸ 1½ αἰῶνα. Ξαναδίνει στὸν καρδιακὸ μὺν τὴν ἱκανότητα τῆς κανονικῆς λειτουργίας. Συνήθως ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ τὴν παίρνῃ σ' ὅλη τὴν ζωὴν. Ἄν ἀμελήσῃ καὶ τὴ διακοπῇ γιὰ μερικὲς ἡμέρες, ξαναρχίζουν οἱ καρδιακὲς ἀνωμαλίες.

Μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ φάρμακο, ἐπιβάλλεται ἀνάπαυσις, γιὰ νὰ μὴ κουράζεται ἡ ἐξαντλημένη καρδιά. Ὁ ἄρρωστος πρέπει ἐπίσης ν' ἀποφεύγῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον τὸ αἶμα. Ἡ τροφή του θ' ἀντιστοιχῇ σὲ 1.800 θερμίδες τὴν ἡμέραν ἂν μὴν στὸ κρεβάτι, καὶ σὲ 2.400 ἂν ἐργάζεται. Ἄν ὁμως ἔχῃ παχυσαρκία, δὲν θὰ υπερβαίνῃ τίς 1.200 θερμίδες, ὅς ὅπου τὸ βάρος του κατεβῇ στὸ κανονικόν.

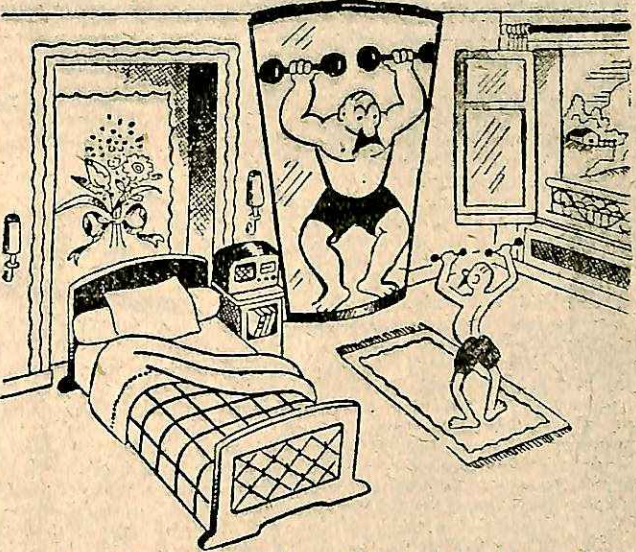
ΟΥ·Ι·ΛΛΙΑΜ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

☛

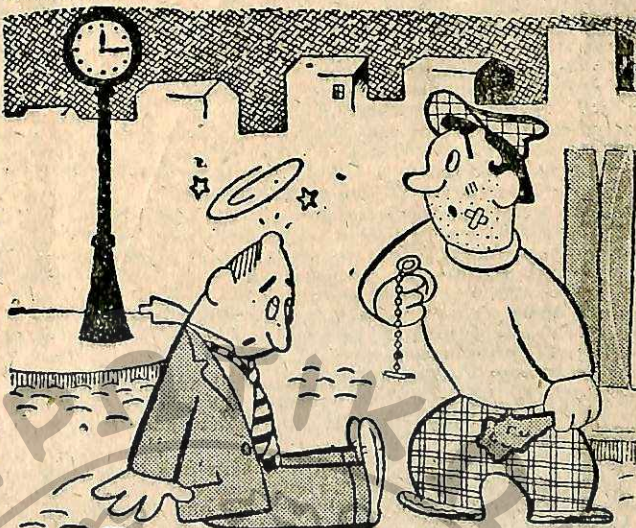
Ἡ μηχανὴ ποὺ πουλᾷ δολώματα

Ἐκαμὴν τὴν ἐμφάνισιν του στὴν Ἀμερικὴ ἕνα μηχανήμα ὡς ἐκεῖνα ποὺ βγάδουν αὐτομάτως σκολάτες, τοῖνάρια ἢ ἄλλα πράγματα ὅταν ριθῇ κανεὶς μέσα ἐνὰ νόμισμα. Αὐτὸ ὁμως πουλᾷ... δολώματα γιὰ τοὺς ἐρασιτέχνες ψαράδες δηλαδὴ σκουληκάκια κ' ἄλλα ἐντομα ποὺ διατράνουν τὴν ζωντανὰ κ' ὑπάρχουν διαθέσιμα ὁλόκληρο τὸ 24ωρο.

Τελωτοθεραπεία

—Μ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη βλέπω ἐπὶ τέλους κάποια πρόοδο!...

Ὁ λωποδύτης: —ὦ, Θεέ μου, ὄργησα!... Τί ἔχω ν' ἀκούσω ἀπ' τὴ γυναῖκα μου!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Μαριλένα

έν ζητάω συχώρεσι ούτε από το Θεό, ούτε από τους ανθρώπους. Κι' αν ακόμη ήμουνα βέβαιος προκαταβολικά ότι θα μου την έδιναν, δεν θα την ζητούσα. Δεν αισθάνομαι την απαραίτητη δύναμι γι' αυτό. Και ξέρω πώς δεν θα την βρώ ποτέ.

Γιατί, λοιπόν, γράφω σ' αυτό το χαρτί την τραγική περιπέτειά μου; Από απλή συνήθεια. Δεν ξέρω πώς την απόματι χαρτί την ιστορία μου. Κι' έπειτα, άφηνα αυτό το χαρτί να το πάρη ο άνεμος. Για να το πάη που; Σε ποιόν;... Όχι, δεν περιμένα να το πάη πουθενά ή σε κάποιον. Κι' αυτό επίσης το κάνα από συνήθεια. "Ισως γιατί, κάθε φορά που γεμίζω ένα χαρτί και το πετάω, νοιώθω για μερικές στιγμές το βάρος που πιέζει το στήθος μου να γίνεται πιο ελαφρύ. Για τον ίδιο λόγο, έχω χαράξει πολλές φορές την ιστορία μου με συμβολικές παραστάσεις πάνω σε βραχίονες ή στους κορμούς δένδρων... Νομίζω, μάλιστα, πως μία από αυτές τις παραστάσεις, που βρίσκεται πάνω στη λεία επιφάνεια του γρανιτένιου βράχου της Μπαχαρί, στην είσοδο του Γκαρτενγκόρ, απεικονίζει όλη την ιστορία μου από την αρχή ως το τέλος... Ποιο τέλος;... Δεν υπάρχει τέλος στην ιστορία μου. Γιατί ξέρω καλά πως δεν θα βρώ την άναψαισι και τη γαλήνη ούτε όταν πεθάνω.

Η ιστορία μου, ωστόσο, είναι πολύ απλή. Δεν έχει ούτε πολύπλοκα επεισόδια, ούτε μυστήρια, ούτε συναρπαστικές περιπτώσεις. Ξετυλίγεται ολοκληρή μέσα σε μερικούς πίνακες κι' ίσως θα μπορούσε να χωρέση σ' ένα μόνον.

Στο πρώτο πλάνο αυτού του πίνακος θάπρεπε να υπάρχει κάτι από το γαλάζιο χρώμα του ουρανού ή της θάλασσας. Την εποχή εκείνη η ζωή μου ήταν, σ' άλληθια πολύ ήρεμη κι' ευτυχισμένη.

Όταν λέω η ζωή μου έννοα τη Μαριλένα και τη Βερόνικα. Αυτές οι δυο υπάρξεις την γεμίζαν ολοκληρή.

Η Μαριλένα ήταν η γυναίκα μου. Και η Βερόνικα η κόρη μου.

Είχα παντρευτή τη Μαριλένα στη Χαβάη πριν από έπτα χρόνια. Ένα φλογερό είδυλλιο, από εκείνα που μόνο κάτω από τον ουρανό των τροπικών μπορούν να εξελιχθούν, μας είχαν οδηγήσει σ' αυτό το γάμο. Δεν έχει σημασία το πώς γνωριστήκαμε στον εξώστη ενός κοσμοπολιτικού ξενοδοχείου, κοντά στην πλαζ, ούτε το πώς άρχισαμε ν' αγαπιόμαστε. Το βέβαιο είναι ότι αγαπηθήκαμε πολύ. Κι' όσο για μένα, η αγάπη μου δεν λιγόστεψε ποτέ...

Έπειτα, φύγαμε για τις 'Ινδίες κι' εγκατασταθήκαμε στο Τραβανγκόρ. Εκεί κατά τα μέσα του δευτέρου χρόνου ήρθε στον κόσμο η μικρή Βερόνικα.

Νομίζα πως δεν χρειαζόταν τίποτε άλλο για την ευτυχία μου. Κι' όφροσιώθηκα μ' όλη μου την ψυχή στη γυναίκα μου και το παιδί μου.

Η Βερόνικα ήταν ένα σωστό άγγελοῦδι. Την φώναζα πριγκήπισσα και της άρεσε να της άφηγοῦμαι την ιστορία της Χρυσόκαρδης, της μικρής κόρης του μαχαργιά του Κανταλόρ, που θυσιάσθηκε για τον πατέρα της.

«... Και το βέλος, έλεγε ο παλῆς Ινδικός θρύλος, αντί να χτυπήση τον πατέρα της, χτύπησε τη μικρή πριγκήπισσα. Το δόλεκο φόρεμά της, βάφηκε άμέσως κοκκίνο από το αίμα. Η ζωή της έφευγε από το μικρό της σώμα. Η Χρυσόκαρδη έμοιαζε σαν έναν κρίνο, που γέρνει μαραιμένος κάτω από τις καυστικές ακτίνες του ήλιου. Η μικρή πριγκήπισσα έκλεισε σιγά-σιγά τα ώραία της μάτια. Άλλα, σε λίγο, τα άνοιξε και πάλι, κύτταζε τον πατέρα της, το γαλάζιο ουρανό και τα λειβάδια που ήσαν γεμάτα από πολύχρωμα λουλούδια κι' έπειτα έγερσε για πάντα το κεφάλι της...»

Στη δική μας περίπτωση, ωστόσο, τα πράγματα έγιναν μ' έναν τρόπο όλοτελα διαφορετικό.

Την εποχή που συνέβησαν όλα πρόκειται να σας άφηγηθώ, η δουλειά μου με κρατούσε όλη την ημέρα στο Κιλόν,

Δραματικό διήγημα

το επίνειο του Τραβανγκόρ και πολλές φορές γυρίζα άργα το δρόμο στο σπίτι μου. Ήταν αυτός ο λόγος που έκανε τη Μαριλένα να φέρνεται κάπως ψυχρή απέναντί μου από κάμποσον καιρό; Το φοβόμουν. Άλλα τί μπορούσα να κάμω; Είχα διαθέσει ένα σημαντικό μέρος της περιουσίας μου σε μία επιχείρησι πι-περιού κι' έπρεπε να τα παρακολουθώ όλα μόνος μου, γιατί, φυσικά, δεν μπορούσα να έχω εμπιστοσύνη στους 'Ιθαγενείς.

Είπε άλήθεια πως είχα συναντήσει κατά τους τελευταίους μήνες τρεις ή τέσσερες φορές στο Κιλόν, τον Μωρίς, τον παλῆ αντίζηλό μου στην καρδιά της Μαριλένας. Άλλα ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό μου ή σκέψις ότι η ψυχρότης της γυναίκας μου θα μπορούσε να έχη σχέση με αυτό τον άνθρωπο.

Εκείνο το απόγευμα, που κατώρθωσα τα τελειώσω ενώρι-τερα τη δουλειά μου κι' είχα πραγματοποιήσει ένα ση-μαντικό κέρδος, πέρασα από ένα χρυσόχοείο κι' αγόρασα ένα κολλίε από ροζ μαργαρίτάρια για τη γυναίκα μου. Έπειτα, γύρισα στο Τραβανγκόρ, με την καρδιά πλημμυρισμένη από χαρά.

Για να συντομεύσω το δρόμο μου, πήδησα το φράχτη του κήπου στο πίσω μέρος, όπως συνήθιζα να κάνω πολλές φορές και προχώρησα από ένα μικρό δρομάκι που οδηγούσε στην πρόσοψι του σπιτιού.

Τα πυκνά φυλλάμια των δέντρων με έκρυβαν ολότελα και το μαλακό χώμα δεν άφηνε το θόρυβο των βημάτων μου ν' άκουγεται.

Άλλ' όταν πλησίασα, αντίκρυσα ένα θέαμα που έκαμε όλο το αίμα μου ν' ανεβή στο κεφάλι μου.

Η Μαριλένα ήταν καθισμένη σε μία πολυθρόνα στη βε-ράντα και φορούσε ένα πολύ κοντό ροζ σορτ. Πλαί της στεκό-ταν ο Μωρίς, κρατώντας το χέρι της μέσα στο δικό του. Και, κάθε τόσο, έσκυβε προς το μέρος της και της μιλούσε σιγά... Η γυναίκα μου έγερνε τότε το κεφάλι της πάνω στο στήθος του και του χαμογελούσε ευτυχισμένη...

Δεν ξέρω τί αισθάνθηκα αυτή τη στιγμή κι' ούτε θα μπο-ρούσα να το περιγράψω.

Άλλ' η αντίδρασίς μου υπήρξεν απλή, φυσική, αὐθόρ-μητη... Έβγαλα άμέσως το περιστρωφο που είχα στη ζώνη μου, το διηύθυνα προς το μέρος τους κι' έφερα το δαχτυλό μου στη σκανδάλη...

Ποιόν έπρόκειτο να σκοτώσω; Το Μωρίς; Η την Μαρι-λένα; Η και τους δυο;

Δεν το ξέρω. Το δαχτυλό μου κινήθηκε αυτόματα προς τα μέσα και, την ίδια στιγμή, η σφαίρα έφυγε από την κάννη του όπλου...

Άλλα δεν χτύπησε ούτε το Μωρίς, ούτε τη Μαριλένα. Η μικρή Βερόνικα με είχε ιδή από το παράθυρο κι' άνοι-γοντας με όρμη την πόρτα, θέλησε να τρέξη προς το μέρος μου.

Πως έγινε ώστε να βρεθῆ αντίκρυ στην κάννη του όπλου μου; Ήταν μία μοιραία σύμπτωση; Η, βλέποντάς την να τρέχει, είχα γυρίσει άσυνείδητα προς το μέρος της;

Δεν το κατάλαβα ποτέ. Και, άλλωστε, τί σημασία είχε; Η σφαίρα την βρήκε στο στήθος, λίγο πιο πάνω από την καρδιά και η μικρή Βερόνικα ξεψύχησε σε λίγες στιγμές στην αγκαλιά μου. Κι' ωστόσο, το μικρό μου άγγελοῦδι μου χαμο-γελούσε ως την τελευταία στιγμή, σαν να μην είχε καταλάβει πως ήμουν εγώ εκείνος που το είχα σκοτώσει...

Δεν έχω να πω πολλά πράγματα ακόμη. Έθαψα τη μι-κρή Βερόνικα στον κήπο, ανάμεσα στις τριανταφυλλίες. Κι' από τότε ζω εδώ μόνος μου και περνάω τον καιρό μου ποτί-ζοντας με δάκρυα τον τάφο της.

Όσο για τη Μαριλένα, έφυγε από το Τραβανγκόρ. Ά-καλούθησε τον Μωρίς; Δεν το έμαθα ποτέ κι' ούτε ενδιαφέρ-θηκα να το μάθω.

ΕΒΑΙΕ ΝΤΕ ΠΟΥΑΣΣΟ

ANDY ZEPMAIN

Απόκληροι της κοινωνίας

38ον Κι' αυτό δεν θα το μάθαινε πο-
λύ εύκολα.

Ήταν αποφασισμένος να μην ξαναπαίξει πια στο συμβολαιογρά-
φου ούτε να δώσει κανένα σημείο ζωής προ-
τού περάσει ένα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Μια παράξενη απογοήτευση γεννιόταν μέσα του. Το αίσθημα της αδυναμίας του τον συνετρίβει, τον έκανε ν' αμφιβάλλει για όλα τώρα. Το θράσος του αδελφού του, οι πιθανές αναζητήσεις της Δικαιοσύ-
νης, ο φόβος μην ξαναπαίσει, η τρομερή προοπτική της επίτροφής του στο κατέ-
ργο, τον έκανε να παραδεχτεί τη θλιβερή του τύχη, την τελεία μοναξιά του, το σβύσιμο των πιο προσφιλών του ελπίδων.

Εκείνη την ημέρα, γύρισε κατ' ευθείαν στο Βιλνέβ - Σαιν - Ζωρ, αποφασισμένος να μην απασχοληθεί πια ούτε με τη Ζενε-
διέβ, ούτε με τον κόμητα ντε Κολένσκο, ου-
τε ακόμα και με το γιό του.

Δεν ξαναγύρισε πια στο Παρίσι, δό-
κλωση τη βδομάδα, ακούγοντας να κινή με-
γάλους περπατώντας στην έσοχη, για να δο-
κιμάσει να κοιμίσει τον αγίατρευτο πόνο του.

Πατέρας και γιός

Ένα απόγευμα, καθώς είχε διασχίσει τη γέφυρα του Βιλνέβ - Σαιν - Ζωρ, κι' είχε προχωρήσει προς την αριστερή όχθη του Σηκουάνα, έφτασε στο Άτις - Μόνς. Ή-
πληξε εκεί ένα μικρό δάσος από ευκαλύ-
πτους.

Ο Ζάκ, αφού έκανε μερικά βήματα κά-
τω από την πυκνή σκιά των ευκαλύπτων, κάθισε σ' ένα πάγκο. Κι' έμεινε εκεί, σκε-
φτικός, αντίκρυ στο ήσυχο ποτάμι.

Ζωηρές φωνές τον τράβηξαν ξαφνικά από την ονειροπόλησή του. Έστρεψε το κεφάλι, κι' είδε μίαν άμαξα, που την έσερναν δυο υπέροχα άλογα, να πλησιάζει προς το μέ-
σος του. Ανατινάχτηκε, και το βλέμμα του καρφώθηκε, σαν μαγνητισμένο, στους επι-
βάτες.

Μέσα στο κομψό εκείνο άμαξι, βρίσκον-
ταν δυο γυναίκες κι' ένας άντρας. Οι γυ-
ναίκες, διαφορετικής ηλικίας αλλά πολύ ό-
μορφες κι' οι δυο, ήταν ντυμένες κομψά. Ο άντρας, ένας γέρος, τους χαμογελούσε με καλωσύνη.

Ο Ζάκ, με τα μάτια τεταμένα, ένοιω-
σε ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά, και ξανάπεσε βρεθεί πάνω στον πάγκο. Είχε αναγνωρίσει ξαφνικά τη Ζενεδιέβ, τη γυ-
ναίκα του.

— Εκείνη! Εκείνη! ψιθύρισε με σθυ-
σμένη φωνή. «Α! Πόσο είχε όμορφη ακό-
μα!... Λοιπόν, αυτός ο άνθρωπος... να
είνε... εκείνος ο κόμης... ο πλούσιος
προστάτης της;

— Έπειτα, βλέποντας το άμαξι ν' απομα-
κρύνεται, ο Ζάκ σηκώθηκε μηχανικά.

Από μακριά, στην αρχή, άρχισε να πα-
ρακολουθεί το άμαξι, σπρωγμένο από
μιά παράλογη περιέργεια. Άλλα τ' άλλα
απομακρύνονταν όλο και πιο πολύ. Τότε,
χωρίς να σκεφθεί περισσότερο, άρχισε να
τρέχει από πίσω τους.

Μπήκε στο Άτις - Μόνς, ακολουθώντας
πάντοτε το άμαξι από κοντά. Τέλος, το
είδε να στρέφει προς τ' αριστερά και να
μπαινει, από μίαν δαύνοιχη σιδερένια έ-
ξώθυρα, σε μία μεγαλοπρεπή ιδιοκτησία.

Ακίνητος, σαν υπνωτισμένος, ο Ζάκ είδε
τη γυναίκα του να κατεβαίνει από τ' άμαξι
και ν' ανεβαίνει τις σκάλες. Ακολουθούμε-
νη από τη συνοδό της και το γέρο, μπήκε
μέσα στο μέγαρο.

— Α! Ζενεδιέβ, Ζενεδιέβ μου! ψιθύρισε
ο δύστυχος, με φωνή ραγισμένη, κι' απλώ-
νοντας τα χέρια, σαν σε έκσταση.

Και, ξαφνικά, καυτερά δάκρυα σπλάκω-
σαν το κάτωχρο μάγουλό του, κι' οι λυγμοί
τον συγκλόνισαν.

— Έμεινε για πολλή ώρα άκουμπισμένος
πάνω στο στυλό, ελπίζοντας πως θα ξα-
φανόταν. Άλλα κανένας δεν φάνηκε πιά. Τό-
τε απομακρύνθηκε, με την καρδιά ραγι-
σμένη, ματωμένη από τον άδυσταχο πόνο,
με πόδια που έτρεμαν. «Α! Πόσο την αγα-
πούσε ακόμα! Και πόσο ύποφερε!...

Τρεις μέρες αργότερα, αποφάσισε να θέ-
ση σ' εφαρμογή ένα τολμηρό σχέδιο, για
το οποίο είχε διατάσει, επί σαρανταοχτώ
ώρες, που τις πέρασε μέσα σε μία φοιητή
αγωνία.

Κατά τις πέντε το απόγευμα, βρισκό-
ταν μπροστά στον τοίχο, που τριγύριζε το
χτήμα του κ. Μαντέλ, μακριά από τη ση-
δερένια έξωπορτα. Αφού βεβαιώθηκε πως
κανείς δεν μπορούσε να ιδεί τί θάκανε,
σκαρφάλωσε τον τοίχο και πήδησε μέσα
στο πάρκο.

Προχώρησε σε μία στενή δεντροστοιχία,
βαδίζοντας αργά, και σκυφτός, προς την
κατοικία. Είχε σκοπή να χωθεί μέσα σ' ένα
σύνδετρο, απ' όπου θα μπορούσε να βλέπει
τη σκάλα, κι' εκείνους που θα την κατέ-
βαιναν.

Καθώς έφτασε σε μίαν απότομη γωνία
της δεντροστοιχίας, βρέθηκε, ξαφνικά, πρό-
ς το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

«Ντιζεξιλικί...»

Είσαι μπελός, μωρέ Φροσί,
κι' η λεβεντιά μου ή μισή
κι' εσύ πάει χαράμι!...
Για σένα, βράδο και πρωί,
περνάω ζορική ζωή
και μαύρη σαν... κατράμι!

Το κάθε ψώνιος του καιρού
κι' ο πειρασμός του πονηρού
σε κάνει πάντα σκλάβο
και πάλι ντουρουά και για καλά,
να στραπατσάρεις τα μυαλά
και στη δική μου γκλάβα!

Γ' έχουν στα τόσα σου στραβά
ή τρέλλα τώρα σε τραβά
να βγής να τραγουδήσεις...
«Ντιζεξί» να γίνεις δηλαδή
και τη φωνή σου, θές, στ' ωδεί-
να την... καλλιέρ-
(γ ή σ ης)

Για καλλιέργεια φωνής,
σκηνή, που λέν, επί
μου κάνεις κάθε τόσο.
Κι' ή... καλλιέρ-
(γεία που λές,
θα μ' αναγκάσει απ' τις
(πολλές,
την πλάτη να σου...
(δρυώσω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

σωπο με πρόσωπο, μ' ένα νέο, καμμιά ελ-
κοσαριά χρονών.

— Ποιος είστε λοιπόν;... Και τί κά-
νετε εδώ πέρα; τον ρώτησε εκείνος παρα-
ξεμένος.

— Κύριε... είμαι...
— Ένας περιέργος ή ένας λωποδύτης;
ρώτησε ο νέος πιο αυστηρά, σουφρώνοντας
τα φρύδια του.

— Όχι, όχι, κύριε, δεν είμαι κανένας έ-
πικίνδυνος. Μόνο ή περιέργεια μ' έσπρωξε
σ' αυτό... Θάθελα να μάθω σε ποιόν α-
νήκει αυτό το περίφημο χτήμα. Είναι του κ.
ντε Κολένσκο;

— Ναι, ίσως...
— Είναι ένας γέρος, νομίζω;
— Καθόλου.

— Α!... Είναι νέος; ψιθύρισε με πόνο
ο Ζάκ ντε Σαμπρενέβ, που ή καρδιά του
σφίχτηκε από ζήλεια. Αδιαφορο, εξακολού-
θησε, παίρνοντας ξαφνικά θάρρος. Θάθελα
να μιλήσω στον κ. ντε Κολένσκο.

— Δεν είν' εδώ, κύριε, είναι στο Παρίσι.
— Τότε σε κάποιον που να τον αντικα-
θιστά...

— Δεν είναι κανείς άλλος από μένα. 'Ο
λοι οι άλλοι βγήκαν περίπατο.

— Ακόμα κι' η κυρία ντε Σαμπρενέβ;
— Πώς!... Την γνωρίζετε;

— Ναι, την είχα γνωρίσει άλλοτε. Θά
με δεχθώ ασφαλώς. Άλλα σεις, κύριε, μ'
άλο που είστε πολύ νέος, θα μπορούσατε
πιθανόν να μ' ακούσετε;

— Αν επιμένετε... Άλλά, πρώτα-πρώ-
τα, πείτε μου τ' όνομά σας.

— Άλλοίμονο! κύριε, αν, όπως πιστεύω,
ξέρετε την πραγματική κατάσταση του
προσώπου, για το οποίο σας μιλήσα πριν
από λίγο, θάπρεπε να έχετε ακούσει ήδη...
Το πραγματικό μου όνομα είναι συνώνυμο
με τη ντροπή, και με τον πόνο επίσης...

— Ποιος είστε επί τελους;
— Ε λοιπόν, ονομάζομαι Ζάκ ντε Σαμ-
πρενέβ!

— Σεις;... 'Ο Ζάκ;... 'Ο μπαμπάς...
Πατέρα μου!

Κι' ο νέος κλονίστηκε ξαφνικά, κι' έπεσε
στά γόνατα, με τα χαρακτηριστικά του
αλλοιωμένα, τρέμοντας δολέπλους.

Ο δύστυχος δραπέτης του κατέργου δεν
ένοιωσε μικρότερη συγκίνηση. Έμεινε στην
αρχή ακίνητος, με τα μάτια απλανή, άνι-
κανος να κάνει την παραμικρή κίνηση. Έ-
πειτα, ξαφνικά, τα λόγια βγήκαν απότομα
από τα στενά του χειλίδ.

— Πιέρ!... Σύν... 'Ο γιός μου!...
«Α! Είναι πολύ... Είναι μεγάλη ευτυχία!...»

Έπειτα, απλώνοντας τα χέρια του, έ-
πιασε το γιό του από τις μασχάλες, τον
ανασήκωσε και τον έσφιξε πάνω στο στή-
θος του. Φιλήθηκαν κλαίγοντας, χωρίς να
μπορούν να προσφέρουν μιά λέξη, τόσο οι
ψυχές τους ήταν βαθιά τραγμένες, πλημ-
μυρισμένες από μιά τρελή χαρά.

— Θεέ μου, Θεέ μου, ως είσαι ευλόγη-
μένος! είπτε τέλος ο Ζάκ ντε Σαμπρενέβ
κυττάζοντας τρυφερά το νέο. 'Ο γιός μου!

Το παιδί μου! Σε ξαναβρήκα λοιπόν...
«Α! Αυτή η στιγμή σβύνει τις χειρότερες
θλίψεις μου, όλα όσα ύποφερα άδικα. Πιέρ!

Άγαπημένε μου, μικρέ μου Πιέρ!...
— Πατέρα μου! Λατρευτέ μου πατέρα!

ψιθύρισε ο νέος μένοντας σαν έκστατικός
μπροστά στον πατέρα του.

Προετοιμασίες...

Ότ'όσο, προσπάθησε να συνέλθει κι' έ-
πανελάβε:

— Έλα, έλα γρήγορα στο δωμάτιό μου.
Πρέπει να μου μιλήσης, να σου πω κι' εγώ
τη ζωή μου, να σου αναγγείλω όλες τις εύ-
τυχίες που μούτυχαν τον τελευταίο καιρό.

— Έλα, έλα, πατέρα μου...
Και, πιάνοντας το μπράτσο του πρώην
κατάδικου, τον τράβηξε. Σχεδόν με τη βία
προς το μέγαρο.

— Έλα, έλα! του έλεγε.
Ύστερα από λίγο πατέρας κι' ο γιός
βρίσκονταν κλεισμένοι μέσα στο δωμάτιο
του Πιέρ, που ήταν στο δεύτερο πάτωμα.

Εκεί, άγκαλιασθηκαν πάλι και φιλήθη-
καν. Έπειτα, μίλησαν πολλή ώρα, με σω-
νή χαμηλή, διηγούμενοι, ο ένας στον άλ-
λον, το παρελθόν τους.

— Όποτε έτσι, είπτε τέλος ο Ζάκ ντε
Σαμπρενέβ, είναι γι' απόψε;
— Ναι, στίς όχτώ.

— Είσαι βέβαιος πως θάρη;...
— Είναι απόλυτως βέβαιο. Όλα έχουν
προετοιμασθεί θαυμάσια...

— Α! 'Η Θεία Παύλωση μ' ώδήγησε σή-
μερα σ' αυτό το σπίτι, όπου θα ξαναβρώ
όλους όσους αγαπώ, κι' όπου θα μπορέσω
να τιμωρήσω τον πιο άδυσταχο έχθρο
μου. Κι' εγώ που υποψιάζομαι τη μητέρα
σου, τη Ζενεδιέβ μου... Α! Πιέρ, συγ-
γνώμη! Μην της πής ποτέ ό,τι είχα τολ-
μήσει να σκεφτώ...

— Πατέρα, σε παρακαλώ, μην ταπει-
νώσεσαι έτσι. Τάχω ξεχάσει ήδη όλα. Έ-
χεις τόσο πολύ υποφέρει!

— Και να σκεφθής πως αυτός ο περίφη-
μος κόμης είναι ο Φρεντερικ, ένας φίλος τό-
σο πολύτιμος, τόσο τίμιος... Γιατί, για
όσα μου είπες γι' αυτόν πριν από λίγο,
δεν μπορώ να του θυμώσω... Έτσι όπως
φέρθηκε, εξεπλήρωσε ένα ιερό καθήκον, την
αποστολή που του είχα εμπιστευθεί άλλο-
τε. Α! Γιατί ή συνάντησή μας, κι' όλη αυ-
τή ή απέραντη χαρά, που νοιώθω αυτή την
ώρα νάναι μοιραίο να συντριφούν, την εύ-
τυχία, που ο Φρεντερικ έλιπιζε τόσο φλο-
γερά;

— Πατέρα, μην το σκέπτεσαι, αφού δεν
είνε δυνατόν πιά...

— Τι να κάνω; Πώς να τους βγάλω από
το σκληρό αδιέξοδο, όπου ή παρουσία μου
θα τους ρίξει, αυτούς τους δυο αγαπημέ-
νους μου; 'Η Ζενεδιέβ κι' ο Φρεντερικ θα
υποφέρουν εξ αιτίας μου... πάντοτε... Θά
τους παρουσιάσω σαν ένα τρομερό εμπό-
διο, ανυπερβλήτο... Α! Γιατί! Γιατί να
μην είμαι πραγματικά πεθαμένος;

— Πατέρα μου, σε παρακαλώ, μη λές
τέτοια λόγια, γιατί με απελπίζουν. Εκείνο
που έγινε, έπρεπε να συμβεί. Έπρεπε να
ζήσης για μένα, για τη μητέρα μου, για
σένα τον ίδιο. Άλλά, σάπα! είπτε ξαφνικά
ο Πιέρ ντε Σαμπρενέβ. Ακούω θόρυβο κά-
τω. Γυρίζουν όλοι, δεν σου μένει πια και-
ρός να κρυφθής. Περιμένε με εδώ, μερικές
στιγμές μονάχα. Σε λίγο, θάρη να σε
πάρω και να σε βάλω σ' ένα μέρος, απ' ό-
που θα ήμπορέσεις να τ' ακούσης όλα, χωρίς
να σε ιδή κανείς.

Κι' ο νέος σηκώθηκε και βγήκε γρή-
γορα, αφήνοντας τον πατέρα του σχεδόν
τρελλό από χαρά κι' από αγωνία συνεχρό-
νος.

Ο Πιέρ ντε Σαμπρενέβ κατέβηκε βια-
στικά στο ισόγειο, προσπαθώντας να δεί-
χνει φυσιογνωμία ηρεμίας. Μέσα στο μεγάλο
σαλόνι, βρήκε τον κ. Μαντέλ, την κ. ντε
Σαμπρενέβ, τη Βασίλισσα των Λειβαδιών
και τέλος, τον Ζυλό. Τους φίλησε όλους με
τέτοια θερμή, παρά τη θέλησή του, ώστε
έκείνοι παρανεύνησαν.

— Παιδί μου, πόσο φαίνεται χαρούμε-
νος σήμερα! παρατήρησε ή κ. ντε Σαμπρε-
νέβ.

— Δεν παραπονιόμαστε γι' αυτό, του-
ναντίον μάλιστα, πρόσθεσε ή Βασίλισσα
των Λειβαδιών.

— Βέβαια, παραδέχτηκε ο κ. Μαντέλ,
χαμογελώντας. Ότ'όσο, αυτή ή νεανική
ζωρότητα δεν συμφωνεί και τόσο με τη σο-
βαρότητα αυτής της ώρας...

— Είμαι λίγο έκνευρισμένος ίσως... Κι'
έπειτα, σάς αγαπώ τόσο!

— Αγαπητέ μου Πιέρ, είμαστε ευτυχής
κι' εμείς για την αγάπη σου.

— Ό! Είμαστε κατευθυνισμένοι!
πρόσθεσε κι' ο Ζυλό.

— Ευχαριστώ, Ζυλό. Ευχαριστώ, κύριε
Μαντέλ. Σας ευχαριστώ και σάς επίσης,
Λουίζα μου, κι' αγαπημένη μου μαμά! Εί-
νε αλήθεια πως, ώρες - ώρες, δεν μπορώ
να συγκρατηθώ. Τι τα θέλετε; Φταίν τ' οι
νεύρατα, οι καινούργιες χαρές, που έρχονται
κάθε μέρα να φωτίσουν τη ζωή μου...

— Αγαπημένο μου παιδί! ψιθύρισε ή
κυρία ντε Σαμπρενέβ φιλώντας τρυφερά
το νέο στο μέτωπο.

— Θεσσαυροί μου! Ξανάπε ο νέος, άγ-
καλιάζοντας από τη μέση τη μητέρα του
και τη Βασίλισσα των Λειβαδιών.

— Έλα, έλα, Πιέρ, είπεν ο κ. Μαντέλ
προσπαθώντας να κούνη τη συγκίνησή του
ας σκεφθούμε λίγο και τη σοβαρή περί-
πτωση που αντιμετώπιζουμε... Μία κρίσι-
μη ώρα, μία ώρα τρομερή, πιθανόν, θα ση-
μάνει σε λίγο και ή άλλάξη πετρωμένων...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΕΝΑ ΚΟΠΕΔΑ ΧΩΡΙΣ ΧΕΡΙΑ

Όλες οι δουλειές με τα πόδια

Ταξίδεψα κάποτε διά θαλάσσης από το
Σηντλ στη Δυτική Αλάσκα. Στο σαλόνι
του καραβιού, είδα κόσμο συγκεντρωμένο
γύρω από ένα τραπέζι. Από μακριά φαι-
νόταν σαν να έπαιζαν μπριτζ τέσσαρες
άνθρωποι: «Ένας καλοντυμένος μεσοκόπος,
μια όμορφη γυναίκα, που ίσως ήταν ή σύ-
ζυγός του, ένας νεαρός και μια ωραία κο-
πέλλα, ως 18 έτών, με ένα πανωφόρι - κά-
πα, ριχμένο στους ώμους της.

Τί το περίεργο εύρισκε κι' είχε μαζευτή
τόσος κόσμος γύρω από το τραπέζι αυτό;
Δεν ξαναείχα δη μπριτζ; Παραξευτέθηκα
και από περιέργεια πλησίασα κι' εγώ.
Και τότε αντίκρυσα το εξής καταπληκτικό
θέαμα: Η κοπέλλα των 18 έτών έπαιζε
χαρτιά με τα πόδια της! Μάλιστα. Οι
καλτσες της έφταναν μόνο ως τον αστρά-
γαλό και άφηναν γυμνά τα δάκτυλα των
ποδιών της. Είχε ακουμπισμένα στο τρα-
πέζι τα πόδια της, όπως ακουμπάμε τα
χέρια και με τα γυμνά δαχτυλά της, μοί-
ραζε κι' έπαιζε κανονικά τα χαρτιά.

Τότε πρόσθεξε ότι το πανωφόρι της δεν
είχε μανίκια και στους ώμους της δεν
ήπηναν χέρια. Έμεινα κι' εγώ με τον
άλλο κόσμο κοντά στο τραπέζι και παρα-
κολουθούσα κατάπληκτος το άπιστευτο
θέαμα... Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού,
μου δόθηκε ή ευκαιρία να γνωρίσω με την
κοπέλλα. Τ' όνομά της ήταν Άνν Ντίκσον

και είχε γεννηθεί χωρίς χέρια. Χόρευε όμως
θαυμάσια κι' έκανε όλες τις δουλειές της
με τα πόδια.

Δεν πρόκειται βέβαια για κάτι το πρω-
τοφανές. Και άλλοτε είχα διαβάσει στις
έφημερίδες για κάποιον νέο χωρίς χέρια
που ζωγράφιζε θαυμάσια με τα πόδια.

Μα ή περίπτωση της νέας αυτής ήταν
εξαιρετική. Για μία στιγμή μπορούσε να
γελαστή κανείς. Κι' έπαιρνε τα σβέλα
πόδια της για χέρια, έτσι που πρόσβαν
κάτω απ' το πανωφόρι της.

— Ίσως να μην είναι μοναδική ή περί-
πτωσή μου, μου εκμυστηρεύθηκε σε μία
στιγμή. Ενδιαφέρον όμως είναι, αν θέλετε
να ξέρετε, πως κατάρθωσα να αναπηρώ-
σω με τα πόδια την έλλειψη των χεριών.
Σας άπαντώ με μία μόνο λέξη: Θέλησις.
Όταν πρωτοείδωσα τον εαυτό μου σκε-
φθηκα να χαθώ απ' τον κόσμο, λόγω της
αναπηρίας μου. Μετάνοια όμως, αγα-
πησα τη ζωή και πήρα την απόφαση να
κάνω τα πάντα χωρίς τη βοήθεια των άλ-
λων, για να μην κινώ τον οίκτο, που μου
ήταν αδύνατο να τον υποφέρω. Χρειάστηκε
κόπος, προσπάθεια και άσκησης. Πρό-
παντός άσκησις με ύπομονη και επιμονή.
Μπορώ να σας πω ότι και τη νύχτα ακόμη
στο κρεβάτι μου ξυπνούσα κι' έκανα διά-
φορες ασκήσεις. Τότε κάπου-κάπου έκλαι-
γα κι' όλες για τη μοίρα μου. Γιατί μπρο-
στά σε κόσμο, δεν έννοούσα ποτέ να
κλάψω.

» Ίσως είναι κακό πράγμα ή περιέρ-
γεια του κόσμου για ένα αδικημένο από
τη φύση πλάσμα. Δεν της δίνω όμως ποτέ
το δικαίωμα να με «νικήση». Όταν βλέ-
πω να με κυττάζουν περίεργα και με οί-
κτο, τότε κάνω κι' εγώ κάτι, που μετα-
βάλλει τον οίκτο σε έκπληξη και θαυμα-
σμό: Παίρνω — φυσικά με τα πόδια —
το καθρεφτάκι μου, το ακουμπώ στο τρα-
πέζι, βγάζω από την τσάντα μου το ρολόι,
βάφω τα χείλη μου, βάζω λίγη πούδρα
στο πρόσωπο κι' ύστερα ανεβαίνω το πόδι
ως το πίσω μέρος του κεφαλιού για να
σιδώ τις μπουκλές των μαλλιών μου, ό-
πως κάνουν όλες οι κοκέτες κοπέλλες με
τα χέρια τους.

Μου δόθηκε πραγματικά ή ευκαιρία να
δω την Ντίκσον να ντύνεται μόνη της στο
λεπτό, να χτενίζεται και να καλλωπίζεται.
Πήρε ακόμη το στυλό μου και έγραψε με
το πόδι της δολέπλο γράμμα, χωρίς δυσ-
κολία, χωρίς λάθος και με ταχύτητα που
θα τη ζήλευαν πολλές γυναίκες με χέρια.

Δεν μπορούσα τίποτε άλλο να κάνω
παρά ν' θαυμάσω στο πρόσωπό της, τις
ανεξάντλητες πηγές σωματικής ένεργειας,
πνευματική ή ικανότητος και ψυχικής δυ-
νάμεις, με τις οποίες ο Θεός έχει προι-
κίσει τον άνθρωπο...

ΕΝΤΙΣΘΟΝ ΜΑΡΣΑΛ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Προαναγγέλλεται απ' την Αμερική ότι τα γυναικεία φορέματα της προσεχούς
σαίζουν θάνατο... πραγματικά γυναικεία! Άριστερα, φόρεμα για πάρτυ από όγκαν-
τίνα. Στο μέσον, ένα κοπέλλο ανδροπολιόμενο. Δεξιά βραδυή τουαλέτα με άσπρο
και μαύρα φύλλα, που τονώνει τις γυναικείες καμπύλες.

ΤΑ «ΔΙΑΤΙ» καὶ τὰ «ΔΙΟΤΙ»

Πῶς λειτουργοῦν τὰ ηλεκτρικὰ
φυνεϊα;

Ἡ λειτουργία τους στήριζεται στὸ γεγονός ὅτι ὅταν ἐξατμίζεται ὁποιοδήποτε υγρὸ, ἀπορροφᾷ θερμότητα ἀπ' τὸ περιβάλλον του. Ἐνὰ ηλεκτρικόν, λοιπόν, μυστὸρ κινεῖ μιὰ ἀντλία ἢ ὁποία συμπιέζει ἀέριο κινεῖται τοῦ αἵματος, ὡς ὅπου γίνῃ υγρὸ. Ἐπειτὰ τὸ υγρὸ αὐτὸ περνάει σ' ἓνα ἀπομυμμένο «θάλαμο ἐξατμίσσεως», ὅπου ξαναγίνεται ἀέριο, ἀπορροφώντας θερμότητα. Κατόπιν ξανασυμπιέζεται κ.ο.κ. Στὰ φυνεϊα ποὺ λειτουργοῦν μὲ γκαζὶ βράζεται μὲ πίεσις κ' ἐξαερίζεται ἀμυγνία διαλελυμένη σὲ νερό, ἔπειτα συμπυκνώνεται καὶ ψύχεται καὶ κατόπιν ξαναγίνεται ἀέριο.

Γιατί δὲν σκουριάζει τὸ ἀλουμίνιο,
ἔπως τὸ σίδηρο;

Ὅπως καὶ τὸ σίδηρο ἔτσι καὶ τὸ ἀλουμίνιο ἐνώνεται μὲ τὸ οξυγόνο τοῦ ἀέρος καὶ «σκουριάζει», καὶ μάλιστα ἀκόμη γρηγορώτερα. Ἡ σκουρία ὅμως τοῦ σιδήρου ἔχει τέτοια συστάσις ὥστε ἐπιτρέπει νὰ εἰσχωρήσῃ ὁ ἀέρας καὶ νὰ προσβάλῃ ἀκόμη βαθύτερα τὸ μέταλλο κάτω ἀπ' αὐτήν. Ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ ὀξείδιον τοῦ ἀλουμινίου σχηματίζει ἓνα λεπτὸ προστατευτικὸ στρώμα ποὺ δὲν ἀφήνει πιά νὰ περάσῃ ὁ ἀέρας.

Πῶς εἰ μετεωρολόγοι προλέγουσιν
τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ;

Βασίζονται σὲ μιὰ πολὺπλοκὴ θεωρία τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συναντήσεως ὁρμῶν ψυχρῶν καὶ στεγνῶν ἀέρος ἀπ' τὴν πολικὴν περιοχὴ μὲ θερμὸν καὶ ὑγρὸν ἀέρον ἀπ' τὸν Ἰσημερινόν. Οἱ μετεωρολόγοι συμβουλευόμενοι χάρες ποὺ ἀλλάζουν κάθε λίγες ὥρες, ἀναλόγως τῶν πληροφοριῶν ποὺ δίδουν οἱ διάφοροι μετεωρολογικὸι σταθμοὶ (πίεσις, θερμοκρασία, ὑγρασία, διευθύνσεις καὶ δυνάμεις τοῦ ἀνέμου κλπ.). Ἀπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα μὲ τὰ γινώσκει καὶ τὴν πείρα τους, βάζουν τὰ συμπεράσματά τους.

Ἀπὸ ποῦ προέρχονται οἱ Ἐσχιμῶσι;

Οἱ ἀνθρωπολόγοι πιστεύουν ἄλλοτε ὅτι οἱ Ἐσχιμῶσι τῆς Βορείου Ἀμερικής καὶ τῆς Γροιλανδίας μετανάστευσαν ἀπ' τὴν Ἀσία σὲ σχετικῶς πρόσφατη ἐποχὴ. Σήμερα ὅμως τοὺς θεωροῦν ὡς φυλὴ Ἀμερικανῶν Ἰθαγενῶν ποὺ ἀνέβηκαν πρὸς τὸ βορρᾶ καὶ ποσορμώθηκαν στὴ συνθήκη τῆς ζωῆς τῶν πολικῶν περιοχῶν. Ἀπ' αὐτοὺς πέρασαν πολλοὶ στὴν Ἀσία κ' ἐγκαταστάθηκαν στὴ Σιβηρία.

Γιατί ἡ φλόγα ἐνὸς κεριοῦ εἶναι ἀόρατη στὸ δυνατό ἡλιακὸ φῶς;

Τὰ μάτια μας προσορμώζονται στὴν ἀλλανθὴ τῆς φωτεινῆς ἐντάσεως κατὰ δύο τρόπους: μηχανικῶς (μὲ τὴν δίστασιν τῆς κόρης, ὅσο ἀδυνατίζει τὸ φῶς) καὶ χημικῶς. Στὸ δυνατό λοιπὸν ἡλιακὸ φῶς ἡ κόρη ἐκεῖ νίει πολὺ στενὰ καὶ συντομῶς ἔχουν συμβῇ οἱ σχετικὲς χημικὲς μεταβολαὶ τοῦ ματιοῦ τὸ ὁποῖο γίνεται ἔτσι προσορμῶν ἀνίκανο νὰ διακρίνῃ ἓνα ἀδύνατο φῶς.

Blonde

(Ἐσθὴ Καλλιέργη)

1926 - 1948

Ἀκαδημίας 9. Τηλ. 21052

Λειτουργεῖ ἰδιαίτερον τμήμα διὰ τὴν

ἐκμάθησιν τῆς

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ἐγγραφαὶ συνεχίζονται

*Η' ωραία
LIBONIANH,*

Οἱ περιπέτειες καὶ οἱ τρέλλες τῆς
βάρωνης ντὲ Κρίντενερ

Γιὰ τριάντα ἢ τριάντα πέντε περίπου χρόνια, ἡ βάρωνη Ἰουλίαν ντὲ Κρίντενερ δὲν ἔπαψε ν' ἀσπασχολῇ τὸν κόσμον μὲ τὴν περιέργη προσωπικότητά της. Στὴν ἀρχή, μὲ τὴν ἐρωτικὴν τρέλλες της. Καί, ἀργότερα, μὲ τὴν αὐτοκτονίαν καὶ τὸν τραγελαφικὸ μυστικισμό της...

Ἐγώστρια καὶ φαντασιόπληκτης, ἡ «ωραία Λιβονιανή», ὅπως τὴν εἶχαν ἀποκαλέσει, λόγω τῆς καταγωγῆς της ἀπὸ τὸ Βιντζίμ της Λεττονίας, ποὺ λεγόταν τότε Λιβονία, ἔγραψε σὲ μιὰ ἐπιστολή της:

«Ὅλος ὁ κόσμος στέκεται μὲ θαυμασμὸ μπροστὰ στὴν ὁμορφιά, τὸ πνεῦμα μου καὶ τὴν ἀρετή μου».

Ὡραία, ἡ βάρωνη ντὲ Κρίντενερ ἦταν ἀναμφισβήτητη. Ἐξυπνὴ, ἐπίσης, Ἄλλ' οἱ σχέσεις της μὲ τὴν ἀρετὴ δὲν ἦσαν σὲ καμμιὰ περίοδο τῆς ζωῆς της καὶ τόσο ἐν τάξει.

Ὁ γάμος της μὲ τὸν Βαρώνον ντὲ Κρίντενερ, ποὺ ἐρχομῶς διαδοχικὰ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσίας στὴ Βενετία, τὴν Κοπεγχάγη, τὸ Μόναχο καὶ τὸ Βερολίνο, δὲν τῆς ἔδωσε ἴσως τὴν εὐτυχία — ὁ Ρώσος διπλωμάτης ἦταν κατὰ εἰκοσιπέντε χρόνια μεγαλύτερός της — ἀλλὰ τῆς ἐπέτρεψε νὰ γυρίσῃ ὅλη τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ αὐτοκράτορες, βασιλεῖς, πρωθυπουργοὺς καὶ ὅλες τὶς σημαντικὰς προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς της.

Γιὰ τὴν ζωὴ της στὴ Βενετία δὲν γνωρίζουμε πολλὰ πράγματα.

Ἀπὸ ἐκεῖ, μετέφερε τὴν ἐρωτικὴν δρᾶσιν τὴν Κοπεγχάγη, ὅπου ὁ ἀντρας της εἶχε μετατεθῇ. Οἱ φίλοι τῆς βάρωνης πρᾶτον ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ἀριστοκρατίας, τῆς πολιτικῆς, τῶν γραμμάτων. Καὶ ἦταν τόσο ἡ ματαιοδοξία της, ὥστε δίδωσεν κάποτε ὅτι ἓνας Ρώσος διπλωμάτης, ὁ κόμης Ἀλέξανδρος Στακιέφ, ποὺ συνέβη νὰ φύγῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην βιαστικὰ ἀπὸ τὴν Δανικὴ πρωτεύουσα, αὐτοκτόνησε πρὸς χάριν της. Ἄλλ' ὁ κόμης ἔδωσε πολὺ γρήγορα σημεῖα ζωῆς. Βοϊκόταν στὴ Ρίγα, ὅπου εἶχε πάει γιὰ τὴν βαρεῖα ἀρρωστή ἡ μητέρα του.

Ὅλοι γέλασαν τότε μὲ τὴν βάρωνη. Τὸ πάθημά της αὐτὸ τὴν ἀνάγκασε νὰ φύγῃ σὲ λίγο γιὰ τὸ Παρίσι χωρὶς τὸ σύζυγό της. Κι' ἐκεῖ, συνδέθηκε μ' ἓνα φιλόλογο μετρίως ἀξίας καὶ πολὺ μεγαλύτερό της, τὸν Σονάρ. Ἀπὸ ἀγάπης: Κάθε ἄλλο, Ἄλλ' ἡ βάρωνη φιλοδοξοῦσε νὰ δρῇ δάφνης. Καὶ ἤθελε νὰ ἐρῇ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν κάσιον τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Εἶχε φτάσει, ὅμως, σὲ ἀσχημὴ ἐποχὴ. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ξέσπασε ἡ Ἐπαναστάσις.

Ἡ βάρωνη κατέφυγε τότε στὸ Ἀδινιόν, ὅπου βολήθηκε νὰ ξετρελλάνῃ ὅλους τοὺς ἀντρες τῆς πόλεως.

Ἄλλ' ἡ κοινωνία τῆς παλαιᾶς πρωτεύουσας τῶν παπῶν ἦταν πολὺ ἀσθηρὴ. Καὶ ἡ βάρωνη, ἔπειτα ἀπὸ δύο ἢ τρία σκάνδαλα ποὺ ἐδημιούργησε, ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ κρυφά, γιὰτὶ οἱ γυναῖκες ἐκείνων ποὺ εἶχε γοητεύσει μὲ τὴν προκλητικὴ ὁμορφιά της ἀπελθούσαν νὰ τὴν κομματιάσουν.

Ἡ βάρωνη πήγε κατόπιν στὸ Μοντελλιέ, ὅπου ξεμάλλισε τὸν ἐγγάμο κόμητα ντὲ Λεζαί καὶ τὸν... ἀπήγαγε στὴν κυριολοξία.

Τὸ ζευγάρι κατέφυγε στὸ Μπαρέζ. Ἄλλ' ἐκεῖ, ἡ βάρωνη γοητεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀρετὴν ὁμορφίαν ἐνὸς νεοῦ ὑπολοχαγοῦ τῶν οὐσάρων, τοῦ κόμητος ντὲ Φρεζεβίλ καὶ, ἀφήνοντας τὸν Λεζαί στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ, ἀκολούθησε τὸ καινούργιο ἰνδαμὸν τῆς στὸ Παρίσι.

Στὸ μεταξύ ὁ πόλεμος εἶχεν ἀρχίσει. Καὶ ὁ Φρεζεβίλ βιάζονταν νὰ γυρίσῃ στὸ σινταγάμ του. Ὡστόσο, κατάρθρωσε νὰ πάρῃ μιὰν ἀδεία καὶ προσφέρθηκε νὰ συνοδεύσῃ τὴν βάρωνη ὡς τὴν Κοπεγχάγη. Τὴν συμβούλεψε, μάλιστα, νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἀντρα τῆς καὶ νὰ συμφιλιωθῇ μαζί του.

Πραγματικὰ, ἡ βάρωνη ἀκολούθησε τὴν συμβουλὴν του καὶ δὲν δυσκολεύθηκε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγγνώμην τοῦ συζύγου της.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ, οἱ δύο ἐρωτευμένοι σκέφθηκαν πῶς οἱ προφυλάξεις ἦσαν περιττές. Ἐνὰ βράδυ, λοιπόν, ὁ Κρίντενερ, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο τῆς συζύγου του, τὴν βρῆκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φρεζεβίλ, ποὺ φιλοξενούσε στὸ μέγαρό του.

Ἐδίωξε τότε κακὴν κακῶς τὸ Γάλλο κόμητα καὶ ἔστειλε μὲ συνοδεία τὴν Ἰουλίαν στὸν πύργο ποὺ εἶχε στὸ Κόου, κοντὰ στὴ Ρίγα.

Ἄλλ' ἡ βάρωνη κατάρθρωσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Καί, γιὰ ἓνα διάστημα, ταξίδεψε μὲ διαφόρους ἐφήμερους φίλους τῆς στὸ Βερολίνο, τὴν Λειψία, τὴν Λαζάνην καὶ πολλὰς ἄλλες εὐρωπαϊκὰς πόλεις. Στὸ τέλος, κατέληξε στὸ Μόναχο, ὅπου ὁ ἀντρας της εἶχε μετατεθῇ, στὸ μεταξύ, καὶ δὲν δυσκολεύθηκε νὰ ἐπιτύχῃ καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ τὴν συγγνώμην του.

Ὁ Κρίντενερ τοποθετήθηκε ἀργότερα ὡς πρεσβευτὴς στὸ Βερολίνο καὶ ἡ Ἰουλίαν τὸν ἀκολούθησε ἐκεῖ.

Ἄλλὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ παραμείνῃ γιὰ πολὺν καιρὸ στὴ συζυγικὴ ἐστία καὶ ἔφυγε σὲ λίγο μόνη της γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου συνδέθηκε γιὰ ἓνα διάστημα μὲ τὸν διάσημο τραγουδιστὴ Γκαρά.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην — ἦταν τὸ ἔτος 1801 — ὁ βάρωνος ντὲ Κρίντενερ «εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ πεθάνῃ», σύμφωνα μὲ τὴν ἑκφρασίαν τῆς κυρίας ντὲ Στάλ.

Ἡ βάρωνη, γιὰ νὰ... παρηγορηθῇ, ἔγραψε τότε ἓνα μυθιστόρημα, τὴ «Βαλερία», καὶ τὸ ἀφιέρωσε στὸν Ναπολέοντα.

Ὁ κρυφὸς πόθος τῆς ἦταν νὰ τὸν συγκινήσῃ. Ἄλλ' ὁ Γάλλος αὐτοκράτωρ ἀρνῆθηκε καὶ νὰ τὸ ξεφύλλισῃ ἀκόμη.

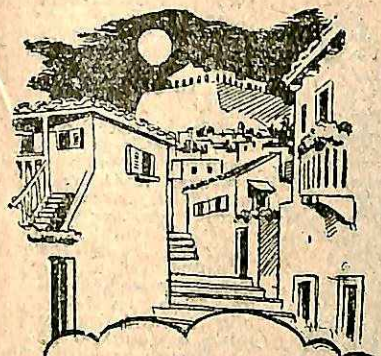
Ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Ναπολέοντα μεταβλήθηκε τότε σὲ ἀπομυμνῶς. Καὶ ἡ Ἰουλίαν ἔφυγε ὁμιέως γιὰ τὴν Πετρούπολιν, ὅπου δὲν ἀργήσε νὰ ἀποκτήσῃ μιὰ καταπληκτικὴ ἐπιρροὴ στὸν τσάρο Ἀλέξανδρο καὶ νὰ γίνῃ ἡ πολυαγαπημένη φίλη του, ἡ μυστικοσύμβουλος καὶ ἡ... μεσάζουσα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ!

Γιὰ τὴν βάρωνη ντὲ Κρίντενερ πιστεύει καὶ διεκήρυξε ὅτι εἶχε θεῖα ἀποστολή καὶ ὅτι ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸ Ὑπερπᾶν!

Ὁ συνδεσμὸς τῆς μὲ τὸν Ἀλέξανδρο κράτησε ὡς τὴν ἐπαύριον τῆς μεγάλης σωματικῆς νίκης ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντα.

Ὁ Τσάρος εἶχε καταλάβῃ ὅτι κόντευε νὰ γελοιοποιηθῇ μ' αὐτὸ τὸ σύνδεσμον. Ἀπομάκρυνε, λοιπόν, τὴν βάρωνη καὶ τῆς ἀπαγόρευσε νὰ ἐξαναπαύσῃ στὴ Ρωσία.

Ἡ βάρωνη ντὲ Κρίντενερ περιπλανήθηκε μερικὰ χρόνια ἀκόμη σὲ διάφορες χώρας τῆς Εὐρώπης, σέρνοντας πίσω της ἓνα σωρὸ ὁραματιστῶν, τασφαρτάνους καὶ τυχοδιώκτες καὶ πεθάνε, τέλος, τὸ 1924 στὸ Καραγκού Μπαζάρ. Ἦταν τότε 60 χρόνων καὶ θὰ μπορούσε νὰ καυχῆται ὅτι καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶχε συγκινήσει ὅσον αὐτὴ τοὺς συγχρόνους της.

*ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
τῆς Σπάρτης Ἀθήνας*

Τὸν καιρὸ τ' ὁκμῆς
ΤΟΥ ΕΜΜ. ΡΟΪΔΟΥ

Μὲ τὴν ἐργασία τοῦ περιφήμου Συριανοῦ λογογράφου στὴ δημοσιογραφία καὶ στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, συνδέονται δυὸ ἀπὸ τὰ ωραιότερα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του ποὺ ἦταν τόσο συνυφασμένα καὶ μὲ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῆς Παλαιᾶς Ἀθήνας.

Ὁ Ροῖδης ἐθουμάζετο ἰδιαίτερος, ἀπ' τὸ Χαρίλαο Τρικούπη. Γι' αὐτὸ ὁ πρόεδρος τοῦ εἶχε δώσει γιὰ κάμποσον καιρὸ, ἐκλεκτὴ θέσι στὴν ἐφημερίδα τοῦ κόμματος του, τὴν «Ὁρα», ὅπου ὁ Ροῖδης ἐχειριζόταν μὲ τὴν περίφημην πένα του, τὰ σπουδαιότερα πολιτικὰ ζητήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὸ φθινόπωρο, λοιπόν, τοῦ 1881 ὁ ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτὴς τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος «Μάντσεστερ Γκουάρντιαν» Τζέραλδ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἐκτάκτως ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, λόγω οἰκονομικῆς τοῦ ἀνάγκης καὶ παρακάλεσε τὸν Τρικούπη νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὸ κατάλληλον πρόσωπον ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του.

Ὁ Τρικούπης τοῦ ὑπέδειξε τὸν Ροῖδην. Καὶ τὸν ἔστειλε μάλιστα σ' αὐτόν, μ' ἓνα συστατικὸ γράμμα τοῦ ποὺ κατέληγε «παρακαλῶ ὅμως ὅπως δεξιωθῇ αὐτὸν φιλικῶς καὶ συνεννοηθῇ περὶ τῶν περαιτέρω διὰ ζωῆς!».

Πραγματικὰ, ἡ συνεννόησις ἐδιὰ ζωῆς» ἔγινε φιλικωτάτη. Ἄλλ' ὁ Τζέραλδ δὲν εἶπε στὸν Ροῖδην οὔτε λέξι γιὰ τὰ ψιλά ποὺ θὰ ἐχρειάζοντο γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν τηλεγραφημάτων. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ροῖδης δὲν διέθετε χρήματα γιὰ νὰ πληρῶνῃ κάθε μέρα, τὰ πανάκριβα τότε τηλεγραφήματα γιὰ τὴν Ἀγγλία, κι' ἐτοί οἱ «Μάντσεστερ Γκουάρντιαν» ἔμεινε... χωρὶς τηλεγραφήματα.

Μετὰ ἓνα μῆνα, ὁ Τζέραλδ παραπονέθηκε στὸν Τρικούπη, τηλεγραφικῶς, γιὰ τὴν καθυστέρησιν αὐτῆ. Ἄλλ' ὁ πρόεδρος, ἐπειδὴ δὲν εὐκαιροῦσε ν' ἀσχοληθῇ ὁ ἴδιος, ἀνέθεσε στὸν ἐμπιστὸ φίλον τοῦ Ἀνδρέα Αὐγερινὸ νὰ συνεννοηθῇ σχετικῶς μὲ τὸν Ροῖδην. Κομμάτι ζορικὸς καθὼς ἦταν τότε μακαρίτης Αὐγερινὸς πῆγε μὲ φόρα, βρῆκε τὸν Ροῖδην καὶ τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις, Μανώλη, αὐτὸ ποὺ κάνεις θὰ μᾶς κοστίσῃ ἀκριβὰ! Ὁ Πρόεδρος θυμῶς!

—Κύρ Ἀνδρέα, τοῦ ἀπάντησε ἀπαθὴς ὁ Ροῖδης, ἐγὼ δὲν εἰμαι Αὐγερινὸς γὰρ λάμπῃ ἡ τσέπη μου... Ἐγὼ βαθὺ σκότος εἰς τὰ θυλάκιά μου. Ἐδέχθην νὰ

Ἐμμανουὴλ Ροῖδης

ἀναπληρώσω, ὅχι ὅμως καὶ νὰ πληρώσω!...

Γέλασε, τότε ὁ Αὐγερινὸς καὶ μετέδωσε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ροῖδην στὸν Τρικούπη. Καὶ τότε ὁ πρόεδρος ἀνεγνώρισε τὸ δίκιον τοῦ Ροῖδην, καὶ εἶπε:

—Ὅλα τὰ ἐπρόβλεψε ὁ κ. Τζέραλδ, ἐκτός τοῦ... φωτισμοῦ!...

Στὰ 1896, ὅταν ὁ Ροῖδης ἦταν ἑφφός τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ Ρετσίνας διαγωνισμὸς — ἐδραβεύθηκε, τότε τὸ «Παιδομάζωμα» τοῦ Δημ. Καμπούρογλου — πήγε ὁ ἀγωνοθέτης καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ γίνῃ ὁ εισηγητὴς τοῦ διαγωνισμοῦ. Στὴν ἀρχὴ ὁ Ροῖδης ἀρνῆθηκε.

—Δυστυχῶς δὲν μπορῶ, εἶπε, διότι εἰμαι βαρκοῦς!

Ὁ Ρετσίνας τότε, ἀπάντησε ὅτι ἡ βαρκοῦα δὲν εἶναι ἐμπόδιο γιὰ τὴν εἰσηγησὶν τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τότε ὁ Ροῖδης τοῦ εἶπε, καλαμπουρίζων:

—Ὡχ ἀδερφέ! θάρχωνται καὶ θὰ με παρακαλοῦν κ' ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτὰ!

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ρετσίνας ἐπέμεινε, ὁ Ροῖδης δέχτηκε νὰ συντάξῃ τὴν εἰσηγησὶν τοῦ διαγωνισμοῦ μὲ τὸν ὅρον ὅτι θὰ τὴν διάβαζε ὁ Στρατηγὴς γιὰτὶ, λόγω τῆς βαρκοῦας του καθὼς ἔλεγε, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ρυθμίσῃ καὶ τὴ φωνή του. Ἀπ' τὴν ἄλλῃ μέρα, ὅμως, ὁ Ροῖδης ἔχασε τὴν ἡσυχία του. Ἀδιάκοτες ἐπισκέψεις, γράμματα συστατικά καὶ μιλλιετικά ἀρχισαν νὰ φάνουν δροχηδόν, στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη.

Ὁ Ροῖδης, ἄνθρωπος ὀριστοκρατικὸς καὶ λόγω τῆς κωφώσεώς του ἀρκετὰ μισάνθρωπος, ὑπόφερε ὑπερβολικὰ ἐξ αἰτίας τῆς ἱστορίας αὐτῆς.

Δὲν μπορούσε νὰ βρῇ τὴν ἡσυχία του, τὸν ἐμπόδιζαν στὴν ἐργασία του.

Μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτῶν ἀρχισε τότε, νὰ πηγαίνονταν στὴ Βιβλιοθήκη κ' ἓνας ἀπ' τοὺς γνωστοτέρους ποιητὰς, ἀλλὰ καὶ κρασσοπότης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ εἶχε κ' αὐτὸς ὑποβάλῃ ἓνα ποιητικὸν ἔργον τοῦ στὸν Ρετσίνα διαγωνισμὸν κ' ἔκανε δῆθεν πῶς δὲν ἐνδιαφερόταν καὶ τόσο, γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὅταν ἔμπαινε, λοιπόν, στὸ γραφεῖο τοῦ Ροῖδην ἀρχίζε συζητῆσι γι' ἄλλα θέματα καὶ ὁ ἑφφός τοῦ ἀπαντοῦσε εὐγενικὰ, γιὰτὶ εἶχε πολλὰς φιλικὰς δεσμούς μαζί του.

Ἄλλ' ὁ Ροῖδης εἶχε ὡς δόγμα: «Ἡ φίλια-φιλία καὶ τὸ καθικόν-καθικόν!». Ἐννοοῦσε νὰ κρίνῃ ἀμερόληπτα καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοῦκανε καθόλου λόγον γιὰ τὸ ἔργον του. Περὶ τὸ τέλος λοιπὸν τῆς συνομιλίας ὁ ἐνδιαφερόμενος ἐνὸς τὸν ἀποχαιρετοῦσε, ἔκανε δῆθεν πῶς τὸν ρατοῦσε, ἐτοί, χωρὶς σημασία:

—Τί ἀπέγινε ἐκείνος ὁ Ρετσίνας;

—Ψήφηται! τοῦ ἀπάντησε λακωνικὰ ὁ Ροῖδης τὴν πρώτην μέρα.

Τὴν ἄλλῃ μέρα, πάλι τὰ ἴδια. Τὴν τρίτην φορὰ, ὅμως, ὁ Ροῖδης τοῦ εἶπε βαρεθὴν αὐτὸ τὸ «παίει κ' ἔλα μὲ τὴν ἴδια κωμωδία, ἔχασε τὴν ὑπομονήν του καὶ τοῦ φώναξε:

—Μὴ μ' ἐρωτᾷς, σήμερα, γιὰ τίποτε!

—Γιατί; ἔκαμε ἐκεῖνος.

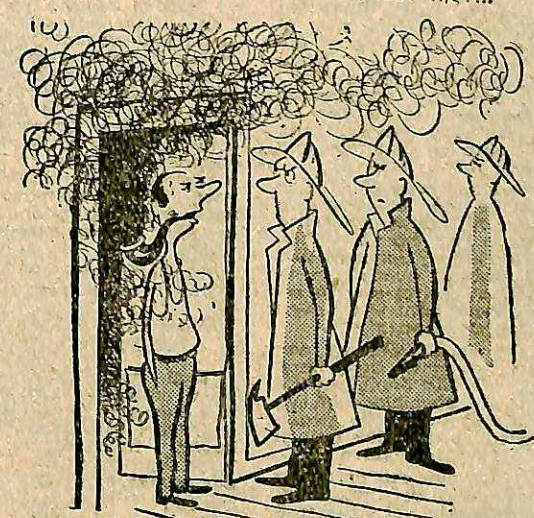
—Ἀποκουφάθηκα! Δὲν ἀκούω τίποτε!

Κι' ἐνῶ ἔφευγε ὁ ποιητὴς ἀκούστηκε, ὡς τὸ ἀναγνωστήριον, ἡ φωνὴ τοῦ Ροῖδην, σὲ τόνο κραυγῆς:

—Μωρὲ μετέλας!...

—Βρῆκες τὴ βλάβη;
—Ναί... Ἡ πρίζα δὲν ἦταν στὴ θέσι της!...

—Λάθος!...

ΜΙΚΡΟΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

—Ἡ κούκλα σας βρίσκεται στὰ χέρια μας καὶ θὰ σὰς ἐπιστραφῇ μόνον ἂν μᾶς δώσετε πέννιντα δράμια καραμέλες γιὰ λύτρα!...

—Ἐξακολουθεῖτε νὰ ἰσχυρίζεστε πῶς μόνον ἐγὼ θὰ φέρω αὐτὸ τὸ ὑψάσμα;

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουδεντοϋλες

«Είμαι μία δυστυχισμένη κοπέλλα, μου γράφετε, αγαπητή φίλη, όρφανή από πατέρα και ζω με τη μητέρα μου είνε κορδιακή και νευρασθενική. Δεν έχω καμιά χαρά στη ζωή, άφου ως και το σχολείον άκούη μου το στομάχιον από την τρίτη τάξη Δημοτικού. Σημειώστε ότι δεν έγινε αυτό για λόγους οικονομίας διότι οι άλλες μου φίλες πάνε ή μία στην 'Ευπορική Σχολή και ή άλλη τελειώνει το Γυμνάσιο. 'Εμένα ήταν ή μοίρα μου να μείνω άγραμμάτη επειδή έτυχε ν' άρρωστίη ή μητέρα μου. Κάνω όλες τις δουλειές του σπιτιού: πλύσιμο, σιδέρωμα, μαγειρεύω ακόμη και άσπρισμα και, σαν να μην έφτανε αυτό, δεν μου επιτρέπεται ούτε να ξεμυτίσω από το κατώφλι του σπιτιού.

»Όταν τελειώνω όλες μου τις δουλειές κάθουαι κλειμένη και δεν μου επιτρέπουν ούτε μία φίλη να έχω για να πω τον πόνο μου. Πώς τα βρίσκετε όλα αυτά; Μπορεί να φυλακίζουν έτσι ένα νέο κορίτσι και να μη του επιτρέπουν ούτε ν' αναπνήσιν λίγον καθαρόν αέρα;»

Τι άλλο περιμένετε να σας άπονητώ αγαπητή μου, παρά ότι έχετε σε όλα δική και θέλα με την ευκαιρία αυτή να τονίσω ότι το παράλογο φέροισ μερικόν γονέων δεν φέρνει ποτέ καλά αποτελέσματα

Τό να κλείνουν στο σπίτι ένα νέο κορίτσι, να το κατακυράζουν με δουλειές και να μη του επιτρέπουν καμιά άνασυχή, είνε, όχι μόνον παράλογο αλλά και άπάνθρωπο. Δεν επιτρέπεται στον αιώνα που ζούμε τέτοιοι σατραπιοί. 'Ας καταλάβουν καλά οι γονείς ότι πρέπει να φέρωνται με τα παιδιά τους σαν φίλοι, πρέπει να προσπαθούν να μπαίνουν στη θέση τους και να μη έσκυον ποτέ δι' υπέρβαν και αυτοί παιδιά Συγκριμένως δε για την νεαρή άγαννώστρια που μου γράφετε άς έχει υπ' όψιν ή μητέρα της ότι παρατηρώνται το σχολή και ή το κόψη

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μόδα

Ήταν έπόμενο πως δεν θα κρατούσε πολύ ή μόδα της μικρούς φούστες γιατί, με την σημερινή ζωή που κάνουν τα τρία τέταρτα των γυναικών δεν μπορούσε να γίνει άνεκτη μία τόσο (άβολη) μόδα. Φαντάζεστε μία κοπέλλα ή μία γυναίκα να έκενιάν πρωί - πρωί για το νουαρέ της φορώντας φούστα ως τον στομάχι; Την φαντάζεστε από νωρίς για το νουαρέ να γράφει να δένει μία φούστα μακριά; Την φαντάζεστε τέλε με την ίδια φούστα να τριγυρνάει στις άγορές ή στις άλλες δουλειές που της επιβάλλει ή καθημερινή ζωή;

Όλα αυτά είνε πράγματα που κατόδικά τον υπερβολικό μακρος της φούστες και οι ίδιοντες και λανθάνοντες κάθε φορά την μόδα το κατάλαβαν άμέσως. Είδαν πως όσο και άν άνω γίνονταν δεν θα κατάρθαν ποτέ να έ-

πιβάλουν μία μόδα που ήταν τόσο άσυμβίβαστη με τό νέο είδος ζωής. 'Ετσι σιγά - σιγά οι φούστες άρχισαν να κονταίνουν καταφανώς κι' έφθασαν στο κανονικό μακρος των 30 - 35 εκατοστών του μέτρου από το έσοφο.

Γιατί οι λανθάνοντες τη μόδα ξέρουν καλά ότι μία μόδα για να είνε ώραία πρέπει να συμβιβάζεται κάθε φορά με τη ζωή που κάνουν οι άνθρωποι.

Όπως θα μάς φαινόνταν πολύ άστοία να βλέπουμε τους άντρες να φορούν βελάδα και να γυρίζουν στους δρόμους για δουλειές του ποδαριού το ίδιο άστοιές θα μάς φαινόνταν και οι σημερινές γυναικες με τις μακρές φούστες. Κάθε πράγμα στον καιρό του. 'Η παλιά ήρεμη ζωή δεν έσυνανιρίζει και στην πυρετώδη ζωή που ζούμε σήμερα δεν έχουν τη θέση τους οι μακρές φούστες. 'Η βασιλεία τους έληξε άνεπισηρτη και κάθε άπόπειρα προς επικράτησιν είνε καταδικασμένη σ' άποτυχία.

Αυτό πρέπει να το ξέρουν οι κυρίες.

Βραδυνές τουα-λέττες

'Εκεί που διατηρείται κάπως ακόμη το μακρος της φούστες είνε στις βραδυνές τουαλέττες γιατί υποτίθεται ότι μία κυρία που θα φορέσει βραδυνή τουαλέττα έχει τελειώσει όλη την έργασία της ήμερας και ντύνεται άπο κλειστικώς και ύπονη για να πάν στην συγκέντρωσιν. που είνε καλεσμένη, στο θέατρο ή σε κάποιο βραδυνό κέντρον. Όλα αυτά άπαίσιον βέβαια τό άνάλογο επίσημο ντύσιμο γιατί όπως είνε άσχημο να γυρίζετε άπρημέλητοι στους δρόμους (μέρα μεσημέρι) έτσι τό ίδιο είνε άσχημο να πάτε σε βραδυνή συγκέντρωσιν χωρίς τό άνάλογο ντύσιμο. Και τό ένα και τό άλλο είνε επίσης άνάρμοστο και πρέπει να τα άποφύγουμε.

Χτενίσματα

Και φτάνομε στο ζήτημα του χτενίσματος. Το ίδιο πνεύμα επικρατεί και σ' αυτό το κεφάλαιον. 'Ετσι οι κομμωτάι κόβουν άράδα μαλλιά. Κόττοι πουμπάρια συνμάτινα και τρίχινά παρεμειρίσθκαν έτελως.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ή μόδα των κομμένων μαλλιών κάνει τη γυναικα άρεσνική. Κάθε άλλο, γιατί υπάρχουν χίλιοι τρόποι να χτενίσωμε τα κοντά μαλλιά και να παρουσιάσωμε ένα κεφαλάκι κοριτωμένο και έντελως γυναικείο.

Εν πρώτοις το κόψιμο των μαλλιών γίνεται κατά διαφόρους τρόπους έτσι που ή κάθε γυναίκα ή κοπέλλα να διαλέξη όχι μόνον τι πηγαίνει στον τύπο της, αλλά και τι

ταιριάζει με τό είδος της ζωής της. 'Αν είνε άπό τους κομμωτικούς τύπους που περνούν κάθε μέρα από τό κομμωτήριο της επιτρέπεται τό κάθε τι: κεφαλάκι μπουκλέ, μαλλιά φλού, κάπως μακρύτερο κόψιμο. 'Αν έρνόζεται και δεν έχει καιρό να κάνει θα κόψη ένα κόψιμο λινάκι ή λαγκαρών και πηγαίνοντας 1 ή 2 φορές τον μήνα σ' ένα καλό κομμωτήριο θα κάνει όντουλασιόν. Μαροέλ και θάκη ένα πολύ εύπρονοιαστό κεφαλάκι. Μπορεί επίσης να κόψη μία περιμάνη και να τα φορέσει σε κάθε λούσιμό μόνη της.

Τέλος, κάθε μία άναλώνως της ζωής της θα βρη τι μπορεί να κόψη και ποιο χτένισμα ταιριάζει και στα οικονομικά της.

Βροχερές ήμέρες

Με τις πρώτες βροχές του χειμώνα θα κάμουν την εμφάνισιν τους και τα άδιάβροχα. 'Αν ρίχνωμε δε μία ματιά στα σιγονιρίνια ή και στις βιτρίνες θα έδουμε διάφορα είδη που ίκανοποιούν όλα τα νούστα.

Και εν πρώτοις τό άδιάβροχο υπέστη πολλές μεταρρυθμίσεις και δεν παρουσιάζεται πιά όαν ένα άναρμπο και άκαλαίσθητο έάρτημα που παρωμοιάζε τη νυνάικα. με άμοσα. Σήμερα βλέπομε άδιάβροχο κομωτότα κοριτωμένα από σκυτοζέικο ύφασμα ή μονόχρωμο, άλλα ο έ στυλ νκαμποντίνας άλλα σε χρώματα υπέλε κεραμιδιένκρημύες. Τα σκηνάτα και αυτά ποικίλουν πλέονάουν όμως αυτά που έχουν μονίκα κίμονό ή ρενκλάν με γιοκάδες στρογγυλούς κ α ι

κλειστούς ως επάνω. Άλλα έχουν νιακά σταυρωτόν, άλλα υπέρτα που σκεπάζει τό μισά μπράτσα και άλλα συμπληρώνονται με μία πολύ νωστή και πρακτική κουκούλα. 'Ετσι άπλησμένες και με ύψηλες γαλόδες σε σχήμα μπιτονιού μπορούμε ν' άντιμετωπίσωμε την πείδ σανδαία βροχή.

Άνδρική μόδα

Οι βιτρίνες που έχουν άνδρικά είδη είνε σκανδαλιστικές. 'Ας άφήσωμε τα κοστομύρια και τα έπανωφορία για τό όποια θα μιλήσωμε άλλοτε και άς πάρωμε τις γραβάττες, τις κάλτσες που είνε φανταζι ώραϊότες, τα πουκάμια τό νάντια τό μπαστούνιο. Όλα τέλεια. Και οι ρούπες τί σας λένε; 'Εκείνες οι θαυμάσιες (καυκά) οι πράσινες με την υπονύπτια από κορδόνι, οι ώραϊες (κορντελιέο) οι ζακέττες του σπιτιού οι πτυχές τα πουλόβερ τα πλεχτά ζιλέ. Είνε δε όλα σε κομωτά φαντασία και έντελως άσυνήθιστα.

Η άλληλογραφία μου

Φανταστικόν Γόητα: Βέβαια δεν περιμένετε ν' έας ούτωπο ρούζ ούτε μακιγιαζ. Τα χρώματα θα τό άποκταίτε με καθαρόν αέρα, καλή τροφή και γυμναστική. Αυτή η τελευταία θα σας δώση και άνάστημα.

Roberto de Luca: Σας συνιστώ έντρίθε με πετρέλαιο 2 φορές την εβδομάδα. Να κά-

Όλόκληρο τό φάρμακον, μπουστούς και φούστα, είνε με πλιόσε φαρδύ

νετε τις έντρίδες χρησιμοποιώντας τ' άδαχτυλά σας. Τό έύρισμα καλό θα σας κάνει την άνοιξη όμως. Τό σαστούνι καλό είνε.

ΜΜ'Αυαλιάδα: Να πλύνετε με νερό κλιαρό στο όποιον να ρίχνετε λίγη στυβή και να χρησιμοποιείτε αυτή την κρέμα: Beurre de cacao 10 gr. Cire vierge 10 gr. Huile d' amandes douces 60 gr. Essence de roses 5 gouttes. Όσο για λουσιόν σας συνιστώ 200 γρ. Γάλα άμυγδάλων 200 γρ. Βάμμα βενζόνης 5 γρ.

Λί - Για: Να περνάτε πρωί και βράδυ τό πρόσωπό σας με ένα βαμπακάκι βουτηγμένο σε αυτή τη λουσιόν: Eau de fleurs d' orange 1/2 litre. Glycerine 20 gr. Borate de soude 5 gr.

Δυστυχισμένη νη 'Αθηνάϊαν: Διαβάστε την σημερινή (κουδεντοϋλα μου). Είνε για σας και έλπιζ ή μητέρα σας να συνετισθ. Μπορείτε άλλωστε να τίς υποδείξετε να τό διαβάση κι' αυτή άν νομίζετε πως αυτό δεν θα σας βλάψη.

Μικρή περδικούλα: 'Υπάρχουν κρέμες που άσπρίζουν την επιδερμίδα, δεν σας τις συνιστώ όμως διότι περιέχουν βλαβερές ουσίες. Ποτέ δεν πρέπει να επιδιώκετε κρέμες που άσπρίζουν. Όσο για να μαυρίσουν τα μάτια σας που είνε καστονά, λυπούμαι, άλλα τέτοιο φάρμακο δεν γνωρίζω. Χέλιο για τις βλεφαρίδες υπάρχει ένα μικρό έργασείο με τό όποιον τις γυρίζουν. Θα τό βρήτε στα καλά κομμωτήρια. Για να δυναμώσουν οι βλεφαρίδες χρησιμοποιήτε λίγο σαφνόλαδο. Για τό φρύδια τίποτε άλλο από βάψιμο.

Πονεμένη καρδιά: Να παίρνετε πολλά δροιστικά: συνμάδα πορτοκαλλάδα να τρώτε χόρτα και άποφύγετε τό οινόπνευματόπο. Επίσης πρέπει να παίρνετε τοκτικά ένα έλαφο καθαρτικό.

Νίκαν Ρ.Ι.Δ.: 'Η συμβουλή που έχω να σας δώσω είνε ή έξης: Να περπατάτε με τό κεφαλάκι ψηλά, να σκεπτεσθε πως σαν και σας δεν είνε καμιά άλλη και να επιδιώκετε τις συνανησεις.

Σ. Τ. Γ. 917: Πρέπει να μου γράψετε τι θέλετε συγκεκριμένως γιατί ή έρώτησή σας είνε πολύ άόριστη.

Ελ. Μ. Πειραιά: Για να μη σπάζουν τα νύχια σας να τό τρίβετε κάθε βράδυ με λίγο λάδι φαντοπού και στα πετακία να βάσετε λίγη βαζελίνη.

Κιτρινωμένη κληματαριά: Δεν υ' άρέσει πολύ ή συνταγή σας. Προτιμώτε αυτήν: Βούτυρο από κοκό 10 γρ. Παρθένο κερί 10 γρ. Άμυγδαλόλαδο 60 γρ. Έσάνς από λεβάντα. Για τό μυικίκα αυτή τη λουσιόν: Κολώνια 125 γρ. Τριενταφυλλόνη 125 γρ. Βόρεζ 2 1/2 γρ.

Μελαχροινούλα Α.Α.Α.: Κρατέτε την κρέμα που συνιστώ παρα πάνω. Όσο για τα πόδια να τό τρίβετε 2 - 3 φορές την ήμερα με λευκό οινόπνευμα ή κολώνια.

Νο υ ν ο υ ν ι: Χρησιμοποιήστε για ένα μήνα αυτή την πομάδα: Cold cream 25 γρ. Lanoline 5 γρ. Oxyde de zinc 2 γρ.

Μ. Άνθεμν. Έντοθα: Να μη έναλοφύσετε τα μαλλιά σας με τό ύγρο ούτε, γιατί θα σας τό καταστρέψη. Λούζεσθε κάθε τόσο με βροχόνερο. 'Η κρέμα που χρησιμοποιείτε είνε πολύ καλή και να μη την άντικαταστήσετε. 'Η ποδάρια είνε ό τι σας ταιριάζει ακριβώς.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τό ανατριχιαστικό έγκλημα δυό συζύγων

ΤΟ πρωί της 23ης Αυγούστου το 1889, μερικοί χωρικοί από την Μπρι, που πήγαιναν στα χωράφια τους, βρήκαν άνάμεσα στα καλάμια που σκεπάζαν την άνατολική όχθη του Σηκουάνα, κοντά στο Μελέν, ένα όγκώδες δέμα, που ήταν διπλωμένο με μία χοντρή μάλλινη κουβέρτα.

Η περιέργεια τους έκαμε να τό τραθήσουν έξω.

Άλλ' όταν τό άνοιξαν, μία κραυγή φρίκης ξεφύγε από τό στόμα τους.

Μέσα σ' αυτό τό δέμα βρισκόταν ένα πτώμα γέροντος, που ήταν φουσκωμένο από τό νερό και είχε διαστάσεις διπλάσιες σχεδόν από έκείνες που έπρεπε να έχη στη φυσική του κατάστασι.

Τό πτώμα αυτό έφερε στο πίσω μέρος του κρανίου μία μεγάλη πληγή, που φαίνεται ότι είχε προκαλέσει τό θάνατό του.

Την ίδια μέρα τό πτώμα μεταφέρθηκε στο Παρίσι και έξετέθη σε μία αίθουσα του νεκροτομείου για ν' άναγνωρισθ, άφου προηγουμένως του έγινε μία προχειρή ταρχευσί.

Αυό μέρες άργότερα, μία νέα έξέταση σε λυγμούς μπροστά σ' αυτό τό πτώμα, νομίζοντας ότι είχαν άναγνωρίσει τον πατέρα της, έθελσε, μάλιστα, να τό παραλάβη για να τό θάψη.

Όστόσο, δεν άργησε να καταλάβη τό λάθος της, γιατί τό θύμα είχε μία μεγάλη έλθα στο άριστερό μάγουλο. Ένώ ό πατέρας της δεν είχε.

Αυτή ή λεπτομέρεια δημοσιεύθηκε στις έφημεριδες και, τότε, ένας υπακόλι της όδοι Κοιτέ, ό Ιωακείμ Βεζιέ, άποφάσισε να πάη κι' αυτός να ίδη τό πτώμα. Γιατί είχε λόγους να φαντάζεται πως ό άν-

θρωπος με τη μεγάλη έλθα στο άριστερό μάγουλο δεν το ήταν άγνωστος.

Και, πραγματικά, όταν είδε τό πτώμα, τό άναγνώρισε άμέσως.

Είνε ένας γείτονας μου, έλεγε. Λέγεται 'Ιουλίου-Αυγουστίνος Μαλδύ και όλοι στη συνοικία έξερουν πως είχε πολλά χρήματα και άξέλογη κτηματική περιουσία.

Η κατάστασις του πτώματος, του παρατήρησαν οι άστυνομικοί δείχνει πως τό έγκλημα έγινε πριν από 12-15 ήμέρες. Πως δεν κατάλαβε πιατήτερα την έξάφανισιν αυτού του γείτονα σου;

Ό Μαλδύ άπουσίαζε, άπάντησε ό Βεζιέ.

Από πότε;

Από τό μέρα 'Ιουλίου.

Ξέρεις που είχε πάει;

Πως όχι; άπάντησε ό υπακόλις. 'Η άνεψιά του Βαλερία και ό άντρας της, ό Μπενζαμέν Κρουσσάρ, τον έπισκέφθηκαν κατά τις 12 ή 13 'Ιουλίου...δεν θυμάμαι πια μέρα ακριβώς. 'Επειτα, έφυγαν όλοι μαζί για τό Σαμπριέ όπου οι Κρουσσάρ είχαν ένα κτήμα. Θα φιλοξενούσαν εκεί τον Μαλδύ για μερικές βδομάδες. Μου τό είνε ό ίδιος καθώς περνούσαν μπροστά από τό μαγαζί μου με τό άμαξί.

Οι άστυνομικοί είχαν τότε ένα πολύτιμο στοιχείο στα χέρια τους. Κι' έτρέξαν άμέσως στο Σαμπριέ.

Ό Μπενζαμέν και ή Βαλερία Κρουσσάρ δεν έδειξαν την παραμικρή ταρχαή και άπάντησαν με άβρογς στις έρωτήσεις των άστυνομικών. Ό βίος τους, είπαν, είχε φύγει στις 2 Αυγούστου από τό Σαμπριέ για να γυρίση στο Παρίσι. Τόν συνόδευσαν και οι δύο ως τό σταθμό. Από τότε δεν ήξεραν τίποτε γι' αυτόν.

Εγώ δεν πιστεύω να είνε ό βίος μου, παρατήρησε σε μία στιγμή ή Βαλερία. Ποιος θα τον σκότωνε; Και για ποιά λόγο; 'Η άμφιβολία αυτή της γεμάρας γυναικας έπρόκειτο να είνε μοιραία για τους συζύγους Κρουσσάρ. Γιατί τό φυσικώτερο ήταν, βέβαια, να τους παρακαλέσουν πλέον οι άστυνομικοί να πάνε μαζί στο Παρίσι για να πιστοποιήσουν άν ό δυστυχισμένος γέρος που είχαν άναστροφή από τό Σηκουάνα ήταν ή όχι ό Μαλδύ.

Οι Κρουσσάρ δεν έβλεπαν καμιά άντίρρηση. Άλλ' όταν ή Βαλερία βρήκε μπροστά στο πτώμα κυριεύθηκε, άφανικά, από σπασμούς και, κρυθώντας τό πρόσωπο με τά χέρια της, άρχισε να φωνάζει:

— Όχι! Όχι! Δεν θέλω... δεν μπορώ να τον ίδω!...

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ στο ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Τη νύχτα, οι δυό συζυγοι έρραφαν τό πτώμα μέσα σε μία κουβέρτα και τό πέταξαν στο Σηκουάνα.

Επειτα, έξέσπασε σε λυγμούς:

— Θέει μου μάς συχώρεσες; Έλεγε άνάμεσα στα άναφυλλήτα της. 'Ω, Θεέ μου! Γιατί με κυττάζεις έτσι, θεέ μου;

Ό άντρας της πλησίασε τότε και της μωβύρισε μερικές λέξεις, που οι άστυνομικοί δεν μπόρεσαν ν' άκούσουν.

Άλλ' ή Βαλερία γύρισε άμέσως προς τό μέρος του και το φώναζε:

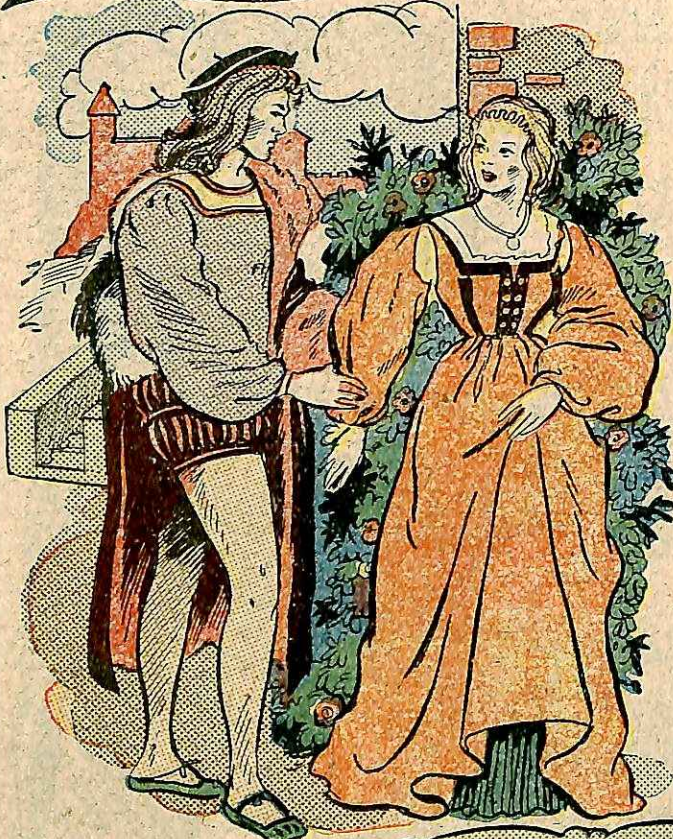
— Δεν με τρομάζουν πιά οι άπειλές σου!... Όχι!... Θα τό πω όλα!... Παι, σύ τον σκότωσες!

Οι δυό συζυγοι συνελήφθησαν τότε και άδηγήθησαν στη διεύθυνσι της άστυνομίας. 'Εκει ή Βαλερία άδηγήθηκε τό έξης:

Ό βίος της την υπεραγαπούσε και της είχαν άφήσει με τη διαθήκη του όλη του την περιουσία. Τό κακό ήταν, όμως, ότι άργούσε να πεθάνη. Ένώ, από τό άλλο μέρος, ή δική τους κατάστασις χειρότερηε διαρκώς. Ό άντρας της, λοιπόν, ήταν άνωπόμος και της έλεγε όλοένα ότι σκατί πρέπει να γίνει. Κατά τά μέρα 'Ιουλίου, έφεραν τον Μαλδύ σπύ σπιτι τους. Χωρίς κακό σκοπό, έβεβαιωνε ή Βαλερία. Ό κακός σκοπός πέρασε από τό μυαλό του άντρας της, όταν ό Μαλδύ τους είπεν ότι λογάριζε ν' άναμυχθ σε μία έπιχειρησι στρείδιων. 'Κι' άν χάση τα λεπτά του;» έλεγε ό Μπενζαμέν στη Βαλερία. Πήραν, τότε, την άποφασί να τον σκοτώσουν. 'Η Βαλερία έρκιόταν, όστόσο, ότι δεν είχε λάθει μέρος στο έγκλημα. Ό άντρας της, έλεγε, τό έκαμε όλος. Αυτός τον πήνε στο ποταμίο, για να το δείξη θήθεν κάποιες έπισκευές που του είχε κάνει πριν από λίγον καιρό κι' εκεί τον σκότωσε, γυποτώντας τον στο κεφαλάκι. Ένα άδερμένο λαστά. Τη νύχτα, οι δυό συζυγοι έρραφαν τό πτώμα μέσα σε μία κουβέρτα και τό πέταξαν στο Σηκουάνα, κάνοντας τη σκέψη ότι τό ρεύμα του ποταμού, που είνε πολύ όρμητικό στο μέρος αυτό, θα τό πήγαине μακριά.

— Από τότε, κατέληξε ή Βαλερία, οι τύψεις με βασάνιζαν. Κι' ίχα πάψει την άποφασί να τό πω όλα... Άλλά δεν πολυόσα να κάμω βήμα έξω από τό σπίτι, γιατί ό άντρας μου με άπειλούσε πως θα με σκότωνε.

Η δική των συζύγων Κρουσσάρ έγινε σε λίγο και τό δικαστήριο καταδίκασε τό Μπενζαμέν στην ποινή του θανάτου και τη Βαλερία στην ποινή των ισόβιων δεσμών.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 1ης Ὁκτωβρίου τοῦ 1539, δύο νεοὶ μαθητὰ τοῦ κολλεγίου τῶν Ἰησουϊτῶν τῆς Ρέν ἦσαν ἀκουμπισμένοι στὸ παράθυρο μιᾶς μικρῆς σοφίτας, ποὺ ἔβλεπε στὴν ὁροφὴ τοῦ ἐπιθλητικοῦ κτιρίου.

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο, ὁ Φίλιππος Γκιγιέρ, κρατοῦσε ἓνα εἶδος πρωτόγονου τηλεσκοπίου στὰ χέρια του καὶ τὸ διηθῆνε κάθε τόσο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐξώστου ἑνὸς γειτονικοῦ μεγάρου, ὅπου, ἀπὸ μερικές στιγμές, εἶχε ἐμφανισθῇ μιὰ κομψὴ καὶ χαριτωμένη νέα με ἰσπανικὴ κατατομή καὶ εὐλύγιστο σῶμα ἀμαζόνος.

Ἦταν ὁ Γκιγιέρ ντὲ Ροζέλ, ἀνεψιὸς τοῦ Νταντιέ ντὲ Βελύ, προέδρου τοῦ παραλμένου τῆς Ρέν.

Οἱ δύο νέοι ἀγαπῶνταν ἀπὸ καιρὸ καὶ κατ'ὀρθαν νὰ βλέπουνται κάπου - κάπου, χάρις στὴ συνεισφορά μιᾶς ὑπηρετίας τῆς Γκιγιέρ.

Ἡ ἀγαπημένη μου με περιμένει ἀπὸψε, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Γκιγιέρ. Μόλις σκοτεινιάσει, θὰ σκαρφαλώσω τὸν τοίχο τῆς αὐλῆς καὶ θὰ τρέξω νὰ τὴν ἴδω.

Ἀλλὰ κύτταξε, λοιπὸν, τὴν ὁμορφὴν ποὺ εἶνε! Καί, λέγοντας αὐτὰ, ἔδωκε τὸ τηλεσκόπιό του στὸ συμμαθητὴ καὶ φίλο του.

Ὁ Τάπ - Ντίρ — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του — τὸ ἔφερε στὸ δεξί του μάτι καὶ ἀμέσως ἓνας ἀναστεναγμὸς φούσκωσε τὸ στήθος του.

Ἐχεῖς δικήν, ἀπάντησε. Ἡ Γκιγιέρ εἶνε πολὺ ὀμορφ.

Ὁ νέος γέλασε. — Μὲ μοκαρίζεις ἢ μὲ ζηλεύεις; ρώτησε.

Ὁχι, δὲν σὲ ζηλεύω, ἀπάντησε ὁ Τάπ - Ντίρ. Δὲν εἶσαι ὁ καλλίτερος φίλος μου;... Τί λέω;... Ὁ μοναδικός! Καί

Ο ΓΚΙΓΙΕΡΥ ΚΑΙ Ο ΓΚΙΓΙΕΜΕΤ

δὲν ἔχομε ὀρκισθῇ ὁ ἓνας στὸν ἄλλον αἰώνια φιλία καὶ ἀγάπη; Πῶς θὰ μπορούσα, λοιπὸν, νὰ σὲ ζηλεύω γιατί εἶσαι εὐτυχισμένος.

— Ὅα τὸ ἔλεγες κι' ἂν ἀκόμη ἀγαποῦσε τὴ Γκιγιέρ;

— Ὅα τὸ ἔλεγα καὶ θὰ ἦταν ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Τάπ - Ντίρ με σταθερὴ φωνή.

Εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ σκοτεινιάζει κι' ἡ κομψὴ σιλουέττα τῆς Γκιγιέρ ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ Γκιγιέρ, χρησιμοποιοῦντας τὴ ράχη τοῦ Τάπ - Ντίρ γιὰ στήριγμα, σκαρφάλωσε στὸν τοίχο ποὺ περιέβαλλε τὸ κολλέγιο. Ἀπὸ κεῖ, πῆδησε κατόπιν κάτω κι' ἐπείτα ἀπὸ μερικά λεπτά βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του Γκιγιέρ.

Ἀλλὰ, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ συνάντησίς του δὲν ἦταν τόσο ἡρεμὴ ὥπως ἄλλοτε.

Σὲ μιὰ στιγμή, οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλῆα Ἑρρίκου τοῦ 4ου μῆταν στὸ σπίτι τοῦ ντὲ Βελύ καὶ τὸν συνέλαβαν. Οἱ ἐχθροὶ του τὸν εἶχαν συκοφαντήσει ὅτι συνωμοτοῦσε ἐναντίον τοῦ βασιλῆα καὶ ἐργάζονταν γιὰ τὴν ἀνατροπὴ του.

Ἀλλὰ τὸ αἷμα ἐβράζε μέσα στὴς φλέβες τοῦ νεαροῦ Γκιγιέρ. Καί, βλέποντας ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλῆα ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ φύγουν παίρνοντας μαζί τους καὶ τὸ θεῖο τῆς ἀγαπημένης του Γκιγιέρ, ποὺ ἐκλαιγε με λυγμούς, ἔβγαλε τὸ ξίφος του καὶ ὤρμησε ἐπάνω τους.

Ἡ πάλι ἦταν ἄνιση. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ

ἡ ὁρμὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο εἶχαν δεκαπλασιάσει τὴς δυνάμεις τοῦ Γκιγιέρ. Κι' ὁ νεαρὸς μαθητὴς τοῦ κολλεγίου τῶν Ἰησουϊτῶν κατάρθωσε νὰ πληγώσῃ δύο ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του καὶ νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν τοὺς ἄλλους τρεῖς.

Γύρισε κατόπιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ντὲ Βελύ.

— Φύγετε, τοῦ εἶπε. Οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ θὰ ξαναγυρίσουν.

Ὁ πρόεδρος τοῦ παραλμένου τῆς Ρέν δὲν ζήτησε νὰ μάθῃ πᾶς αὐτὸς ὁ ἀγνωστὸς βρισκόταν στὸ σπίτι του. Εἶχε μαντέψῃ τὰ πάντα. Περιορίσθηκε, λοιπὸν, νὰ τὸν ευχαριστήσῃ καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε τοῦ εἶπε:

— Νέε μου, ἡ τιμὴ τῆς ἀνεψιάς μου δρισκεῖται στὰ χέρια σας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ φερθῇτε ἀπέναντί της ὡς ἱππότης, ὅπως φερθήκατε καὶ πρὸ ὀλίγου, ἀντιμετωπίζοντας τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν ἐρθεῖ γιὰ νὰ με συλλάβουν.

Ὁ Γκιγιέρ γύρισε τότε τὸ ξίφος του καὶ φίλησε τὸ σταυρὸ ποὺ σχημάτιζε ἡ λαβὴ του.

— Τὸ ὀρκίζομαι στὴν τιμὴ μου, ἀπάντησε.

Ὁ ντὲ Βελύ πῆδησε κατόπιν σ' ἓνα ἄλογο καὶ ἔφυγε πρὸς τὸ μέρος τῆς Τούρ, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο πιστοὺς ὑπρέτες του.

— Εἶνε καιρὸς νὰ φύγουμε καὶ μεῖς, εἶπε τότε ὁ Γκιγιέρ στὴ νέα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ φέρουν ἐνισχύσεις καὶ ἄλ-

λά βασιλῆα ἔμπαιναν μέσα σ' αὐτό.

Ἀλλὰ στὸ δάσος τῆς Ρεζούλ βρέθηκαν ἀντιμέτωποι μ' ἓνα ἄλλο τμήμα τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ. Στὸν ἄνισο ἀγῶνα ποὺ ἐπακολούθησε, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Γκιγιέρ διασκορπίσθηκαν κι' ὁ ἴδιος ἔχασε κάθε ἐπαφὴ μαζί τους.

Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν πῶς, σὲ μιὰ στιγμή, ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του τὴν ἀγαπημένην του Γκιγιέρ, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τώρα τὴν εἶχε κάμει γυναῖκα του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Γκιγιέρ ἔμεινε ἀπὸ κάποιοι χωρικοὶ πῶς ἡ Γκιγιέρ εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του, ποὺ τὴν σκότωσαν με τὸν πιὸ ἀγριὸ τρόπο.

Βυθίστηκε τότε σὲ μεγάλη λύπη. Καὶ δὲν ἐνοιῶθε πιά καμμιὰ διάθεσι γιὰ ν' ἀνασυγκροτήσῃ τὴς δυνάμεις του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα. Γιατί ὅλα τοῦ ἦσαν ἀδιάφορα, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶχε χάσει τὴν ἀγαπημένην του Γκιγιέρ.

Ἀρχισε, λοιπὸν, νὰ περιπλανᾶται ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ μόνο ἡ μεγάλη ἀγάπη ποὺ ἐνοιῶταν γι' αὐτὸν οἱ χωρικοὶ τὸν προστάτευε ἀπὸ τὴς καταδιώξεις τῶν ἐχθρῶν του. Ὁ ἴδιος δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ προφυλαχθῇ.

Ἀλλ' ἡ πληροφῶρὰ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ χωρικός γιὰ τὴν τύχη τῆς Γκιγιέρ δὲν ἦταν ἀληθινή. Καί, σὲ λίγο, τὲ πραγματικά ἐξελιχθήκαν δραματικάτα.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλῆα συνέλαβαν μιὰ μέρα τὸν Τάπ - Ντίρ, νομίζοντας πῶς ἦταν ὁ Γκιγιέρ. Καὶ κείνος δὲν ἀρνήθηκε, θέλοντας νὰ προσφέρῃ μιὰ στερεὴν ὑπηρεσίαν σὸ φίλο του.

Ὁ Τάπ - Ντίρ ἀγαποῦσε, ἄλλωστε, τὴν Γκιγιέρ, με τὴν ἀγνὴ καὶ ἀδολὴ ἀγάπη ποὺ ἐνοιῶταν κάποτε οἱ μεσαιωνικοὶ ἱππότες γιὰ τὴς γυναῖκες τῶν ὀνείρων τους. Κι' ἐπειδὴ εἶχε μάθει κι' αὐτὸς τὴν εἰδησιὰ γιὰ τὸ θάνατό της, δὲν ἐνοιῶθε πιά κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωή.

Ἡ ἐκτέλεσίς του ἐγίνε ἐπειτα ἀπὸ μερικές μέρες στὸ Μπορντώ.

Ἀλλ' ἡ Γκιγιέρ, ποὺ ζούσε κρυμμένη σ' ἓνα χωριό, νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἀντρά της, αὐτοκτόνησε κι' αὐτὴ, πίνοντας ἓνα δηλητήριο.

Ὅσο γιὰ τὸν Γκιγιέρ, ἔμαθε σὲ λίγο τὴν «ἐκτέλεσί» του στὸ Μπορντώ καὶ τὴν αὐτοκτονία τῆς Γκιγιέρ, ποὺ τὴν νόμιζε πεθαμένη ἀπὸ καιρὸ.

Σκεφθῆκε τότε πῶς τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἔμενε νὰ κάμῃ ἦταν νὰ πεθάνῃ κι' αὐτός.

Μερικές μέρες ἀργότερα, οἱ χωρικοὶ τοῦ Ρεζέ βρήκαν τὸ πτώμα του στὸ βάθος ἑνὸς βαράθρου.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ ἀνδρείου Γκιγιέρ, τῆς ὁμορφῆς Γκιγιέρ καὶ τοῦ πιστοῦ Τάπ - Ντίρ.

ENTZ TREMOYA

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΛΤΕ

Συνεχίζεται ἡ ἐπίδειξις μετὰ Γάλα Λανολίν τῆς νέας χονδρῆς

PERMANANT
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Πατησίων - Χαλκοκονδύλη 20
Τηλ. 54 - 287

πάρχουν δερματικές ασθένειες, που έχουν νευρική προέλευση;

Τὸ πράγμα φαίνεται περίεργο καὶ ὅμως δὲν εἶνε. Οἱ ἀσθένειες αὐτές, μάλιστα, παρουσιάζονται συνηθέστερα ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμαστε.

Ἀναρωτηθήκατε ποτὲ γιατί κοκκινίζουμε; Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶνε τόσο πολὺ συνηθισμένο, ὥστε δὲν τοῦ ἀποδίδουμε σημασία. Καὶ ὅμως ἓνα ἀξιοσημείωτο γεγονός ἡ μιὰ συγκίνησης (θυμὸς, χαρὰ, φόβος, ἐντροπή), ποὺ ἔχει ψυχικὴ προέλευσι, ἐκδηλώνεται με μιὰ διαστολὴ τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων τοῦ δέρματος.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει με ὅλες τὴς δυνατές συγκινήσεις, θυμὸ, λύπη κλπ. Κοκκινίζουμε τότε ἡ γινόμεστε κατακίτρινοι ἡ παθαίνουμε μιὰ ἀφθονὴ ἐφίδρωσι κλπ. Μερικά ἄτομα, ἐξ ἄλλου, ἀνατριχιάζουν ὅταν π. χ. ἀκούει ἓνα κομμάτι μουσικῆς ἡ ὅταν δοκιμάζουν μιὰ εὐχάριστη συγκίνηση, μιὰ ἐκπληξι κλπ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ὀρτίκωσις ἐπίσης, αὐτὸ τὸ περίεργο φαινόμενο, μπορεῖ νὰ προκληθῇ ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκίνηση. Πολλές φορές π. χ. παρουσιάσαν τὰ φαινόμενα αὐτῆς τῆς ἀσθένειας, βλέποντας τὸ γυιὸ τους ποὺ τὸν θεωροῦσαν νεκρὸ, νὰ ξαναγυρίσῃ ἀπὸ κάτω.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖ νὰ προκληθῇ ἕκζεμα. Αὐτὸ συμβαίνει π. χ. σὲ μερικές νέες ποὺ τὰ χάλασαν με τὸν ἀγαπημένο τους. Ἀναφέρεται ἐπίσης ἡ περίπτωση ἑνὸς νέου, ποὺ πάθαινε ἕκζεμα κατὰ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ ἐξετάσεις.

Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει, ἐξ ἄλλου, τὴς περιπτώσεις ἀνθρώπων ποὺ γίνονται φολακροὶ ἐπείτα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκίνηση.

Ὁ ἔρπης καὶ ἡ ἀκμή τοῦ προσώπου τέλος, ἀποτελοῦν πολλές φορές συνέπειες μιᾶς δυνατῆς αἰσθηματικῆς ἡ ὀποιασδήποτε ἄλλης στενωχίας.

Εἶνε ἀναμφισβήτητον, λοιπὸν, ὅτι οἱ ψυχικὲς συγκινήσεις μποροῦν νὰ προκαλέσουν δερματικές παθήσεις καὶ μάλιστα ἄρκετα σοβαρές.

Ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται αὐτὸ τὸ γεγονός; Ἡ ἐπιστημονικὴ τοῦ ἐξηγήσει εἶνε ἡ ἀκόλουθη:

Ἡ ψυχικὴ δραστηριότης ἐκδηλοῦται στὸν ἄνθρωπο διὰ τὴν τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος (ἐγκεφάλου καὶ νω-

Η στενή σχέση μεταξύ ἐγκεφάλου καὶ δέρματος

αίου μυελοῦ). Στὸ ἐμβρυον, λοιπὸν, τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα καὶ τὸ δερμὰ ἔχουν κοινὴ προέλευσι.

Ἔτσι ἐξηγοῦνται οἱ ψυχικὲς διαταραχὲς ὀργανικῆς προέλευσεως — ποὺ ἐμφανίζονται, δηλαδή, σὲ μιὰ ἐλαττωματικὴ διαμόρφωσι τοῦ ἐγκεφάλου — ὅπως εἶνε ἡ ἡλιθιότης, ἡ ἐκ γενετῆς ἐπιληψία κλπ. Οἱ διαταραχὲς αὐτές παρουσιάζονται ὅταν ἡ νευροεκτοδερμικὴ μεμβράνη, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ δημιουργηθῇ τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα καὶ τὸ δερμὰ εἶνε ἀτελὲς συγκροτημένη. Τὸ ἴδιο συμβαίνει ἐπίσης στὴς περιπτώσεις διανοητικῶν διαταραχῶν, ποὺ συνοδεύουν ὀρισμένες δερματικές ἀσθένειες, ὅπως τὴν πελλάγρα.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐξηγοῦνται, λοιπὸν, καὶ οἱ δερματικές ἀσθένειες, ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ διάφορες ψυχικὲς συγκινήσεις.

Σύμφωνα με τὴς νεώτερες ἐπιστημονικὲς θεωρίες, πολλὰς ἀπὸ τὴς χρόνιες δερματικές παθήσεις ὑποκαταστάσονται ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ὀρατὴν ἐκδήλωσι ψυχικῶν συγκινήσεων τῆς προσωπικότητος. Ἔτσι, τὸ δερμὰ εἶνε ἓνα εἶδος φωτογραφικῆς πλάκας τοῦ ὑποκυνεῖδου μας.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ, ὡσαύτως, ὅτι μόνον οἱ συναισθηματικὲς καταστάσεις καὶ ὅχι οἱ δια-ὀπτικές μπορεῖ νὰ ἔχουν ἐπί-ῖρασι στὸ δερμὰ. Μιὰ σκέψις, μιὰ ἀνάμνησις κλπ. δὲν μποροῦν νὰ προκαλέσουν μιὰ δερματικὴ ἀντίδρασι ἢ παθῶσι παρὰ μόνον ἀν συνοδεύονται ἀπὸ μιὰ συγκίνηση: χαρὰ, φόβος, ἐπιθυμία, θυμὸ κλπ.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ, ὡσαύτως, ὅτι μόνον οἱ συναισθηματικὲς καταστάσεις καὶ ὅχι οἱ δια-ὀπτικές μπορεῖ νὰ ἔχουν ἐπί-ῖρασι στὸ δερμὰ. Μιὰ σκέψις, μιὰ ἀνάμνησις κλπ. δὲν μποροῦν νὰ προκαλέσουν μιὰ δερματικὴ ἀντίδρασι ἢ παθῶσι παρὰ μόνον ἀν συνοδεύονται ἀπὸ μιὰ συγκίνηση: χαρὰ, φόβος, ἐπιθυμία, θυμὸ κλπ.

Τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ τὸ δερμὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἴδιο ἱστό: τὸ ἐκτοδερμ. Τὸ ἐμβρυον ἔχει ἀπὸ μερικές ἡμέρες ἓνα σῶμα ἐνὸς φασολιοῦ (1). Ἐπείτα ἀπὸ μερικές ἡμέρες ἀκόμη τὸ κοιλίωμα ποὺ βρίσκεται στὴ μέση περίου γίνεται βαθύτερο (2). Τὰ χεῖλη τοῦ κλεισίου κατόπιν καὶ σχηματίζουν ἓνα εἶδος ἀνεξαρτήτου ἀγωγοῦ (3). Ἀπ' αὐτὸν θὰ προκύψουν ὕστερὰ τὸ δερμὰ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ὁ ἐγκεφαλὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἔτσι τὸ δερμὰ καὶ ὁ ἐγκεφαλὸς εἶνε ἓνα εἶδος «ἰδιδωμῶν ἀδελφῶν».

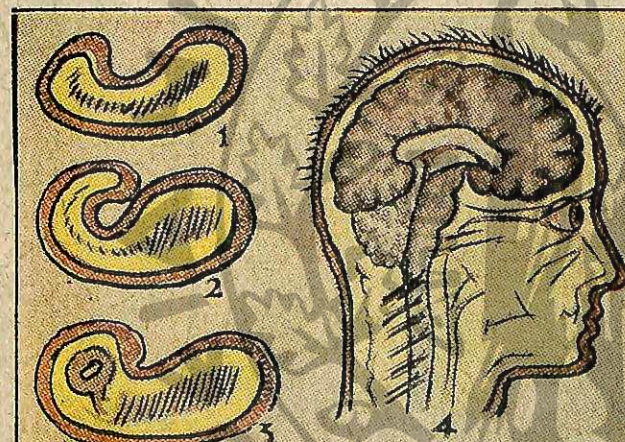

Ἡ ἀνατομία τοῦ σώματός μας ἐξηγεῖ τὴς στενὲς σχέσεις ποὺ ὑπάρχουν μεταξὺ τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος (ἐγκεφάλου) καὶ τοῦ δερμάτος. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ δερμάτος δὲν διακατακρίνεται ἀπὸ μικροσκοπικὰ αἰσθητήρια ὄργανα, ποὺ μᾶς πληροφοροῦν ἂν ἓνα σῶμα εἶνε θερμὸ - ψυχρὸ, στερεὸ κλπ. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὄργανα ξεκινοῦν πολυπλοκοὶ διακλαδωθεῖς νευρῶν ποὺ φθάνουν στὸ ὠτιαστικὸ μυελὸ καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ συγκοινωνοῦν με τὸν ἐγκεφαλὸ. Ἔτσι τὸ δερμὰ εἶνε ἓνα ἀληθινὸ αἰσθητήριον ὄργανο, ὅπως καὶ τὸ αὐτὸ ἡ τὸ μάτι.

Ἀλλὰ, στὴν πραγματικότητα, ἐλάχιστες μόνον διανοητικὲς καταστάσεις δὲν συνοδεύονται ἀπὸ κάποια συγκίνηση. Σὲ τροπὸν ὥστε, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁλόκληρη ἡ ψυχικὴ δραστηριότης μας ἀντικατοπτρίζεται πᾶνω στὸ δερμὰ. Οἱ δια-ὀπτικὲς ψυχικὲς συγκινήσεις προκαλοῦν τὰ γνωστὰ φαινόμενα τῆς ἀκρότητας, τοῦ ἐρυθρήματος, τῆς λευκανσεως ἡ τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν κλπ. Ἀντίθετα, τὰ ἀπώθημενα συναισθήματα, οἱ κρυφὲς ἐπιθυμίες μας κλπ. μποροῦν νὰ προκαλέσουν δερματικές παθήσεις με βραδεία ἐξέλιξι, ὅπως τὸ χροῖον ἕκζεμα, τὴν ψωρίασι κλπ.

Τὰ συμπεράσματα ποὺ προκύπτουν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπιστημονικὴ θεωρία εἶνε προφανή. Ὁρισμένες δερματικές παθήσεις, ἐκείνες, δηλαδή, ποὺ ἔχουν νευρικὴ προέλευσι, μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν με μιὰ ψυχονευρικὴ ἀγωγή, ὅπως καὶ οἱ ψυχικὲς ἀσθένειες. Μερικὰ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ἐπιστημονικοὺς θεραπεύουν π. χ. τοὺς κισσοὺς ἡ τὸ ἕκζεμα με ἀπλή ὑποβολή. Ἄλλοι καταφεύγουν στὸν ὑπνωτισμὸ ἡ χρησιμοποιοῦν ψυχαναλυτικὲς μεθόδους.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομισθῇ ὅτι ὅλες οἱ δερματικές παθήσεις μποροῦν νὰ θεραπευθοῦν με παρόμοια μέσα.

Τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ τὸ δερμὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἴδιο ἱστό: τὸ ἐκτοδερμ. Τὸ ἐμβρυον ἔχει ἀπὸ μερικές ἡμέρες ἓνα σῶμα ἐνὸς φασολιοῦ (1). Ἐπείτα ἀπὸ μερικές ἡμέρες ἀκόμη τὸ κοιλίωμα ποὺ βρίσκεται στὴ μέση περίου γίνεται βαθύτερο (2). Τὰ χεῖλη τοῦ κλεισίου κατόπιν καὶ σχηματίζουν ἓνα εἶδος ἀνεξαρτήτου ἀγωγοῦ (3). Ἀπ' αὐτὸν θὰ προκύψουν ὕστερὰ τὸ δερμὰ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ὁ ἐγκεφαλὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἔτσι τὸ δερμὰ καὶ ὁ ἐγκεφαλὸς εἶνε ἓνα εἶδος «ἰδιδωμῶν ἀδελφῶν».

ρο, για να μη θεωρηθείς και φορτικός. Το ότι σε ξέχασε, αυτό βέβαια δεν μειώνει τη δική σου αξιοπρέπεια, παρά μόνο την ιδιαν εκθέτει. Ήρεμισε λοιπόν.

Β ο υ β ο μ ο ν ο π α τ ι, Πάτρας: Δεν ξέρω βέβαια, τι γνώμη είχε ο συνάδελφός μου στη σελίδα αυτή, σχετικά με την ορθογραφία των αλληλογραφιών και γι' αυτό δεν μπορώ να πω τίποτε για λογαριασμό του. Όσο για μένα, ποτέ φυσικά δεν θα είχα την αξίωση οι επιστολογράφοί μου να νάνε... πτυχιούχοι του Πανεπιστημίου και συμφωνώ μαζί σου, ότι δεν μπορούμε να κρίνουμε τον αληθινό χαρακτήρα των συνανθρώπων μας από το αν ξέρουν ή όχι ορθογραφία. Ίσως ο άλλοτε συνεργάτης μας να έλεγε να κρίνουμε, όπως το συνηθίζει συχνά και μάλιστα όταν προκληθείται.

Ο. Χ α τ ζ... 'Ανθήκη, νομίζω κι' εγώ, ότι δεν φέρθηκες με το να βρεθείς ανάμεσα σε δυο κοπέλλες και να εκδηλώσεις διαδοχικά και στις δυο την συμπάθειά σου. Ήταν όμως επιπολαιότητα σου αυτό — πρέπει να το παραδεχτείς. Αλλάς οι δουλειές, φίλτατε, γίνονται με τάκτ, με νοούστο, ακόμη προπάντων δε αφού προηγουμένως ζήτησης μέσα σου την ειλικρίνεια και σημασία των αισθημάτων σου διαθέσεων απέναντί μιας νέας.

Τίμιον έρασση 1506: Είμαι σύμφωνη μαζί σου πως έρω-

... μπορεί να υπάρχει παντού και πως στα χωριά είναι ειλικρινέστερος. Ίσως γιατί είναι και απλοϊκότερος. Μά γιατί τάχα ξεχωρίζει τους νέους εκεί ως ειλικρινείς και θεωρεί τα κορίτσια άσπαστα; 'Αν κρίνω απ' τη δική σου περίπτωση, πάλιν δεν νομίζω πως έχεις δίκαιο. 'Η κοπέλλα μπορεί για χίλιους άλλους λόγους να μην απαντά στην αλληλογραφία σου, ακόμη και αν σε αγαπά. Γι' αυτό αντί να ρωτάς έμας για την αιτία, φρόντισε κατά κάποιον τρόπο να εξακριβώσεις απ' την ίδια το λόγο.

Ε ί λ ι κ ρ ι ν ή: Συμβαίνει αυτό καιμιά φορά φίλε μου. Δηλαδή από επιπολαιότητα, είτε παραιενία τα κορίτσια να μην ακούονται στην ησυχία και αληθινή αγάπη που τους προσφέρει ένας άντρας και να γυρεύουν μεγαλύτερη ικανοποίηση αλλού. Μά όταν την πάθουν από τρίτον και απογοητευθούν, τότε ξαναγυρίζουν στον πρώτο — όπως συνέβη και στη δική σου περίπτωση. Τώρα βέβαια δεν φταίς εσύ που δεν μπορείς να ξεναδεχτείς την μετανοημένη πρώτη σου φίλη, αφού στο μεταξύ γνωρίστηκες με μία καλύτερη και αξιωτέρη της και που σε καταλαβαίνει. Αυτό, εξήγησε το, απλά και χωρίς χαιρεκακία στην πρώτη και κάμε την να καταλάβει ότι και για λόγους αξιοπρέπειας δεν πρέπει να έπιμενη πιά. 'Επρεπε να είχε υπ' όψει της εγκαρσίως την παροι-

μία: «Στερνή μου γνώσι να σ' είχα πρώτα».

Μ ι κ ρ ή ν ά π α τ η μ έ ν η ν: Μά, καλό μου κορίτσι, η αφέλεια σου είναι καταπληκτική, να μου ζητάς να μαντέψω και να σου αποκριθώ αν αυτό που σου είπε η αδελφή του φίλου σου, ότι έχει άλλες φίλενάδες είναι άραγε αλήθεια ή σου τ'ό λείει σκόπιμα για να σε χωρίσει απ' αυτόν. Με ποιο τρόπο να εξακριβώσω εγώ ένα τέτοιο πράγμα; Και άπορώ ακόμη περισσότερο μαζί σου που κάθεται και βασανίζεται με τις αμφιβολίες σου ενώ μπορούσες πολύ εύκαιρότερα να εξακριβώσεις την κατάσταση προκαλώντας μίαν εξέγηση του ίδιου σου του φίλου.

Α β ε λ φ ο υ ς Χ α λ ή: Το σταυρωμένο σας παραδόθηκε στον αρμόδιο συντάκτη μας και αν κριθέ άρτιο θα το δημοσιεύσουμε.

Β ο υ β ο μ ο ν ο π α τ ι, Πάτρας: Είπε αληθινά συγκινητικό το γεγονός ότι η θύμησι της παιδικής σου γνωριμίας απ' το σχολείο ζύγνησε μέσα στην καρδιά σου ένα ευγενικό αίσθημα για τη χαριτωμένη σήμερα κοπέλλα. Το ασημένιο σωματικό σου μειονέκτημα ως μη σε κάνει διατακτικό να της εκμυστηρεύεις το αίσθημα που σου εμπνέει. 'Οφείλεις όμως προκαταβολικά να προσέξεις και να εξακριβώσεις μήπως η νέα έχει συνάψει έκτοτε κανένα σύνδεσμο, οπότε βέβαια θα σου άνηθή. 'Εχε το υπ' όψιν σου αυτό το ενδεχόμενο. Και μην φανταστείς ότι σε απομακρύνει για το μικρό σου ελάττωμα.

Ε ω σ φ ό ρ ο ν, Ένταθα: Και σό, φίλτατε, δεν χρειάζεται να βασανίζεσαι με την άκωμία και την επιφυλακτικότητα σου προκειμένου να εκφράσεις στην νέα το αίσθημα που σου προσέζησε. Με θάρρος, που φυσικά δεν πρέπει να γίνει πρόκληση, και με ειλικρίνεια να της εξηγήσεις ότι πραγματικά αισθάνεσαι. 'Αλλά αυτό βέβαια θα το κάμεις αφού προηγουμένως σταθμίσεις μόνος σου τις βαθύτερες διαθέσεις σου και πειστής ότι το αίσθημα σου δεν είναι ένα απλό καρπύσιο ή επιπολαιός αισθησιασμός από τους συνηθισμένους των νέων.

Α ε υ κ δ Α ρ α π α κ ι, Θεσσαλονίκη: Νομίζω, παιδί μου, πως ίσως δεν θάρρεπε να υποχωρήσεις γιατί η ενδοτικότητα σου άκριβώς αυτή μπορεί να τον κάνει περισσότερο απαιτητικό και άπληστο άργότερα, οπότε και η αληθινή του αγάπη να γίνει παρανόημα της παράφορης επιθυμίας του με πιθανό αποτέλεσμα να καταντήσει μοιραίο θύμα. Γι' αυτό, πριν εκτεθείς περισσότερο φρόντισε να σιγουρευτείς καλύτερα για το μέτρο της ειλικρίνειας του και πείσε τον, αν αληθινά σε αγαπά, να ακολουθήσει το μόνο νόμιμο δρόμο που χρειάζεται για να ικανοποιήσει τους πόθους του. Όλα τ' άλλα είναι παραπειστικά και επιφύλα, οσισδήποτε κι' αν φαίνονται ευάριστα κάτω απ' τη μαγεία ενός φίλου.

Κ ο λ α σ μ έ ν η ν ά γ α π η ν: Είπε φοικτό αυτό που μου έμπιστεύεσαι ώστε δεν τολμά ούτε να το συζητήσει. Ένώσω είναι άκόμα καιρός και η προμερή αυτή περιπέτεια δεν σου έχει βολώσει το λογικό και τυφλώσει τα μάτια πρέπει εξαπατημένος ν' απομακρυνθείς από το περιβάλλον σου και ν' ακούσεις όχι μόνον τη φωνή της συνειδήσεώς σου αλλά και το βιολογικό νόμου την προσαγή για να προλάβεις όποιοδήποτε τρομερό ενδεχόμενο.

Β έ ρ θ α ν Α.: Το γράμμα σου, αγαπητό μου κορίτσι, μου προένησε την αγαθέτερη έντυπωσι για τα ύψηλα αισθήματα που μαρτυρεί πως έχεις. Συγχρόνως αισθανθήκα βαρεία αγανάκτησι για τη στάσι εκείνης που ασφαλώς δεν έχει καρδιά. Όπωςδήποτε φρονά πως είσαι υπερβολική στην ευάθεια σου αυτή, που τίποτε δεν μαζί σου ότι πρέπει κατά οποιονδήποτε τρόπο ν' αποκαταστής μανιέρο θά είναι να έχεις τη χειρότερη απογοήτευση. 'Αφού την εξακαταδικασμένη στη σιωπή και μένει με τον καλό σου πατέρα

παρηγορία και στήριγμά του.

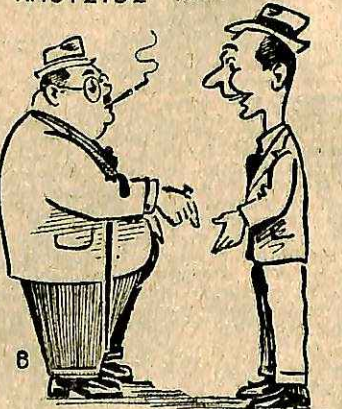
Μ ε θ υ σ μ έ ν ο ά η δ ό ν ι, Σωζών — Μακεδονίας: Καλέ μου άνθρωπε, αν αληθινά την αγαπάς δε χρειάζεται να σου πω εγώ πως θα φερθείς και μας φαίνεται περιεργο πως είσαι διατεθειμένος έτσι ωμα ανά της δώσης κλωταίω, έπειδή η κοπέλλα, πολύ δικαιολογημένα, φοβάται να εκτεθεί σε βόλτες μαζί σου λόγω του στενού έκει περιβάλλοντος. 'Αν το αίσθημά σας είναι ειλικρινές και άμοιβαίο θά βρήτε και οι δυο τρόπο και να εξηγηθείτε και να ρυθμίσετε τα του δεσμού σας.

Κ ό κ κ ι ν ο τ ρ ι α ν τ ά φ υ λ λ ο: Δέ χωρεί αμφιβολία ότι προκειμένου για το μέλλον σου όφείλεις, χωρίς πολλούς ενδοιασμούς, έφ' όσον από μέρους σου δεν βλέπω σοβαρές αντίρρήσεις, να δεχτείς το συνοικείο που σου προτείνουν και εγκρίνουν κι' οι γονείς σου. Όσο για τον 'Αλχη, το γεγονός ότι ενώ είσαστε συνδεδεμένοι, συστηματικά αυτός έχει ξεμυαλιστεί με μία κυρία, ένεα άρκετο για να σε πείσει ότι μόνο από καρπύσιο αίσθηματικό τ'ά έχει φτιάσει μαζί σου.

Π ρ ά σ ι ν ο ν Ι π π ό τ η ν, Πειραιά: 'Αληθινά, πολύ παράξενη μου φαίνεται η περίπτωση σου: Έστε — όπως μου γράφετε — μία συντροφιά τρεις νέοι κι' έπειδή ο ένας από σας τ'ά χάλασε με την καλή του, σας πιέζει τους άλλους δυο να την περιφρονήσετε κι' έσείς και να μη της ξαναμιλήσετε. Με ρωτάτε δε τί πρέπει να κάνετε. Τι να σου πω, φίλε μου. Κατ' αρχήν, η αξίωσις του φίλου σου είναι βέβαια αυθαίρετη. 'Εξαρτάται όμως από σας να διαλέξετε: 'Αν θέλετε να μην κακοκαρδίσετε το φίλο σας ή να μη στερήσετε την κοπέλλα από τη συμπάθειά σας, ζήτημα προσωπικό σας άπολύτως, όπως βλέπετε.

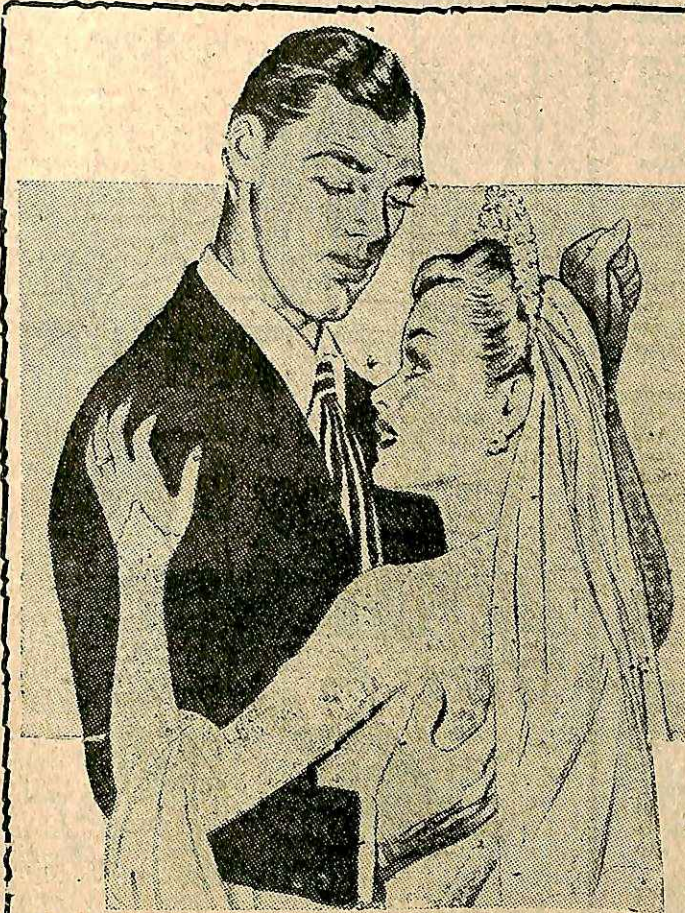
ΕΡΗ

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΣ

Και τα παπούτσια μας κι' οι δυο με CAMEL τα γυαλίζουμε

ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

άργουν να ξεπάσουν... 'Ο αντίκτυπος είναι άμεσος στην αγάπη τους, που υφίσταται ένα σωρό διακυμάνσεις και από το ξενιθι κατέρχεται πολλές φορές στο απόλυτο μηδέν για να ξαναπαρή άμεσως έπειτα την ανιούσα. Όπωςδήποτε θα είναι εύχρημα για τους δυο συζύγους αν η αγάπη τους μπορούσε να παρμενίμ μ' έναν τρόπο κάπως σταθερό κατά το τέλος του πρώτου έτους στο έπιπεδο μεταξύ θερμής και χλιαρής...

Από το πρώτο ως τα πέντε χρόνια

Η περίοδος αυτή είναι συνήθως αρκετά ευτυχημένη για τα άντρώνα που δεν τ'α χωρίζει ένα άγεφυρωτό χάσμα. 'Η φλόγα της αγάπης δεν είναι, βέβαια η ίδια. 'Αλλά από τ' άλλο μέρος, οι δυο συζύγοι έχουν κάμει ένα μεγάλο βήμα προς την άμοιβία κατανόηση. Έχουν άρχισει να καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλον και έχουν άμβλυνθή οι μεταξύ των διαφορές. Έχουν γίνει, δηλαδή εκείνο που άποκαλούμε ένα ταιριασμένο άντρώνο. Οι φιλονεικίες δεν λείπουν, αλλά περιστρέφονται συνήθως σε διάφορα άλλα ζητήματα και είναι άδοχτες με την αγάπη. Γι'αυτή η περίοδος έχει σωφρονίσει τους δυο συζύγους και ταυτόχρονα έχει περιορίσει κατά πολύ τα φτερά της φαντασίας των. Αν δεν τ'ά εχη κούφι ολότελα...

Όστόσο, αυτή η άρμονία δεν είναι άπληλαγμένη από κινδύνους. Κατά το τέλος της πενταετίας εμφανίζεται συνήθως η πρώτη μεγάλη κρίσι που έχει την αιτία της στη μείωσι της αγάπης.

Ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος από ό,τι συνήθως φανταζόμαστε. Οι δυο συζύγοι δεν νοιώθουν πια την ίδια όρμη όπως πριν για να ριχτούν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Το κακό είναι όταν η μείωσις της αγάπης δεν είναι ταυτόχρονη και του ίδιου βαθμού και στους δυο. Είναι πιθανόν τότε ο ένας από τους δυο συζύγους — εκείνος στον όποιον η μείωσις της αγάπης προηγείται χρονολογικά ή είναι μεγαλύτερη — να ζήτηση έξω από το σπίτι του έναν τρόπο για να γεμίσει το «κενόν» που αισθάνεται μέσα στην ψυχή του.

Η ύπαρξις παιδιών μετριάζει σημαντικά τον κίνδυνο. 'Αλλά για τα άντρώνα που δεν έχουν παιδιά ο κίνδυνος είναι πάντοτε πολύ μεγάλος.

Από τα έξη ως τα δώδεκα χρόνια

Αν οι δυο συζύγοι κατορθώσουν να περάσουν αυτό το σκόπελο, η άρεμία και η γαλήνη ξαναγυρίζουν στη συζυγική έστία. Η ευτυχία του άντρώνου τοποθετείται τώρα σε μία καινούργια βάση. Οι δυο συζύγοι συνεννοούνται θωμάσια μετεξύ τους, βοηθούν ο ένας τον άλλον και έχουν τ'α αυτά όνειρα και τις αυτές βλέψεις. Η κοινωνική θέσις των τους άποσχολεϊ εξ άλλου, περισσότερο από πριν και τ'α οικονομικά προβλήματα παίζουν έναν πρωτεύοντα ρόλο.

Όστόσο, μία δεύτερη κρίσις μπορεί να εμφανισθί κατά την περίοδο αυτή. Όλα πηγαίνουν περίφημα, αλλά και άπελπιστικά μονότονα. Οι δυο συζύγοι δεν αισθάνονται συνήθως το βάρος αυτής της μονοτονίας. Κάποτε όμως, την βρίσκουν άνυποφορη. Και άνασπίζουν κάτι που θά μπορούσε να θέσι τέραμα ο' αυτή τη μονοτονία και πλκτική ζωή. 'Αντρες και γυναίκες κάνουν κομμάτι φορά κατά την έποχή αυτή χονδροειδή λάθη...

Από τα δώδεκα ως τα είκοσι επέντε χρόνια

Οι οικονομικοί δεσμοί έχουν γίνει πιο γεροί κατά την περίοδο αυτή. Το άντρώνο έπειτα από πολλούς άνδρες και προσπάθειες, έχει σταθεροποιήσει τη θέσι του και την οικονομική του κατάσταση.

Οι οικονομικοί δεσμοί έχουν γίνει πιο γεροί κατά την περίοδο αυτή. Το άντρώνο έπειτα από πολλούς άνδρες και προσπάθειες, έχει σταθεροποιήσει τη θέσι του και την οικονομική του κατάσταση.

Και άποβλέπει στο μέλλον με κάποια έμπιστοσύνη. Όστόσο, τα χρόνια περνούν. Και, στο πέρας των, άντρες και γυναίκες θέλουν να φαίνονται νέοι. Ένας πόθος ν' αντιδράσουν εναντίον του άνεπαυρόντου κακού που είναι τα νηράτια, τους κυριεύει τότε. Και παρουσιάζονται με τη μεγαλύτερη ευκολία...

Από τα είκοσι επέντε χρόνια και πέρα

Οι κινδύνοι έχουν περάσει πιά. Το θερμότερο της συζυγικής ευτυχίας άνεβαίνει σταθερά. Η αγάπη μεταβάλλεται σε έ μεγάλη σταγόνη και τουφερότητα. Και τ'α τελευταία χρόνια του άντρώνου κυλούν ήρεμα κι' ευτυχημένα...

Γιατί ο κίνδυνος στο γάμο, στη συμβίωσι γενικώς είναι στην αρχή. Σιγά σιγά με τα χρόνια κι' αν όδυσσ η αγάπη ανθίζει στις καρδιές των συζύγων ή φιλία. Κι' αυτή είναι τ'ι ε περισσότερες φορές περ όστερα, περ ό διαρκής απ' την αγάπη. Έπειτα, όταν περάσουν τα χρόνια κι' η διάθεσις για περιπέτειες λιγοστεύει. Και η ζωή των δυο συζύγων γίνεται ειρηνική γεμάτη γαλήνη και άμοιβαία κατανόηση.

Η θερμότητα της συζυγικής ευτυχίας

Οι τρεις σοβαρές κρίσεις της

Η αγάπη υφίσταται πολλές αλμομειώσεις ακόμη κι' όταν ο γάμος ήταν άποτέλεσμα ύπερφλογερύ έρωτος...

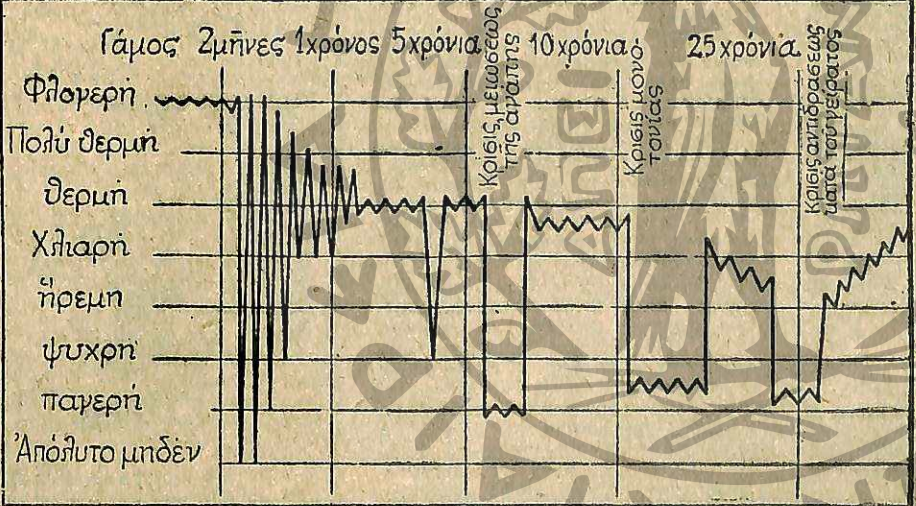
Ο Ι ΠΟΙΗΤΑΙ ύμνησαν την αιώνοτιότητα της αγάπης. 'Αλλά στη ζωή, η αγάπη υφίσταται άναριθμους αλμομειώσεις, που εμφανίζονται πιο έντονες. Όπως σ' ένα άντρώνο ακόμη κι' όταν ο γάμος ήταν άποτέλεσμα ενός φλογερύ και όρμητικού έρωτος. 'Αλλά ποιά είναι η θερμοκρασία της συζυγικής ευτυχίας ενός «μέσου» άνδρώνου κατά τη διάρκεια της ζωής του; Και ποιάς είναι οι διακυμάνσεις της άμοιβαίας αγάπης μεταξύ των δυο συζύγων; Να πως βλέπει την εξέλιξι της ο 'Αμερικανός ψυχολόγος όκτωρ Λάμπεθ, που υποσημαίνει επίσης τις τρεις σοβαρώτατες κρίσεις, που άπειλούν κάθε άντρώνο.

Κατά τους δυο πρώτους μήνες

Ο «μην του μέλιτος», ακόμη και στις πιο δύσκολες περιπτώσεις, διαρκεί συνήθως έφτα ή όκτώ εβδομάδες. 'Αλλά η πρώτη φλόγα ύποχωρεί σιγά σιγά... 'Η αγάπη μεταξύ των δυο συζύγων μπορεί να εξακολουθήσει να είναι πολύ θερμή ή άπλω θερμή. Δεν θά είναι όμως, φλογερή... Το θερμότερο πέφτει.

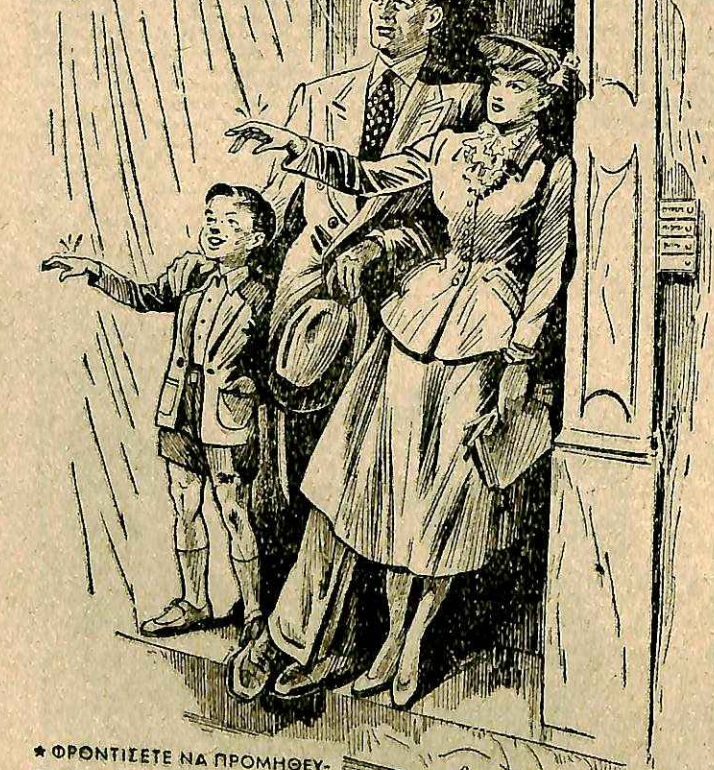
Κατά το πρώτο έτος

Η αγάπη μεταξύ των δυο συζύγων είναι ακόμη ίσως άρκετά θερμή. 'Αλλά, ο ουρανός της ευτυχίας των έχει πάψει από καιρό να είναι άνεφελος. Δυο έρωτευμένοι συζύγοι χάνουν για ένα διάστημα την προωπικότητα των. 'Αλλά η τάσις να την ξαναβρούν είναι άρκετά έντονη και στους δυο. Οι διαφωνίες άρχίζουν να εμφανίζονται αργά σιγά. Και οι κουνάδες δεν

Στον πίνακα αυτόν βλέπετε τις διακυμάνσεις της αγάπης μεταξύ των συζύγων...

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ έφθασε...

*ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΣΘΕ ΓΙΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ.

*ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΕΙΣ ΕΥΘΗΝΑΣ ΤΙΜΑΣ.

Αφροί Διαφοροδούλοι

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΟΒΩΜΑΣΤΕ τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος;

Πῶς ἐπιδροῦν στὸν
ὀργανισμό μας

Μὲ τὴν ἐλευσί τῶν χειμῶνος, τὸ ζήτημα τῶν ρευμάτων ξαναγίνεται ἐπικαίρο. Πρέπει νὰ τὰ φοβούμεθα ἢ ὄχι; Μερικοὶ ἄνθρωποι τὰ περιφρονοῦν τελείως. Ἄλλοι προφυλάσσονται ἀπ' αὐτὰ μέχρι σχολαστικότητος. Πού βρίσκεται ἡ ἀλήθεια;

Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ συγχέουμε τὴν ἀνανέωσι τοῦ ἀέρος ἐνὸς δωματίου κτλ. μὲ τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος. Ἡ ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος ἐνὸς κλειστοῦ χώρου εἶναι κάτι τὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητο. Ἄλλα δὲν πρέπει νὰ γίνεται ποτὲ μὲ τὴ δημιουργία ρευμάτων.

Ἡ ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος συνίσταται στὴν προοδευτικὴ εἰσαγωγή ὁροσπεροῦ ἀέρος μέσα σ' ἓνα κλειστό χώρο καὶ μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε ὁ εἰσερχόμενος ἀέρας ν' ἀναμιγνύεται μ' ἐκεῖνον τοῦ δωματίου καὶ νὰ παίρνῃ ἀμέσως τὴ θερμοκρασία του.

Τὸ ρεῦμα, ἀντίθετα, συνίσταται στὴν ἀπότομη καὶ βίαιη εἰσαγωγή ψυχροῦ ἀέρος μέσα σ' ἓνα δωμάτιο μὲ θερμὸν ἀέρα.

Ὁ συνθεστέρος τρόπος δημιουργίας ἐνὸς ρευμάτος εἶναι ὅταν ἀφίνουμε ἀνοιχτὰ δύο παράθυρα πού βρίσκονται τὸ ἓνα ἀπέναντι στοῦ ἄλλου, μέσα σ' ἓνα δωμάτιο. Ἡ ὅταν ἔχουμε ἀνοιχτὸ π.χ. τὸ παράθυρο καὶ ἀνοιζόμε ζαφνικά τὴν πόρτα, πού βρίσκεται ἀπέναντι.

Ἡ πόρτα δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συγκοινωνῇ μὲ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα. Μπορεῖ νὰ συγκοινωνῇ καὶ μὲ ἓνα ἄλλο δωμάτιο, μὲ τὸ διάδρομο κτλ., ὅπου ἡ θερμοκρασία εἶναι πιθανόν κατώτερη ἀπὸ ἐκείνη τοῦ δωματίου ὅπου βρισκόμαστε. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνούμε, ἄλλωστε, ὅτι οἱ τοῖχοι ἐνὸς δωματίου δὲν ἔχουν ὅλοι τὴν ἴδια θερμοκρασία. Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ τὸν ἀέρα τῶν διαφόρων δωματίων, πού δὲν ἔχουν ἐπίσης ὅλα τὴν ἴδια θερμοκρασία.

Ἀλλὰ τί γίνεται μὲ τὸ ρεῦμα; Ὁ εἰσερχόμενος ψυχρὸς ἀέρας δὲν προφτάνει ν' ἀποκτήσῃ τὴ θερμοκρασία τοῦ δωματίου κ' ἔτσι προκαλεῖται ἀπότομα καὶ αἰφνιδιαστικὰ τὸ σῶμα μας.

Ποῖες τώρα, μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ

συνέπειες γιὰ τὴν ὑγεία μας; Οἱ συνέπειες αὐτές μποροῦν νὰ συνοψισθοῦν σὲ μὴ μόνον: Τὸ ψυχρὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος προκαλεῖ μὴ ψύξι τοῦ σώματος μας εἴτε στὸ σύνολό του, εἴτε ἐνὸς μέρους του.

Γιατὶ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα δὲν μπορεῖ, χωρὶς κίνδυνο, νὰ περάσῃ ἀπότομα ἀπὸ μὴ ὠρισμένη θερμοκρασία σὲ μὴ ἄλλη.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἓνα ρεῦμα εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνο. Ἐκτός ἀπὸ τὸ ψυχρὸ πού μᾶς φέρνει, προκαλεῖ, ἐξ ἄλλου, μὴ ταχύτερη ἐξάτμιση ἰδρώτος λόγω τῆς ταχύτερης μετακινήσεως τῶν στρωμάτων τοῦ ἀέρος, πού προκαλεῖται κατὰ τὴν ὀρμητικὴ εἰσδοτὸ του μέσα σ' ἓνα κλειστὸ χώρο.

Ἄλλ' ἡ ἐξάτμισις τοῦ ἰδρώτος ἐπιφέρει μὴ σημαντικὴ πτώσι τῆς θερμοκρασίας στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δερμάτος. (Ὡς γνωστὸν, τὸ νερὸ γιὰ νὰ ἐξάτμισθῇ χρειάζεται θερμότητα. Στὴν προκειμένη περίπτωσι, ὁ ἰδρώτας δανείζεται θερμότητα ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ γι' αὐτὸ ἐπέρχεται πτώσις τῆς θερμοκρασίας). Ὁ κίνδυνος λοιπὸν εἶναι μεγαλύτερος ὅταν εἴμαστε ἰδρωμένοι. Ἡ ποσότης τοῦ ἰδρώτος πού ἐξάτμιζεται εἶναι τότε σημαντικὴ καὶ ἡ ψύξις μεγαλύτερη.

Συνθεστέρα, ἐκεῖνα πού προσβάλλονται πρωτίστως ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπότομη εἰσβολὴ ψυχροῦ ἀέρος εἶναι τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα. Πολὺς βρογχίτιδες καὶ πνευμονίαις ἔχουν τὴν προέλευσί τους σὲ παρόμοια ρεύματα. Καὶ τὰ 50% τῶν πλευριτίδων πού ἀποτελοῦν μὴν ἀληθινὴ μαστίγια τῆς νεανικῆς ηλικίας, ὀφείλονται σ' αὐτά.

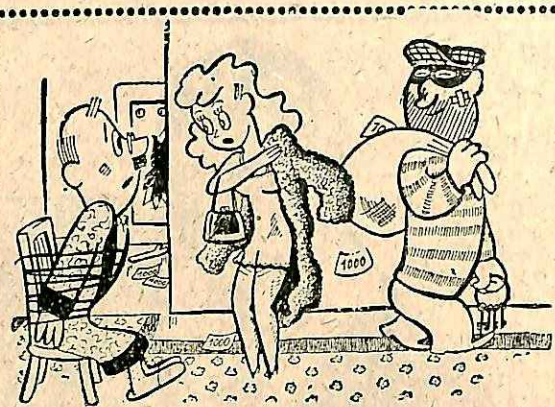
Τὸ ρεῦμα θίγει τὶς περισσότερες φορές ἓνα περιορισμένο μέρος τοῦ σώματος καὶ οἱ συνέπειες εἶναι λιγώτερο σοβαρές, μολοντὶ ἀρκετὰ ἐνοχλητικές. Ὅταν ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἐντοπιστεῖται στὸ κεφάλι, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἓνα ἐγκεφαλικὸ κατάρρου, ὅπως εἶναι τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα τοῦ κοινῶν συναχίου. Μερικοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἰδίως ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀραιὰ μᾶστια εἶναι ἰδιαίτερως εὐαίσθητοι σ' αὐτὲς τὶς προσβολές. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ρευμάτος μπορεῖ νὰ περιορισθῇ ἐπίσης στὸ μέτωπο καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ ψυχροῦ ἀέρος νὰ προκαλέσῃ τότε κεφαλαλγίες, πού εἶναι κάποτε ἐξαιρετικὰ ἐπίμονες καὶ ὀδυνηρές.

Ἐνα ψυχρὸ ρεῦμα ἀέρος μπορεῖ ἐξ ἄλλου νὰ προκαλέσῃ ἰσχυροὺς πονόδοντους, μυαλγίες στὸ λαιμὸ, τοὺς ὤμους, τοὺς βραχίονες ἢ τὸν θώρακα, νευραλγίες, πού ὀφείλονται στὸν ἐρεθισμὸ ἐνὸς νεύρου ἀπὸ τὸ κρύο κτλ. Εὐνοεῖ, τέλος, τοὺς ρευματισμούς, καθὼς καὶ ὠρισμένες μολυσματικὰς ἀσθένειες, ὅπως εἶναι ἡ γρίπη.

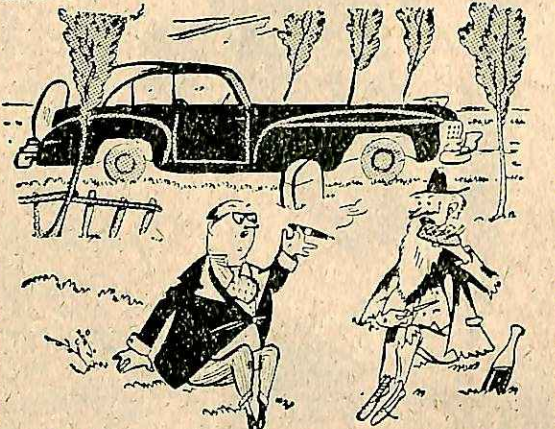
Πρέπει, λοιπὸν, νὰ μὴ ἀνανεώσουμε τὸν ἀέρα τῶν δωματίων μας; Κάθε ἄλλο. Ἀλλ' ἡ ἀνανέωσις αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται μὲ τρόπον ὥστε νὰ μὴ σχηματίζεται ρεῦμα.

Πολὺ καλύτερα εἶναι τὰ σύγχρονα συστήματα ἀνανεώσεως τοῦ ἀέρος, πού συνίστανται στὴν ὑπαρξὶ μικρῶν ἀνοιγμάτων κοντὰ στὸ ταβάνι. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ ἀέρας κατεβαίνει σιγά-σιγά καὶ θερμαίνεται βαθμιαία.

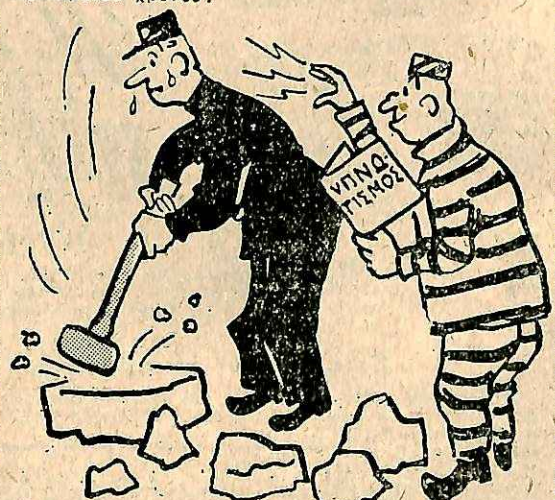
Οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος εἶναι, λοιπὸν, πραγματικοί. Δὲν πρέπει, ὡστόσο, νὰ υπερβάλλουμε τὴν βλαβερὴ ἐπίδρασι τῶν ρευμάτων, οὔτε ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος νὰ τὰ καταφρονούμε γιὰ λόγους ἐπιδείξεως. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ὁ φόβος τῶν ρευμάτων μπορεῖ νὰ καταλήξῃ σὲ ἀληθινὴ ψύχωση. Στὴν δεύτερη, εἶναι δυνατόν νὰ πληρώσωμε μὲ μὴ πνευμονία ἢ μὲ μὴ πλευρίτιδα τὴν ἐπιθυμία μας νὰ δεῖξωμε ὅτι εἴμαστε σκληραγωγούμενοι καὶ ὅτι δὲν φοβόμαστε τὸ κρύο.

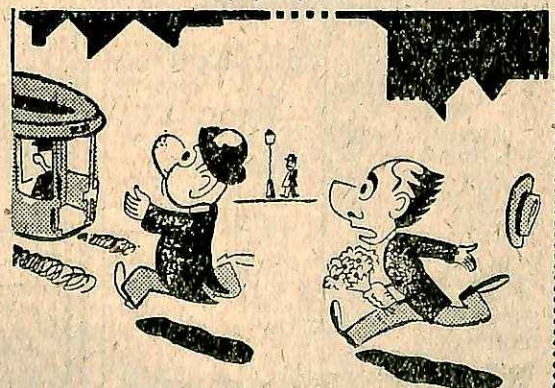
—Τί, φεύγεις μαζί του;
—Μία καὶ παίρνει ὅτι μὲ κρατοῦσε στὸ σπίτι αὐτό!...

—Κί' ἐγὼ γνώρισα δυσκολες στιγμές: Ὑπῆρξε ἐποχὴ πού ἀναγκάστηκα νὰ κράτησω αὐτοκίνητό μου περασμένου χρόνου!

Χωρὶς λόγια...

ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΣΤΙΓΜΗ

—Κύριε, κύριε!... Λαβάνω τὴν τιμὴ νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας!...

Μιά περίεργη ΕΡΩΤΙΚΗ ἀλληλογραφία

Ἀπὸ ἡμερησίᾳ ἐφημερίδα

Τὰ ἐρωτικά «πράγματα», ἔχουν φαίνεται πολὺ ἀπλουστευθῇ στὸν Καναδά. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἀποδεικνύει τὸ γεγονός ὅτι ὁ... δι' ἀλληλογραφίας ἔρωτος δὲν ἔχει καθιερωθῇ μόνο στὰ περιοδικὰ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς στήλες μίας ἀπὸ τὶς ἐγκυρότερες ἡμερησίαις ἐφημερίδες τοῦ Καναδά.

Πράγματι, ὁ «Ἡμερησίος Κήρυξ» τὸ Μόντρεαλ, ἔχει καθιερώσει τὴν «Προσωπικὴ στήλη», ὅπως τὴν τιτολοφορεῖ. Σ' αὐτὴν, ὡς εἶδος μικρῶν ἀγγελιῶν, δημοσιεύονται καθημερινὰ προσκληθεῖς ἀνυπόγραφτοι ἀνυπόγραφτοι καὶ ἀντιστοίχως, γιὰ πρόσκαιρη συντροφιά καὶ διασκέδασι.

Ἡ περίεργη καὶ μοναδικὴ αὐτὴ στήλη ἔχει καθιερωθῇ ἔδω καὶ δέκα χρόνια. Μερικὲς ἀπὸ τὶς «ἐρωτικὲς ἀγγελίες» ἔχουν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Δὲν ἔχουν ὅμως καθόλου τὸν χαρακτήρα ἀγγελιῶν συνοικεσίου καὶ τὸνίζουσιν ἰδιαίτερως, τοῦλάχιστον ὅπως δημοσιεύονται, ὅτι ἀποκλείουσιν τὸν... γάμο. Ἡ διατύπωσις τους εἶναι ἀρκετὰ περίεργη. Μερικὰ παραδείγματα δείχνουν τὸ πνεῦμα πού τὶς διέπει. Μία ἀπ' αὐτὲς λ.χ. ἀναφέρει:

«Ἀξιαγάπητος ἐργένης ζητεῖ τὴν συντροφία ἀγαμῆς ἢ χήρας, τοῦ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ γάμο καὶ μπορεῖ... νὰ βγαίῃ ἐξω ἐλεύθερα».

Μιά δεύτερη ὁμιλεῖ γιὰ «ἐγκαταλειμμένη σύζυγο, οικονομικὰ ἀνεξαρτήτη, πού θὰ ἐκτιμῶσε ἰδιαίτερως τὴν συντροφία ἐνός... συμπαιδικῶν ἀνδρός».

Καὶ μὴ τρίτη προέρχεται ἀπὸ δυναμικὴ μὲ ἀνοιχτὸ ἐμπρὸς τῆς τὸ μέλλον «φιλοστοργη-κοτελλὰ, πού ἐργάζεται ὡς ὑπάλληλος καὶ ἀναζητεῖ ἓνα τζέντλεμαν», ἱππότη τῶν ρωμαντικῶν τῆς ὀνειρώσεως!

Ἡ θλιμμένη χήρα ἐμφανίζεται μὲ «τὴν καρδίᾳ ραγισμένη ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μὲ ἄλλον πού ἡ Μοῖρα θὰ τοῦ εἶναι... εὐμενέστερη». Ὁ πασοδῆποτε θεωρεῖ ἀπαραίτητο κατὰ τὴν πρώτη συνάντησι μὲ τὸν καλούμενο ἀγνωστὸ ἀντικαταστάτη, νὰ δοθοῦν μερικὲς ἀμοιβαί... ἐξηγηταί.

Ἀπὸ τὴν «Προσωπικὴ» Στήλη δὲν λείπουν ἀκόμη οὔτε οἱ

ΕΡΑ ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἰατρὸς Γυναικολόγος
Διαθερμιαί.
Ζωοδόχου Πηγῆς 82.
Τηλέφ. 62-027.
Δέχεται 4—7 μ. μ.

ΜΟΔΕΣ ΜΕΡΩ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ - ΤΑΓΙΕΡ - ΠΑΛΤΑ
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 21— Τηλ. 28.827

ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΚΡΕΠ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 ΠΡΟΚΡΑΤΟΣ ΓΟΝΙΑ

νέοι «πὸ πιεζόμενοι ἀπὸ χρέη θὰ ἦσαν διατεθειμένοι νὰ προσφέρουν σὲ κυρίες τῆς συντροφίας τοὺς ἐπὶ τῇ ἀμέσῳ καταβολῇ πενήντα δολλαρίων»!

Δὲν λείπουν ὅμως καὶ οἱ ἐντελῶς ἀντίθετοι πού ἀπὸ τὴν οἰκτρὴ πεζότητα τῶν προηγουμένων περνοῦν στὰ σύννεφα τοῦ πλατωνισμοῦ: «Τζέντλεμαν πού ἀγαπᾷ τὴ μουσικὴ καὶ ἰδιαίτερως τὶς παλῆς καντάδες, πού ξέρει καὶ νὰ τὶς παίξῃ, ἐπιθυμῶ... μουσικὰ βράδια μὲ εὐχαρίστη κυρία πού νὰ ἔχῃ τὶς ἰδίες προτιμήσεις καὶ νὰ διαθέτῃ δικὸ τῆς πιάνο».

Πῶς περίεργες, ἐν τούτοις, καὶ ἀληθινὰ γιὰ γέλια εἶναι αἱ ἀγγελίες τῶν ἐμμένων συνεπειῶν μερικῶν ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς αὐτὲς προσκλήσεις.

Ἔτσι, μὴ ἀγγεῖλι ἀναφέρει: «Εἰδοποιεῖται ἡ κυρία πού ἔφυγε χθὲς Παρασκευῇ ἀπόγευμα ἐσπευσμένως ἀπὸ ἓνα διαμερίσμα, ὅτι ἔδεχασε ἐκεῖ τὸ... κόκκινον τυρμπάν πού φοροῦσε στὸ κεφάλι»!

Μιά δεύτερη ἀναφέρει: «Ἡ ἐντιμὴ κυρία εἰδοποιεῖ τὸν σεβαστὸν φίλον πού τὴν ἐπισκέφθηκε τὴν Κυριακὴν, νὰ περάσῃ νὰ πάρῃ τὰ... τεχνητὰ δόντια πού ἔδεχασε στὸ τραπέζι τῆς»!

Καὶ μὴ τρίτη: «Ἡ Ροβέρτα καὶ ἡ Μαρία εἰδοποιοῦν ὅτι δὲν προκειται νὰ πληρώσουν ἄλλη φορὰ... ἐρωτικὴ ἀγγελία. Ἀρκετὰ σὰς ἐγνωρίσαν»!

Φαίνεται ὅτι οἱ δύο τελευταῖες κυρίες, «ἐπληρώσαν» ἀρκετὰ τὶς γνωριμίες τῆς «Προσωπικῆς Στήλης» καὶ ἔδωσαν μυαλό. Ὡστόσο, οἱ δημοσιεύσεις οὔτε μὴ μὲρα δὲν σταμάτησαν. Οἱ Καναδοὶ κί' αἱ Καναδίδες θεωροῦν ἀσφαλῶς πολὺ σκληρὴ τὴν μοναξιά καὶ δὲν παύουν νὰ ζητοῦν ἔστω καὶ τὴν πρόσκαιρὴ διὰ τοῦ τύπου γνωριμία καὶ συντροφία. Μὴ χειρότερα...

Τέλος, μὴ τετάρτη: «Ἡ Μίκη εἰδοποιεῖ τὸν κ. Ρ... νὰ τῆς πληρώσῃ τὰ σεχντῶν πού τῆς λέρωσε, ὕστερα ἀπ' τὴ φρικτὴ κρᾶσκατάνυξί τους»!

Πρὸς τὸν Οἶκον «ΟΡΕ»

Μετὰ ἐξάμηνον ἐκπαίδευσιν εἰς τὸν μοναδικὸν ἀνὰ τὸ πανελληνίον Οἶκον σας, ἀναλαμβάνω τὴν εἰς τὰ ἐργαστήριά μου κατάρτισιν τῶν μαθητῶν μου. Βασίζουσα τὴν διδασκαλίαν μου εἰς τὸ θαυμασιὸν καὶ εὐληπτικὸν σύστημά σας, τὸ ὁποῖον μὲ σφηνεῖαν καὶ ἐξαιρετικὴν εὐσυνειδητοῖαν διδάσκετε εἰς τὰς μαθητριάς σας, ὥστε νὰ καθίστανται αὐταὶ ἱκαναί, ἀποφοιτῶσαι ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου σας νὰ καταρτίζωσι τὰς μαθητριάς των τελείως εἰς τὴν τέχνην τῆς μοδίτσας.

Εἰς ἐνδειξιν τῶν ἀπείρων πρὸς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ Οἴκου «ΟΡΕ» εὐχαριστιῶν μου, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσω αὐτὰς καὶ δημοσίᾳ.

Μετὰ τιμῆς
ΑΛ. ΠΑΠΑΜΑΡΚΟΥ
Τελεόφοιτος Νομικῆς
Φιλολάου 105— Παγκράτι.
Ἀθῆναι — 25.10.1948

Τὸ κόλπο τοῦ Μάξ

Ὁ Μάξ ὀρκώθηκε ὁρθὸς μόλις ὁ ὑπὸ τῆς ἀνηγγεῖλι τῆς κ. Περνέτ, κί' ἔτρεξε πρόθυμα νὰ υποδεχθῇ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀγαπητοῦ τοῦ φίλου, πού εἶχε νὰ τὸν δῇ ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἐκεῖνος εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὅταν ὅμως ἀντίκρουσε τὴν κ. Περνέτ, ντυμένη σὰ μούρα, ὠπισθοχώρησε ἐντρομος.

—Τί; Μήπως... Μήπως... ψιθύρισε κάτωχρος.
—Ναί, ἀλλοῖμονο! ἀπάντησε ἡ κ. Περνέτ καὶ τὰ δάκρυα ὑψαίναν τὰ μάτια τῆς. Ὁ ἀντρας μου πέθανε ξαφνικά, μέσα σὲ λίγη ὥρα, ἀπὸ συγκοπή. Σὰς ἀγαπούσε, ξέρετε, πολὺ καὶ συχνὰ μοῦ μίλουσε γιὰ σὰς.

—Τὸν καυμένο τὸ Ζωρὲ! ψιθύρισε ὁ Μάξ, πού ἄρχισε κί' αὐτὸς νὰ κλαίῃ.

—Καὶ τώρα θάθελα νὰ σὰς παρακαλέσω γιὰ κάτι...
—Εἶμαι στίς διαταγές σας, ὡραία μου κυρία. Θὰ τὸ θεωρῶν μεγάλη μου εὐτυχία νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

Ἡ κ. Περνέτ σῶπασε μὴ στιγμή σὰν νὰ συγκεντρῶνε τὶς σκέψεις τῆς καὶ εἰπετα εἶπε:

—Ὁ ἀντρας μου εἶχε δανείσει ἔδω καὶ τρία χρόνια ἓνα μεγάλο ποσὸν στὸν τραπεζίτη Βάσσερμαν, τὸν Ἑβραῖο, δῖχως νὰ πάρῃ καμμιά ἀπόδειξι. Ἀναγκάστηκε νὰ πᾶ νὰ τὸν βῶ καὶ νὰ τοῦ ζητήσω τὰ χρήματα. Μάταια ὅμως. Ἀρνεῖται τὰ πάντα. Σκέφθηκα λοιπὸν νὰ καταφύγῃ σὲ σὰς γιὰ νὰ με συμβουλευθετε τί πρέπει νὰ κάνω. Προσπαθήστε λοιπὸν νὰ βοηθῆτε κανένα μέσο γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσετε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ χρέος του.

—Ὁ ἀντρας μου! Ὁ ἀντρας μου! φώναξε κί' ἔπεσε πάνω στὸν καναπέ.
—Ὁ Μάξ δὲν δισκόταν πιά στὸ σαλόνι. Στὴ θέσι πού ἦταν τώρα ὁ Ζωρὲ! Ἀρχισε νὰ τριβῇ τὰ χέρια του καὶ νὰ τὴν

—Ἐχε χάρι, ρε Προκόπη, πού λυπᾶμαι τοὺς παραγωγούς, εἰδεμὴ, θὰ τᾶκοβα τὸ ἄτιμο!...

(Τοῦ Β Χριστοδουλῶ)

Τὸ ἄδελφον
ΠΟΥ ΜΕΤΕΒΑΙΝΕ
ΣΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ
ΤΗΣ ΑΓΟΝΙΑΣ

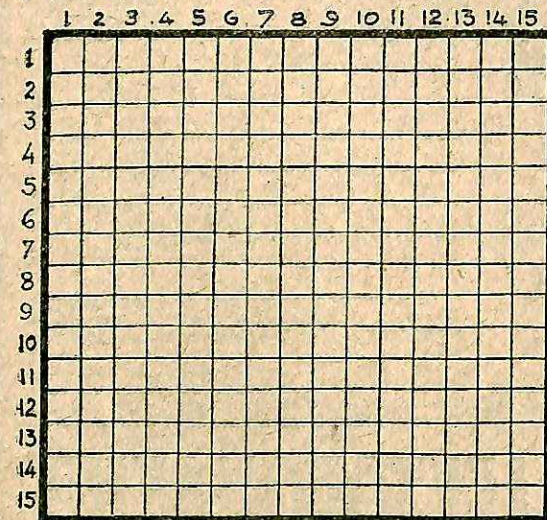
ΚΡΑΓΙΟΝ
ΠΥΡΙ ΑΘΗΝΕΣ
ΜΕΓΑΛΗΝ - ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ, ΑΒΛΑΒΕΣ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ:
Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΚΗΣ, ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 11
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 26-567

55

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Λευκό σταυρόλεξο

Το σκάδιο που συνοδεύει το σημειώμα μας σταυρόλεξο είναι καθώς βλέπετε, τελείως λευκό. Δεν πρόκειται δηλαδή μόνο να το συμπληρώσετε με λέξεις, αλλά και να βρείτε

ποια είναι τα τετραγωνίδια που πρέπει να μαυρίσετε.

Κατωτέρω σας δίνουμε όλες τις λέξεις κατά σειράν χρησιμοποίησής τους μέσα στο σταυρόλεξο. Προηγούνται όμως πάντα οι οριζόντιες και ακολουθούν οι κάθετες.

Το σκάδιο του σταυρόλεξου θα είναι, ως συνήθως, κανονικό και συμμετρικό.

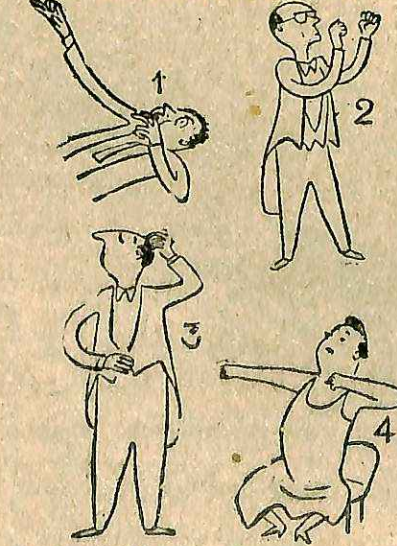
ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΣΙΩΝ — ΛΙΜΑ — ΤΑΒΛΙ — ΔΕΚΑ — ΓΙΑΝ — ΙΩΝ — ΜΕΛΑΝ — ΡΩΜΗ — ΠΑΝΑΜΑΣ — ΤΟΣΚΑ — ΑΝΑ — ΑΠΑΛΑ — ΑΛΑΣ — ΝΟΤΑ — ΚΙΝΑΣ — ΚΑΣΟΣ — ΟΜΟΣ — ΜΑΝΑ — ΑΡΕΝΑ — ΚΕΛ — ΑΣΤΗΡ — ΣΕΙΡΙΟΣ — ΔΕΙΑ — ΛΑΜΑΡ — ΒΙΟΣ — ΣΤΟΑ — ΝΑΟΣ — ΤΟΣΟΙ — ΚΥΜΑ — ΣΩΝ — ΛΙΣΤ — ΑΝΑΣ — ΟΣΚΑΡ — ΔΕΟΣ — ΕΡΙΣ — ΙΡΕΝ — ΚΑΝΩΝ — ΑΤΛΑ — ΠΑΛΑΜΑΣ — ΝΤΑΜΑ — ΑΣΟ — ΕΛΑΤΑ — ΕΝΑΣ — ΣΚΙΑ — ΒΟΛΑΝ — ΕΡΜΗΣ — ΑΜΑΝ — ΜΑΙΑ — ΛΙΓΝΑ — ΟΚΑ — ΟΡΝΙΣ — ΣΑΤΑΝΑΣ — ΜΠΑΡ — ΠΑΣΑΣ — ΒΟΛΗ — ΡΩΠΑ — ΤΡΙΣ — ΛΑΣΠΗ — ΧΗΝΑ — ΝΑΡΑ.

Α. ΜΠΑΛΗΣ

Τα μουσικά όργανα

Τα τέσσερα αυτά πρόσωπα του σκάδιου μας παίζουν το καθένα από ένα γνωστό μουσικό όργανο. Μπορείτε να βρείτε ποιο όργανο πρέπει να τοποθετήσετε στα χέρια του καθενός; Ε-

χοντας υπ' όψιν σας την κίνησή τους και την στάση των χεριών.

Και λίγη ιστορία

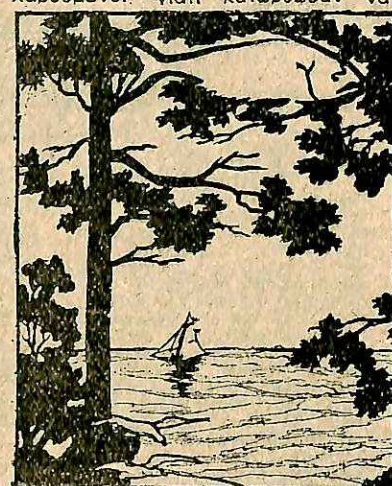
Για παρακάτω ιστορικά γεγονότα συνέθεσαν στις χρονολογίες που ακολουθούν. Αλλά η σειρά των χρονολογιών είναι ανακατεμένη. Μπορείτε να βρείτε ποια αντιστοιχεί σε κάθε γεγονός;

1) Πυρκαϊά της «Νορμανδίας». 2) Δολοφονία του Λίνκολν. 3) Παροιμία του Έδουαρδου Η'. 4) Θάνατος του Μεν. Νεπολεόντος. 5) Γέννησις των πενταδύμων του Καναδά. 6) Υπογραφή του Χάρτου του Ατλαντικού. 7) Πρώτη πτήσις των αδελφών Ράιτ. 8) Δολοφονία του αρχιδούκα φερδινάνδου. 9) Αιφνιδιαστική επίθεση της Ιαπωνίας κατά της Αμερικής. 10) Δολοφονία του Τρότσκι. 11) Πυρπόλησις του «Χίντεν-πούργκ».

α.) 17 Δεκεμβρίου 1903. β.) 28 Μαΐου 1934. γ.) 5 Μαΐου 1821. δ.) 7 Δεκεμβρίου 1941. ε.) 9 Αυγούστου 1942. ζ.) 14 Απριλίου 1865. η.) 28 Ιουνίου 1914. θ.) 20 Αυγούστου 1940. ι.) 6 Μαΐου 1937. ια.) 11 Δεκεμβρίου 1936.

Μαχητή εικόν

Οι φараδες αυτοί αναγυρίζουν στη βάση τους και είναι χαρούμενοι γιατί κατήρτησαν να

πιάσουν ένα εξαιρετικά μεγάλο ψάρι! Μήπως το βλέπετε πουθενά;

Πρόβλημα

«Ανδρες κυναικές ένδεκα και τὰ καρθέλια τέκα. Ο κάθε άνδρας κρατεί δύο μισά κάθε κυναική. (Πόσοι ήταν οι άνδρες και πόσες οι κυναικές;)

Τὰ αντίθετα

Βρίσκοντας λέξεις που θα έχουν την αντίθετη ακριβώς σημασία από τις κατωτέρω δημοσιευμένες, θα υπορέσετε να σχηματίσετε με τὰ άρκα τους γράμματα, διαβαζόμενα στη κανονική τους σειρά, κάτι που σάς είναι εξαιρετικά άγνωστο. Οι λέξεις των οποίων πρέπει να βρεθούν τὰ αντίθετα είναι οι εξής: 1) Δράστης. 2) Ταρανμένος. 3) Σεικνιά. 4) Κυνηγός. 5) Κατώτατος. 6) Καθαρίζω. 7) Πολλά. 8) Εύθραυτος.

Ερωτήσεις

1) Ποιο είναι το υδρόβιο εκείνο ζώο, που μεταφέρει πάνω του τὰ παιδιά του περιπού σαν το καγκουρού; 2) Μπορούν ποτέ οι άρκοι να παραγάγουν σιωπή; 3) Τι είδους ήταν η τριχά που συγκροτούσε το σπαθί πάνω απ' τὸ κεφάλι του Δαμοκλέους; 4) Ο Μαθουάλας ήταν ο μακροβιότερος άντρας που αναφέρεται η Αγία Γραφή. Ποιά ήταν η μακροβιότερη γυναίκα; Οι λύσεις στη σελ. 70

Το στοίχημα

Μιά φορά κι' έναν καιρό, τότε που τὰ ζώα μιλούσαν, ένας Σκαντζόχοιρος καθόταν στη λιακάδα και σιγανοτραγουδούσε. Έτσι χαιρόταν τὸν γαλάζιο οὐρανό, τὸν πράσινο κάμπο και τὸν κήπο τὸν γειτονικό με τὰ ραπανάκια.

Η γυναίκα του μέσα στο σπίτι φρόντιζε γιὰ τὸ νοικοκυριό της.

— Δεν πᾶν να δῶ ἂν τὰ ραπανάκια μου ἔγιναν; εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Σκαντζόχοιρος.

— Έτσι κι' ἔκαμε. Ἐκλείσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του κι' ἔφυγε. Εἶχε κάμει μερικά βήματα και ἦταν ἔτοιμος να περάσει ἕνα βήμα, που πίσω του πρᾶσιναν τὰ ραπανάκια, ὅταν ἔαφου βρέθηκε μπροστά στὸν κύρ' Λαγὸ.

Και αὐτός, κατὰ περιεργὴ σύμπτωση, ἔρχοταν να δῇ ἂν τὰ λάχανά του μεγαλώναν. Μόλις ὁ Σκαντζόχοιρος εἶδε τὸν Λαγὸ τὸν καλῆμέρισε με εὐγένεια.

Ο Λαγὸς ὅμως που ἔκανε τὸ μεγάλο, ὄχι μόνο δὲν τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό του, μὰ και τοῦ εἶπε περιγελαστικά:

— Τί γυρεύεις ἐδῶ;

— Κάνω περίπατο, λέει ὁ Σκαντζόχοιρος.

— Α, κάνεις περίπατο! Μὲ τὰ πόδια ὁμῶς που ἔχεις δὲν πιστεύω να πᾶς μακριά.

Τὸ χωράτο αὐτὸ ἐξώργισε τὸν Σκαντζόχοιρο.

— Ἐχει γούστο να πιστεύεις πὼς τρέχεις πῶ γρήγορα ἀπὸ μένα, λέει στὸ Λαγὸ.

— Αὐτὸ μὰς ἔλειπε! Βέβαια και τὸ πιστεύω!

— Θὰ μὲ ἐπιτρέψεις να πιστεύω τὸ ἀντίθετο, εἶπε ὁ Σκαντζόχοιρος. Στοιχηματίζω, ὅτι θέλεις.

— Ἀστείεςσαι! Εὐθὺ θὰ με περάσεις στὸ τρέξιμο, με τὰ ποδαράκια αὐτά; Ἄς εἶνε ὁμῶς, τρέχουμε. Τί στοίχημα βάζουμε;

— Ἐνα γεύμα.

— Σύμφωνα, εἶπε ὁ Λαγὸς και ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ.

— Ε! ὄχι τόσο βιαστικός! εἶπε ὁ Σκαντζόχοιρος. Θέλω πρώτα να πᾶω σπῆτι μου να προγευματίσω. Σὲ μισή ὥρα εἶμαι στὴ διάθεσί σου.

Καὶ ὁ Σκαντζόχοιρος ἔφυγε.

Ὅταν πῆγε στὸ σπίτι του ὁ Σκαντζόχοιρος φωνάζει τὴ γυναίκα του και τῆς λέει:

— Ἐλα, γυναίκα, ετοιμάσου και πηγαίνουμε.

— Τί τρέχει;

— Στοιχηματίσαμε με τὸ Λαγὸ ἕνα τραπέζι, να παραβῶ μαζί του στὸ τρέξιμο. Σὲ χρειάζομαι.

— Ἀχ Θε μου! φωνάζει ἡ γυναίκα τοῦ Σκαντζόχοιρου, τρελλαθῆκες, ἄντρα μου; Πῶς πιστεύεις πὼς θὰ τρέξης γρηγορότερα ἀπὸ τὸ Λαγὸ;

— Σώπαινε σὺ γυναίκα, λέει ὁ Σκαντζόχοιρος. Αὐτὸ εἶνε δουλειά δική μου. Ετοιμάσου να πηγαίνουμε.

Τί μπορούσε να κάμῃ ὁ Σκαντζόχοιρος; Ἡθελε δὲν ἦθελε ὥφειλε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἄντρα της. Ἐτσι καθὼς πῆγαιναν, ὁ Σκαντζόχοιρος λέει τῇ γυναίκας του:

— Ἀκουσε καλά αὐτὰ που θὰ σοῦ πῶ. Ἐδῶ εἶνε ὁ τόπος τοῦ στοίχηματος. Ὁ Λαγὸς θὰ τρέξῃ σ' ἕνα αὐλάκι, ἐγὼ θὰ τρέξω σ' ἕνα ἄλλο, ὅσο να φτάσωμε ἐκεῖ πέρα κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐκείνο θυμάρι. Λοιπόν, εὐθὺ τώρα δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾶς να κρυφτῇς ἤσυχα-ἤσυχα κάτω ἀπὸ τὸ θυμάρι και νὰ περιμένῃς. Ὅταν ἴδῃς τὸ Λαγὸ νὰ φτάνῃ, θὰ βγῇς και θὰ πῇς: «— Πρώτος!» Κι' ἐπειδὴ μοιάζουμε πολὺ θὰ σὲ πάρῃ πῶς εἶμαι ἐγὼ.

Ἀφὺ ἔδωσε αὐτὲς τίς παραγγελίες ὁ Σκαντζόχοιρος νὰ σοῦ κι' ὁ Λαγὸς.

— Εἶσαι ἔτοιμος; τοῦ λέει.

— Βεβαίωτατα, ἀπαντᾷ ὁ Σκαντζόχοιρος.

— Ἐμπρός, λοιπόν.

Κι' ὁ Λαγὸς ὀρμὰ σὰν ἀστραπή.

Ὁ Σκαντζόχοιρος κάνει δυὸ βήματα και κρύβεται στὸ αὐλάκι.

Ὅταν ὁ Λαγὸς με μεγάλα πηδήματα ἔφτασε στὸ τέρμα, ἡ γυναίκα τοῦ Σκαντζόχοιρου βγαίνει και τοῦ λέει:

— Ἡρθα πρώτος!

Ὁ Λαγὸς ἔμεινε με τὸ στόμα ἀνοιχτό. Νόμιζε πὼς ἦταν ὁ Σκαντζόχοιρος ὁ ἴδιος. Τόσο ἦταν μεγάλη ἡ ὁμοιότητα.

— Ἐμπρός! Ἀπ' τὴν ἀρχή, φωνάζει.

Μὰ και πάλι τὴν ἔπαθε και παραδέχθηκε πὼς νικῆθηκε.

Κι' ὁ πονηρὸς Σκαντζόχοιρος γευματίσε πλούσια εἰς βάρος του.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΛΕΡΟΥΖ

Ο Πόλεμος των ΤΙΛΑΝΗΤΩΝ

— Τί συμβαίνει; ρώτησε με τὸ αἰώνιο φλέγμα του. Ὁ κεραυνὸς ἔπεσε πάνω στὸ ἐργαστήριό;

— Δεν εἶνε κεραυνὸς, ἐτραύλισε ὁ Μπουσάν. Δεν ξέρω τί εἶνε...

Ὁ Βάντ κι' ὁ Μπουσάν βρίσκονται κει ἀπὸ κάτω...

— Πρέπει να πᾶμε να τοὺς βοηθήσουμε...

— Εἶνε περιττό! Ἐξ ἄλλου θ' ἀντιναχθοῦν στὸν ἀέρα!...

Κι' ὁ Μπουσάν ἔσπασε σ' ἕνα νευρικό γέλιο.

— Ναί, ὅλα θ' ἀντιναχθοῦν, ἐπανελάβε ὁ Βεϋράκ μηχανικά.

— Θεέ μου! Κύριοι, μὴν κάνετε ἔτσι! φώναξε ὁ Φρύμοκ.

Πρέπει να σβύσουμε τὴν πυρκαϊά, πρέπει να τοὺς τραβήξουμε ἀπὸ κει κάτω...

Ὁ Μπουσάν ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του, σὰν νᾶθελε να διώξῃ ἕνα ἐφιάλτη.

— Ναί! ψιθύρισε, πρέπει! Ὅ τὸς βοηθήσω...

Ἐγὼ και νευρική κρίσι, ἀλλὰ μὲ περᾶσε...

Ὁ Βεϋράκ πλησίασε κι' αὐτός.

— Πᾶμε μαζί σας! εἶπε.

Τὸ θέαμα ἦτανε θλιβερό.

Ἀπὸ τὸ θαυμάσιο ἐργαστήρια με τοὺς κρυστάλλινους τοίχους, δὲν ἔμεινε πιά τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο ὁ σιδηροδρόμος. Τὰ τελειότατα ἐκείνα μηχανήματα, που εἶχανε κοστίσει τόσες παραπάθειες και τόσα δισεκατομμύρια, ἦσαν κομμάτια. Στὸ κέντρον τῆς μεγάλης αἰθούσας, ἀνοιγότανε μιὰ μαύρη τρύπα, μιὰ ἄβυσσος μάλλον τοῦ ἔκτανιζε και πὺ ἦτανε σχεδὸν γεμάτη ἀπὸ συντρίμια.

Ἐκεῖ κοντὰ βρῆκανε τὸ πτώμα τοῦ Μπουσάν, με τὰ μάτια ὁλάνοιγτα. Ὁ θάνατος θὰ τὸν εἶχε χτυπήσει ἀκαριαία. Τὸ πρόσωπό του διατηρούσε ἀκόμη ἕνα εἶδος χαμόγελου, που ὁι πηχτὲς κηλίδες αἵματος κι' οἱ πληγὲς ἀπ' τὸ καψίμο τοῦ ἔκαναν ἀπαίσια.

— Ἄν τούλαχιστον ἦτανε ζωντανὸς ὁ Βάντ! ψιθύρισε ὁ Βεϋράκ.

— Δεν ἔχω πιά καμμιάν ἐλπίδα! εἶπε ὁ Μπουσάν. Ἀσφαλὸς βρίσκεται κει ἀπὸ κάτω...

Κι' ἔδειχνε τὴν ἄβυσσο που ἔχαινε μπροστά στὰ πόδια του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ κλάζον ἑνὸς αὐτοκινήτου ἀντήχησε ἀπὸ τὸν κήπο.

— Εἶνε ἡ δεσποινὶς Ζανέτ! ἀνέκραξεν ὁ Μπουσάν με ἀεληπισία. Πῶς να τῆς ποῦμε ὅτι ὁ Μπουσάν κι' ὁ Βάντ σκοτώθηκαν;

Κυττάχτηκαν χωρίς να ξέρουν τί να ποῦνε.

— Καλύτερα να πᾶμε ὅλοι μαζί, εἶπε τέλος ὁ Ἀκαδημαϊκός.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ὁ Φρύμοκ.

Ζωρὸς Βεϋράκ — που τὴν ἔδραπε γιὰ πρώτη φορά — θανάσιμα ὠρῇ.

Πῆδησε νευρικά κάτω ἀπὸ τὸ ἀμάξι και ρώτησε με ἀγωνία τὸν Μπουσάν:

— Ἐλπίζω, κύριε καθηγητά, πῶς οἱ ζημιὲς εἶνε μόνον ὀλίγες, δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶδα τὴ φλόγα τῆς πυρκαϊῆς και κατὰλαβα πὼς ὁ κεραυνὸς εἶχε πέσει πάνω στὸ ἐργαστήριό.

Βλέποντας τὸν Ζωρὸς Βεϋράκ τὸν ἀνεγνώρισε και τὸν ἐχαιρέτησε με χαμόγελο.

— Καλὸς ὤρισάτε! τοῦ εἶπε. Με συγχωρεῖτε που δὲν ἦμουν ἐδῶ ὅταν ἦρθατε...

Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸν κ. Βάντ και τὸν κ. Μπουσάν.

— Δεσποινίς..., ἄρχισε να τραυλιζῇ ὁ Μπουσάν.

— Μὰ εἰσαστε καμῆνας, κύριε καθηγητά! Καὶ σεις ἐπίσης, κύριε Βεϋράκ.

Τότε μόνο πρόσεξε τὴν ταραχή και τὴν ἀγωνία που ἦταν ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους.

— Μιλήστε μου! ἀνέκραξε. Πέστε μου, τί συμβαίνει; Ποῦ εἶνε ὁ Βάντ; Ποῦ εἶνε ὁ Μπουσάν;

— Δεσποινίς, ψιθύρισε ὁ Μπουσάν, οἱ φίλοι μας χάθηκαν στὴν καταστροφή...

— Μὰ τὸ ἐργαστήριό προστατευόταν ἀπὸ ἀλεξικέραυνα...

— Ὑπάρχουν περιπτώσεις...

— Δεν ξέρω τί να πῶ... Ἦταν κάτι σὰν πύρινη σφαίρα...

— Πᾶμε να ἰδούμε! εἶπε ἀποφασιστικά ἡ νέα.

Περνώντας ἀπ' τὴν ἐσωτερική σκάλα, ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, που ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό. Τὸ ὑπόγειο ἦταν γεμάτο ἀπὸ συντρίμια και κ' ἀπὸ καπνὸ. Ἡ φωτιά φαινόταν νᾶχε σβύσει.

Ἀνάψανε φανάρια και πῆραν στὰ χέρια τους ἀξίνες. Ἀρχισαν τὴ δουλειά με χίλιες δυὸ προφυλάξεις. Πρώτα — πρώτα μετέφεραν ἐξὸ τὰ μεγάλα κομμάτια τῶν ἐργαλείων και τῶν ἐπιπλῶν, κι' ἔπειτα ἀπομάκρυναν τὰ δοχεῖα με τίς χημικὲς οὐσίες που, εὐτυχῶς, δὲν εἶχαν ἐκραγῇ.

Κάτω ἀπὸ τὸ χαμὸν δρισκότανα μιὰ σειρά ἀπὸ ὑπόγεια θαλάττα διαμερίσματα, στὰ ὁποία ἦσαν ἐγκατεστημένες οἱ ηλεκτρογεννήτριες μηχανὲς τοῦ ἐργαστηρίου. Ἐκεῖ κατέδηκαν ὅλοι.

Ὁ Ἀκαδημαϊκός, Μπουσάν δὲν εἶχε γελαστῇ: Ἡ δολιχὰ ἦταν ἐκεῖ κάτω, μισοθυλισμένη στὰ ἔδαφος!

Στὸ φῶς τῶν φανερῶν τους εἶδανε μιὰ σφαῖρα διαμέτρου τριῶν μέτρων περίπου, που θάλεγε κανεὶς πὼς ἦταν πελεκη-

Ἐπὶ μιὰ ὥρα ἐξακολουθοῦσαν να φαίνονταν μέσα στὰ συντρίμια, χωρίς να κατορθώσουν ν' ἀνακαλύψουν κανένα ἱχνος τοῦ Βάντ.

— Πᾶς συμβαίνει να μὴν τὸν βρίσκουμε; ρώτησε ἡ Ζανέτ. Εἶνε δυνατόν να ἔγινε στάχτη ὁ Βάντ ἀπὸ τὸν κεραυνό;

— Δεν ἦτανε κεραυνὸς, εἶπε ὁ Μπουσάν σοδάρ. Γιατί, ἂν ἦτανε, τὸ ἀτσάλι και τὸ σίδερο θάχανε λιώσει. Τουναντίον, καθὼς βλέπετε, ὁ μεταλλινὸς σκελετὸς τοῦ ἐργαστηρίου παρέμεινε ἀθικτός. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ἐργαστήριό καταστράφηκε ἀπὸ μιὰ μᾶζα τεραστίου βάρους που ἔπεσε ἐπάνω του.

Κατέδηκαν στὸ δεύτερο ὑπόγειο, που ἦταν ἕνα παλιὸ ἀράπικο χαμᾶμ. Ἐκεῖ βρῆκανε μιὰ μεγάλη κηλίδα ἀπὸ αἷμα.

— Ἀρχίζω να πιστεύω, εἶπε σοδάρ ὁ Μπουσάν, πὼς αὐτὸ που ἔπεσε πάνω στὸ ἐργαστήριό ἦταν ἕνας μετεωρίτης, μιὰ δολιχά...

— Βολίδα;

— Ναί. Ἐτσι ἐξηγεῖται ἡ στοργικὴ τρύπα που ἀνοῖξε σὰν ἀπὸ δόμβα κανονιοῦ. Τώρα — μπορῶ να τὸ διαβεβαιώσω χωρίς να φοβάμαι ὅτι θὰ διαψευσθῶ — ἡ δολιχὰ βρίσκεται στὰ πόδια μας, στὸ βάθος τοῦ κρατήρος που ἀνοῖξε.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν τὴν Ζανέτ και τὸν Βεϋράκ να κυταχθοῦνε συγκινημένοι: Ἡ ἴδια σφαῖρα εἶχε περάσει συγχρόνως ἀπὸ τὸ μυαλό τους. Μήπως...

Κάτω ἀπὸ τὸ χαμὸν δρισκότανα μιὰ σειρά ἀπὸ ὑπόγεια θαλάττα διαμερίσματα, στὰ ὁποία ἦσαν ἐγκατεστημένες οἱ ηλεκτρογεννήτριες μηχανὲς τοῦ ἐργαστηρίου. Ἐκεῖ κατέδηκαν ὅλοι.

Ὁ Ἀκαδημαϊκός, Μπουσάν δὲν εἶχε γελαστῇ: Ἡ δολιχὰ ἦταν ἐκεῖ κάτω, μισοθυλισμένη στὰ ἔδαφος!

Στὸ φῶς τῶν φανερῶν τους εἶδανε μιὰ σφαῖρα διαμέτρου τριῶν μέτρων περίπου, που θάλεγε κανεὶς πὼς ἦταν πελεκη-

Μιυρέδ' Ἱστορίες

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

</

μην γερανίτη κρυσταλλοποι-
ημένο.

Η παράδοση αυτή σφαίρα ά-
χνιζε. Ο Φρύμοκ, που είχε πλη-
σιάσει πρώτος, κι' άκούμπησε
το χέρι του άπάνω της, τινά-
χτηκε πίσω με την παλάμη και
τά δαχτυλά καμμένα.

— Κάιες σαν άναμένο σίδε-
ρο! φώναξε.

— Ο Βάντ βρίσκεται κεί ά-
πό κάτω! μωρμούρισε ο Μπου-
σάν.

— Ποιός ξέρει! Έκαμε η Ζα-
νέτ. Εφόσον δεν βρούμε το
πτώμα του, θα μπορούμε να έλ-
πίσουμε...

— Δυστυχώς, παρετήρησε ο
Ζωρς Βεύρακ, δεν υπάρχει καμ-
μία άμφιβολία...

Κι' έδειξε, μ' ένα ρίγος φρί-
κης ένα χέρι μισοκαμμένο, που
έξεχε κάτω από το γρανιτένιο
όγκο.

Η Ζανέτ έκλεισε τα μάτια,
το πρόσωπό της έγινε θανάσι-
μα όχρo και χρειάστηκε να κα-
ταβάλει άπίστευτη προσπάθεια
για να μην πέσει λιπόθυμη.

Ο Μπουσάν έκλαιγε σαν μι-
κρό παιδί.

Σιωπηλοί, ξανάρχισαν το
σκάψιμο για να τραβήσουν το
πτώμα του Βάντ.

Ήταν άδύνατον να μετακινή-
σουν το γρανιτένιο όγκο. Πιο
άπλο ήταν να δοκιμάσουν να
τον σπάσουν, γιατί τα κρυ-

σταλλοειδή μεταλλεύματα είνε
συχνά εύθραυστα.

Ο Ζωρς Βεύρακ χτύπησε
πρώτος. Ένα μεγάλο κομμάτι
από το γρανίτη αυτό έσπα-
σε. Κατάπληκτος, είδε τότε ότι
το έσωτερικό του μετεωρίτου
δεν είχε το ίδιο χρώμα με την
έξωτερική του επιφάνεια.

Η επιφάνεια ήταν κοκκινω-
πή, με πράσινες κηλίδες. Από
κάτω απλώνονταν ένα μίγμα
λευκό, πάνω στο οποίο — κατά
διαστήματα — υπήρχαν σωλή-
νες κοκκινού χρώματος. Μερι-
κοί από τους σωλήνες αυτούς,
που κατέληγαν σε άκρη λεπτή,
είχανε σπάσει από το χτύπημα
της άξινης κι' από μέσα τους
έσταζαν στάλες ενός παχύρευ-
στου υγρού.

Ο Βεύρακ στάθηκε διστα-
κτικός.

— Τι να κάνω, κύριε Μπου-
σάν; ρώτησε. Ποτέ, άπ' ό,τι ξέ-
ρω, τουλάχιστον, δεν έπεσε στη
γη ένας τέτοιου είδους αερόλι-
θος.

— Άπλη κρυσταλλοποιήσις,
ψιθύρισε άφηρημένος ο καθηγη-
τής.

— Μά δεν είδα ποτέ μου έ-
να όρυκτο κρυστάλλο που να
περιέχει υγρό. Έξ' άλλου αυτός
ό όγκος είνε τόσο λεπτός, σαν
νάχη γίνει από άνθρωπινο χέ-
ρι. Έχω το προαίσθημα πως
συμβαίνει κάτι το παράδοξο...

Αυτή η άλλόκοτη πέτρα προέρ-
χεται ίσως από κανένα μακρυ-
νό πλανήτη. Αν την σπάσουμε,
θα μάς είνε άδύνατον έπειτα
να την μελετήσουμε. Δεν ξέρω
αν πρέπει να έξακολουθήσω...

Η Ζανέτ κι' ο Μπουσάν άλ-
λαξαν ένα παράξενο βλέμμα.

— Έξακολουθήστε, είπε τέ-
λος ο Άκαδημαϊκός: άλλα προ-
σέξτε να άποσπάσετε όσο το
δυνατόν μεγαλύτερα κομμάτια.

Ο Βεύρακ πλησίασε το χέρι
του στο κομμάτι που είχε άπο-
σπάσει.

— Να κι' ένα άλλο παράδο-
ξο, φαινόμενο, είπε με νευρι-
κότητα. Ενώ η επιφάνεια της
σφαίρας είνε θερμoτάτη, το έ-
σωτερικό της είνε έντελως κρύο,
σχεδόν παγωμένο. Πώς το έξη-
γείτε αυτό;

— Δεν ξέρω, απήντησε ο
Μπουσάν με άγωνία. Άς έξακο-
λουθήσουμε.

Με χέρια που έτρεμαν, ο
Ζωρς Βεύρακ έχτυπησε για δεύ-
τερη φορά με την άξινά του.

Ένα μεγαλύτερο κομμάτι ά-
πό τον γρανίτινο όγκο τινά-
χτηκε.

Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

— Όλοι βγάλανε, συγχρόνως
σχεδόν, μία φωνή έκπληξης.

Πίσω από το κομμάτι του
γρανίτη που άποσπάστηκε, φά-
νηκε ένα ανθρώπινο πόδι!

Ο Βεύρακ πέταξε την άξινά
του.

— Ένας άνθρωπος! έτραύ-
λισε. Ένας άνθρωπος!

— Υπάρχει ένας άνθρωπος
μέσα σ' αυτή τη γρανιτινή
σφαίρα!

— Ένα πτώμα μάλλον, ψι-
θύρισε θλιβερά ο Μπουσάν.

— Αδιάφορο! Θέλω να ιδώ!
φώναξε με έξαψη ο Ζωρς Βεύ-
ρακ. Μά δεν καταλαβαίνετε —
συνέχισε σαν τρελλός άποτεινό-
μενος προς τους άλλους — πως
είνε ο άδελφός μου, ο συνταγ-
ματάρχης, και βρίσκεται εκεί
μέσα θαμμένος μέσα σ' αυτή
την πέτρα; Νεκρός ή ζωντανός
είνε εκεί! Θέλω να τον ιδώ!

— Πώς θέλετε νάνε ζωντα-
νός; ρώτησε με σιγανή φωνή ο
Μπουσάν. Έδώ και δέκα λεπτά
ήδη το σκεπτόμουν πως θάταν
ο συνταγματάρχης εκεί μέσα,
άλλα δεν τολμούσα, δεν υπο-
ρούσα να μιλήσω...

Κι' έδειξε με το δαχτυλό τη
Ζανέτ που, με την καρδιά σφιγ-
μένη, το πρόσωπο κατακίτρινο,
είχε στηριχτή στον τοίχο για
να μην πέσει.

Ξαφνικά όμως συνήλθε, τα
μάτια της άστράψανε, σαν να
δουήθηκε ολόκληρη από μιά
άνεγκραστη έπίπδα.

— Όχι, κύριοι! είπε με δυ-
νατή φωνή. Ο Βεύρακ δεν είνε
νεκρός, δεν μπορεί να είνε νε-
κρός. Ένας άντρας σαν αυτόν
δεν ύποκύπτει εύκολα. Μία μυ-
στική φωνή μου λέει πως κα-
τάβρωσε να υπερνικήσει όλες
τις δυσκολίες! Πιστέψτε με!
Είνε ζωντανός!

Και πρόσθεσε με φωνή που
την έσπαραξε ο λυγμός:

— Θάταν εδώ αν είχε πεθά-
νει; Τίποτα δεν είνε άδύνατον
σ' αυτόν που κατέκτησε το ού-
ράνιο διάστημα! Αν ξαναγύ-
ρισε, είνε γιατί το θέλησε!

Ο Μπουσάν προσπαθούσε με

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

Τώρα μέ την άλλαγή
του καιρού...

κόπο να συγκρατήσει την ψυ-
χραιμία του. Οι άρτηριές του
χτυπούσαν δυνατά κι' έννοιωθε
πως κυριευόταν από ήλιγγο.

— Μά δεν ξέρουμε ακόμη
αν πρόκειται για τον Βεύρακ,
ψιθύρισε.

Δεν είχε ακόμα τελειώσει τη
φράση του, κι' ο Ζωρς ξαναπιάνο-
ντας την άξινά με μανία, άρ-
χισε να χτυπά άπ' όλες τις
μεριές το δράκο.

Μεγάλα κομμάτια πέφτανε
στο δάπεδο κι' οι παράδοξοι έ-
κείνοι έσωτερικοί σωλήνες έ-
σπαζαν αφίνοντας να ξεχυθή
ένα πηχτό άρωματικό υγρό.

Ο Μπουσάν αναγκάστηκε να
επέμβη για να τον συγκρα-
τήσει.

— Προσέχετε λοιπόν! του
είπε. Χτυπάτε στα τυφλά. Μπο-
ρείτε να τον πληγώσετε.

Ο νέος έξακολουθούσε τα
χτυπήματα με μεγαλύτερη προ-
σοχή.

Σιγά-σιγά, μιά άνθρωπινη
σιλουέτα φαινότανε μέσα στον
κρυστάλλινο δράκο.

Καθισμένη, κουλουριασμένη
μάλλον σαν σφαίρα, με το σα-
γόνι στα γόνατά, η σιλουέτα
αυτή ή ακόμη άκαθόριστη σχε-
δόν, έμοιαζε με τις μούμιες
των Ίνδies, που οι άπόγονοι
αυτοί των Άτλάντων τους έ-
κλειναν μέσα σε μάζα άργί-
λου.

Ο Μπουσάν, που έπρόσζεξε
αυτή την όμοιότητα, κούνησε
το κεφάλι του άπογοητευμένος.

— Όστόσο, παρετήρησε πως οι
σωλήνες, που τότε έσταζε η ά-
ξινά του Ζωρς Βεύρακ, ήταν
λεπτοί στις κορυφές τους, κι'
ή βασίς αυτή ήταν κολλημένη
πάνω στην έπίδερμίδα σαν δεν-
τούζα. Σκέφτηκε πως οι σωλή-
νες αυτοί, που φαίνονταν φτι-
γμένοι από ένα είδος γυαλιού,
περιέκλειαν υγρό άντισηπτικό,
προωρισμένο να διατηρήσουν
τη μούμια.

Άλλ' αυτή η έξήγηση δεν τον
ίκανοποιούσε. Δεν θυμόταν να
είχε διαβάσει ποτέ του κάτι
παρόμοιο.

Ενώ ήτανε θυθισμένος σ'
αυτές τις σκέψεις, ο κορμός
του άγνωστου είχε άπελευθερω-
θή έντελως από το κρυστάλλι-
νο περίβλλον του και δεν ά-
πέμενε πια παρά το πρόσωπό
του σκεπασμένο.

Ο Ζωρς Βεύρακ είχε σταθή
σά να διστάζε.

Δεν τολμούσε ν' άνασκηκώση
τον τελευταίο εκείνο πέπλο του
μυστηρίου. Η καρδιά του σφιγ-
γότανε φρικτά στη σκέψη ότι
τον έπείριμε ίσως μιά φοβερή
άπογοήτευσις.

Έξ' άλλου, το κορμί εκείνο
έξακολουθούσε να μένη άκίνη-
το, σαν νάταν από πέτρα.

— Τελειώστε! ψιθύρισε η
Ζανέτ. Τουλάχιστον άς βγαύμε
άπ' αυτή την καταραμένη ά-
δεοδιότητα!

— Δεν έχω πια το θάρρος,

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

Το πιο γλυκό όνειρο

έτραυλισε εκείνος με το λαιμό
σφίγμένο από την άγωνία.

— Θα άποτελειώσω τη δου-
λειά έγω, έπεν ο Μπουσάν και
προχώρησε, κρατώντας ένα μα-
χαίρι με πλατινή λεπίδα.

Με χέρι αδέσαιο, άρχισε να
έξοκλη τη πέτρινη κρούστα,
που ήταν άνακατεμένη με συν-
τοίμαστα σωλήνων.

Η δουλειά ήτανε λιγώτερο
δυσκόλη άπ' ό,τι περίμενε. Γλυ-
στρώντας με προφύλαξη το μα-
χαίρι του, κατάβρωσε να άπο-
σπάση τη μάζα εκείνη σχεδόν
μονοκομμάτι.

Παρουσιάστηκε τότε ένα πρό-
σωπο σκελετωμένο, άχρωμο, με
τα μάτια κλειστά, μ' ένα αδιό-
ρατο χαμόγελο πάνω στα σφρα-
γισμένα του χείλη.

— Είνε αυτός!

— Ο άδελφός μου!

Οι δύο κραυγές άντήχησαν
συγχρόνως. Κι' η Ζανέτ με τον
Ζωρς πέσανε άπάνω στο άναί-
σθητο εκείνο κορμί.

Ο Ζωρς Βεύρακ άκούμπησε
το χέρι του πάνω στο μέτωπο
του άδελφού του: ήτανε παγω-
μένα. Εψηλάφησε με άγωνία το
στήθος: ήταν άκίνητο και
κρύο.

— Είνε πεθαμένος! έτραύ-
λισε.

Και σωριάστηκε λιπόθυμος
πάνω στα συντρίμματα της
σφαίρας.

Σ' άπόδοσις δυο δημάτων
πιο πέρα, ο Ζωρς χαμόγε-
λούσε μ' ένα αίνιγματικό χα-
μόγελο.

Ο Βεύρακ συνέρχεται!

Την έπομένη, τα πτώματα
του Βάντ και του Μπολένσκι έ-
τάφησαν σε μιά γωνία του κή-
που. Τα συντρίμματα του έρ-
γαστηρίου καθαρίστηκαν όλα
από τους ύπηρέτες, στους ό-
ποιους όμως άπαγορεύτηκε ά-
πολύτως να πλησιάσουν καν το
δωμάτιο του Βάντ.

Εκεί, μέσα στο άπηγόρευμέ-
νο δωμάτιο, το δράμα συνεχί-
ζότανε.

Εκεί είχανε μεταφέρει το
σώμα του συνταγματάρχου Βεύ-
ρακ γιατί, μολονότι έδειχνε
όλα τα συμπτώματα ενός νε-
κρού, ο Άκαδημαϊκός Μπουσάν
και η Ζανέτ δεν είχαν χάσει ά-
κόμη κάθε έλπίδα.

Είχανε μάλιστα κατορθώσει
να μισοπέσουν και τον Ζωρς:
του είχαν εξηγήσει ότι αυτά τα
«φαινόμενα θανάτου» δεν άπο-
τελούσαν και πλήρη θειοδιότη-
τα. Του είχαν ύπενθυμίσει ότι,
στις Ίνδies, οι φακίρες και οι
Γιόγκι πετυχαίνουν να πέφτουν
σε ληθαργικό ύπνο που μοιά-
ζει καταπληκτικά με θάνατο.

Είχανε έαπλώσει τον συν-
ταγματάρχη και τον είχανε
καλύψει με ζεστές, καυτές μάλ-
λον, κουβέρτες. Είχανε δοκιμά-
σει όλα τα γνωστά διεγερτικά,
του είχανε κάνει μασάζ, του εί-
γανε βάλει θερμά καταπλάσμα-
τα στις πλάτες και στα πόδια.

Όλα όμως του κίκου.

Είχε ημεράσει για καλά,
κι' ο συνταγματάρχης δεν πα-

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

Υπηρείτριες...

ρουσίαζε κανένα σύμπτωμα
που να τους έκανε να έλπίσουν.

— Βλέπετε, ψιθύρισε ο Ζωρς
με θλίψη, ο άδελφός μου είνε
πεθαμένος!

— Μην το λέτε αυτό, του
άποκρίθηκε η Ζανέτ. Έχετε πε-
ρισσότερη έμπιστοσύνη στο
πνεύμα του άδελφού σας. Ά-
σφαλώς, η ώρα που είχαν υπο-
λογίσει για να ξαναγυρίση στη
ζωή, δεν έφτασε ακόμα. Άς
μην άπελπίζομαστε, άς έχουμε
ύπομονη.

Ο Μπουσάν, που παρακα-
λούθουσε τη συζήτησι, στρά-
φηκε προς τη νέα.

— Στείλτε, της είπε, το αυ-
τοκίνητό σας στην πόλη και πέ-
στε στον σωφέρ να είδοποιήση
τον καλλίτερο χειρουργό να έλ-
θη άμέσως εδώ. Θα δοκιμάσου-
με μιά χειρουργική επέμβασι ή
όποια είνε δυσκολώτατη...

— Ποιά;

— Θα του κάνουμε μαλαξεί-
ς στην καρδιά. Το ξέρω πως είνε
πολύ επικίνδυνο, άλλα πρέπει
να δοκιμάσουμε τα πάντα.

Η Ζανέτ έσπευσε άμέσως να
τηλεφωνήση του σωφέρ της.

— Σε δέκα λεπτά θα είδα εδώ!
είπε γυρίζοντας στους άλλους.

— Σας ζητά συγγνώμη, δε-
σποινίς, είπε εκείνη τη στιγμή
ο Φρύμοκ, που παρακολουθούσε
ως τότε σιωπηλός όλη τη σκη-
νή, άλλ' ως που νάρρη ο για-
τρός, θα μπορούσαμε ίσως να
δοκιμάσουμε και μερικούς άλ-
λους τρόπους... Π. χ. τις ένε-
σεις αϊθέρος ή τον ηλεκτρισμό.

Ο Μπουσάν άνετηδωσε.

— Την ηλεκτρισμό! άνεκρα-

Οι ώραιον λανθάρνι
τό Παρίσι για τη
γυναίκα Μόδα

★ΖΩΡΖΕΤΕΣ ΜΑΛΛΙΝΕΣ
★ΠΑΛΤΑ

ΣΤΑ ΝΕΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Οι
h. λανθάρνι

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 44 - ΤΗΛ: 33-709

σαν την άγωνία που τους κα-
τείχε.

— Αν κι' αυτό το πείραμα ά-
ποτύχαινε, έπρεπε να έγκατα-
λείψουν κάθε έλπίδα.

Η Ζανέτ, με μάτια που λάμ-
πανε από πυρετό, κυττούσε τον
Μπουσάν καθώς έδύθηκε προσε-
κτικά τη δελόνα στο μπράτσο
του συνταγματάρχου.

Τρία δευτερόλεπτα πέρασαν
μέσα σε μιά θανάσιμη σιωπή.

Ο συνταγματάρχης Βεύρακ
έξακολουθούσε να μένη αναί-
σθητος.

Η Ζανέτ, με την καρδιά
σφιγμένη, κύτταζε τον Ζωρς.

Κι' οι δυο τους, εκείνη τη στιγ-
μή, θάδιναν ασφαλώς πολλά
χρόνια της ζωής των για να ή-
σαν μεγαλύτεροι κατά μερικά
λεπτά της ώρας.

Τέλος, το πρόσωπο του συν-
ταγματάρχου πήρε ένα ελαφρό
ρόδινο χρώμα, τα ματοτιγόνά
του τρεμοταίξαν, το κορμί του
ανακινήθηκε, έπειτα έκαμε μιά
ελαφρή προσπάθεια για ν' ά-
νασκηκώθι, κύτταζε γύρω του ά-
συναίσθητα και ξαναπέσε στο
μαξιλόρι του.

— Ζή! φώναξε η Ζανέτ με
θυσμένη άπό εύτυχία.

Ο Μπουσάν, με μιά χειρο-
νομία, της συνέστησε να σώ-
σασιν.

— Ζή, ασφαλώς, ψιθύρισε
σιγανά: άλλα το νήμα που τον
κρατάει με τη ζωή είνε τόσο
τεντωμένο, ώστε η παραμικρή
συγκίνησης μπορεί να τον συν-
τρίψει. Βλέπετε ότι δεν έχει τη
δύναμι ν' άνασκηκώθι; το βλέμ-
μα του είνε ακόμη άπλανές.

Δεν τολμά να του κάνει δεύτερη
ένεσι, γιατί δεν ξέρω αν είνε
σε θέσι ν' άνθξην...

Ξανάρχ

έπως και σεις, πως αυτοι οι παρ'αυτον σωληνες περιεγκλειαν τις προμηθειες του ταξειδιου και πιθανον και τον αναπνευσμο αερα, που ο αδελφος μου εφερε απο τον Αρη...

Υστερα απο λιγα λεπτα ο Ζωρς Βευρακ εφερε ενα πληνιο δοχειο, μισογεματο απο το μυστηριωδες υγρο.

Μ' ενα μικρο σφουγγακι, βουτηγμενο στο υγρο αυτο, ο Μπουσαν αρχισε να τριβη τον κορμο του συνταγματarchy και γρηγορα αντεληφθη με ικανοποιηση του πως πετυχαινε καλο αποτελεσμα.

Απο λεπτο σε λεπτο, το προσωπο του επαυρε χρωμα, ενω τα βλεμματα του γινονταν λιγωτερο απλανη και ξαναβρισκε την ευκολια των κινήσεων του.

Υστερα απο μια ωρα, ειχε συνερθει σχεδον εντελως το προσωπο του φωτιστηκε απο ενα χαμογελο, και μια εκφραση ικανοποιησης ελαμψε στα ματια του.

— Ζωρς! Ζανέ! τραυλισε

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

GUERRE LAVIGNE
DAYDOY FILS
ÉCOLE PIGIER

ΤΗΛΕΦ. 33.398

Αν. Καραγιάννη

ΑΘΗΝΑΙ ΚΗΦΙΣ 54
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΝΙΣΤΟΥ 60
ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΕΡΨΙΦΕΑΣ

ΚΑΛΤΣΕΣ

NYLON

Νέου τύπου εξαιρετικές και σε πολύ χαμηλές τιμές.

ELBEO

Σε μοντέρνους γραμματισμούς μεγάλης αντοχής και λουσου.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ & ΕΓΧΩΡΙΕΣ

Ποικιλία ποιότητας φθηνές τιμές

ΣΙΑΚΑ & ELBEO

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44
ΤΗΛ. 27697

με φωνη τόσο αδυνατη, που φαινοταν ναρχειται απο μακρυα, και τα βλεμματα του δεν εκκολλουσαν απο τους δυο νεους, που σκυβαν πανω απο το κρεββατι του.

Αλλ' η κουρασι του ηταν ακομα πολυ μεγαλη, γιατι, υστερα απο μερικες στιγμες, τα ματια του εκλεισαν εγειρε πανω στο προσκεφαλο του και τον πηρε ο υπνος.

Ο χειρουργος, που ειχανε καλεσει κατεπειγοντως απο τη Μπιζερτα, ηρθε σε λιγο κι εξετασε τον αρρωστο. Συμφωνησε κι αυτος πως σε δεκαεντε μερες το πολυ θαταν εντελως καλα, γιατι ειχε δυνατη κρασι.

Αλλ' οταν ο Μπουσαν του διηγηθηκε τη φοβερη διαπλανητικη περιπετεια του Βευρακ, ο γιατρος εδειξε, οσο μπορούσε πιο ευγενικα, τη δυσπιστια του.

Χρειαστηκε, για να πισθω, να του δείξουν τα κομμάτια της σφαιρας.

Η δυσπιστια του μεταβληθηκε τοτε σε μιαν αληθινή καταπληξι, κι εζητησε να του επιτρεψουν να παρη μαζί του ενα απο κεινους τους σωληνες, για ν' αναλυση το περιεχομενο του, που, εκ πρωτης οψεως, ειπε πως φαινοταν να εινε δυνατο οξυζενε.

Ο Μουσαν δεν ενομιζε πως επρεπε ν' αρνηθη. Αλλα του εδωσε τον σωληνα με τη συμφωνια να κρατηση απολυτως μυστικα τα μυστηριωδη γεγονοτα της Βιλλας, γιατι η φημη τους μπορούσε να προκαλεση πανικο φοβερωτερο απο κεινον του περασμενου Δεκεμβριου.

Απο αυτη την ημερα, η καταστασι του Βευρακ καλλιτερενε συνεχως. Δεν μπορούσε ακουη να μιληση παρα πολυ σπανια, και με μεγαλη δυσκολια, αλλ' ο υπνος του ηταν ηρεμος και βαθος και το στομαχι του δωχονταν τους δυναμωτικους ζωμους που του δινανε.

Η επουλι ξαναπαυρε την προτερηνη της οφι και, αν δεν ειχε μεσολαβησει ο θάνατος του Βαντ και του Μπολέναι, η Ζανέ θα νομιζε πως καμια σκια δεν εκηλιδωνε την ευτυχια της.

Μοναχα ο Ζωρως εμεινε δυσθυμος, ετρωμαζε συχνα κι ελεπας τα «κακα πνευματα» πετουσαν τωρα πολυαριθμα γυρω απο την επαυλι.

Ισχυριζονταν πως ακουγε το θορυβο που κανανε οι φτερωτες τους.

Ο δυστυχος μαυρος δεν τολμυσε τια να περπατηση στον κηπο. Και το χειροτερο γι αυτον ηταν οτι κανενας σχεδον δεν προσεχε τα λεγομενα του.

Ο γυρισμος του συνταγματarchy απασχολουσε τόσο τον Μπουσαν και τους αλλους ωστε δεν μπορούσαν να σκεφθουν τιποτε αλλο.

Ες αλλου, οπως ελεγε ο Ακαδημαϊκος — τωρα που εινε γυρισει ο Βευρακ βδελυσκαν υσως τροπο να διωδουν η να συλλαβουν τα μυστηριωδη αυτα αορατα οντα.

Αλλ' ο μαυρος κουνουσε μελαγχολικα το κεφαλι του και, αν δεν ηταν αδοτινιμενος στον Μπουσαν και στη Ζανέ, θα εινε φωνη για τις μακρινες οαεις οπου ειχε γεννηθη...

Ο Βευρακ στον Αρη

Μ' ολη την ανυπομονησια του Μπουσαν, που τον κατεφο-

γε η περιεργεια, και με μεγαλο κοπο συγκατιοτανε, ειχαν αποφασισει να μην υποβαλουν καμια ερωτησι στον συνταγματarchy, προτου γινη εντελως καλα.

Υστερα απο μια εβδομαδα, κατάρθωσε να σηκωθη και να κατεβη στον κηπο. Ανεπνευσε μ' ολη του τη δυναμι, αλλ' εδειξε μια φρικη κι ενα αποτροπισμο οταν περασε μπροστα απο κατι ροδοδαφνες.

Ο Ζωρς και η Ζανέ δεν παρανευτησαν, γιατι ο χυμος της ροδοδαφνης, ιδιως την ανοιξη, εινε δηλητηριωδης, τοσο δραστικωτερος, οσο το κλιμα εινε πιο θερμο. Μια σταγονα απ' αυτο το δηλητηριωδη χυμο, πεφτοντας πανω σε προσφατη πληγη, μπορούσε να προκαλεση το θανατο.

Μοναχα ο Μπουσαν, που η φαντασια του δωλευε διαρκως, εδραζε απ' αυτο το φαινόμενο διαφορες υποθεσεις, και υπεθετε πως ίσως ο πλανητης Αρης ηταν σκεπασμενος απο δαση με δηλητηριωδη βλάστησι.

Τελος, ενα βραδυ, ο συνταγματarchy εδωλε στους φιλους του πως ηταν σε θεσι ν' αρχιση τη διηγησι του.

Φίλοι μου — αρχισε ο Βευρακ — προτιμάτε, ασφαλως, να σας τα πω ολα λεπτομερας, απο τη στιγμη που επεσα πανω στον Αρη...

— Ασφαλως! απαντησε ο Μπουσαν, εκφραζοντας και τη γνωση των αλλων.

— Οταν η βολιδα μου επεσε στον Αρη, και μπορεσα να δω απο την καμτινα, αντεληφθη πως ο μηχανισμος της ειχε παθει μιαν ανεξηγητη βλαβη. Τα μηχανηματα ησαν ολα στη θεσι τους, ακριβη, αλλα κανενα πια δεν ελειτουργουσε κανονικα. Ητανε καμια επιδρασι της ατμοσφαιρας του πλανητη; Ητανε τιποτε αλλο; Δεν μπορούσα φυσικα, να το εξοκριώσω. Εκεινο που διαπιστωσα μοναχα, με απελπισια μου, ηταν πως δεν ειχα πια κανενα τροπο για να ξαναφυγω απο τον Αρη...

Ευτυχως, λειτουργουσαν τα μηχανηματα εκπομπης σημάτων και σκεφθηκα να σας ειδο-

DESIR τα καλλυντικά που μεταμορφώνουν σε λίγες μέρες

ΔΙΑΡΚΗΣ ΝΕΟΤΗΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΚΡΕΜΑ ΕΝΑ

Κυρία με βοηθούσε η Αιμή, που ήταν εξυπνότερη.

Μια μέρα της εγγήσα, οσο μπορούσα καλλίτερα, απο του ειχα πέσει, πως εξούσαμε τη γη, και της εξέφρασα την πιθυμία μου να προχωρήσω στο εσωτερικό της χώρας, για να μελετήσω τις συνθήκες της ζωής του πλανήτη της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισή

ποίησα για την άφιξή μου. Άλλα το ανέβαλα ως που να συγκεντρώσω μερικές παρατηρήσεις μου για τον πλανήτη αυτόν, που πρώτη φορά τον πατούσε ανθρώπινο πόδι.

Είχα πέσει σε μια κοιλάδα σπάνιας ομορφιάς. Παράξενα φυτά, θαλασσιά, ρόζ, κίτρινα και δέντρα με τριγυρούσαν και διάφορα ιδιόρρυθμα ζώα έφευγαν όταν τα πλησίαζα.

— Όλα αυτά — ζωα και φυτά — είχαν κάτι που τάκανε να μοιάζουν κάπως με τα φυτά και τα ζώα του πλανήτη μας, αλλ' ήταν συγχρόνως και πολύ διαφορετικά απ' αυτά.

Είχα τρόφιμα μαζί μου αρκετά, καθώς και νερό. Συνεπώς δεν φοβόμουν να πεθάνω της πείνας, ως που ν' ανακαλύψω τι μπορούσα να χρησιμοποιήσω ως φαί και ποτό πάνω στον άγνωστο αυτό πλανήτη.

— Άναψα φωτιά για να φτιάσω ενα τσάι, κι έπειτα την δυνάμωσα γιατί ένοιωθα μια δυνατή ψύχα.

Και τότε αντίκρισα για πρώτη φορά τους Άρειους — ή μάλλον μερικούς από τους διαφορετικούς τύπους των οντων που ζούνε σ' αυτό τον πλανήτη.

— Δεν είνε ενός είδους οι Άρειοι; ρώτησε περιέργως ο Μπουσαν.

— Όχι, κύριε καθηγητά. Κι' αυτό ακριβώς μου στοχίσε πιο πολύ, όπως θα ιδήτε...

— Οταν, όπως σας είπα, άναψα τη φωτιά, είδα ξαφνικά να προβάλλουν, από τις γύρω λόχεις, μερικοί Άρειοι. Ήσαν μικροκαμυμένοι, ήρεμοι, ευγενικοί, και κατατάληκτοι. Ο τρόπος με τον οποίο κυττούσαν τη φωτιά μου μούδωσε να καταλάβω πως για πρώτη φορά έδλεπαν κάτι τέτοιο.

— Με τί μοιάζουν; ρώτησε ανυπόμονα ο Μπουσαν.

— Αυτοί — κι ο Βευρακ έτόνισε τη λέξι — μοιάζουν σχεδόν με μας.

— Υπάρχουν κι άλλοι διαφορετικοί; ρώτησε η Ζανέ.

— Ναι, θα σας εξηγήσω σε λίγο.

Οι Άρειοι, με πλησίασαν με βραδύτητα. Οι κινήσεις τους ησαν ανάστροφες, γιατι, καθώς ξερετε η ατμόσφαιρα του Αρεως εινε πιο αραιη από της γης, και η βαρύτης εκεί εινε πολυ μικροτερη απ' οτι εινε εδώ.

— Πρώτη πλησίασε μια νεα — η Αιμή, όπως έμαθα αργότερα πως την λένε.

Της έδωσα να πιη τσάι αλλά τόφτυσε με αηδεια. Την κονσέρβα όμως, που της πρόσφερα κατόπιν, την έφαγε με ευχαρίστησι.

Εύκολα ξεβαρρεψαν κι οι άλλοι και πίασαμε φίλιες.

Στην αρχή, φυσικα, η συνενομήσις γινόταν με νοημα. Αλλα γρηγορα έμαθα μερικες λέξεις τους και, σε λίγες μερες, μπορούσα να συνενοούμαι μαζί τους.

Κυρία με βοηθούσε η Αιμή, που ήταν εξυπνότερη.

Μια μέρα της εγγήσα, οσο μπορούσα καλλίτερα, απο του ειχα πέσει, πως εξούσαμε τη γη, και της εξέφρασα την πιθυμία μου να προχωρήσω στο εσωτερικό της χώρας, για να μελετήσω τις συνθήκες της ζωής του πλανήτη της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισή

Ο Άμερικανός Σάιμον Λαίηκ που έφευρε το υποδρύχιο.

Η ρό 45 ετών, ένας ψαράς με γουλομένα από τον φόβο ματία, έμπαινε σ' ενα παραλιακό μαγαζί των άκτων της Βιργινίας και φώναζε ότι τον κυνηγούσε... ο διάβολος!

Τι ειχε συμβη; Να τι αφηγηθηκε ο ίδιος:

Καθώς ψάρευε στις έκβολες του ποταμού Ραπαχάνοκ, είδε κάτι το απίστευτα διαβολικό: Ένα καράβι που έπλεε κάτω από την επιφάνεια! Εκείνη ακριβώς τη στιγμή έμπαινε στο μαγαζί κάποιος άνθρωπος. Αυτός, μόλις άκουσε τον ψαρά να αφηγηται την παράδοξη ιστορία του, έσπευσε να βη έξω και να εξαφανισθη.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Σάιμον Λαίηκ, ο εφευρέτης και κατασκευαστής του μυστηριώδους πλοίου που έπλεε υπό την επιφάνεια, του πρώτου δηλαδή υποδρύχιου, και ειχε επιχειρησει τοτε το πρώτο του ταξειδι με το υποδρύχιο του αυτό, τον «Αργοναυτή», μήκους πέντε περίπου μέτρων.

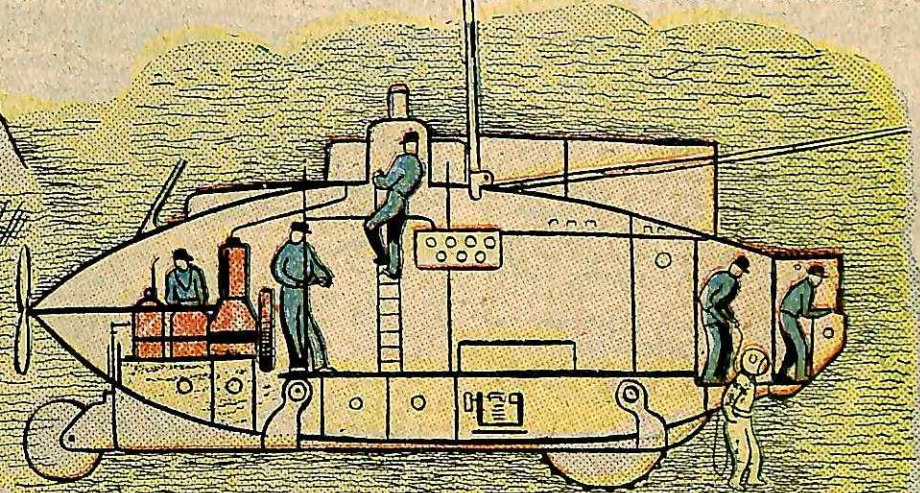
Η ιστορία του Λαίηκ, μοιάζει με περιπετειώδες μυθιστόρημα. Οι πρόγονοι του ησαν ολοι σχεδον εφευρέτες. Ο παπύς του ειχε ανακαλύψει μια σπαστική μηχανή. Ο ξαδερφος του μια γραφομηχανή. Άλλος ξαδερφος του ενα πιεστήριο. Μια ξαδελφη του, ενα τηλεφωνο. Ο θείος του Έτορα, ένας παπας, κατασκευασε μια μηχανή για να πετά, χωρίς όμως επιτυχια.

Δεν μπορούσε λοιπόν παρα να γίνη κι αυτός εφευρέτης. Στην Πλήζαντβιλ του Νιού Τζέρσεϊ, όπου ζούσε, σε ηλικία 14 ετών, διάβασε το περιφημο μυθιστόρημα του Γουλίου Βερν «Εικοσακισχίλιες λεύγες υπό την θάλασσαν». Αυτό πειά ήταν, που του... φούντωσε το μυαλό. Καθώς δεν αγαπούσε το σχολείο και τα γραμματα, τα παράτησε ολα σύζυλα και βάλθηκε να εφευρη και να κατασκευασε ενα υποδρύχιο, σαν τον «Ναυτίλο» του πλοίαρχου Νέμου.

Αν ζούσε σ' άλλο περιβάλλον, θα τον κορόιδευαν κι ο πατέρας ίσως να έδερνε το παιδι αυτό με τα φουντωμένα μυαλά και να το ξανάστελνε στο σχολείο. Ο γέρον - εφευρέτης όμως Λαίηκ

είδε με συμπάθεια την προσπάθεια του γιου του, τον πήρε στο εργαστήριο του, όπου τον έμαθε να λογαριάζει και να χρησιμοποיה τα διάφορα μαθηματικά όργανα και τα εργαλεία.

Ο μικρός Σάιμον ενδιαφέρθηκε επίσης και έμαθε ολα τα σχετικά με τις προηγούμενες αποτυχημένες προσπάθειες για την κατασκευη υποδρύχιου του Μπουσνελλ, του Φούλτον, του Χόλοκ και άλλων. Βρήκε τ' βασικό λάθος τους. Όλοι επιχειρούσαν την κατάδυσι με την πλώρη προς τα κάτω, ενώ ο Σάιμον καθώρισε την ισόρροπο κατάδυσι και την υπό την επιφάνεια πλεύσι με αυτοπροώθησι. Πολύ επίσης τον απασχόλησε το πρόβλημα του πως θα ανέπνεε το πλήρωμα και αναγκάστηκε να κινή μονος του πειράματα, κλειόμενος σ' ενα αεροστεγή θαλαμο. Έτσι διαπίστωσε ότι κάθε

Εφευρέτης του υποδρύχιου

Η περιπετειώδης ιστορία του

Άνθρωπος χρειάζεται πέντε περίπου κυβικά μέτρα αέρα την ώρα. Μόνος του έπικής επίνησε τον θαλαμο του πεπιεσμένου αέρος, με τις διπλές θυρίδες και βαλβίδες, για να μωρη κανείς μέσα στο νερό να βγαίνει από το υποδρύχιο, χωρίς να εισορμουν σ' αυτό τα νερά.

Δώδεκα ολόκληρα χρόνια, νύχτα και μέρα, ο Λαίηκ, πάλεψε σκληρά ως που κατάρθωσε επιτέλους να καταστρώση τα σχέδια του πρώτου υποδρύχιου του, του «Αργοναυτή».

Τότε όμως άρχισε μια σκληρή πάλη του νεαρού εφευρέτη με τους εκπροσώπους του κράτους, που τον ειρωνεύονταν και δεν έννοούσαν να του δώσουν τα μέσα να πραγματοποιήση την εφευρεσι του. Ο Λαίηκ όμως δεν απογοητεύθηκε. Με δικά του λεφτά και με τη βοήθεια του εξαδέλφου του Μπάρτ Τσαμπιον, κατασκεύασε τον «Αργοναυτή» κι έκανε τις πρώτες επιτυχεις δοκιμες το 1895. Κι' όμως ο τύπος τον ειρωνεύθηκε και τότε και οι έπισημοι της Ουάσιγκτων, τον άγνόησαν και πάλιν.

Ο Λαίηκ, ωστόσο, συνέχισε τις προσπάθειές του. Μόνος του κατασκεύασε και το πρώτο περισκόπιο, το 1900. Το 1901 — τέλος, η Κυβένησις της Ου-

άσιγκτων, του έδωσε την έντολη να κατασκευαση ενα μεγάλο υποδρύχιο. Όταν όμως το ζήτημα εφτασε στο Κογκρέσσο, η έντολη ακυρώθηκε. Αυτός είναι ο λόγος, που ανάγκασε τον Λαίηκ, όταν έγινε ο ρωσογερμανικός πόλεμος, να θέση την εφευρεσι του στη διάθεσι των Ρώσων. Οι Ρώσοι του δίδεσαν ολα τα μέσα και επί επτά χρόνια ναυπηγούσε υποδρύχια για λογαριασμό τους.

Τότε ο Λαίηκ απόχτησε διεθνή φημη. Ο Γερμανός ναύαρχος φον Τίρπιτς, αφού κουβέντισσε μαζί του, ένεκρινε το σχέδιο της δημιουργίας ενός υποδρύχιακού επιθετικού στόλου. Ο Γερμανός βιομήχανος Κρούπ, του πρότεινε συμβόλαιο. Όταν όμως διαπίστωσε ότι ο Λαίηκ, δεν ειχε αναγνωρίσμη για τη Γερμανία πατέντα, ματαίωσε την υπογραφή του συμβολαίου και οικειοποιή-

σε την εφευρεσι του Λαίηκ. Και μ' αυτήν δημιουργήθηκε ο περίφημος γερμανικός υποδρύχιακος στόλος.

Τέλος το 1911, εγίνησαν οι αρμόδιοι της Ουάσιγκτων κι ανέθεσαν στον Λαίηκ, τη ναυπήγησι υποδρύχιων. Χάρης στον Λαίηκ, η Άμερικη, στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ειχε ήδη 40 υποδρύχια.

Ο Σάιμον Λαίηκ, είναι σήμερα 80 ετών, αλλά δεν παύει να εργάζεται. Έχει ως τώρα κάνει πολλές τεχνικες τελειοποιήσεις στο υποδρύχιο κι εξακολουθεί ακουράστα τις μελέτες του.

Υπέγεια ποτάμια

Μια επιστημονική αποστολή, εφωδιασμένη με ολα τα νεώτερα τεχνικά μέσα, ανέλαβε την εξερεύνησι του μυστηριώδους υπογείου ποταμού Μαγκκαράμπια, της βορειου Ιταλίας. Πολλοι άλλοι επεχειρήσαν άλλοτε τον ίδιο άθλο, αλλά το πλήρωσαν με τη ζωή τους. Το μέρος όπου το ποτάμι αυτό χανεται μέσα σ' ενα βράβρο, ονομάζεται «Αβυσσος του Θανάτου».

Στο Σουακούρ της Γαλλίας, οι κάτοικοι ακουγαν συχνα μυστηριώδεις θορύβους και βουητά κάτω απ' το βραχώδες όροπέδιο, όπου ησαν χτισμένα τα σπίτια τους. Τέλος, ένας έπιστημον άνελαβε να διαφωτίση την προέλευσι τους. Με τη βοήθεια λοιπόν μικροφώνων κι άλλων ειδκων συσκευων, ανακάλυψε κάτω απ' το χωριο μια πελωρια υπογεια σπηλιά, ύψους 200 μέτρων, μέσα στην οποία κυλούσε ενα άφρισμένο ποτάμι.

III μουν τότε αστυνομικός γιατρος, απεσπασμένος σ' ένα απ' τα μεγαλύτερα αστυνομικά τμήματα του Λονδίνου. Είχα ήδη πολλά παράξενα στο στάδιό μου. Μα το πιο παράξενο απ' όλα είχε αυτό που θα σας διηγηθώ.

Ένας πόλιςμαν μούφερε ένα πρωί στο σπίτι μου το εξής σημείωμα: «Κύριε γιατρέ, Έχετε την καλωσύνη να περάσετε το ταχύτερον απ' το τμήμα, για να εξετάσετε δυο ανθρώπους που παρουσιάζουν κάτι αλλόκοτες ανωμαλίες;... Τους βρήκαν στην οδό Κρός, κοντά στο σπίτι σας. Ο πρώτος είναι Πολωνός και διαγράφει διαρκώς κύκλους, αντί να περπατάει ίσια. Δεν μπορεί να θυμηθεί τ' όνομά του και την κατοικία του. Ο άλλος είναι άνικανος ν' αρθρώσει μια λέξη. Τού έβαλα μια πένα στο χέρι, με την ελπίδα ότι θα κατάρθωνε να γράψει κάτι. Αφού όμως φάνηκε πως προσπαθούσε απεγνωσμένα να συγκεντρώσει τις αναμνήσεις του, άφισε την πένα στο τραπέζι και, σκασμένος στα γέλια, αναποδογύρισε το καλαμάρι. Έπιθυμώ να τους εξετάσετε και τους δυο.

Αστυνομικός επιθεωρητής Ρ. Μπράιτ

Πήγα άμέσως στην αστυνομία και τους εξέτασα. Ο Πολωνός ήταν μεσοκόπας, με έξυπνη φυσιογνωμία. Είχε πάθει μερική αμνησία και μανία κυκλοτερών κινήσεων. Εξέτασα τα κεφάλι του και παρατήρησα διαδυάτες πληγές που φταναν ασφαλώς στον εγκέφαλο. Φαινόταν πως είχε τραυματισθεί άλλοτε βαρύν στο κρανίο κι' είχε χάσει ένα μέρος της εγκεφαλικής ουσίας του.

Πιο πολύπλοκη ήταν η περίπτωση του δεύτερου: Αυτός είχε χάσει εντελώς τη μνήμη του κι' είχε, στο μέτωπό του μια τρύπα κλεισμένη μ' ένα φύλλο από σελιολόυν.

Φρόντισα να σταλούν κι' οι δυο σ' ένα άσυλο. Ήταν το μόνο που μπορούσα να κάνω.

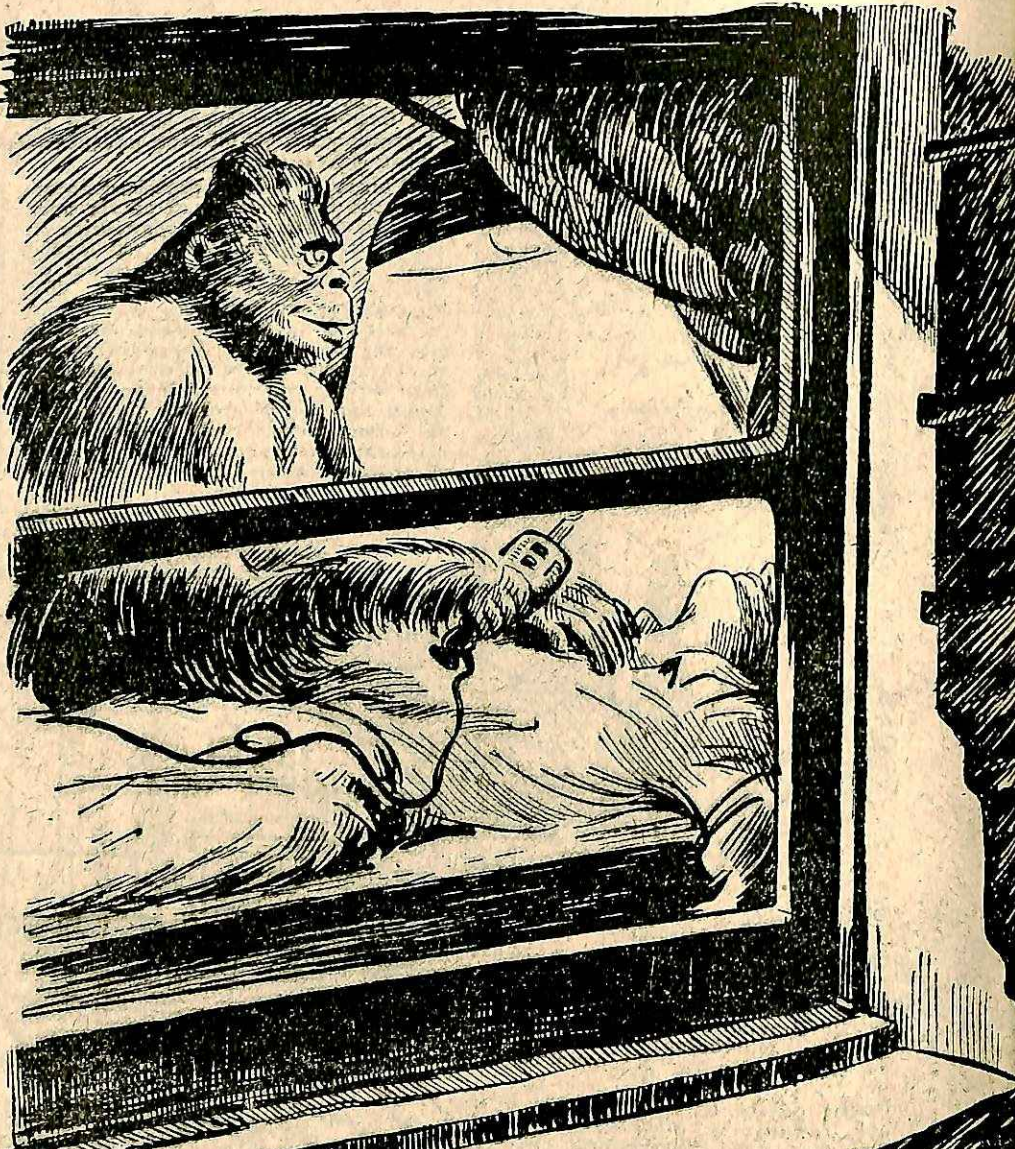
Μια βδομάδα αργότερα, ο επιθεωρητής Μπράιτ με ξανακάλεσε για να εξετάσω δυο άλλους δυστυχισμένους, που είχαν βρεθεί επίσης στο δρόμο μου. Ο ένας είχε χάσει εντελώς τη μνήμη του. Ο δεύτερος είχε πάθει μια αλλόκοτη νευρική ασθένεια: Φαινόταν πως δεν υπήρχε πιά κανείς σύνδεσμος μεταξύ του δεξιού και του αριστερού μέρους του εγκεφάλου του. Τα μάτια του έκινον άνεξάρτητα το ένα απ' το

Τό μυοτήριο της οδού ΚΡΟΣ

άλλο. Καταλάβαινε τί του έλεγαν, οι απαντήσεις όμως που έδινε ήταν εντελώς τρελές. Ένα παράξενο γέλιο συσπούσε τα χείλη του, ενώ στο μέτωπό του σχηματίζονταν ρυτίδες μελαγχολίας. Η αντίθεσις αυτή είχε κάτι το τρομακτικό...

Κι' οι δυο τους είχαν διάφορες πληγές στο κεφάλι. Είχε άρchiσει πιά να μου κεντράει η περιέργεια. Από πού προέρχονταν αυτοί οι δυστυχισμένοι; Γιατί τους εβρίσκαν όλους κοντά στο σπίτι μου; Σε τί είδους μυστηριώδεις χειρουργείους είχαν υποβληθεί;

Ενώ γύριζα στο σπίτι μου, θυμήθηκα ξαφνικά ότι είχα παρακολουθήσει κάποια μέρα μια περίεργη σκηνή, που είχε εξελιχθεί σ' ένα γειτονικό μου διαμέρισμα: Ένας κύριος, με γκριζά μαλλιά και χρυσά γυαλιά, έκανε προσεγγίσεις για μια χειρουργική επέμβαση. Έπειτα έκλεισε τα

Διήγημα φρίκης

παράθυρό του. Κι' άκουσα τότε μια γοερή κραυγή, που πνίγηκε σχεδόν άμέσως. Κατά τα μεσάνυχτα, ξανάνοιξαν τα παράθυρα. Και σ' ένα απ' αυτά είδα τότε να λάμπουν δυο φλογερά μάτια, που δεν είχαν τίποτε το ανθρώπινο, και δυο σειρές κατάλευκων δοντιών...

Αποφάσισα να παραφυλάξω κι' αυτό το βράδυ. Δεν συνέβη όμως τίποτε το εξαιρετικό. Όσοσα είχα κυριευθεί από μια έμμηνη ιδέα, που δεν μ' άφινε να κοιμηθώ. Κατά τις 3 το πρωί, μη μπορώντας πιά να κρατηθώ, σηκώθηκα απ' το κρεβάτι και παραμόνεψα πάλι το γειτονικό διαμέρισμα. Τα παράθυρα ήταν μισοκλειστά, υπήρχε όμως φως μέσα σ' ένα δωμάτιο, κι' έτσι μπορούσα να βλέπω χωρίς να φαίνωμαι.

Ο γείτονάς μου ήταν δόκιος. Κοντά

του βρισκόταν ένας άνθρωπος, που ή' δει του θα μού μείνη αξεχάστη, ακόμη κι' αν περάσουν εκατό χρόνια!... Ο δυστυχισμένος αυτός βράδισε με τα τέσσερα. Τα μακρύτερα γένηα του σέρνονταν στο πάτωμα. Κι' ο άλλος τον έσπρωχνε προς την πόρτα, με κλωτσιές, γελώντας συγχρόνως καταχθόνια!...

Την άλλη μέρα, έτοιμαζόμουν ν' ανακοινώσω στο φίλο μου επιθεωρητή όσα είχα δει, όταν ένας πόλιςμαν ήρθε να με ειδοποιήσει ότι ο Μπράιτ με ζητούσε επείγοντως. Μόλις μπήκα στο γραφείο του, στάθηκε εμπρός μου, με ύφος σοβαρό, ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου και μού είπε:

— Έν' όνόματι του Νόμου, σέ συλλαμ-ζάνω!...

Δεν μπόρεσα να κρατήσω τα γέλια μου. Έπεσα σε μια πολυθρόνα, καγχάζοντας.

— Μπράιτ! είπα όταν κατάρθωσα επι-

τέλους να μιλήσω. Μπορώ να μάθω γιατί κατηγορούμαι;

Μα ο Μπράιτ δεν είχε όρεξη να γελάσει. Και μού απάντησε, αυστηρός σαν δικαστής:

— Κατηγορείσθε ότι προέβητε εις επικίνδυνα πειράματα επί πέντε ανθρώπων, εκ των οποίων ο πέμπτος ανευρέθη σήμερα το πρωί εμπρός στην πόρτα σας! Κυττάχτε πως καταντήσατε αυτό τον δυστυχισμένο!

Κι' έφερε μέσα στο γραφείο του έναν άνθρω-

πό, ο Μπράιτ έβγαλε μια φωνή λυσσας.

Ο γείτονάς μου, ο γιατρός Ουίλλιαμ Στρόγκ, ήταν σωριασμένος σε μια πολυθρόνα, κατάχλωμος, ανείσθητος, με το πουκάμισό του αιματοδαμμένο. Ένα περιστροφικό ήταν πεσμένο δίπλα του.

— Φτάσαμε πολύ άργα! δρυήθηκε ο επιθεωρητής. Αυτοκτόνησε!

— Θέλετε να δите, αγαπητέ μου Μπράιτ, πως ανασταίνουν... τους ψευτονεκρούς; Α-νάψτε ένα κερί και βάλετε τη φλόγα του κάτω απ' τη μύτη αυτού του κυρίου...

Προτού τελειώσω τη φράση μου, ο Στρόγκ πετάχθηκε όρθιος κι' ώρμησε προς το παράθυρο. Αλλά οι πόλιςμαν πρόλαβαν να τον συγκρατήσουν και να του φορέσουν χειροπέδες.

Τόν έπήγαν στην αστυνομία. Αρχισαν οι ανακρίσεις. Επακολούθησε η δίκη. Μα ο Στρόγκ έμενε πάντα αμίλητος. Τέλος δικασθηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο.

ως άργα. Γύρισα στο σπίτι μου μετά τα μεσάνυχτα.

Ήμουν έτοιμος να πέσω στο κρεβάτι όταν ξάφνα έφτασε στ' αυτιά μου ένας παρατεταμένος λυγμός, σαν άνθρωπου που ξεψυχάει... Έτρεξα άμέσως στο παράθυρο. Το διαμέρισμα του Στρόγκ ήταν φωτισμένο. Κι' ο ίδιος βρισκόταν ξαπλωμένος πάνω στο χειρουργικό τραπέζι και πάλευε απελπισμένα για να ελευθερωθώ!

Κάποιος άλλος στεκόταν όρθιος κοντά του, κρατώντας ένα μεγάλο ηλεκτροκίνητο τρυπάνι. Ο άλλος αυτός ήταν ένας πύθιος μεγάλου αναστήματος!

Κάθε τόσο ο δόκτωρ άφινε να του ξεφεύγουν λόγια παραπονετικά:

— Έλεος, Κάιμαν!... Αφαίρεσα την αντίληψη από τους όμοιους μου, για να σου τη χαρίσω!... Σ' εξορκίζω Κάιμαν, λυπήσου τον ίδιο τον έαυτό σου... Σε μια μέρα, θα γίνης τέλειος άνθρωπος... Κάμε ύπουλην μια μέρα ακόμη!... Γιατί μ' απελευθέρωσες χθές, αφού επρόκειτο σήμερα να με σκοτώσεις;...

Τού απάντησε μόνον ένα άπαίσιο μουγκρητό... Ο πύθιος είχε φέριε κοντά μια μεγάλη αντίλια. Μ' ένα χειρουργικό μαχαίρι άνοιξε το στήθος του Στρόγκ, με δεξιοτεχνία εμπείρου χειρουργού. Εφαρμοσε έπειτα την αντίλια στην καρδιά του και την έβαλε σε λειτουργία ώστε ν' αυξήσει τρομακτικά η πίεσις.

Έτσι το αίμα εξαεπεστέλλετο με καταπληκτική όρη σ' όλο το σώμα του δόκτωρος, που σπάρανε με άγωνία και καθώς στριφογύριζε παρουσίαζε διαδοχικά στο τρυπάνι όλες τις πλευρές του κεφαλιού του... Κι' ενώ το τρομερό εργαλείο διατρύποσε τον εγκέφαλό του, η αντίλια έκαιε ταπτασσίαζε το σκληρό του μαρτύριο!...

Ωρμησα έξω απ' το σπίτι κι' ανέβηκα τρέχοντας τις σκάλες του γείτονά μου. Όταν όμως μπήκα στο εργαστήριό του με το πιστόλι στο χέρι, τον βρήκα νεκρόν, στο πάτωμα, μέσα σε μια λίμνη αίματος.

Φαίνεται ότι ο πύθιος είχε κάμει κάποια άστοχη κίνηση κι' είχε πληγωθεί κι' αυτός θανατηφόρα απ' το τρυπάνι. Γιατί τον βρήκα να σπασάει, ξεψυχώντας, δίπλα στο πτώμα του δημιουργού του...

PENE ΛΕΚΙΓΙΕ

000

Παραστάσεις με ένα δεκάτη

Οι άγγλικές στρατιωτικές υπηρεσίες έχουν γυρίσει ένα φιλμ, που δείχνει το δράμα των άγγλικών στρατευμάτων στο Αντζίο της Ιταλίας, το 1944. Η ταινία όμως αυτή φυλάσσεται στα επίσημα πολεμικά αρχεία, κι' έλάχιστοι την έχουν ιδεί ως τώρα. Ένας απ' αυτούς λοιπόν τους τυχερούς ήταν κι' ο λοχαγός Γκόμ. Έπειδή υπήρχε ένας απ' τους ήρωες του Αντζίο, έπρεπε την άδεια να παρακολουθήσει, μαζί με τη σύζυγό του, μια προβολή του φιλμ, ειδικώς γι' αυτόν. Κι' είδε στο πανίον έαυτο του να μάχεται ήρωϊκάς.

Τέτοιες, προβολές κινηματογραφικών ταινιών μ' ένα μόνο θεατή είναι βεβαίως σπανιότατες. Ένας Άγγλος ναύτης πήγε κάποτε σ' ένα κινηματογράφο του Πορτσμούθ και παρακάλεσε το διευθυντή να γίνη μια έκτακτη πρωινή προβολή του φιλμ, γιατί το μεσημέρι επρόκειτο να φύγη με το πλοίο του. Προσφέρθηκε δε να πληρώσει ακριβώς, έφόσον θα ήταν ο μοναδικός θεατής. Ο διευθυντής τον έκαμε τη χάρη. Ο ναύτης παρακολούθησε την ταινία, χειροκρότησε με την καρδιά του κι' έφυγε κατενθουσιασμένος.

Αλλά και το μεγάλο παρισινό θέατρο «Οντεόν» αναγκάσθηκε ένα βράδυ να παίξη για ένα μόνον άνθρωπο. Ήταν η εποχή που η χολέρα μαστίγεί το Παρίσι, και τα θέατρα είχαν ερημωθεί. Τη βραδιά λοιπόν εκείνη, δεν υπήρχε στην πλατεια του «Οντεόν» παρά ένας μοναδικός θεατής. Κι' αυτός έπέμενε να ιδεί το έργο! Τον παρακάλεσαν να πάρη πίσω τα λεπτά του, αλλά δεν έδεχθηκε. Τέλος, άνοιξε η αλλαία κι' οι ήθοποιοι άρχισαν να παίζουν... όσο χειρότερα μπορούσαν! Το «ακροατήριο» τους σφύριζε. Αυτό όμως περίμενε ο θεατρώνης, για ν' απαλλαγεί απ' τόν... ταμπουρί! Διάταξε δηλαδή να πετάξουν έξω τον πεισματάρη θεατή, γιατί... ένοχλούσε την παράστασι!

Έτρεξα στο παράθυρο κι' είδα τον Στρόγκ ξαπλωμένο στο χειρουργικό τραπέζι...

Εγώ είχα κάμει στο μεταξύ διάφορες έρευνες κι' είχα εξακριβώσει ότι ο διαδο-λογιατρός αυτός αφαιρούσε ώρσιμένα τμήματα του εγκεφάλου των θυμάτων του και τα χρησιμοποιούσε για άγνωστα πειράματα...

Μια μέρα, ήρθε ήρθε ξαφνικά ο Μπράιτ και μού ανήγγειλε μια είδησι αληθινά εκπληκτική: Ο κατόδικος δόκτωρ Στρόγκ είχε δραπετεύσει! Οι ειδικοί που εξέτασαν τις λεπτομέρειες αυτής της αποδράσεως, απέφανεσαν ότι ένας μεγαλόσωμος πύθιος είχε πνίξει το φυλάκα, είχε σπείσει την πόρτα της φυλακής κι' είχε απελευθερώσει τον κατάδικο.

— Όλ' αυτά είναι τρέλλες! μού είπε ο Μπράιτ. Στη σημερινή εποχή, είναι αδύνατο να συμβούν τέτοιες απίθανότητες! Εύτυχώς έλαβα όλα τα μέτρα μου, κι' έτσι δεν μπορεί να φύγη ο ένοχος απ' την Αγγλία!

Την ημέρα εκείνη, έτυχε να μείνω έξω

Ο δίδας του ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Η περιπετειώδης ζωή του Σαλιάνιν

«Όσο μεγάλος και διάσημος κι αν έγινε ο Φεντόρ Σαλιάνιν, ο αδάντατος καλλιτέχνης του τραγουδιού, δεν ξέχασε ποτέ πως κατόχων από μια οικογένεια Ρώσων χωρικών. Ο πατέρας του ήταν μέθυσος και καυκατζής. Τρομοκρατούσε την οικογένειά του και μάλαγε μ' όλο τον κόσμο. Όταν δεν εύρισκε άλλη αφορμή για να τσακωθεί με τον πρώτο διαβάτη που συναντούσε, τον ρωτούσε: «Δεν μου λές, αδερφάκι, γιατί έχεις μούρη γουρουνίσια;...».

Ο γιός του κληρονόμησε τη σωματική του δύναμη (σε μια παράστασι, παρασύρθηκε απ' τη βέρμη του ρόλου του κι έσπασε πάνω στη σκηνή δυο-τρεις καρέκλες με τα χέρια του!). Η μητέρα του ήταν αγία γυναίκα. Για ν' αναθρέψει το παιδί της, δεν δίστασε να βγί πολλές φορές στους δρόμους για νά ζητιανέψει. Κι όταν ο άντρας της την έδερνε άγρια και την άφινε μισοπέθανε, αυτή προσπαθούσε να καθουχάσει τον τρομαγμένο Φεντόρ, χαϊδεύοντάς του τα μαλλιά και λέγοντάς του στοργικά:

— Μην κλαίς, μικρούλη μου, δεν έχω τίποτε!

Αφ' ότου, σε ηλικία 8 ετών, ο Σαλιάνιν είδε μια υπαίθρια θεατρική παράστασι, στην πλατεία του χωριού του, ένοιωσε μια ακατανίκητη κλίση προς το επάγγελμα του ηθοποιού.

Άρχισε να μαθαίνει βιολί όταν έγινε 11 ετών, αλλά δεν προχώρησε πολύ, γιατί δεν είχε δάσκαλο. Μετά 3 χρόνια, κέρδιζε κάπου-κάπου λίγα ρούβλια ως κομπάρσος στα θέατρα. Ο πατέρας του γινόταν έξω φρενών για τις καλλιτεχνικές αυτές τάσεις του. Όταν βρήκε κάποτε στην τσέπη του τη μουσική της «Κάρμεν», την κομμάτισε. Αυτό τον έκανε να ξεχειλίσει το ποτήρι της υπομονής του Φεντόρ. Κι ο μικρός — που είχε χάσει πια τη μητέρα του — έφυγε για πάντα απ' το σπίτι του.

Ήταν τότε μόλις 16 ετών. Για νά ζήσει, έκαμε τις

βαρύτερες δουλειές: ξυλοκόπος, στιβαδότης, ξυλουργός, μαθητευόμενος ταγκάρης, δαρκάρης στα Βολγ... Πέρασε συχνά τις παγωμένες νύχτες στα παγκάκια των πάρκων, ανάγκασμένος να σηκώνεται και να κινείται κάθε λίγα λεπτά, για νά μην πεθάνει απ' την παγωνιά. 'Επί ολόκληρης βδομάδας, έμεινε μόνο με τσάι και ξερό ψωμί, που τα ζητιάνευε κι' αυτά. Και κάποτε ένας απ' τους «ευεργέτες» του βέλησε να του αναθέσει μια δολοφονία...

Στο μεταξύ όμως, είχε αποκτήσει ωραία φωνή, κι έτσι κατόρθωσε στο τέλος να βρή μια θέσι κομπάρσου, με 20 ρούβλια το μήνα. Στο στάδιο αυτό προώθησε γρήγορα. Ένας Ιταλός κάποιος τον προσέλαβε για μια τουρνέ ως την Τυφλίδα. 'Εκει όμως ο θάσος — που άποτελείτο μόνον από δυο Ιταλούς τραγουδιστές — ναυάγησε και διαλύθηκε. Ο Σαλιάνιν βρέθηκε και πάλι σε κρίσιμη θέση. Ζήτησε δουλειά σε κάποιο άλλο θάσο. Φάνηκε όμως τυχερώτερος απ' αυτόν και του πήρε τη θέση ένας αλλοθής νέος, δυο χρόνια μεγαλύτερός του: ο αρτεργάτης 'Αλέξι Πίστκιφ, που έγινε αργότερα πασίγνωστος ως Μαξιμ Γκόρκυ.

Με το περιστατικό αυτό άρχισε η γνωριμία του Σαλιάνιν και του Γκόρκυ, που εξαελίχθηκε αργότερα σε βαθιά φιλία. Ο Σαλιάνιν ώνομαζε πάντα τον Γκόρκυ «μοναδικό του φίλο» κι' εκείνος πάλι του γράφει σ' ένα γράμμα του: «Αγαπητέ μου Φεντόρ, πιστεύω ότι μπορούμε τώρα πια να πεθάνουμε με ήσυχα κι' οί δυο, αφού προσφέραμε κάτι στην ανθρωπότητα...».

Μετά την άποτυχία του, ο Σαλιάνιν βρέθηκε και πάλι στους δρόμους. Καθώς γύριζε με αδειανό στομάχι, βρήκε μια ακάθαρτη χαρτοσακούλα, που περιείχε τέσσερα νομίσματα. Πήγε άμέσως σε μια ταβέρνα κι' ήπιε μέχρι να αισθανθεί πεινασμένος. Ένας αστυνόμος τον βρήκε σ' την την κατάσταση, τον κοβάλησε στην αστυνομία και τον έδεψε. 'Αλλά το ξυλοκόπημα είχε ανέλπιστη συνέχεια: Ο αστυνόμος ανέκρινε το Σαλιάνιν, όταν ξεμέθυσε, ένδιαφρόθηκε γι' αυτόν και τον έστειλε σ' ένα γνωστό καθηγητή του τραγουδιού.

Έκείνος καλλιέργησε τη φωνή του, αλλά και τους τρόπους του — που ήταν άγριοι και χυδαίοι.

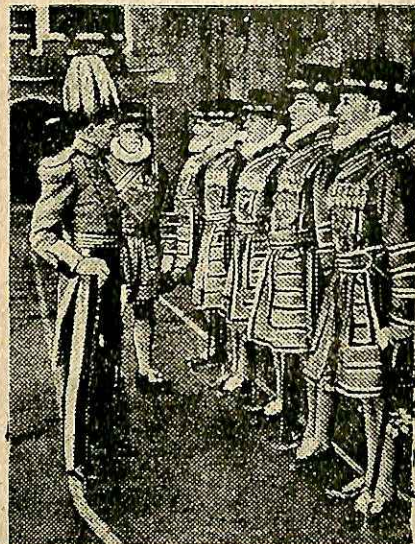
Έτσι, ο Σαλιάνιν μπήκε να προσληφθεί στην Όπερα. Ήταν 25 ετών μόνον, όταν έφτασε να κερδίσει 7.200 ρούβλια το μήνα. Είχαν πια περάσει οριστικά οι μέρες της δυστυχίας και της φτώχειας του. Δεν θα ξανααναγκαζόταν να πηδήσει απ' το παράθυρο του ξενοδοχείου του, όπως είχε κάποτε στο Βακού, για νά ξεφύγει απ' τους πιστωτάς του... Ούτε θα ξαναεπιχειρούσε ν' αυτοκτονήσει, όπως μια νύχτα που είχε προλάβει ένας αστυνομικός να του άρπάξει το πιστόλι την τελευταία στιγμή.

Στη Μόσχα, ο νέος καλλιτέχνης ερωτεύθηκε την Τζούλια Τονάγκι, πρώτη μπαλαρίνα ενός Ιταλικού θιάσου. Την παντρεύτηκε κι' απόκτησε δυο παιδιά μαζί της. 'Επειτα όμως από 30 χρόνια συζυγικής ζωής, πήρε διαζύγιο, για νά ξαναπαντρευτεί με μια γραμματέα του, που του χάρισε άλλα δυο παιδιά. Πρόσφερε ωστόσο στην πρώτη σύζυγό του, για διατροφή, 300 δολάρια το μήνα (σε μια εποχή που θα μπορούσε να συντηρηθεί με το ποσό αυτό ολόκληρο χωριό!).

Μετά την έκρηξη της Ρωσικής 'Επαναστάσεως, ο Σαλιάνιν έχασε τα σπώτια και τα κτήματα του. 'Εμεινε ωστόσο στη Ρωσία κι' έδινε δωρεάν συναυλίες για το λαό, με μοναδική ανταμοιβή του τα τρόφιμα που εχορηγούντο απ' την Κυβέρνησι στους «καλλιτέχνες και εργάτες πρώτης τάξεως». Από ευγνωμοσύνη, τα Σοβιέτ του άπενειμαν τον τίτλο του «Καλλιτέχνη του Λαού», μαζί με άλλες τιμητικές διακρίσεις.

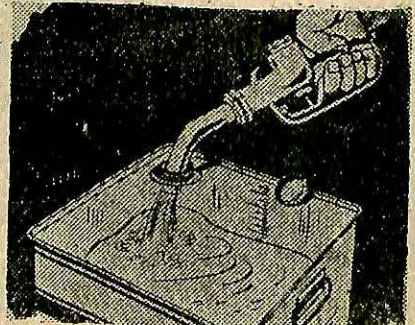
Αργότερα, ο Σαλιάνιν έφυγε απ' την πατρίδα του, όπου δεν ξαναγύρισε επί πολλά χρόνια. Οι συμπατριώτες του τον κατηγορούσαν τότε ότι πενούσε στο Παρίσι, ζωί άσωτη και οργισμένη, ότι μεθούσε με σαμπάνια, έσπαζε τους καθρέφτες και διασκεδάζε αλείφοντας με μουστάρδα τα πρόσωπα των γκαρσονιέρ! Κι' αυτός, για νά εκδικηθεί, ζήτησε δικαστικώς 2.000.000 φράγκα απ' τη Ρωσική Κυβέρνησι, γιατί είχε εκδώσει δίχως την άδειά του τα 'Απομνημονεύματά του — τα οποία είχε εμπιστευθεί άλλοτε στο φίλο του Μαξιμ Γκόρκυ. Το δικαστήριο ανέγνωσε το δική του, αλλά του έπεδίκασε μόνο 10.000 φράγκα. Κι' όμως τα 'Απομνημονεύματά του άξιζαν πραγματικά εκατομμύρια, γιατί κυκλοφόρησαν σε μυριάδες αντιτύπων και μεταφράθηκαν σε διάφορες ξένες γλώσσες.

Ο Σαλιάνιν έγραψε ο ίδιος τον επίταξί του, που τελειώνει ως εξής: «...Ο Σαλιάνιν είδε, υπέφερε, άγίασε και μίσησε πολύ... Ποιος ν' άναψή ένα καντήλι γι' αυτόν; Ποιος θα τον θυμήθη; Διαβάθη, στάσου, μία στιγμή και πές: — 'Ας βρούν άνάπαυσι τα κόκαλά σου, φτώχε Φεντόρ!».

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Απ' την εποχή μιας άποπειρας άνοτινάσεως του άγγλικού Κοινοβουλίου (1605) μια ειδική φρουρά έχει άναλάθει να φάχνει λεπτομερώς το μέγεθος του Κοινοβουλίου για νά βεβαιωθεί ότι οι βουλευτές δεν κινδυνεύουν. Η στολή της έχει διατηρηθεί ή ίδια, όπως τον καιρό που πρωτοδημιουργήθηκε.

ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ ΤΕΝΕΚΕΔΕΣ

Άρχισαν να κατασκευάζονται στην 'Αμερική τενεκέδες (κι πετρέλαιου ή της βενζίνης, που το άπάνω μέρος τους άποτελείται από διαφανή πλαστική ύλη κι' έτσι βλέπει κανείς μέσα όταν τους γεμίσει) και δεν υπάρχει κίνδυνος να τους ξεχειλίσει.

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΒΕΣ

Για ν' άπαλλάξει τους άντρες απ' τις βαρυστιτικές πρόβες των κοινούριων κοστούμιών τους, ένας Αυστραλός ράφτης επενένησε ένα σκακί — μοντέλο άποτελούμενο από 11 φύλλα έφωδισμένα με ειδικούς συνδετήρες. Ο ράφτης το φορεί στον πελάτη του, το έφορμάζει τελείως στο σώμα του, μετακινώντας καταλλήλως τους συνδετήρες και ράβει κατόπιν το νέο κοστούμι σύμφωνα μ' αυτό το πρότυπο.

ΠΡΟΣΟΧΗ στα βιταμινούχα ΦΑΡΜΑΚΑ!

Η έλαττωματικότητα της παρασκευής των

Το Γαλλικό Βιολογικό 'Ινστιτούτο Διατροφής, σε μία πρόσφατη έκθεσι που υπέβαλε στην 'Ιατρική 'Ακαδημία, καταδικάζει πολλούς από τους έν χρήσει τρόπους παρασκευής των ζυμαρικών και ιδίως εκείνων που συνίσταται στην παρασκευή των δια της θερμότητας. Με τον τρόπο αυτό, παρατηρούν οι έπιστήμονες του Βιολογικού 'Ινστιτούτου, η θρεπτική των άξια κατέρχεται στο μηδέν. Η χρήσις παρομοίων ζυμαρικών, ενώ δεν παρέχει την παραμικρή ωφέλεια στον οργανισμό, επιβαρύνει, από τ' άλλο μέρος, το στομάχι με μία περίττι και δύσπεπτη μάζα.

Έξ άλλου, η δοκτορέσσα Ραντουάν, που έχει ειδικευθεί στα ζητήματα των βιταμινών, υπέβαλεν στη γαλλική 'Ιατρική 'Ακαδημία μια έκθεσι με την όποιαν άποδεικνύει το άνωφελές της χρήσεως ώρισμένων βιταμινούχων φαρμάκων, από εκείνα που προσφέρονται στο έμπόριο.

Κατά τη Γαλλίδα έπιστήμονα, τα παρασκευάσματα που περιέχουν βιταμίνες Ε και D χάνουν συνεχώς την άξία των, μ' έναν τρόπο μόνιμο και σταθερό. Έτσι συμβαίνει ώστε να περιέχουν μόνον το ήμισυ των βιταμινών από εκείνες που άναγράφονται πάνω σ' αυτά.

Σε ώρισμένα παρασκευάσματα ή «έξασθενήσεις» είναι πολύ μεγαλύτερη και καταναίει ώστε διάφορα διαφημιζόμενα ως αντισκληροδουτικά σιρόπια π.χ., να μην έχουν καμμία περιεκτικότητα σε βιταμίνες και συνεπώς και καμμία ωφέλεια.

«Το κοινόν το άγνοεί αυτό, παρατηρεί η δοκτορέσσα Ραντουάν. Οι γιατροί, έξ άλλου, δεν είναι χημικοί και ούτε μπορούν ν' αναλύουν τα φάρμακα των άσθενών των. 'Αλλά τα παρασκευάσματα αυτά πουλιούνται και οι άσθενείς τα ακριβοπληρώνουν, χωρίς ν' άποκομίσουν τίποτα».

Ο γνωστός ΟΚΟΣ Κοπτικής - Ραπτικής ΤΖΩΝ

Επί τη συμπληρώσει 30ετούς ευδοκίμου εργασίας και άποκτήσεως την έμπιστοσύνη του κοινού όλης της 'Ελλάδος άπεφάσισε όπως: Διά τα πρώτα 100 κορίτσια που θα έγγραφούν άπό 10ης Νοεμβρίου μέχρι τέλους του έτους νά τά διδάξη ΜΕ ΤΑ ΜΙΣΑ ΔΙΔΑΚΤΡΑ.

ΣΕ 15 ΜΕΡΕΣ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΝΑ ΚΟΒΕΤΕ.

Επ'ωφελήθητε της προέσιμης πόες έγγραφην. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 86, Τηλεφ. 34-338. Παράρτημα ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ, Πλατεία Στράτα.

ΕΡΜΗΣ

ζουν την παραμικρή ωφέλεια άπό τη χρήσι των.

Οι κατασκευαστάι παρομοίων παρασκευασμάτων, συνεχίζει η Γαλλία έπιστήμων, έχουν τη συνείδησι τους ήσυχη, από τη στιγμή που άνέμισαν μέσα σ' ένα «έλλημα» — έτσι καλούνται οι ουσίες μέσα στις όποιες διαλύονται τα διάφορα φάρμακα — μια ώρισμένη ποσότητα βιταμινών. 'Αλλά, δυστυχώς, η έκλογή αυτών των «έλλημάτων» δεν γίνεται με την άπαιτούμενη προσοχή για λόγους έπιπολαότητας ή άγνοίας. Συμβαίνει, λοιπόν, πολλές φορές οι όξειδωτικές ιδιότητες αυτών των «έλλημάτων» να καταστρέφουν τα χρήσιμα συστατικά του φαρμάκου.

Το άποτέλεσμα είναι ότι οι άσθενείς έξαπατώνται και, άφου πληρώσουν αρκετά χρήματα και χρησιμοποιήσουν ένα σωρό βιταμινούχα παρασκευάσματα, διαπιστώνουν, στο τέλος, ότι δεν τους έκαμαν τίποτε και ότι ή πάθησις των παρέμεινε στάσιμη ή χειροτέρεμε.

Η δοκτορέσσα Ραντουάν καταδικάζει, έξ άλλου, τα διαφημιζόμενα ως φωσφορούχα παρασκευάσματα μπουρνούλασιον. Τόσο ο φωσφόρος, τονίζει, όσο και το μπουρνούλασιον έξουδετερώνουν το ένα τις ωφέλειμες ιδιότητες του άλλου. Η άνάμιξις των όχι μόνον δεν εινε ωφέλιμη, λοιπόν, αλλά και επιζήμια.

Η Γαλλία έπιστήμων άναφέρει έπίσης δυο άλλα έλαττωματικά παρασκευάσματα.

Το ένα είναι οι ένέσεις με βιταμίνες Β', λόγω του ότι αλλοιώνονται ταχύτατα και δεν είναι δυνατόν συνεπώς να υπάρχει καμμία έγγύησις για την περιεκτικότητά των. 'Αποδείξεις είναι το γεγονός ότι μερικοί άπο, εκείνους που τις χρησιμοποιήσαν βρήκαν μια άξιοσημείωτη ωφέλεια από τη χρήσι των, ενώ άλλοι δεν βρήκαν καμμία.

Το άλλο είναι τα παρασκευάσματα από κόκκους σίτου, που πουλιούνται ταχύτατα και δεν είναι δυνατόν συνεπώς να υπάρχει καμμία έγγύησις για την περιεκτικότητά των. 'Αποδείξεις είναι το γεγονός ότι μερικοί άπο, εκείνους που τις χρησιμοποιήσαν βρήκαν μια άξιοσημείωτη ωφέλεια από τη χρήσι των, ενώ άλλοι δεν βρήκαν καμμία.

Μην έχετε, λοιπόν, τυφλή έμπιστοσύνη στα διαφημιζόμενα ως βιταμινούχα φάρμακα. Και, προ πάντός, μην τα χρησιμοποιήτε χωρίς τη ρητή συγκατάθεσι του γιατρού σας.

00

Τά άποτελέσματα της γυναικείας κυριαρχίας

Η συχνότητα του νεοτρικού έλκου ότους άντρες είναι 60. δεκαπλάσια παρά στις γυναίκες. Βεβαίως, η καθηγητής Χάρολντ Γουόλφ της 'Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Κόρνελ, Πρό 50 ετών όμως, ήταν ίδια και σ'α δυο φύλα. Πού όφείλεται λοιπόν η σημερινή διαφορά; Κατά το δόκτορα Γουόλφ ο άντρας ήταν άλλοτε άδισφαιλογηκτος κυριαρχος ενώ τώρα βρίσκεται το μπελά του από τη γυναίκα έπιβολή, δεν κατορθώνει ν' άπαλλάξη απ' αυτήν. Κι' η νευροφυκτική του αντίδρασις όμιουργεί τή έλκη.

Ο αλητής

Έκείνο το άπόγευμα, ο Νέντ Σεβέρς γύρισε κατακουρασμένος στο σπίτι του.

— Καταρμένη δουλειά! — Ο κύριος Πήρσον με διάταξε νά φύγω άμέσως για το Φαίριμπανκ.

— Τέτοια ώρα; ρώτησε η ξανθή 'Εβελιν, η γυναίκα του. — Ναι... Είναι ανάγκη...

Πρέπει να παραδώσω στον αντιπρόσωπό του εκεί μερικές συναλλαγματικές για είσπραξι... Θα είμαι πάλι εδώ αύριο το μεσημέρι...

— Ω, Θεέ μου! είπεν η 'Εβελιν. Πώς θα περάσω τη νύχτα μόνη μου; — Ο άντρας της της χείδεψε τα μαλλιά.

— Τί νά γίνη; είπε. Βλέπεις δεν είμαστε πλούσιοι για νά κάνωμε ό,τι θέλωμε. Πρέπει, λοιπόν, να δουλεύουμε για λογαριασμό άλλων και να εκτελούμε τις διαταγές τους. — Η 'Εβελιν άναστήναξε.

— Άλλά, ξαφνικά, γύρισε με τρομαγμένο ύφος προς το μέρος του συζύγου της. — Και τα λεφτά για τα ήμερομίσθια των εργατών; είπε. Τί άπερισκεψία, Θεέ μου, νά τα φέρεις εδώ!

— Απερισκεψία; άπάντησε ο άντρας της. Άλλ' εδώ είναι περισσότερο άσφαλισμένα άπο όπουδήποτε άλλου. Ο κύριος Πήρσον ένθουσιάζτηκε όταν του είπα πως τα έφερα εδώ. «Θα πές πρώτα στο Φαίριμπανκ, μου είπε, για νά παραδώσεις τις συναλλαγματικές και, γυρίζοντας, θα πάρης

τά λεφτά και θα τρέξης ως το Μπώσων, για νά πληρώσεις τους εργάτες του έργου σ'αυτού».

— Μπορεί νά έχης δίκιο, είπεν η 'Εβελιν. Κι' ωστόσο, τρέμω στη σκέψι πως θα μείνω εδώ μόνη μου άπόψε μ' αυτό το σοβάρο ποσόν μέσα στο συρτάρι του γραφείου σου.

— Ο Νέντ γέλασε. — Θα ίδης πως δεν θα σ' ένοχλήση κανείς, της είπε.

Κι' άρχισε νά ετοιμάζεται για το μικρό ταξίδι του. Λίγη ώρα πριν από τη δύσι του ήλίου, έφυγε από το σπίτι του, αφήνοντας μόνη της την 'Εβελιν, άφου της σύστησε και πάλι νά μην άνησυχή.

Ένας δαιμονισμένος άέρας φυσούσε έκείνο το βράδυ, κι' έφεφταν χροντές νιφάδες χιονιού.

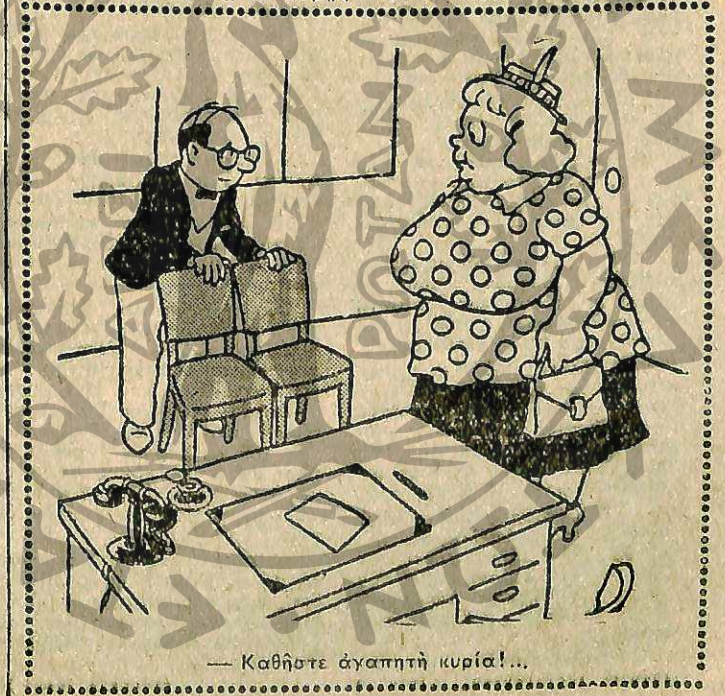
Η 'Εβελιν βεβαιώθηκε πως οι πόρτες ήσαν καλά κλεισμένες κι' έπειτα κάθισε κοντά στο άναμμένο τζάκι μέσα στην τραπεζαρία κι' άρχισε νά κεντά.

Θα κόντευαν έννέα, όταν, ξαφνικά, άκουσε ένα θορύβο προς το μέρος της κουζίνας. — Δυστυχία μου! σκέφθηκε η 'Εβελιν. Νομίζω πως άνοιχτη την πόρτα της κουζίνας.

Η πόρτα αυτή έβλεπε στην αυλή και γι' αυτό δεν την έκλειναν ποτέ, μία που κλειδωναν την έξωπορτα. Ποιος θα μπορούσε νά διασκελισή τα ψηλά κάγκελα για νά φτάση ως εκεί;

Ο θορύβος δεν ήταν τώρα άόριστος, όπως πριν. Η 'Εβελιν άκούγε καθαρά τα βήματα ενός ανθρώπου, που προχωρούσε στο διάδρομο. Τρελλή από τον τρόμο της, είδε σε λίγο την πόρτα της τραπεζαρίας ν' άνοιξη.

Ένας άνθρωπος στεκόταν στο άνοιγμα. Είχε το ύψος και

— Καθίστε αγαπητή κυρία!...

ΠΟΛΥ ΞΕΝΗ
ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΑΘ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΑ 48-49, ΧΡΗΚΗ ΤΗΛ. 51-051
(ΠΑΝΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΒΑΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΕΡΙΟΚΕ)
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ - ΒΡΑΔΥΝΑ
Διά όλην την Ελλάδα άναγνωρίζονται διδάκτρα από ημικύβ
Επί πλέον εδίδεκεται η ΓΑΛΛΙΚΗ διά ραβούρια.
ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ

Δραματικό διήγημα

Την ιστορία της Ουαζίλ ντε Νοζάν την άκουσα από τη μαρκησία Πόνς ντε Λιγκιέρ. Δεν είναι πολύ παλιά. Συνέβη κατά τα πρώτα χρόνια του περασμένου αιώνα, λίγους καιρό μετά την πτώση του Ναπολέοντος.

Πρέπει να σας παρουσιάσω πρώτα-πρώτα τα πρόσωπα.

Η Ουαζίλ ντε Νοζάν ήταν μια νέα από παλιά αριστοκρατική οικογένεια και είχε παντρευτεί το βαρόνο ντ' Ορόνζ.

Αυτός ο ντ' Ορόνζ ήταν άλλοτε προμηθευτής των στρατιών του Ναπολέοντος και, αφού πλούτισε σ' αυτή τη δουλειά, είχαν ξελιχθεί τώρα σε τραπέζι. Όσο για τον τίτλο του, ήταν, όπως έλεγαν εκείνη την εποχή, πολύ ύψιστος. Λεγόταν πριν Λεπορέλο και ήταν από τη Σαρδηνία.

Το τρίτο πρόσωπο της ιστορίας μας είναι ο υποκόμης Ζαν ντε λα Ρεόλ, ένας νεαρός μετανάστης, που είχαν υπηρετήσει άλλοτε στο στρατό του πρίγκιπας του Κοντέ και είχε γυρίσει στη Γαλλία μετά την παλινόρθωση των Βουρβόνων. Εργαζόταν τώρα στο Υπουργείο των Εξωτερικών και θα είχε φύγει από καιρό για την πρεσβεία της Στοκχόλμης, όπου είχε τοποθετηθεί ως γραμματέας, αν κάποιος ειδικός λόγος δεν τον κρατούσε στο Παρίσι.

Ο Ζαν και η Ουαζίλ ήταν εξάδελφοι. Αυτό το γεγονός εξηγεί γιατί ο υποκόμης ντε λα Ρεόλ, ξαναγυρίζοντας στην πατρίδα του, έπειτα από τόσα χρόνια εξορίας, έτρεξε στο σπίτι του βαρόνου ντ' Ορόνζ.

Την εποχή εκείνη, η Ουαζίλ ήταν είκοσι τεσσάρων χρόνων και έλαμπε από ομορφιά. Ο Ζαν, από το άλλο μέρος, ήταν τριάντα τριών χρόνων και είχε ένα πολύ έλκυστικό παρουσιαστικό. Η κομψότητά της εμφάνιζε και οι λεπτοί τρόποι του φανέρωναν τον πρώην αριστοκράτη. Όσο για το βαρόνο ντ' Ορόνζ, πρέπει να τον φαντασθούμε σαν έναν πενήνταχρονό με κοιλιά και φοβερές, περήφανο για τα πλούτη του και τη δύναμη που του παρείχαν.

Είναι περίεργο, λοιπόν, αν η Ουαζίλ αγάπησε από την πρώτη στιγμή τον Ζαν

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ

Ανικανότης - Στείρωση
Ιατρός Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ,
Βηλαρά 7 (Πλατεία Αγ. Κων/νου). Τηλέφ. 55-387.
Δέχεται 8 π.μ. — 8 μ.μ.

— Ζάν!... Άγαπημένε μου!... Ζάν!... Άλλ' ο υποκόμης ήταν πια νεκρός.

Η νεαρή γυναίκα άρχισε τότε να κλαίει με λυγμούς και, σε μια στιγμή, σωριάστηκε λιπόθυμη στο πάτωμα...

Τί έγινε απ' αυτή την ώρα; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ.

Το πιθανότερο είναι ότι η νεαρή γυναίκα συνήλθε από τη λιποθυμία της όταν πια είχε νυχτώσει για καλά. Το δωμάτιο ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι, το μυστήριο και τη σιωπή. Και μόνο μια αχνή σελήνη, μπαίνοντας από το ανοιχτό παράθυρο, σερνόταν πάνω στο νεκρό σώμα του Ζάν... Αυτό το ήταν το πρώτο θέαμα που αντίκρισε η Ουαζίλ, όταν άνοιξε και πάλι τα μάτια της...

Το άλλο πρωί, ο Μπαρσίντ, ανοίγοντας την πόρτα του κοιτώνα του κυρίου του, είδε τον υποκόμη νεκρό πάνω στο κρεβάτι του και, πλάι, μια γυναίκα, με δολοφονικά μαλλιά και γουρλωμένα μάτια, που τον κύτταξε με μια απεριγρίστη έκφραση τρόμου στο πρόσωπό της.

Ηταν η Ουαζίλ. Λίγη ώρα αργότερα, ο βαρόνος ντ' Ορόνζ, που είχαν ειδοποιηθεί από την αστυνομία, πήγε να την πάρει και την μετέφερε μέσα σ' ένα κλειστό άμαξι στο μεγάλο του.

Η δυστυχισμένη Ουαζίλ ήταν πια τρελή και δεν ξαναβρήκε ποτέ το λογικό αίσθημα μέσα στο σπίτι.

Συνήθως όμως στεκόταν πίσω από την πόρτα και, όταν η Ουαζίλ έμπαινε μέσα, την σήκωνε στα χέρια του και την γέμιζε με φιλία.

Αυτή τη φορά, όμως, ο Ζαν δεν ήταν πίσω από την πόρτα και μια βαθεία σιωπή επικρατούσε μέσα στο σπίτι.

Η Ουαζίλ ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο της το σώμα. Όσο, προχώρησε στην τραπέζια κι από κει πέρασε στο σαλόνι κι έπειτα στη βιβλιοθήκη.

Όμως είχαν υποπτευθεί, ο Ζαν βρισκόταν πάνω στο κρεβάτι του. Άλλ' ήταν ντυμένος και η Ουαζίλ έκαμε τη σκέψη πως θα είχαν αποκοιμηθεί ίσως περιμένοντας την.

Προχώρησε τότε, πατώντας στις μύτες των ποδιών της...

Άλλ'α, ξαφνικά, μια φωνή τρόμου ξεφύγε από το στόμα της.

Ένα μαχαίρι ήταν χωμένο στην καρδιά του αγαπημένου της και το πούκαμισό, όπως και τα ρούχα του, είχαν βαφή κατακόκκινα από το αίμα που είχε τρέξει.

Η Ουαζίλ έτρεξε άμέσως κοντά του και άρχισε να του φωνάζει:

Αλλά, ξαφνικά, μια φωνή τρόμου ξεφύγε από το στόμα της.

Ένα μαχαίρι ήταν χωμένο στην καρδιά του αγαπημένου της και το πούκαμισό, όπως και τα ρούχα του, είχαν βαφή κατακόκκινα από το αίμα που είχε τρέξει.

Η Ουαζίλ έτρεξε άμέσως κοντά του και άρχισε να του φωνάζει:

Τί είναι η άπνεια;

Και πώς θεραπεύεται

Κατά τη γνώμη των περισσότερων ειδικών η άπνεια είναι ως επί το πλείστον μια πάθηση... ανύπνικη στην πραγματικότητα! Φαίνεται δηλαδή ότι όλοι μας κοιμώμαστε απ' τον ύπνο μας επανειλημμένως και ξανακοιμούμαστε σ' λίγο. Έννοια όμως οι φυσιολογικοί άνθρωποι δεν θυμούνται καθόλου αυτές τις σύντομες περιόδους της ανύπνιας, μερικοί τις αποτυπώνουν στη μνήμη τους, τις θυμούνται και τις σκέπτονται συνεχώς και γι' αυτό παραπονούνται κατόπιν ότι υπέφεραν από άπνεια ενώ πραγματικώς κοιμήθηκαν κανονικά, όπως όλος ο κόσμος.

Υπάρχουν βεβαίως και περιπτώσεις νυχθίας άπνειας από διάφορες αιτίες, οι οποίες όμως είναι σκεπτικές ελάσσονες. Αυτό βεβαίως οι καθηγητές Τζόνσον, απ' το Πίτσμποργκ, που αρίστωσε 25 ολόκληρα χρόνια στη μελέτη του ύπνου κι' επιπλέον διάφορες συσκευές που εφαρμόζονται στο κρεβάτι και μετρούν πόσες φορές στριφογύρισε ο κοιμώμενος, (κανονικά, ο άνθρωπος αλλάζει θέση 20-60 φορές στο διάστημα της νύκτας), πόσα χρονικά διαστήματα έμεινε άγρυπνος κλπ.

Πάντως, αν δυσκολεύεστε να κοιμηθείτε όταν πέφτετε στο κρεβάτι, αποφεύγετε να πάρετε υπνωτικά χάπια — εκτός αν έχετε πραγματική ανάγκη και σας τα συστήσει ο γιατρός.

Το πρωτιώτερο είναι να μεταχειρισθείτε έναν απ' τους πολλούς τρόπους που συνιστώνται για να νυστάξετε κανείς. Π.χ. να μετρήσετε με το νου σας ένα φανταστικό κοπάδι από χιλιάδες πρόβατα. Τα ζεστά μπάνια χαλαρώνουν τα νεύρα και φέρνουν ευκολότερα τον ύπνο. Ένας ειδικός, ο καθηγητής Κλέιμαν, συνιστά σ' όσους παραπονούνται για άπνεια να πέφτουν στο κρεβάτι μια ώρα ενωρίτερα απ' τη συνήθειά τους.

Άλθινα εξωφρενικά είναι μια μέθοδος που υποδεικνύει κάποιος Λούτερ θία, σ' ένα βιβλίο που εξέδωσε στην Αμερική: Κι όμως είπατε ξαπλωμένος στο κρεβάτι, αναποδογυρίζετε τα μάτια σας προς τα πάνω, με όλη τη δύναμη που μπορείτε να καταβάλετε, βάζοντας με το νου σας ότι προσπαθείτε να κυττάξετε ένα φανταστικό σημείο του ταβανιού που βρίσκεται πολύ πίσω απ' το κεφάλι σας. Κατόπιν αδειάζετε τελείως τους πνευματικούς σας από αέρα και μετράτε 15 παλμούς της καρδιάς σας. Έπειτα εισπνεύετε σιγά-σιγά μετρώοντας συνεχώς άλλους 15 παλμούς. Τέλος προσέχετε τη λέξη «Χούκ!» Κατά το όρι είναι αδύνατον να μην αποκοιμηθείτε μ' αυτό τον τρόπο...

Ο περίφημος Ιδρυτής αμερικανικών εφημερίδων Σκρίπς συνήθιζε κάθε βράδυ, μετά τη δουλειά του, να επιβιβάζεται στο γιγώ του, που τον περιέβανε στο λιμάνι, γ' αποκαρδιζόταν απ' την έλξη να διατάζει έπειτα να σταματήσουν τις μηχανές και να ρίξουν την άγκυρα και γ' αποκοιμηόταν εκεί μέσα στην απόλυτη ησυχία του Ατλαντικού, μεκρυά απ' την πολυθρόνη Νέα Υόρκη. Μπορείτε να δοκιμάσετε και σας τη μέθοδο του, αν μένετε σ' ένα μέρος παραθαλάσσιο... κι' αν είστε διακοιμισμένοι!

Στο Κάνσας Σίτυ, κάποιος διασημότης που υπέφερε από άπνεια, συμφώνησε με τους ομοιοπαθείς φίλους του να τηλεφωνούν ο ένας στον άλλον τις νύκτες και να κοιμούνται ως ότου βαρεθούν και νυστάξουν. Η εμπνευσή του λοιπόν σημείωση τόσο επιτυχία, ώστε μετέδωκε την άρχική φιλική συντροφιά σε μια οργάνωση με πολυάριθμα μέλη, που πληρώνουν 1 δολλάριο για συνδρομή. Οι αυτοί οι συνδρομητές είναι καταχωρημένοι σ' ένα κατάλογο, αναλόγως των κλίσεων και των γούστων τους. Έτσι, ένας κινηματογραφολάτρης π.χ. μπορεί να τηλεφωνήσει σ' έναν άλλον της ίδιας κατηγορίας και να φλυαρήσει μαζί του για τους καλύτερους τόνους Χόλλυγουντ, που να βαρύνουν και των δυο τα βλέφαρα απ' τη νύστα...

Το τελευταίο μέσον για να προκληθεί ο ύπνος, όταν δεν εννοεί να βασιστεί βλεφάρων των ανθρώπων είναι ασαφές το καλύτερο, το πλέον εύκολο. Ας λώσ το καλύτερο, το πλέον εύκολο, το πιο δοκιμασμένο λοιπόν όσοι από τους αναγνώστες μας συμβαίνει να υποφέρουν από άπνεια. Είναι πάντως καλύτερο απ' τα διάφορα υπνωτικά φάρμακα.

Το τελευταίο μέσον για να προκληθεί ο ύπνος, όταν δεν εννοεί να βασιστεί βλεφάρων των ανθρώπων είναι ασαφές το καλύτερο, το πλέον εύκολο, το πιο δοκιμασμένο λοιπόν όσοι από τους αναγνώστες μας συμβαίνει να υποφέρουν από άπνεια. Είναι πάντως καλύτερο απ' τα διάφορα υπνωτικά φάρμακα.

Ο γυρισμός

Έλαβα από κάποιο νησάκι του Αιγαίου την παρακάτω ιστορία:

Στο λιμάνι είχε κατεβή πολλούς κόσμος. Χωρίς αμφιβολία κάποιος απ' τους ναυτικούς μας θα είχε γυρίσει από τον πόλεμο.

Άλλ'α ποιος; Ο Πέτρος Γάσπαρης ή ο Φίλιππος Σαρής ή — η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει με όρμη σ' αυτή τη σκέψη — ο Γιάννης Τσίκακας.

Ο Γιάννης ήταν ο μνηστήρας μου. Είχε φύγει πριν από τέσσερα χρόνια για τον πόλεμο κι' από τότε είχαν χαθεί τα ίχνη του. Όταν τελείωσε ο πόλεμος, δεν είχε και πάλι φανή. Ήταν από τους τέσσερες ή πέντε που έλειπαν ακόμη...

Να ήταν αυτός τάχα που είχε γυρίσει τώρα; Κι' αν ήταν αυτός, με σκεπτόταν τάχα ακόμη; Και με αγαπούσε; Το εύχομουν και το επιθυμούσα αυτό στο βάθος της ψυχής μου... Όσο, θα ήσαν καλύτερα να με είχε ξεχάσει...

Δύο χρόνια μετά την άναρχησι του Γιάννη, είχα χάσει τον πατέρα μου και τη μητέρα μου κι' όπως δεν είχα κανένα άλλο στήριγμα, πήγα να δουλέψω στις άλκυες για να ζήσω.

Δεν κατέβηκα στο λιμάνι. Και την άλλη μέρα το πρωί, καθώς ήμουν σκυμμένη πάνω σε μια μεγάλη χιτιστή στέρνα και μάζευα με τα χέρια μου το αλάτι, ένοιωσα ξαφνικά δυο χέρια να με τραβούν από τους ώμους κι' άκουσα μια θερμή φωνή:

— Αγαπημένη μου Άννα, σε ξαναβρήκα! Αν ήξερες πόσο σε σκεπτόμουν όλο αυτό τον καιρό!...

Ήταν ο Γιάννης.

Ανασηκώθηκα άμέσως και προσπάθησα να χαμογελάσω. Ο Γιάννης φαντάστηκε πως ήταν η χαρά μου που μ' εμπόδιζε να μιλήσω. Κι' εξακολούθησε να με σφίγγει στην αγκαλιά του. Έπειτα, με φίλησε στο στόμα. Κι' εγώ του ανταπέδωσα το φιλί του.

Τί άλλο μπορούσα να κάμω; Πώς θα μπορούσα να του πω έτσι άμεσως τη φριχτή αλήθεια; Ήταν καλύτερο, δέβαινα, να περιμένω λίγο ως πού να βρω την κατάλληλη ευκαιρία...

Γιατί ήμουν πολύ ένοχη.

Δεν θα μπορούσα να του πω πως έφτασα στο σημείο να τον προδώσω. Και να πώς έγιναν τα πράγματα.

Μια μέρα, είχε φτάσει στο νησί μας ένας ναυτικός από τις Σπέτσες. Τον έλεγαν Δήμο και ήταν από τους ανθρώπους που δεν αφήνουν ασυγκίνητη μια γυναίκα.

Πως μπλέχτηκε μαζί του; Δεν μπορώ να το εξηγήσω ούτε τώρα. Στο βάθος τον μισούσα κι' όμως με γοήτευε τρελλά.

Όσο, στο βάθος της ψυχής μου δεν είχα πάψει ν' αγαπάω το Γιάννη. Δεν είχα πάψει να τον αγαπάω... Άλλ'α τί λέω; Δεν είχα αγαπήσει ποτέ κανένα άλλον. Ο Δήμος μιλούσε μόνο στις αισθήσεις μου.

Τί θα γινόταν τώρα; Ο Γιάννης θα μάθαινε, δέβαινα, την αλήθεια.

Όλες αυτές οι σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό μου, καθώς άκουγα το Γιάννη να μου αφηγείται τη ζωή του, τις περιπέτειές του, τους κινδύνους του, τον πόθο του να ξαναγυρίσει κοντά μου... Του χαμογελούσα, ωστόσο ενώ η αγωνία σπάρταζε την ψυχή μου.

Φεύγω, μου είπε ο Γιάννης σε λίγο. Πρέπει να σ' αφήσω στη δουλειά σου... Δεν πρόκειται, άλλωστε, να δουλέψω για πολύν καιρό ακόμα. Μόλις κανονισώ τις δουλειές μου, θα παντρευτούμε... Το βράδυ θα σε περιμένω στο μώλο...

Ναι... θα έρθω, απάντησα με πνιγμένη φωνή.

Εκείνο το βράδυ δεν πήγα στο σπίτι του Δήμου. Πέρασα μερικές ευτυχισμένες ώρες κοντά στο Γιάννη, όπως την παλιά εποχή.

Είχα ξεχάσει πια το σφάλμα μου, το Δήμο, τα πάντα.

Άλλ'α, το άλλο πρωί, καθώς πήγαινα στη δουλειά μου, είδα το Δήμο μπροστά μου.

— Λοιπόν; μου είπε με μια κακή λάμψη στα μάτια. Ξαναγύρισε ο καλός σου;

Δεν απάντησα.

Ο Δήμος μ' έπιασε από τους ώμους και με τράνταξε με όλη τη δύναμη.

— Δεν θα σ' αφήσω να μου φύγεις, συνέχισε. Τ' άκουζες... Δεν θα σ' αφήσω!... Όσο για τον άλλον, θα τον κανονισώ άποψες...

Και, λέγοντας αυτά, άποτραβήχτηκε προς τα πίσω και έδωσε ένα μαχαίρι από τον κόρφο του.

— Αυτό, μου είπε, θα λύση τη διαφορά μας!

Έφυγε κατόπιν με γρήγορα βήματα.

Είχα μείνει σαν απολιθωμένη.

Άλλ'α, ξαφνικά, μια σκέψη κυριάρχησε μέσα στο μυαλό μου: ο Γιάννης κινδύνευε! Γιατί ήξερα πόσο κακός ήταν ο Δήμος και δεν μου έμεινε καμμία αμφιβολία ότι θα πραγματοποιούσε την απειλή του.

Αρχισα τότε να τρέχω και τον έφτασα σε λίγο.

Δήμο, του φώναξα λανθάνια-σμένη, υποσχέσου μου πως δεν θα πειράξεις το Γιάννη.

Με κύτταξε για μια στιγμή διαστάσεις.

— Και σύ, υποσχέσου μου, μου απάντησε, πως δεν θα ξαναπάς μαζί του και πως θα μείνεις δική μου.

— Σου το υπόσχομαι, είπα, ενώ ένοιωθα την καρδιά μου να ξεσπίζεται.

Το βράδυ, δεν πήγα στο ραντεβού που μου είχε δώσει ο Γιάννης. Ο αγαπημένος μου με αναζητούσε τότε, ρώτησε για μένα και έμαθε την αλήθεια. Έπειτα από δυο μέρες έφυγε από το νησί. Του είχα σώσει τη ζωή, αλλά τον είχα χάσει για πάντα. Δεν ξανάμαθα ποτέ γι' αυτόν.

Άλλ' ούτε κι' εγώ έμεινα στο νησί. Μισούσα τώρα με όλη τη δύναμη της ψυχής μου το Δήμο και δεν ξαναπήγα ποτέ πια μαζί του...

Έπειτα από λίγους καιρό, έφυγα για τον Πειραιά. Δουλεύω τώρα σ' ένα εργοστάσιο. Το καμμί μου είναι πια τασιόκοπος... Νομίζω πως έχω γεράσει... Κι' η καρδιά μου είναι βαρειά από πόνο και απελπισία. Γιατί ξέρω πως η χαρά και η ευτυχία πέταξαν για πάντα από κοντά μου.

Για την αντίγραφη ΜΙΡΑΝΤΑ

Πώς παράγεται ο μύσχος

Ένα άρωμα που αποκτάται με χιματηρές θυσίες

Στα βάθη της κεντρικής Ασίας, μεταξύ του Αμούρ και του Ινδουκούχ, σε ύψος δύο περίπου χιλιάδων μέτρων, ζή ένα περιεργό ζώον, που είναι γνωστό με το όνομα μωσχοφόρος μύσχος.

Εξαιρετικά δειλό, μετακινείται όπως και οι λαγοί, κάνοντας μικρά πηδήματα. Το ύψος του μόλις φτάνει τα πενήντα εκατοστά του μέτρου και, όταν το βλέπη κανείς από κάποια απόσταση, είναι εύκολο να το περάσει για ζαρκάδι.

Πραγματικά, η όμοιότητά του με τους πολλούς ύμνες, που αναδιπλώνονται μεταξύ των και σχηματίζουν μια συγγώδη μάζα. Άναμεσα σ' αυτούς βρίσκονται οι ειδικοί άδενες που εκκρίνουν τη γωνώση με το όνομα του μύσχου αρωματική ουσία.

Ο μύσχος εμφανίζεται στα ζώα αυτά μετά το δεύτερο έτος της ηλικίας των. Η όσμη του είναι περισσότερο έντονη κατά την άνοιξη. Βρίσκεται τότε σε ρευστή κατάσταση και μοιάζει σαν λυωμένο κερί. Αργότερα, το χρώμα του σκουραίνει και ο μύσχος σχηματίζει μικρούς κόκκους, που καλύπτονται στο εξωτερικό από ένα ήμισκληρο τσόφλι.

Η θηλυκιά δεν έχει παρόμοια σακκουλίτσα.

Οι κυνηγοί των μωσχοφόρων μύσχων καταφεύγουν συνήθως στην πανουργία για να προσελκύσουν το ζώο στις παγίδες που έχουν ετοιμάσει από πριν. Και χρησιμοποιούν για το σκοπό αυτό τη μουσική.

Ο μωσχοφόρος μύσχος θάγεται από τους ήχους που βγάζει ο αόλος του κυνηγού και παρασέρνεται σιγά-σιγά προς την παγίδα. Όταν μπλεχθεί μέσα σ' αυτή, ο κυνηγός τον σκοτώνει μ' ένα χτύπημα ροπαλού στο κεφάλι και άμέσως κόβει μ' ένα μαχαίρι τη σακκουλίτσα με το πολύτιμο περιεχόμενό.

Ο κίνδυνος για τον κυνηγό αρχίζει απ' αυτή τη στιγμή. Γιατί υπάρχουν οι κυνηγοί των... κυνηγών που караδοκούν μέσα στα δάση περιμένοντας τα θύματά τους.

Και — αλλοίμονο! — ο κυνηγός που γυρίζει με μια ή περισσότερες σακκουλίτσες δεν μπορεί να κρυφτεί. Γιατί ο μύσχος, με τη διαπεραστική μυραδιά του, τον προδίδει σε απόσταση πολλών εκατοντάδων μέτρων.

Συμβαίνει πολλές φορές μια σακκουλίτσα με μύσχο να στοιχίσει τη ζωή τεσσάρων, πέντε ή και περισσότερων ανθρώπων. Ο ένας κυνηγός σκοτώνει τον άλλον κι' εκείνος που πηγαίνει να την πουλήσει στους εμπόρους έχει περάσει δηλαδή σπάνια πάνω από ένα μικρό ή μεγάλο αριθμό πιαμάτων.

Η τιμή του μύσχου είναι κατά πολύ ανώτερη από του χρυσού. Και γι' αυτό, κυνηγοί και έμποροι δεν διστάζουν ούτε μπροστά στο έγκλημα για την απόκτησή του.

Πολλές φορές ολόκληρα караβάνια που μεταφέρουν μύσχο από τα βάθη των Ιμαλαίων στις αγορές της Κίνας ή των Ινδιών εξακολουθούνται από τους ληστές που караδοκούν στα διάφορα περάσματα.

Ο καθαρός μύσχος έχει χρώμα κίτρινο, σκούρο ή βιολεττί. Εκτός του ότι αποτελεί ο ίδιος ένα πολύτιμο άρωμα, χρησιμεύει επίσης ως «στερεωτικό» για την κατασκευή διαφόρων άλλων αρωμάτων.

Πραγματικά, τα περισσότερα αρώματα έχουν το μειονέκτημα ότι διαρκούν πολύ λίγο. Έξατμίζονται, ταχύτατα. Η προσθήκη, όμως, μιας μικρής ποσότητας μύσχου σ' αυτά, παρατείνει επί μακρό χρονικό διάστημα τη χαρακτηριστική όσμη των.

Πολλές γυναίκες θα είχαν προσέξει ότι τα αρώματα που κατασκευάζονται κατά την εποχή του πολέμου δεν «κρατούν», εξατμίζονται, δηλαδή, πολύ σύντομα. Αυτό συνέβαινε γιατί έλειπε ο μύσχος.

Στην Αμερική, ο οίκος Ντυπύν κατασκεύασε κατά τα τελευταία χρόνια ένα συνθετικό μύσχο, στον οποίον έδωσε το όνομα «Αστροτόν». Το συνθετικό αυτό προϊόν έχει το ίδιο άρωμα με το μύσχο. Το μειονέκτημά του είναι, όμως, ότι εξατμίζεται ταχύτατα. Άλλ' από τ' άλλο μέρος, έχει το πλεονέκτημα ότι προσφέρεται σε πολύ χαμηλές τιμές.

Ο καθαρός μύσχος αποτελεί σήμερα ένα είδος μονοπωλίου, που βρίσκεται στα χέρια ελαχίστων Κιμωνοπωλίων, που βρίσκονται στα χέρια ελαχίστων Κιμωνοπωλίων. Από αυτούς διαχειτεύεται κατόπιν στις διάφορες αγορές της Ευρώπης και της Αμερικής.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΦΕΛΛΑΧΑΣ

— Μίλησε, κόρη μου, εί-
πε ο δικαστής. Μίλησε πιο
δυνατά.

— Η μικρή Ζανέμπ άρχισε
ν' άφηγείται:

— Βρισκόμουν στο χω-
ράφι, κρυμμένη πίσω από
μια μυλόπετρα. Ο Άλ-
ης κύτταξε γύρω του, μόλις έ-
φτασε εκεί, αλλά δεν με εί-
δε. Ο Σάιτ μάζεψε ήσυχος
τά τελευταία του στάχυα.

— Έπειτα τί έγινε;

— Ο Άλ-ης τον πλησία-
σε και μ' ένα χτύπημα της
άξινής του, τον έριξε νε-
κρό!

— Τον χτύπησε πολλές
φορές:

— Πολλές... ώσπου τον
άφησε νεκρό!

— Πολύ καλά. Πήγαινε
τώρα.

— Ενώ η μικρή άπομακρυ-
νόταν, ο κατηγορούμενος
της φώναξε με περιφρόνησι:

— Ντροπή σου, Ζενάμπ!
Καταραμένη να είσαι!

Και την κεραυνόβηλε
με το βλέμμα του, αναγκά-
ζοντας την να σκύψει το κε-
φάλι της.

★

Τώρα η Ζενάμπ έτρεχε
προς το Ίσμπό. Δεν μετα-
νοούσε καθόλου για ό,τι εί-
χε κάνει. Ακολουθώντας το
δρόμο που περνούσε δίπλα
στη διώρυγα, ξανάβλεπε
το πατρικό της σπίτι, απ'
όπου την είχε διώξει, πρό-
 ενός χρόνου, ο ίδιος ο δικα-
στής που την είχε ξε-
τάσει εδώ και λίγη ώρα.

★

Το σπίτι όπου έμεναν άλ-
λοτε οι γονείς της και το
χωράφι που καλλιεργούσαν
άνηκαν σ' αυτόν τον άνθ-
ρωπο, που είχε φήμη δικαίου,
μά που ήταν τρομερά φυ-
λαργός. Έπειτα δεν μπο-
ρούσαν να του πληρώσουν
το νοίκι, τους είχε διώξει.
Έτσι είχε ματαιωθεί κι' ο
γάμος της Ζενάμπ με κά-
ποιο νεαρό χωριάτη. Από
τότε, η οικογένεια των φελ-
λάχων κατοικούσε όπου τύ-
χαινε, ιδίως στους σταύ-
λους των σπλαχνικών γει-
τόνων.

★

— Λοιπόν, ρώτησε τη
Ζανέμπ η γριά μητέρα της,
μόλις την είδε. Μίλησε:

— Και δε με μετανοιώνεις καθό-
λου;

— Οί νεκροί δε θγαίνουν
ποτέ απ' τον τάφο τους, ά-
πάντησε η μικρή.

— Η δυστυχισμένη γυναίκα,
.....

★

— Οί νεκροί δε θγαίνουν
ποτέ απ' τον τάφο τους, ά-
πάντησε η μικρή.

— Η δυστυχισμένη γυναίκα,
.....

★

— Οί νεκροί δε θγαίνουν
ποτέ απ' τον τάφο τους, ά-
πάντησε η μικρή.

— Η δυστυχισμένη γυναίκα,
.....

★

— Οί νεκροί δε θγαίνουν
ποτέ απ' τον τάφο τους, ά-
πάντησε η μικρή.

— Η δυστυχισμένη γυναίκα,
.....

★

— Οί νεκροί δε θγαίνουν
ποτέ απ' τον τάφο τους, ά-
πάντησε η μικρή.

— Η δυστυχισμένη γυναίκα,
.....

★

— Οί νεκροί δε θγαίνουν
ποτέ απ' τον τάφο τους, ά-
πάντησε η μικρή.

— Η δυστυχισμένη γυναίκα,
.....

★

— Οί νεκροί δε θγαίνουν
ποτέ απ' τον τάφο τους, ά-
πάντησε η μικρή.

— Η δυστυχισμένη γυναίκα,
.....

★

— Οί νεκροί δε θγαίνουν
ποτέ απ' τον τάφο τους, ά-
πάντησε η μικρή.

— Η δυστυχισμένη γυναίκα,
.....

★

— Οί νεκροί δε θγαίνουν
ποτέ απ' τον τάφο τους, ά-
πάντησε η μικρή.

— Η δυστυχισμένη γυναίκα,
.....

του σπιτιού του. Η καρδιά
του χτυπούσε σαν νάθελε να
σπάσει.

Καθώς περνούσε σε λίγο
απ' το διάδρομο, ένα χέρι
τον άρπαξε απ' το μπράτσο.

— Έσύ, Ζενάμπ! φώνα-
ξε αναγνωρίζοντας τη μικρή
φελλάχα. Τί γυρεύεις εδώ;
Ποιος σ' άφησε να μπής έ-
δώ μέσα;

— Η Ζενάμπ του ψιθύρισε:

— Είπα φέμματα, Σίντι!
Δεν είχα δη τίποτα! Ο Ά-
λ-ης ήταν άθώος!

— Ο Άχμετ βέης ανατρί-
χιασε.

— Τι λες καταραμένη...
παληόσκυλο! τραύλισε. Και
γιατί είπες τό τρομερό αύ-
τι φέμμα;

— Γιατί; είπε η μικρή,
χαμογελώντας άγρια. Για
να μην μπορείς πιά να βρής
ήσυχια σ' όλη σου τη ζωή!
Για να σε κυνηγή πάντα
η σκιά του ανθρώπου που
τον καταδικάσες άδικα!

— Ο δικαστής είχε άπολι-
θωθεί απ' τη φρίκη. Βρήκε
ώστόσο τη δύναμι να ρω-
τήσει:

— Τότε πού; πού; πού;
— Έγώ! είπε η Ζενάμπ
γελώντας άγρια.

— Γιατί τότε σκότωσες;
— Γιατί μου έπιτέθηκε
με κακούς σκοπούς.

— Και γιατί πήρες στο
λαιμό σου έναν άθώο;
— Σου είπα: για να σ'
έκδικηθώ, έσένα, τέρας, που
μάς πέταξες στους δρόμους,
τσιγγούνη!...

— Θα διατάξω να σε
συλλάβουν και θα σε κρε-
μάσω!

— Τώρα πιά δεν μπορείς
να κάνεις τίποτα, του άπάν-
τησε περήφανα η Ζενάμπ.
Δεν θα σε πιστέψουν. Έ-
στειλες έναν άθώο στην
κρεμάλα! Γειά σου, δικαίε
δικαστή!

Και η Ζενάμπ έφυγε γε-
λώντας μ' ένα άγριο γέλιο.

— Άπ' το σπίτι του, ο Άχ-
μετ άντικρυσε πάλι το πώ-
μα του Άλ-ης, κρεμασμένο
στην άγχόνη. Έπρεπε να
μείνει εκεί, για παράδειγμα,
σύμφωνά με τους νόμους,
τρεις μέρες και τρεις νύ-
χτες...

★

Την τρίτη μέρα, μια άπί-
στευτη είδησι διέτρεξε όλη
την πόλη. Ο δικαστής δικα-
στής, ο Άχμετ βέης βρέθη-
κε κρεμασμένος στον οντά
του. Μά κανείς δεν μπόρεσε
να μάθει την αίτία της αύ-
τοκτονίας του! Μονάχα η
Ζενάμπ σαν τόμαθε, ευχα-
ρίστησε τον Άλλάχ απ' τή
βάθη της ψυχής της.

ΖΑΝ ΝΤ' ΙΒΡΑΙ

✻

Για τους άφηρημένους

Πολλές φορές, άφου πά-
ρουμε στο τηλέφωνο έναν
άριθμό, διερωτώμεθα μήπως
κάνουμε λάθος σε κάποιο
απ' τα ψηφία του. Γι' αυτή
λοιπόν την περίπτωση, ένας
Σουηδός έφευρε ένα εξάρ-
τημα που μπορεί να προσ-
αρμοσθί σε κάθε τηλέφωνο
και που δείχνει συνεχώς τον
άριθμό που πήρε κανείς, ως
όπου ξανατοποθετηθί στη
θέσι του άκουστικό.

Το μαγικό μαντζούνι

Άπερίγραπτη φτώχεια έδερνε το Χό-
τζα.

— Η αιώνια αναπαράδι που τον έκανε
να χάνει το νου του να μην ξέρει πώς
να τ' άβλεψη.

— Άπ' το πρωί ως το βράδυ άναστέναζε
και είχε τ' α νούρα του. Νούρα και χολο-
περίχουσι!...

— Μέρες και μέρες καθόταν με το κε-
φάλι ακυμένο και ουλολογόταν τι να
κάνει. Κι' έξαφνα ένα πρωί άρχισε να
φωνάζει:

— Δοξαζόμενο τ' όνομα του Άλλάχ!...
Σωθήκαμε, γυναικα!... Θα πλουτίσουμε.

— Η γυναίκα του έτρεξε άνήσυχη.

— Τι έπαθες, Ναστραδίν;

— Βρήκα το έλιξήριο της ζωής και του
θανάτου. Νά το! Είναι ένα μαγικό μα-
τζούνι που άνασταίνει τους νεκρούς.

Και της έδειξε ένα μπουκαλάκι μ' ένα
κόκκινο υγρό.

— Τρελλάθηκες. Χότζα; Αυτό είναι νε-
ρό μπουγιατισμένο.

— Αυτό που σου λέω έγώ. Νά δες που
θα πλουτίσουμε.

— Σε λίγο το νέο μαθεύτηκε σ' όλη την
Προύσα κι' άρχισαν να φτάνουν οι πε-
λάτες διαστικοί.

— Πρώτος έφτασε ένας νέος.

— Έδώ κι' ένα χρόνο πέθανε ο πατέ-
ρας μου, είπε στο Χότζα. Ήταν πολύ
πλούσιος αλλά και πολύ ταιγκούνης.

— Άν άνασθίθαι και δὴ πόσα ξόδεψα ως
τώρα από τὴν περιουσία του, σίνουρα θά
με άποκαλήσω. Σε ίκετεύω να με σώ-
σεις, να τὴν άναστήσεις, μήν τὸν άκού-
σης. Είμαι άνοικοτέρας και δεν θά κά-
ψω. Σου άφήνω για πρώτη προκαταβολή
τουτο το σασκουλάκι με τίς λίρες για
να μην άναστήσεις τὸν πατέρα μου...

— Υστερα από λίγο παρουσιάστηκε μια
νέα κι' όμορφη χήρα.

— Άν άναστήσεις τὸν άντρα μου του
είπε, θά με καταστρέψης. Πριν μια βδο-
μάδα παντρεύτηκα τὸν άγαπημένο μου
Μουχτάρ κι' αν άνασθίθαι ο άντρας μου
σίνουρα θά με σκοτώσει. Μὴν τὸν άνα-
σταίνεις, Χότζα μου, κι' εγὼ θά σε κα-
λοπληρώσω.

— Άφησε κι' αυτή ένα σασκουλάκι με
χρυσά νομίσματα κι' έφυγε.

— Ήρθαν έπειτα κι' άλλοι πολλοί κι' ό-
λοι άφηναν τίς προκαταβολές τους ζη-
τώντας να μην άνασθίθουν οι μακαρί-
τες τους.

Στο τέλος κατέφθασε κι' όλο το Δι-
μοτικό Συμβούλιο με έπικεφαλής τὸν
Δήμαρχο.

— Λυπηθίτε μας, Χότζα, είπε ο Δι-
μάρχος. Άν άνασθίθουν οι προκαταβολή
μας, θά μάς κρεμασουν γιατί έχουμε
κατακλέψει το Δῆμο!...

— Όταν έφθγαν κι' αυτό ο Χότζας κυ-
τάζοντας τίς λίρες που είχαν μαζεψί
μπροστά του είπε στη φάτι:

— Σαν καλά τὰ καταφέραμε, γυναικα.
Άλλά για πέξ μου να σε χαρώ: Ποιος
είνε βαγανόνης; Έγώ που πουλάω
μπογιατισμένο νερό ή αυτοί όλοι οι μα-
σκαράδες που μ' άποικέφθηκαν; ..

— Άπ' το πρωί ως το βράδυ άναστέναζε
και είχε τ' α νούρα του. Νούρα και χολο-
περίχουσι!...

— Μέρες και μέρες καθόταν με το κε-
φάλι ακυμένο και ουλολογόταν τι να
κάνει. Κι' έξαφνα ένα πρωί άρχισε να
φωνάζει:

— Δοξαζόμενο τ' όνομα του Άλλάχ!...
Σωθήκαμε, γυναικα!... Θα πλουτίσουμε.

— Η γυναίκα του έτρεξε άνήσυχη.

— Τι έπαθες, Ναστραδίν;

— Βρήκα το έλιξήριο της ζωής και του
θανάτου. Νά το! Είναι ένα μαγικό μα-
τζούνι που άνασταίνει τους νεκρούς.

Και της έδειξε ένα μπουκαλάκι μ' ένα
κόκκινο υγρό.

— Τρελλάθηκες. Χότζα; Αυτό είναι νε-
ρό μπουγιατισμένο.

— Αυτό που σου λέω έγώ. Νά δες που
θα πλουτίσουμε.

— Σε λίγο το νέο μαθεύτηκε σ' όλη την
Προύσα κι' άρχισαν να φτάνουν οι πε-
λάτες διαστικοί.

— Πρώτος έφτασε ένας νέος.

— Έδώ κι' ένα χρόνο πέθανε ο πατέ-
ρας μου, είπε στο Χότζα. Ήταν πολύ
πλούσιος αλλά και πολύ ταιγκούνης.

— Άν άνασθίθαι και δὴ πόσα ξόδεψα ως
τώρα από τὴν περιουσία του, σίνουρα θά
με άποκαλήσω. Σε ίκετεύω να με σώ-
σεις, να τὴν άναστήσεις, μήν τὸν άκού-
σης. Είμαι άνοικοτέρας και δεν θά κά-
ψω. Σου άφήνω για πρώτη προκαταβολή
τουτο το σασκουλάκι με τίς λίρες για
να μην άναστήσεις τὸν πατέρα μου...

— Υστερα από λίγο παρουσιάστηκε μια
νέα κι' όμορφη χήρα.

— Άν άναστήσεις τὸν άντρα μου του
είπε, θά με καταστρέψης. Πριν μια βδο-
μάδα παντρεύτηκα τὸν άγαπημένο μου
Μουχτάρ κι' αν άνασθίθαι ο άντρας μου
σίνουρα θά με σκοτώσει. Μὴν τὸν άνα-
σταίνεις, Χότζα μου, κι' εγὼ θά σε κα-
λοπληρώσω.

— Άφησε κι' αυτή ένα σασκουλάκι με
χρυσά νομίσματα κι' έφυγε.

— Ήρθαν έπειτα κι' άλλοι πολλοί κι' ό-
λοι άφηναν τίς προκαταβολές τους ζη-
τώντας να μην άνασθίθουν οι μακαρί-
τες τους.

Στο τέλος κατέφθασε κι' όλο το Δι-
μοτικό Συμβούλιο με έπικεφαλής τὸν
Δήμαρχο.

— Λυπηθίτε μας, Χότζα, είπε ο Δι-
μάρχος. Άν άνασθίθουν οι προκαταβολή
μας, θά μάς κρεμασουν γιατί έχουμε
κατακλέψει το Δῆμο!...

— Όταν έφθγαν κι' αυτό ο Χότζας κυ-
τάζοντας τίς λίρες που είχαν μαζεψί
μπροστά του είπε στη φάτι:

— Σαν καλά τὰ καταφέραμε, γυναικα.
Άλλά για πέξ μου να σε χαρώ: Ποιος
είνε βαγανόνης; Έγώ που πουλάω
μπογιατισμένο νερό ή αυτοί όλοι οι μα-
σκαράδες που μ' άποικέφθηκαν; ..

— Άπ' το πρωί ως το βράδυ άναστέναζε
και είχε τ' α νούρα του. Νούρα και χολο-
περίχουσι!...

— Μέρες και μέρες καθόταν με το κε-
φάλι ακυμένο και ουλολογόταν τι να
κάνει. Κι' έξαφνα ένα πρωί άρχισε να
φωνάζει:

— Δοξαζόμενο τ' όνομα του Άλλάχ!...
Σωθήκαμε, γυναικα!... Θα πλουτίσουμε.

— Η γυναίκα του έτρεξε άνήσυχη.

— Τι έπαθες, Ναστραδίν;

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

Παράξενο διήγημα

Πάνω απ' το φορείο του, ο Τζέν-
τερ κύτταξε μ' ίκανοποίησι τούς 49
άλυσσοδεμένους σκλάβους, που προ-
χωρούσαν σὸ μονοπάτι της ζού-
γκλας. Τους προώριζε για τίς φυ-
τείες του, στο Τσάρλεστον. Αντί-
 όμως να τούς αγοράση από δου-
λεμπόρους, είχε προτιμήσει να πάη
ο ίδιος στην Άφρική, μαζί με δέκα
μαχαιροδγάλτες, να έπιτεθί έναν-
τίν ενός χωριού και να αίχμαλω-
τίση 49 νέγρους.

Τώρα το καραβάνι των σκλάβων
προχωρούσε προς την ακτή, δεμένο
στην ίδια μακρυνά άλυσσίδα. Μια
μόνο βέσι, ένα σιδερένιο περιλαί-
μιο έμενε άδειανό. Μά ίσως να το
γέμιζε κι' αυτό, στο δρόμο.

— Ένα ρυθμικό μπουρμπουρ, σαν
τραγουδι, έφτασε σ' αυτά του
Τζέντερ, δυναμώνοντας σιγά-σιγά.

— Σίλβα! φώναξε ο καλλιερ-
γής στον Πορτογάλο οδηγό του. Τι
τραγουδάει αυτό ο άνθρωποι;

— Τώρα ακούγονταν καθαρά τὰ λό-
για του τραγουδιού: «Χαίλόδα Τζέν-
τα!... Χαίπανά Τζέντα!...».

— Μου φαίνεται πως λένε τ' ό-
νομά μου, πρόσθεσε ο Τζέντερ.

— Είναι τραγουδι των σκλάβων,
άφεντι, άπάντησε ο Σίλβα. Βλα-
κίως... άνόητες δεισιδαιμονίες!

Κι' ο Πορτογάλος έξηγήσε:

— Πιστεύουν πως όταν τραγου-
δήσουν κάτι όλοι μαζί και όταν το
ποθήσουν με τη δύναμι του μίσους
των, θά πραγματοποιηθί. Το τρα-
γουδι τους λοιπόν αυτό σημαίνει:

— «Όταν πεθάνω, θά έλευθερωθώ απ'
τίς άλυσσίδες, και θάρω τότε να
σε σκότωσω, Τζέντερ!».

— Ο καλλιεργής έπνιξε μια βλα-
στήμη, πήδησε απ' το φορείο του
κι' άρχισε να μασιτώνει άγρια τους
μαύρους για να σωπάσουν. Μόλις
σταμάτησε το μασιτώνι, το τρα-
γουδι ξανάρχισε: «Χαίλόδα Τζέντα!
Χαίπανά Τζέντα!...».

— Μην τούς δίνετε σημασία, ά-
φεντι, σύστησε ο Πορτογάλος. Ποιος
πιστεύει τέτοια πράγματα, στο έ-
τος 1853;...

Μά ο Τζέντερ έννοούσε να τιμω-
ρήση τούς νέγρους. Κι' όταν έφτα-
σαν στην ακτή, όπου περίμενε το
πλοίο που είχε ναυλώσει, διέταξε
τὸν πλοίαρχο Ντόνλιντ να μὴ βγάλι
καθόλου τίς άλυσσίδες απ' τούς
σκλάβους, σ' όλο το ταξίδι, έφό-
σον δεν σταματούσαν το τραγουδι.

Την άλλη μέρα, στο άνοιχτό πέ-
λαγος, φάνηκε ένα καράβι στον ό-
ρίζοντα.

— Είναι άγγλικό πολεμικό, έξηγή-
σε ο Ντόνλιντ στον Τζέντερ. Μας κά-
νει σιγιάλα να σταματήσουμε. Μά,
αν οι Έγγλέζοι βρουν τούς σκλάβους,
θά μάς κρεμάσουν!

— Δεν μπορούμε να τούς ξεφύ-
γουμε.

— Αδύνατον! Το καράβι τους είναι
πιη γρήγορο κι' έχει κανόνια!

— Καλά! Σε λίγο σκοτεινιάζει,
και τότε θα κανονισώ το ζήτημα...

— Πράγματι, μόλις σκοτεινιάσε, ο
Τζέντερ διέταξε ν' άνεθούν στο κά-
τάστημα οι άλυσσοδετοί σκλάβοι.

— Άρπαξε το τελευταίο περιλαίμιο, το
άδειανό, και το πέραςε σὲ μια έ-
πιδερική άγκυρα που κρεμόταν στο
πλευρό του πλοίου. Έπειτα πέταξε
στη θάλασσα την άγκυρα αυτή. Και
το βάρος της παρέσυρε τούς σκλά-
βους, ένα-ένα! Οι νέγροι χάθηκαν
μέσα στὰ κύματα, τραγουδώντας ό-
μως μ' όλη τους τη δύναμι, ως την
τελευταία στιγμή: «Χαίλόδα Τζέν-
τα!... Χαίπανά Τζέντα!...».

— Τι κάνετε;... φώναξε με φρί-
κη ο πλοίαρχος στον Τζέντερ.

— Τι άλλο μπορούσα να κάνω;
Δεν μου είπατε μόνος σας ότι θά
ήμαστε χαμένοι, αν οι Έγγλέζοι
εύρισκαν τούς σκλάβους;...

— Όταν ξημέρωσε, το άγγλικό πα-
λεμικό είχε φτάσει πολύ κοντά. Έ-
νας αξιωματικός με μερικούς ναύ-
τες άνέβηκαν στο πλοίο του Ντόν-
λιντ, έκαναν μια έρευνα, αλλά δεν
βρήκαν τίποτα. Πριν φύγη, ο αξιω-
ματικός έριξε μια άγρια ματιά
στον Τζέντερ, που τον κύτταζε εί-
ρωνικά. Μάντευε τη φοβερή αλήθεια,
αλλά δεν είχε άποδείξεις...

★

Ξαπλώνοντας σὲ μια πολυθρόνα,
στην κρεββατοκάμαρά του, ο Τζέν-
τερ διάβαζε μια έφημερίδα και ρου-
φούσε σιγά-σιγά ένα ποτήρι ούι-
σκυ. Ξαφικά τινάχτηκε, σαν νάχε
δεχθί ηλεκτρική έκκένωση. Είχε φτά-
σει στ' αυτά του ένα γνωστό τρα-
γουδι, από πολλές μακρινές φωνές:
«Χαίλόδα Τζέντα!... Χαίπανά
Τζέντα!...».

Ποιος το τραγουδούσε; Κανείς άλ-
λος, στη φουέτα του, δεν το ήξερε...

Μά ναί, βέβαια, θάταν δίχως άλλο
οί ναύτες του πλοίου, που το είχαν
ακούσει απ' τούς σκλάβους! Έπει-
δή δεν τούς είχε καλοπληρώσει ο
Τζέντερ, στο τέλος του ταξιδιού,
του σκάρωναν τώρα αὐτὴ τη φάρσα
για να έκδικηθούν...

— Ο καλλιεργής πλησίασε στο
παράθυρο, αλλά δεν διέκρινε ψυχή
ζωντανή, στο φως του φεγγαριού.

— Ώστόσο η έκτασι απ' το σπίτι του,
ως την άπόκρημη ακτή ήταν γυμνή,
δίχως δέντρα η θάμνους...

Το τραγουδι πλησίαζε... Ο
Τζέντερ πήρε απ' το συρτάρι του δυο
γεμάτα πιστόλια, τ' άφισε στο τρα-
πέζι, έσβυσε το φως και περίμενε.

Το τραγουδι δυνάμωσε. Συγχρό-
νως ακούγονταν κάτι σαν πατήματα
πολλών γυνών ποδιών...

Κι' έξαφνα φάνηκε, έξω απ' το
παράθυρο, η παλάμη ενός χεριού.

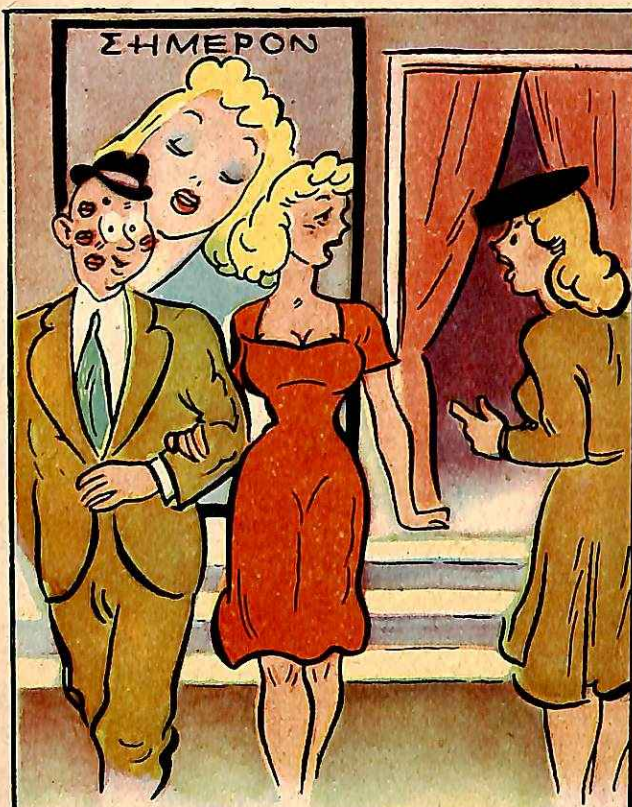
— Ήταν βρεγμένη! Καθώς άκουπού-
σε στο τζάμι, το νερό κυλούσε πάνω
στο τζάμι... Έπειτα πρόβαλε και δεύτε-
ρο χέρι. Ήσαν και τα δυο άλυσσο-
δετα... κι' ανάμεσά τους φάνηκε
ένα μαύρο πρόσωπο, μουςκεμένο κι'
αυτό, γεμάτο φούκα, με δυο μάτια
λαμπερά που στριφογύριζαν στις
κόγχες τους κι' έψαχναν μέσα στο
δαμάτιο!...

— Ο καλλιεργής έπνιξε μια βλα-
στήμη, πήδησε απ' το φορείο του
κι' άρχισε να μασιτώνει άγρια τους
μαύρους για να σωπάσουν. Μόλις
σταμάτησε το μασιτώνι, το τρα-
γουδι ξανάρχισε: «Χαίλόδα Τζέντα!
Χαίπανά Τζέντα!...».

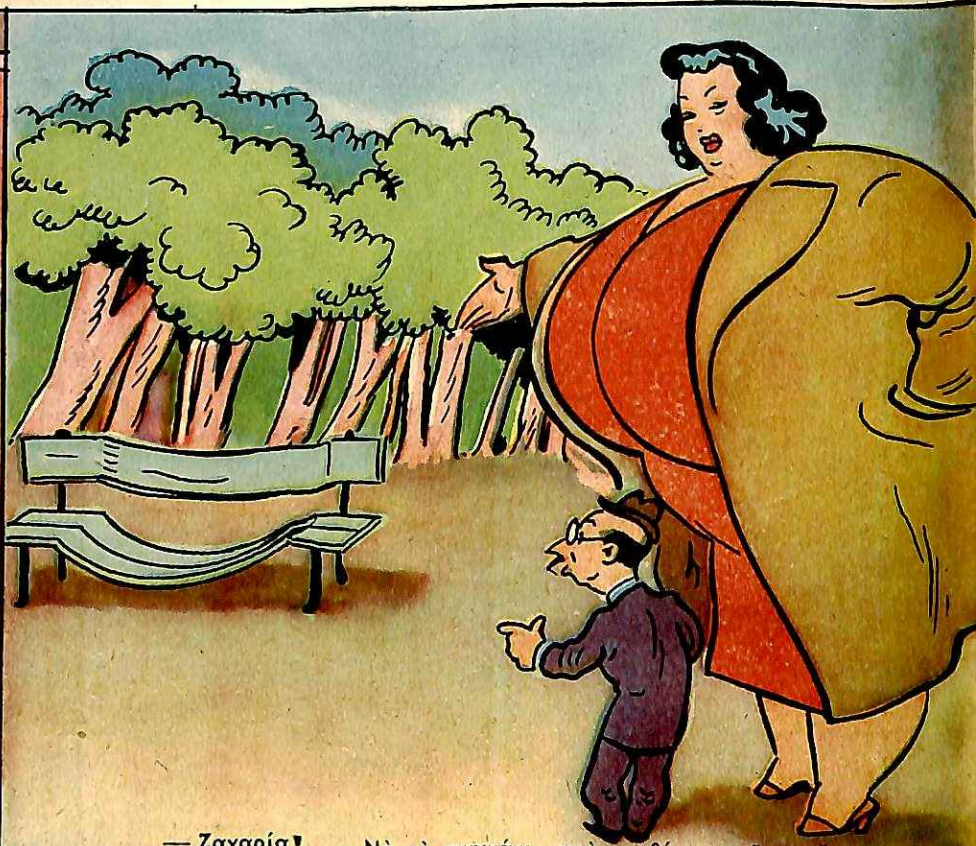
— Μην τούς δίνετε σημασία, ά-
φεντι, σύστησε ο Πορτογάλος. Ποιος
πιστεύει τέτοια πράγματα, στο έ-
τος 1853;...

Μά ο Τζέντερ έννοούσε να τιμω-
ρήση τούς νέγρους. Κι' όταν έφτα-
σαν στην ακτή, όπου περίμενε το
πλοίο που είχε ναυλώσει, διέταξε
τὸν πλοίαρχο Ντόνλιντ να μὴ βγάλι
καθόλου τίς άλυσσίδες απ' τούς
σκλάβους, σ' όλο το ταξίδι, έφό-
σον δεν σταματούσαν το τραγουδι.

Την άλλη μέρα, στο άνοιχτό πέ-
λαγος, φάνηκε ένα καράβι στον ό-
ρίζοντα.</

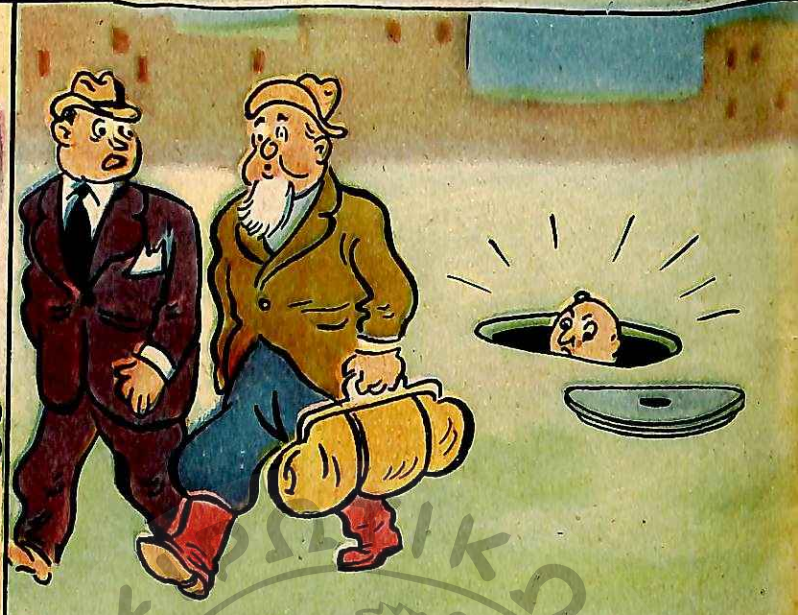
— Είπε καλό τὸ ἔργο;
— Μὰ μήπως εἶδαμε τί παίζει!

— Ζαχαρία! ... Νὰ τὸ παγκάκι πὺ καθόμαστε ὅταν εἴμαστε ἐρωτευμένοι!...

ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΜΑΧΗ
— Περᾶστε... Μόνο πὺ τὸ σπίτι μας εἶνε λιγάκι ἀσυγύριστο!...

— "Ὁχι, θείε!... Δὲν ἦταν πέτρα αὐτὸ πὺ πάτησες!..."

— 'Ἡ πεθερά μου ἤθελε νὰ τὴν κάψωμε ὅταν πεθάνη, κι' ἐγὼ ἔκανα τὸ λάθος νὰ τὴν κάψω προ- τοῦ πεθάνη!...

— Βάλε κι' ἐσὺ ἓνα χεράκι, Γιάννη, γιατί μετὰ ἔχω καὶ...